

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LINDA HOWARD

Gözler Yalan Söylediğinde

B&S

©psilon®

Kimlikler değişecek, iyilik ve kötölüğün sınırında
bir dans başlayacak.

CIA'in efsanevi casusu John Medina'ya ulaşmak imkânsız. Gölgelemin arasında yaşayan bu adam, devlet için en ölümcül görevlerde çalışıyor. Hiçbir arkadaşı yok, düşmanıysa bol. Niema Burdock ise tehlikenin ne olduğunu bilen cesur bir kadın. Onun yaptığı dinleme cihazları gibisi yok. Yıllar önce, İran'da bir görev sırasında eşini, Dallas'ı kaybetti. Üstelik aynı görevde Medina da çalışıyordu. Niema, bu gizemli adamı bir daha göreceğini düşünmüyordu. Ancak Fransız silah tüccarı Louis Ronsard'ın eline geçen son teknoloji patlayıcı madde ikisinin yolunu tekrar kesiştirdi. Bu uluslararası suçluyu durdurmak artık Niema ile John'un elinde.

John yalnız hayatının sınırlarının genişlediğini fark edecek mi? Niema'nın hayata dönmesi için tehlikenin heyecanı yeterli olacak mı? New York Times çok satan yazarı Linda Howard bu sorulara her zamanki gibi maceralı, gerilimli, arzu dolu bir romanla cevap veriyor.

ISBN 978-605-173-281-7

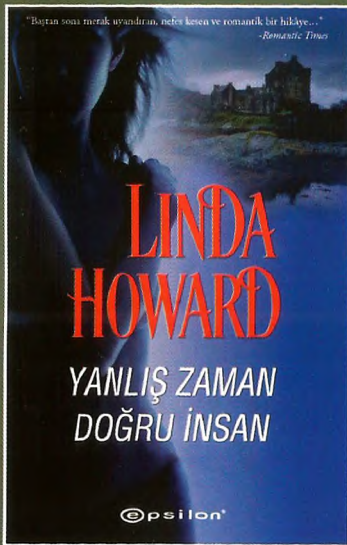
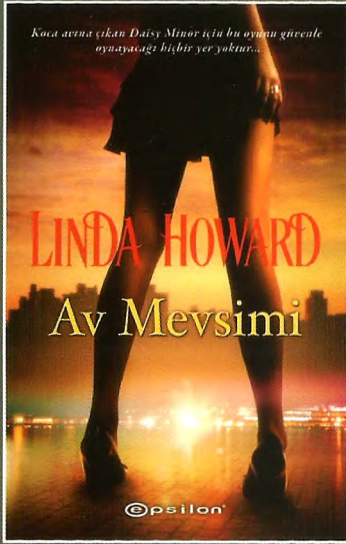
₺25

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://mantei.org

Fotoğraf © Brian Velenchenko

ABD'nin Alabama eyaletinde yaşamakta olan 1950 doğumlu Linda Howard, New York Times'ın en çok satan kitaplar listesini altüst eden romanların yaratıcısı olarak görülmektedir. Howard, Affaire de Coeur'den Silver Pen ve Romantic Times'tan Best Sensual Romance'in de aralarında bulunduğu çok sayıda ödüle layık görülmüştür.

*Gözler Yalan
Söylediğinde*

BİRİNCİ KISIM

Birinci Bölüm

1994, İran

Küçük, eğreti kulübe soğuktu. Battaniyeler, pencereyi ve derme çatma kapıyı örtmesine rağmen gammaz ışığın dışarı çıkmasını veya soğuk havanın içeri sızmasını engellemiyordu. Niema Burdock ısınmaları için parmaklarına üfledi, takım lideri Tucker'ın izin verdiği tek şey olan pille çalışan ışığın altında nefesinin buharı yavaşça havaya yayıldı.

Kocası, Dallas, Semtex kutularını donanım ağıının güvenli bölümüne sükûnetle taşıırken tişörtüyle çok rahat görünüyordu. Niema endişesini saklamaya çalışarak onu izledi. Endişesi patlayıcılar değildi, madde o kadar dayanıklıydı ki askerler Vietnam'da ısınmak için kullanmışlardı. Ama Dallas ile Sayyed patlayıcıları imalat fabrikasına yerleştirmek zorundaydı ve bu zaten tüyler ürpertici olan işin en zor bölümüydü. Gerçi kocası yeşil ışıktaki karşıdan karşıya geçer gibi rahat yaklaşıyor olsa da Niema işle ilgili endişelenmeden edemiyordu. Uzaktan ateşleyici fûnye kesinlikle

teknolojinin son ürünü değildi. Bu, ekipmanın yanlış ellere düşmesi durumuna karşılık kasıtlı bir önlemdi. Kullandıkları hiçbir şeyde Birleşik Devletler'i gösterecek bir iz olmamalıydı, bu yüzden C-4 yerine semtex kullanıyorlardı. Yine de Niema, en yüksek kalitede olmasa da ekipmanı en azından güvenebilecekleri bir duruma getirmek için büyük zahmet çekmişti. En nihayetinde onun eşinin parmağı anahtarın üstünde olacaktı.

Dallas, eşinin dikkatli bakışlarını yakaladı ve ona göz kırptı, güçlü suratındaki duygusuz ifade, sadece Niema için sakladığı sıcak bir gülüşe dönüştü. Hafifçe "Hey," dedi, "Bu işte iyiyim, endişelenmene gerek yok." Niema endişesini düşündüğü kadar saklayamamıştı demek ki. Diğer üç adam dönüp ona baktı. Niema bu işin stresini kaldıramadığını düşünmelerini istemediği için omuzlarını silktiler. "Ne yap-sak suç. Bu eş olayında daha çaylağım sonuçta, endişelenmem gerektiğini sanıyordum."

Sayyed kendi donanımını taşıırken güldü. "Balayımı çok güzel geçiriyorsunuz gerçekten." Sayyed İran asıllı bir A. B.D. vatandaşıydı, sağlam ve uzun, kırklı yaşların sonunda bir adamdı. Otuzlarının başında Amerika'da olması ve çok çalışması yüzünden İngilizceyi orta batı aksanıyla konuşuyordu. "Ben olsam Hawaii'ye giderdim, en azından orası sıcaktır şimdi."

"Veya Avustralya," dedi Hadi özlemlerle, "şimdi orada yazdır." Hadi Santana, Arap ve Meksika meleziydi ama Amerika doğumluydu. Güney Arizona'nın sıcaklığında büyümüştü ve İran dağlarının soğukluğunu sevmiyordu. Dallas ile Sayyed patlayıcıları yerleştirirken, o nöbetçi olacaktı ve silahını, mermisini kontrol ederek kendini meşgul ediyordu.

“Evlendikten sonra Aruba’da iki hafta geçirdik,” dedi Dallas. “Güzel yerdi.” Ve Niema’ya göz kırpınca kadın gülümsedi. Dallas, Aruba’ya başka bir zaman gitmemişse eğer, üç ay önce balayı sırasında orayı pek görmüş sayılmazdı. İki haftanın tamamını birbirleriyle harcamışlar, doyusıya sevmiş ve geç saatte kalkmışlardı. Eksiksiz mutluluk.

Tucker bu sohbete katılmadı ama sakın ve koyu gözleri Niema’nın üstündeydi, onu tartıyor, onu takıma almakla hata yapıp yapmadığını düşünür gibiydi. Niema diğerleri kadar tecrübeli değildi ama çaylak da değildi. Ayrıca gözü kapalı halde telefon tellerine böcek yerleştirebilirdi. Tucker’ın onun yetenekleriyle ilgili en ufak bir şüphesi varsa Niema bunu doğrudan söylemesini isterdi. Ancak Tucker ondan şüpheleniyorsa, bunun karşılığını vermek de adildi, çünkü Niema da bu adama kesinlikle o kadar güvenmiyordu. Tucker yanlış bir şey yapmamış ya da söylememişti ama Niema’yı onun yanındayken diken üstünde tutan rahatsızlık bariz bir nedeni olmayan içgüdüsel bir şeydi. Niema yoksa onunla birlikte arkada kalmak yerine Tucker’ın da patlayıcı yerleştirmeye giden üç adamdan biri olmasını tercih ederdi. Onunla yalnız başına saatler geçirecek olmanın fikri, Dallas’ın tehlikede olacağını bilmek kadar sinir bozucu değildi ama sinirleri bozukken, bir de bunun gerilimine ihtiyacı yoktu.

İlk başta Tucker gitmeyi planlamıştı ama ona karşı çıkan Dallas olmuştu. “Bak, patron,” demişti her zamanki sakinliğiyle, “bu işi yapamayacağınızı söylemiyorum, çünkü benim kadar iyi olduğunuzu biliyorum ama şu an için risk almamalıyız. Eğer zorunda kalsaydınız durum farklı olurdu. Ama değilsiniz.” İki adam birbirine anlaşılamaz bir tavırla

bakmıştı ve Tucker başıyla görevi onaylamıştı. Tucker bu takımı kurmadan önce Dallas'ı tanıyordu, birlikte çalışmışlardı. Niema'nın takım lideriyle ilgili içini rahatlatan tek şey Dallas'ın ona güvenmesi ve saygı duymasıydı ve Dallas Burdock kesinlikle sümsük bir adam değildi, hatta tam tersiydi. Dallas Niema'nın bugüne kadar tanıştığı en sert ve en tehlikeli adamlardan biriydi. Niema, Tucker'la tanışana kadar Dallas'ın dünyadaki en tehlikeli adam olduğunu düşünmüştü.

Bu kendi başına korkutucuydu, çünkü Dallas kesinlikle başka bişeydi. Beş ay öncesine kadar Niema onun gibi adamların gerçek olduğuna inanmıyordu. Şimdiyse farklı düşünüyordu. Başını eğip bir kere daha bütün dikkatini ekipmanlara ve cephaneye veren eşini izlerken zorlukla nefes aldı. Dallas, bir anda, işi dışındaki her şeyden uzaklaşabiliyordu, odaklanma yeteneği inanılmazdı. Niema aynı odaklanma seviyesine sahip bir adam daha tanıyordu sadece: Tucker.

Niema bir anda gerçekten evlendiğine, hem de Dallas gibi bir adamla evlendiği gerçeğine inanamadı. Onu sadece beş aydır tanıyor ve o kadar zamandır seviyordu ve birçok açıdan birbirlerine yabancıydılar. Birbirlerini yeni yeni tanıyorlar, CIA için çalışan ajanların hayatının rutin izin verdiği ölçüde evliliğin rutinine yavaş yavaş alışıyorlardı.

Dallas sakın, sağlam ve yetenekliydi. Niema bir zamanlar buna benzer özelliklerin, banliyöde oturan tipler için cazip gelebileceğini ama aslında sıkıcı olduğunu düşünürdü. Artık öyle düşünmüyordu. Dallas'la ilgili hiçbir şey sıkıcı değildi. Ağaçta kedi mi kaldı? Dallas bir kedi gibi tırmanıp kediyi kurtarabilirdi. Tesisatın tamir edilmesi mi gerekiyor-

du? Dallas yapabiliirdi. Sörf yapan birinin kurtarılması mı gerek? Dallas üstün bir yüzücüydü. İran'da bir bina mı patlatmak gerekiyordu? Dallas bu işin adamıydı.

Tucker her nasılsa Dallas'tan daha sert ve daha tehlikeli görünüyordu. Niema bundan niye bu kadar emin olduğunu bilmiyordu. Tucker'ın fiziksel özellikleri yüzünden olamazdı. Adam uzun ve zayıftı ama Dallas kadar kaslı değildi. Çok göze batan biri de değildi, hatta Dallas'a göre daha sakindi. Fakat bakışlarında, her zamanki sessizliğinde Niema'ya Tucker'ın öldürücü olduğunu söyleyen bir şeyler vardı.

Niema takım lideri ile ilgili bütün kuşkularını kendine saklıyordu. Dallas'ın Tucker'la alakalı düşüncelerine güvenmek istiyordu, çünkü kocasına tam anlamıyla güveniyordu. Ayrıca Dallas, Avustralya'da dalış yapmayı planlarken bu işi gerçekten isteyen Niema'ydı. Belki de görevin yarattığı gerginlikten etkilenmişti. Sonuçta yakalanmalarının hepsinin ölümü anlamına geleceği bir görevdeydiler ama başarı yakalanılmaktan daha önemliydi.

Biyolojik mamulleri Sudan'daki teröristlerin üssüne gönderen bu küçük tesis, İran'ın soğuk dağlarının altında gizlenmişti. Bir hava saldırısı, bu tesisi yok etmenin en hızlı ve en etkili yolu olabilirdi. Aynı zamanda uluslararası bir krize yol açmanın ve kolaylıkla kırılabilen Ortadoğu'daki dengeleri bozmanın da bir yoluydu. Tam ölçekli bir savaşı şu anda kimse istemiyordu.

Hava saldırısının seçenek dışı kalmasıyla birlikte, yerleşke karadan patlatılmak zorundaydı ve bu da birilerinin patlayıcıları en etkili yere elleriyle yerleştirmesi gerektiği anlamına geliyordu. Dallas sadece Semtex'e bel bağlama-

mişti, tesisin sadece patlamayıp aynı zamanda tamamen kül olmasını sağlamak için fabrika içindeki yakıt ve hızlandırıcı kimyasalları da kullanmayı planlamıştı.

Beş gündür İran'da sivil halde cesaretle geziyorlardı. Niema, sadece gözleri açıkta bırakan bir çarşaf giymişti, hatta bazen bir peçeyle gözlerini de kapatıyordu. Fransızca, İspanyolca ve Rusça biliyordu ama Farsça bilmiyordu, ancak bunun bir önemi yoktu, çünkü bir kadın olarak zaten konuşulması beklenmiyordu. Sayyed anadili gibi konuşabiliyordu, Tucker en az onun kadar iyiydi, Dallas'ın durumu ona yakındı ve Hadi, Dallas'tan biraz kötüydü. Bu insanların hepsinin de kara kaşlı ve kara gözlü oluşu Niema'yı bazen eğlendiriyordu ve takıma seçilmesinin nedeninin elektronik bilgisi olduğu kadar ten rengi olup olmadığını da düşünmeden edemiyordu.

"Hazır." Dallas radyo vericisini mühimmat yeleğine bağladı ve plastik patlayıcı çantasını sırtladı. Sayyed ile Dallas aynı yeleği giiyorlardı. Niema vericileri yedek parçalar kullanarak kurmuştu, çünkü edindikleri vericilerin hepsi bir şekilde zarar görmüştü. Niema ikisinin parçalarını ayırıp iki verici oluşturdu ve hepsini başarısız olmayacaklarından emin olana kadar tekrar tekrar denedi. Ayrıca fabrikanın telefon hattına da çok rahat bağlanmıştı, tesisin sistemi yetmişli yılların başından kaldığı için epey kolay olmuştu bu. Çok fazla bilgi edinememişlerdi ama ellerindeki istihbaratın doğru olduğunu bilecek kadarını öğrenmişlerdi, bu küçük tesis Sudan'daki teröristler için şarbon üretiyordu. Şarbon bilmedikleri bir kimyasal değildi ve kesinlikle cehennem kadar etkiliydi.

Sayyed bir gece önce keşif yapmak için sessizce fabrikaya

girmişti ve döndüğünde fabrikanın test ve üretim yapılan yerlerini gösteren yerleşim planını çizmişti. Planda depo bölümü de vardı, Dallas ile patlayıcıların çoğunu buraya yerleştireceklerdi. Fabrika patlar patlamaz, Tucker ile Niema -her ne kadar değerli olmasalar da- ekipmanları yok edecekti ve üç adamın döndüğü an harekete geçecek şekilde hazırlanacaklardı. Sonrasında birbirlerinden ayrılacak ve Paris'te buluşmak üzere ülkeden ayrılacaklardı. Niema, tabii ki Dallas'la birlikte dönecekti.

Tucker ışığı söndürdü ve o üç adam yavaşça dışarı çıkıp karanlığın içine girdi. Niema diğer üç adamın ne düşüneceğini umursamayıp Dallas'la en azından kucaklaşmadığı için ya da iyi şanslar öpücüğü vermediği için pişman oldu. Dallas'ın huzurlu kollarının uzağındayken daha fazla üşüyordu.

Tucker battaniyelerin yerinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra ışığı yaktı ve hemen yanlarında götürecekleri eşyaları toplamaya başladılar. Çok şey yoktu, birkaç günlük azık, kıyafet, biraz para, durdurulduklarında şüphe uyandırmayacak şeyler. Niema ona yardım etti ve sessizce yiyecekleri beş eşit parçaya böldüler.

Artık beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Niema radyonun yanına gitti ve daha önce de yapmış olmasına rağmen ayarları kontrol etti, hiçbir ses gelmiyordu çünkü hiçbirisi konuşmuyordu. Radyonun önüne çöktü, üşüyordu, kendine sarıldı.

Bu görevle ilgili hiçbir şey kolay olmasa da beklemek en zoruydu. Hep böyle olmuştu ama şimdi Dallas tehlikedeyken endişeleri on kat daha da büyümüştü. İçi içini yiyor, zihnindeki şeytan susmuyordu. Ucuz kol saatine baktı, on

beş dakika geçmişti. Fabrikaya ulaşmaları için daha zaman vardı.

İnce battaniye Niema'nın üstüne serildi. Niema irkilerrek baktığında yanında ayakta duran Tucker'ı gördü. "Titriyordun," dedi Tucker daha önce onda görülmemiş bu hareketini açıklamak için ve tekrar uzaklaştı.

"Teşekkürler." Niema battaniyeyi üstüne çekti, her ne kadar düşünceli bir davranış olsa da kendini biraz rahatsız hissetmişti. Tucker ile ilgili sıkıntısını görmezden gelebilmeyi ya da ondan niye bu kadar çekindiğini anlayabilmeyi isterdi. Daha önce ona karşı ihtiyatlı davranışlarını saklamayı ya da en azından sadece işine odaklanmayı denemişti ama Tucker aptal değildi, Niema'nın ondan rahatsız olduğunu anlamıştı. Niema bakışlarının kazara bulunduğu ve kendi gözlerinde güvensizliğin, onun bakışlarında ise hafif bir alaycılığın ortaya çıktığı anlarda hiç kimsenin bilmediği sessiz bir savaşın içindelermiş gibi hissediyordu.

Ancak Tucker uyumsuzluklarını ortaya çıkaracak hiçbir şey yapmamış, yanlış bir adım atmamıştı. Diğer üç adamla ilişkisi profesyonel ve netti. Niema'ya karşı ise hep kibar-
dı ve hiç kişisel değildi, bu bile Tucker'ın ne kadar profesyonel olduğunu gösteriyordu. Tucker, Dallas'a hep saygı duyardı ve şüphesiz takımın huzurunu bozacak ya da eşini kızdırarak görevi tehlikeye atacak bir şey yapmazdı tabii. Bu Niema'nın şüphelerini ortadan kaldırmalıydı ama böyle olmadı.

Diğerlerinin gittiği andan Tucker'ın Niema'nın omuzlarına battaniyeyi bıraktığı ana kadar birbirlerine tek kelime etmemişlerdi. Niema durumun öyle kalmasını isterdi, Tucker'ın en güvenli olduğu yer uzaktı ona göre.

Tucker bir kedi kadar zarif ve rahat şekilde oturdu. Siyah tişörtü ve kırışık pantolonu ile gayet rahat ve soğuk hissetmiyor gibi görünüyordu. Dallas da aynı dahili ocağa sahipti, o çok nadir üşürdü. Tucker ile Dallas'a benzeyen insanların, geri kalan insanlığa göre daha sıcak olmalarını sağlayan neydi? Belki fiziksel koşulları yüzündendi ama Niema da güçlü bir fiziği olmasına rağmen İran'da bulunduğu bütün zamanını üşüyerek geçirmişti. Onların da üşümelerini istemiyordu tabii, sadece bu lanet olası fabrikanın soğuk dağlar yerine sıcak bir çölde kurulmasını tercih ederdi.

“Benden korkuyorsun.”

Bu söz, Tucker'ın onu battaniyeyle sarmasından daha çok korkuttu ama Niema tam anlamıyla soğukkanlılığını kaybetmedi. Adamın sesi havadan sudan bahseder gibi sakin. Niema ona soğuk bir bakış attı. “Senden çekiniyorum,” diye düzeltti onu. Tucker, onun köşeye sıkışan her insan gibi onunla ilgili sıkıntısını reddedeceğini düşünüyorsa yanılıyordu. Dallas'ın birçok kere hoşuna gidecek şekilde öğrendiği üzere Niema'ya geri adım attırarak çok şey yoktu.

Tucker, zayıf ve siyah kafasını soğuk taş duvara dayadı, dizini yukarı çekip kolunu rahatça dizinin üstüne koydu. Anlaşılamayan kahverengi gözleriyle Niema'yı inceliyordu. “Çekiniyorsun diyelim,” diye kabullendi. “Peki, neden?”

Niema omuzlarını silkti. “Kadınsal sezgi?”

Tucker gülmeye başladı. Gülmek, Niema'nın Tucker ile ilintilediği bir şey değildi ama adam rahatça gülüyordu işte, başını duvara doğru eğerek. Üstelik gülüşü kulağa gayet içten ve eğlenceli geliyordu.

Niema, gülüşünün bitmesini beklerken bir kaşı yukarda onu izledi. Onunla beraber gülmeye, hatta gülümsemeye bile en ufak bir isteği yoktu. Bu durumla ilgili hiçbir şey değildi. İran'ın ücra bir köşesinde, hepsinin ölümüyle sonuçlanabilecek bir görevdeydiler, üstelik Niema takım liderine zerre güvenmiyordu. Ha ha ha. Hadi oradan.

“Tanrım,” dedi Tucker, gözlerindeki yaşı silerken. “Bütün bunların hepsi sadece kadınsı sezgin yüzünden mi?” diye sordu inanamıyormuş gibi.

Niema ona sertçe baktı. “Sanki her fırsatta sana saldırıyormuşum gibi konuşuyorsun.”

“En azından açıkça yapmıyorsun.” Tucker'ın ağzının kenarında küçük bir gülümseme kalmıştı. “Dallas ile daha önce de çalıştığımızı biliyorsun değil mi? Şüphelerin hakkında o ne söylüyor?”

Tucker sorusunun cevabını beklerken, Niema'nın şüphelerini söylemesi durumunda Dallas'ın nasıl karşılık vereceğini zaten biliyormuş gibi rahattı. Ancak Niema onunla ilgili tek bir kötü söz söylememişti. Bir kere ortaya koyacağı bariz bir kanıtı yoktu ve kadınsal sezgisi dışında somut bir kanıt olmadan ortalığı karıştırmazdı. Niema kuşkularını bir kenara atmamıştı ama Dallas somut gerçekliklerle uğraşan bir adamdı, seçtiği tehlikeli meslek alanında düzgün biçimde çalışabilmek için duygularını bir kenara koyabilmeyi öğrenebilmişti. Üstelik Dallas, Tucker'ı seviyor, ona güveniyor ve saygı duyuyordu.

“Bununla ilgili ona bir şey demedim.”

“Öyle mi? Neden?”

Niema onuz silkti. Kanıt olmamasının dışında, Dallas ile Tucker hakkında konuşmamasının asıl sebebi kocasının

onun bu göreve gelmesini çok da istememesiydi ve Niema, Dallas'a haklı çıkma fırsatı vermek istememişti. Niema yaptığı işte çok iyiydi ama diğerleri kadar saha tecrübesi yoktu, bu yüzden sıkıntı çıkarmamaya çalışıyordu. Ayrıca Tucker'ın yanında rahatsız olacağım önceden bilse bile göreve geleceğinin farkındaydı. Niema'nın içindeki ilkel bir taraf, gerilimi, tehlikeyi, yaptıkları işin büyük önemini heyecan verici buluyordu. Hiçbir zaman sabah dokuz, akşam beş rutinli bir iş istememişti, o macera arıyordu, ön cephede çalışmak istiyordu. Kazanmak için çok uğraştığı bu görevi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktı.

"Neden?" diye sordu Tucker yine. Yumuşak sesinin altında çelik gibi bir soğukluk vardı. Bir cevap istiyordu ve Niema, onun genellikle istediğini aldığını biliyordu.

İşin tuhafı Niema'nın gözünün korkmamasıydı. Hatta bir parçası bu yüzleşmeden, aralarındaki husumeti dışarı çıkarmaktan ve yüz yüze çarpışmaktan hoşlanmıştı.

"Ne fark eder?" Niema, Tucker'ın soğuk bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Seninle ilgili kuşkularıma rağmen işimi yapıyorum ve çenem kapalı. Ayrıca benim nedenlerim seni ilgilendirmez. Yine de gerçek adının Darrell Tucker olmadığına dair çiftliğim üzerine iddiaya girerim."

Tucker, aniden sırtarak Niema'yı şaşırttı. "Dallas inatçı olduğundan bahsetmişti. Pek geri vitesinin olmadığını söylemişti." Omuzlarını tekrar rahatlıkla duvara yasladı.

Niema, tartıştıkları birkaç seferde Dallas'ın buna benzer bir şeyler söylediğini bildiği için kendini gülümserken buldu.

Tucker, bir anda rahatlayan o atmosferde "Gerçek isminin Tucker olmadığını sana düşündüren nedir?" diye sordu.

“Bilmiyorum. Tucker, tam bir *şu-bizim-delikanlı* havasına sahip, Teksaslı bir isim, arada sırada aksanında da Teksas’ı yakalıyorum, yani isim ile aksan birbirine uyuyor... Ama niyeysen uymuyorsun.”

“Memleketten ayrıldıktan sonra çok gezdim,” diye Teksas aksanıyla cevapladı Tucker.

Niema alaycı bir tavırla alkışladı. “İşte bu çok iyiydi. Memleket dedin, aksanını biraz daha yoğunlaştırdın.”

“Ama hâlâ inanmıyorsun?”

“Birçok aksanı taklit etmede iyi olduğuna bahse girebilirim.”

“Peki, bana inanmayacağın belli,” dedi Tucker eğlenerek. “Sorun değil. Sana kim olduğumu ispatlamanın bir yolunu bulamadım. Ancak bana *şu* konuda inanmalısın: İki tane önceliğim var, birisi fabrikayı uçurmak ve diğeri de hepimizi eve sağ salım götürmek.”

“Nasıl bizi eve götüreceksin ki? Ayrılıyoruz, unuttun mu?”

“Ön hazırlığımı iyi yaparak oluşabilecek tüm sorunları öngörüp her adımda bu sorunları önleyerek.”

“Ama her şeyi öngöremezsin.”

“Deniyorum yine de. Bu yüzden saçlarım beyazlıyor, geceleri endişelenerek geçiriyorum.”

Tucker’ın saçları Niema’ninkiler kadar siyahtı, tek bir beyaz tel yoktu. Tucker’ın mizah anlayışı soğuktu, alaycılığa yakındı, Niema adamın bu özelliğini ona hiç göstermemiş olmasını diledi, keşke aralarındaki sessizliği devam ettirseydi. Tucker neden öyle yapmamıştı? O kadar zamandan sonra, tam da şimdi, niye bu ateşkesi bozuyordu?

“İçerideyiz.”

Fısıldanan sözler hoparlörden bariz biçimde duyulunca, Niema radyoya doğru döndü. İnanamayarak saate baktı, son baktığından beri otuz dakika geçmişti. Tucker ile oynadığı meydan okuma oyununa öyle odaklanmıştı ki endişelenmeyi unutmuştu.

Bir anda kafasına dank etti: Tucker'ın böyle davranmasının sebebi buydu. Görmezden gelemeyeceğini bildiği tek konuyu kullanarak onun aklını dağıtmıştı.

Tucker, çoktan radyonun başına geçmiş, Motorola kulaklık ve mikrofonu kafasına geçirmişti. "Sorun var mı?"

"Olumsuz."

Bu kadardı, iki sessizce söylenen kelime, ama bu kelimeleri kocasının sesi telaffuz etmişti ve Niema artık en azından onun iyi olduğunu öğrenmişti. Arkasına yaslandı, nefes alıp verişine odaklandı, ritmi düzenli tutmaya çalıştı.

Şu anda Tucker'ın onun dikkatini dağıtmak için fiziksel hareket kullanmak dışında yapabileceği bir şey yoktu, o yüzden Niema'yı rahat bıraktı. Niema doğru olduklarını bilmesine rağmen radyonun ayarlarını kontrol etti. Emin olmak için radyo patlayıcısını bir kez daha kontrol etmediğine pişmandı. Ama hayır, mükemmel çalıştığını biliyordu. Ayrıca Dallas da ne yaptığını biliyordu.

"Dallas sana nasıl eğitildiğinden hiç bahsetti mi?"

Niema, Tucker'a sabırsız bir bakış fırlattı. "Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım yok. Daha önce bunu yaptığın için teşekkür ederim. Ama şimdi lütfen yapma."

Kaşlarının hafifçe yukarı kalkması Tucker'ın şaşkınlığını ortaya çıkarmıştı. "Demek anladın," dedi rahatlıkla ve Niema bir anda Tucker'ın amacının gerçekten onun dikkatini dağıtmak olup olmadığını merak etti. Tucker öyle anlaşıl-

ması zor bir adamdı ki onu çözdüğünüzü sandığınız anda, sadece onun istediği şeyi fark etmiş olmanız da mümkündü. “Ama şu an daha çok şüphelerini gidermeye çalışıyorum. Nasıl eğitildiğini biliyor musun?”

“BUD/S programıyla hazırlandığını mı? Evet, biliyordum.” BUD/S, Basic Underwater Demolition/SEAL (*Temel Sualtı İmha/SEAL*) eğitimi demekti, kapsamlı ve çok zorlu bir programdı, katılanların sadece küçük bir oranı bitirebiliyordu.

“Sana bu eğitimin neler gerektirdiğini söyledi mi?”

“Hayır. Detaylıca anlatmadı.”

“O zaman, Dallas’ın sıradan adamların yapmayı hayal edemeyeceği şeyleri yapabileceğini söylediğimde bana güven.”

“Biliyorum. Ve teşekkürler. Ama yine de bir insan ve planda sorun çıkabilir...”

“Dallas bunun farkında. Hepsi farkında. Hazırlıklılar.”

“Neden senin de gelmeni istemedi?”

Niema’nın duyduğunda emin olamayacağı kadar kısa süren belli belirsiz bir duraksama oldu. “Dediklerine rağmen aslında onun kadar iyi olduğumu düşünmüyor,” dedi Tucker o soğuk şakacılığıyla.

Niema ona inanmadı. Her şeyden önce Dallas ona karşı çok saygılıydı. Ayrıca cevap vermeden önce duraksaması, Niema’ya söyleyeceği şeyi kafasında tarttığını gösteriyordu, ancak vereceği cevap üstüne düşünülecek bir şey değildi.

Tucker her kim ise, her ne saklıyorsa, Niema ondan doğru düzgün bir cevap alamayacağını kabullendi. Tucker muhtemelen her yerde casuslar ve düşmanlar gören, herkesin okuduğu şu paranoyak ajanlardan biriydi ve yarın

yağmur yağıp yağmayacağını sorsan, kötü hava koşulları gerektirecek bir plan yapıp yapmadığım düşünürdü.

Radyodan Sayyed'in fısıldayan sesi duyuldu. *"Sorun var. Depoda hareketlenmeler görünüyor. Nakliye hazırlanıyor gibiler."*

Tucker küfretti, bütün dikkatini anında duruma verdi. Nakliyattan önce depoyu patlatmak zorundaydılar. Genellikle buna benzer depolar geceleri boşaltılırdı ve nöbetçiler dışarda beklerdi, ancak fabrikanın dışındaki uğraş Sayyed'in patlayıcıları yerleştirmesini engelliyordu.

"Kaç kişiler?" diye sordu Tucker.

"Sekiz saydım... Hayır, dokuz. Fiçıların arkasına gizlendim ama bir yere kıpırdamıyorum."

Nakliyenin depodan ayrılmasına izin veremezlerdi.

"Dallas," diye fısıldadı Tucker.

"Harekete geçtim, patron. Patlayıcılar yerleştirildi."

Niema tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Dallas, Sayyed'e yardım etmeye gidecekti ama karşı taraf sayıca fazlaydı ve Dallas hareket ederek fark edilme riskine girecekti. Niema ikinci kulaklığa uzandı, kocasına ne diyeceğini bilmiyordu ama başka şansı yoktu. Tucker elini bir anda öne doğru uzattı, mikrofonlu kulaklığı tuttuğu gibi uzağa fırlattı, sert, soğuk bakışları, Niema'nın şaşkınlık içindeki gözleriyle buluştu.

Niema kendini ayakta buldu, ellerini yumruk yapmış, kollarını göğsünde bağlamıştı. "O benim kocam," dedi sertçe.

Tucker eliyle küçük mikrofonunu kapattı. "Ve şimdi seni duyarak konsantrasyonunu bozmana ihtiyacı yok," dedi ve ciddiyetle "Eğer bir şeyler yapmayı denersen seni bağlarım ve ağzına bir şeyler tıkarım," diye ekledi.

Niema eğitimsiz değildi ve Dallas onun rahat içinde sevimli bir ev hanımı gibi yaşamayacağını anlayınca, Niema'ya kendini koruma derslerinde öğrenmediği dövüş yöntemlerini öğretmişti. Yine de Niema'nın bilgi ve birikimi Dallas'la ya da Tucker ile yarışacak kadar değildi. Tucker'ı alt etmesinin tek yolunun arkasından saldırarak onu şaşırtması olduğunu biliyordu.

Ancak, Tucker haklıydı. Lanet olsun, haklıydı. Dallas'ın dikkatini dağıtacak bir şey söylemeye cesaret etmemeliydi.

Niema teslim olur gibi ellerini başının üstüne kaldırdı, üç adım uzaklaştı. Kulübe o kadar ufaktı ki daha fazla uzaklaşamadı. Birkaç muhimmat kutusunun üstüne oturdu ve boğucu endişe dalgalarını yenmeye çalıştı.

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Niema, Dallas'ın depo bölümüne doğru gizlenebileceği her şeyi kullanarak, risk almadan yaklaştığını biliyordu. Ayrıca geçen her saniye ile teröristlerin bakteri nakliyatına daha da yaklaştığının farkındaydı. Dallas hem tedbirli hem hızlı olmalıydı.

Tucker kulaklıktaki mikrofona doğru "Sayyed, rapor ver," dedi.

"Bir santim bile kıpırdayamıyorum, kamyon hemen hemen doldu."

"İki dakika," dedi Dallas.

İki dakika. Niema gözlerini kapattı. Sırtından aşağıya soğuk terler iniyordu. Lütfen, diye dua ederken buldu kendini. Lütfen. Tek kelime. Başka bir şey söyleyemiyordu.

Ömür gibi geçen iki dakika. Zaman garip biçimde esnek olabiliyordu, her saniyeyi katlanılmaz hale getirene kadar uzayabiliyor, Niema'nın saatindeki saniye kolunu hareket-sizmiş gösterecek kadar yavaşlayabiliyordu.

"Pozisyonumu aldım."

Bu sözler neredeyse Niema'nın kontrolünü kaybetmesine sebep oldu. Kanın tadını alana kadar dudaklarını ısırıldı.

"Nasıl görünüyor?"

"Sayyed gerçekten pis bir yerde kalmış. Hişt, dostum, kaç patlayıcı yerleştirdin?"

"Bir."

"Lanet olsun."

Bir tane yetmezdi. Niema onları duymuştu, Dallas'a göre fabrikayı tamamen patlatmak için kaç tane patlayıcı gerektiğini biliyordu.

"Hadi?"

"Pozisyonumu koruyorum. Çok yardım edemeyebilirim."

"Geri dönüyoruz." Dallas'ın sesi sakindi. "Sayyed, bütün patlayıcıları yerleştirdin mi?"

Bir küçük sessizlikten sonra Sayyed konuştu. *"Tamam."*

"Hazır ol. Çantayı kamyonun altına fırlat, sonra arkana bakmadan koş. Ben dikkatlerini dağıtacağım. Ateşleme tuşuna basmadan önce buradan çıkmak için beş saniyeniz var."

"Lanet olsun. Altı saniye olmaz mı?"

"Hazır." Dallas tamamen sakindi. "Koş!"

İkinci Bölüm

Telsizden silah sesleri gök gürültüsü gibi duyuluyordu. Niema vurulmuş gibi sarsıldı. Bağırarak için elleriyle sıkıca ağzını kapattı, çığlık boğazında patladı. Tucker, Niema'nın kendini tutabileceğine güvenmiyormuş gibi yüzünü ona çevirdi. Kaygılanmasına gerek yoktu, çünkü Niema resmen donmuştu.

Telsizden hayvani bir ses geldi, sonra kesildi.

"Orospu çocukları! Sayyed birini avladı."

"Çıkın oradan," dedi Tucker ama dediklerini patlayan silah sesleri bastırdı.

"Ah... Lanet." Kelimeler zorla söylenmişti, zayıf duyuluyorlardı ve Niema, Dallas'ın konuştuğunu güç bela anladı.

"Hadi!" diye bağırdı Tucker, "Dallas düştü. Al onu..."

"Hayır."

"Dayan ahbab, geliyorum..." Hadi'nin sesinden durumun aciliyeti belli oluyordu.

"Hiç boşuna uğraşma. Karnımdan vuruldum."

Dünya bir anda grileşti. Niema şoktan etkilenmemeye çalıştı, midesinin boşaldığı, ciğerlerinin çalışmayı bıraktığı, bütün vücudunun dağıldığı hissine karşı savaştı. Karnından vurulmuştu. Şu an Amerika'da olsalar bile, yakınlarında bir ambulans olsa bile, bu çok ciddi bir yaraydı. Bu soğuk, ıssız dağlardayken, güvenlik ve medeni hastane koşulları günlerce sürecektir uzaklıktayken, böyle bir yara ölüm fermanı demekti. Niema bunu biliyordu, zihni bunu biliyordu. Yine de inkâr etti, bildiklerinden uzaklaşmaya çalıştı.

Çatışma sesleri daha yakından geliyordu şimdi. Dallas hâlâ ateş ediyor, teröristleri uzak tutmayı başarıyordu.

"Patron..." Fısıltı kulübeye yayıldı.

"Buradayım." Tucker hâlâ Niema'ya dik dik bakıyordu.

"Niema beni duyabiliyor mu?"

Dallas şoka girmiş olmalıydı, yoksa sormazdı, zaten Niema'nın her şeyi duyabildiğinin farkında olurdu. Niema hoparlörü çoktan açmıştı.

Tucker gözlerini Niema'dan ayırmadan, "Hayır," dedi.

Silah sesleri. Dallas'ın hızlıca, zorla nefes alıp veriş. *"İyi. Ben... Ateşleyici hâlâ bende. Onların şeylerle ayrılmasına izin vermem... Lanet olası bakterilerle."*

"Hayır," dedi Tucker yine. "İzin veremezsin." Ses tonu neredeyse yumuşaktı.

"İyi bak... Ona iyi bak."

Tucker'ın yüzü ifadesizdi, bakışları Niema'ya kilitlendi. "Merak etme." Bir an durdu ve "Yap hadi," dedi.

Patlama kulübeyi salladı, tavandan şelale gibi toz aktı, kapı eşikten çıkacak gibi sarsıldı. Tucker ayağa kalktığı anda daha patlamanın dalgası geçmemişti. Tucker kulaklığı çıkardı ve bir yere fırlattı. Sonra eline bir çekiç alıp radyoyu

parçalamaya başladı. Radyo eski ve kullanılmayacak derecede kötü olsa da işlevseldi ve ayrılırken arkalarında çalışan bir şey bırakmamayı planlamışlardı. Radyoyu bir hurdaya çevirmek yarım dakika tuttu.

Tucker bunu da hallettikten sonra Niema'yı kaldırdı ve erzak paketlerini tekrar paketlemeye ve taşıyabilecekleri kadarını ayırmaya başladı. Niema uyuşmuş bir halde kulübenin ortasında duruyordu, hareket edemiyordu, şoktan beyni donmuştu. Acının farkındaydı, göğsünde inanılmaz, pençeleyen bir acı vardı, sanki kalbi patlıyordu ama bunu bile uzaktan hissediyordu.

Tucker, Niema'nın eline ağır bir palto tutuşturdu. Niema dikkatle baktı, paltoyla ne yapması gerektiğini anlamıyordu. Adam onu yeni emeklemeye başlayan bir çocuk gibi giydirmeye başladı, saçlarını boynu daha iyi korunsun diye paltonun yakasının altına sakladı. Eldivenleri zar zor giydirdi, kürk şapkayı kafasına geçirdi.

Tucker da kalın kazağını kafasının üstünden geçirdi, sonra paltosunu giydi. Eldivenlerini eline geçirirken kulübenin dışından hafif bir ısıklık sesi geldi ve ışığı söndürdü. Hadi kapının aralığından süzülde, Tucker tekrar ışığı açtı.

Tek lambanın soluk ışığı altında bile Hadi'nin yüzü süzölmüş ve solgun görünüyordu. Hemen Niema'ya baktı. "Tanrım..." diye konuşmaya başladı ama Tucker hızlı bir hareketiyle onu susturdu.

"Şimdi değıl. Gitmek zorundayız." Tucker, hazırlanmış paketlerden birini Hadi'nin eline tutuşturdu, diğder iki paketi de kendi omzuna astı. Bir tüfek aldı, Niema'yı kolundan tuttu, onu gecenin içine doğru götürdü.

Araç olarak kullandıkları eski Renault onları ilk gece yarı yolda bırakmıştı ve Tucker'ın bütün mekanik uzmanlığı kırılan dingili tamir etmeye yetmemişti. Hadi, Niema'ya endişeyle baktı. Yol aldıkları iki gün boyunca Niema hiç sıkıntı çıkarmamıştı, robot gibiydi, Tucker onları ne kadar zorlasa da geride kalmıyordu. Kendisinden basit bir şey istenildiğinde yapıyor, Tucker ona yemeğini verince yiyor, suyunu verince içiyordu. Yapamadığı tek şey uyumaktı. Tucker ondan uyumasını istediğinde yere uzanıyor ama uyuyamıyordu, yorgunluktan gözleri şişmişti artık. Diğer iki adam Niema'nın bu şekilde daha fazla devam edemeyeceğini biliyordu.

“Ne yapacaksın?” diye Tucker'a kısık sesle sordu Hadi. “Başlangıçtaki plana sadık kalacak mıyız, yoksa birlikte mi hareket edeceğiz? Onu ülke dışına çıkarırken yardıma ihtiyacın olabilir.”

“Ayrılıyoruz,” dedi Tucker. “Böylesi daha güvenli. İki erkekle yolculuk eden kadın, kocasıyla yolculuk eden bir kadından daha çok ilgi çekecektir.”

Kuzeybatıya gidiyorlardı, yani İran'ın nüfusunun en yoğun olduğu bölüme, ama burası Türkiye'ye ve güvenliğe adım atmalarının tek yoluydu. Irak batıda, Sovyetler Birliği'nden ayrılan Afganistan ve Pakistan ise doğudaydı, kuzeyde Hazar Denizi ve güneyde yabancıları sevmeyen bir çöl sonrasında Basra Körfezi sınır oluşturuyordu. Gidilebilecek tek yer Türkiye'ydi. Bu noktadan sonra Niema geleneksel Müslüman kıyafetlerini giymek zorunda olacaktı.

Takip edilme ihtimaline karşı daha iyi gözden kaybolmak adına ilk başta gece yolculuk etmişlerdi, ancak sabotajı sadece Sayyed ile Dallas'ın yaptığını düşünüyor da olabilir-

lerdi. Tucker'a göre grupta başka elemanların olduğu hakkında tek kelime edilmemiş bile olabilirdi. Fabrika uzak-
taydı ve sadece bir tane telefon hattına bağılıydı. İşçilerin
aramayı düşüneneğı varsayılrsa bile Dallas kimse telefona
ulaşmadan düğmeye basmış olabilirdi.

Bina tamamen yanıp kül olmuştu. Tucker, Niema'yı
Hadi'nin endişeli bakışlarıyla birlikte bırakıp kendi başına
bölgeyi kolaçan etmişti. Her zamanki gibi Dallas harika ça-
lışmıştı, plastik patlayıcıların başlattığı işi, daha sonra çıkan
yangın bitirmişti.

Niema kendisine bir şey sorulmadan ilk defa o an ko-
nuşmuştu. Tucker geri döndüğünde, Niema'nın derin,
unutulmaz ve bir şekilde umutlu bakışlarıyla karşılaşmıştı.
Bu ona hiçbir şey sorulmadan konuştuğı ilk andı. "Onu
buldun mu?"

Tucker irkilse de bunu saklayarak, "Hayır," demişti.

"Fakat cesedi..."

Niema akıl dışı bir umuda sarılmıyordu, Dallas hâlâ ha-
yatta olamazdı. Niema sadece cenaze için kocasının cesedi-
ni istiyordu.

"Niema... Geride hiçbir şey kalmadı." Tucker elinden
geldiğince nazikti. Bu darbeyi engellemek için elinden bir
şey gelmeyeceğini bilse de denemişti. Bütün görev boyun-
ca sağlamlığından şaşmayan Niema, şimdi inanılmaz *kırıl-
gan* görünüyordu.

Geride bir şey kalmadı. Tucker bu kelimelerin Niema'yı
vurduğunu anladı, şokla yüzleştiğini gördü. Niema o andan
sonra hiçbir şey, su bile istememişti. Tucker'ın dayanıklılığı
o kadar iyiydi ki, susuzluk hissetmeden önce çok uzun süre
dayanabilirdi, bu yüzden Niema'nın ihtiyaçlarını kendine

göre ayarlayamazdı. Bir zaman kısıtlaması koydu: Her iki saatte bir kıza su verdi. Her dört saatte bir yemek yemesini sağladı. İşin doğrusu onu bunları yapmaya zorlamıyordu, Niema hiç karşı gelmeden Tucker ona ne verirse kabul ediyordu.

Şimdi planladıkları gibi ayrılmalarının zamanı gelmişti ama Niema, Dallas yerine Tucker'la ülkeyi terk ederken Hadi kendi yolundan gidecekti.

Yarın Tahran'a ulaşacak, halkın arasına karışacaklardı. Tucker güvenlik içinde temaslarda bulunacak ve bir sorun çıkmazsa bir sonraki gün sınırı geçirecek bir vasıtaya sahip olacaklardı. Bir gün sonra Türkiye sınırının hemen ötesine geçeceklerdi. Tucker arabayı bir yerde bırakacak ve önceden tespit ettikleri bir mekâna doğru gece boyunca yürüyeceklerdi. Hadi ise başka bir noktadan sınırı geçecekti.

Hadi sakalını kaşdı. İkisi de iki haftadır tıraş olmamıştı ve çok pasaklıydılar. "Belki yarın Tahran'a ulaştığımızda etraftan bir şeyler aşırabilirim. Bir eczane bulup uyku ilacı ya da benzeri şeyler alabiliriz. Niema uyumak zorunda."

Yıllar önce terk edilmiş, kerpiç bir evin geriye kalan tek duvarının arkasında kısa bir mola vermişlerdi. Niema biraz kenarda, onlarla arasındaki küçük mesafenin çok daha ötesinde olduğunu gösteren bir şekilde yalnız başına oturuyordu. Kıpırdamıyordu. Sadece oturuyordu. En azından ağlasa, diye düşündü Tucker. Biraz ağlasa, kendini yorsa uyuyabilirdi. Fakat Niema ağlamamıştı, şoktan çok derin etkilenmişti ve ağlayacak kadar kendini toparlayamamıştı. Ağlama vakti daha sonra gelecekti.

Tucker, Hadi'nin tavsiyesini düşündü. Hızlı yol almak istiyorlarsa Niema'ya uyku hapi vermenin çok doğru ol-

mayacağı belliydi. Yine de... “Belki,” dedi ve daha fazla uzatmadı.

Yeteri kadar dinlenmişlerdi. Tucker molanın bittiğini belirticek şekilde ayağa kalktı. Niema da ayağa kalktı ve Hadi birkaç kerpiç tuğlanın üzerinden geçmesi için ona yardım etti. Niema’nın yardıma ihtiyacı yoktu ama Hadi anne kuş gibi korumacı olmuştu.

Dengesiz duran bir tahtanın üstüne bastı. Tahta hafifçe havalandı, Niema’nın bastığı birkaç tuğlayı yerinden oynatıp ayağının altından kaydırdı. Niema sendeledi, dengesini kaybetti ve sağ omzunun üstüne molozların içine düştü.

Niema görev başındayken gereksiz durumlarda gürültü yapmamayı öğrendiği için ses çıkarmadı. Hadi kısık sesle küfretti, Niema’yı ayağa kaldırırken özür diledi. “Lanet olsun, çok üzgünüm! İyi misin?”

Niema iyi olduğunu anlatır gibi başını salladı, kıyafetinin tozunu ve omzunu sildi. Tucker, omzunu silerken Niema’nın hafifçe kaşlarını çatıldığını gördü. Ancak Niema’nın yüzünde bunun dışında en ufak ifade görmedikleri için Tucker hemen bir şeylerin ters gittiğini anladı.

“Yaralandın.” Konuşmasını bitirmeden Niema’nın yanına vardı ve onu molozların içinden çıkardı.

“Omzun mu çıktı?” diye sordu Hadi, endişeyle kaşlarını çatmıştı.

“Hayır.” Niema’nın aklı karışmış gibiydi ama o kadardı, kolunun arkasına bakmak için başını geri çevirdi. Tucker, Niema’yı döndürdü. Gömleğinde küçük bir yırtık vardı ve içinden kan akıyordu.

“Sivri bir şeyin üstüne düşmüş olmalısın,” dedi Tucker ve bunu tuğla parçasının keskin ucunun kesmiş olabilece-

ğini düşündü. Ama sonra çürük tahtanın ucundan bir parmak çıkıntı yapmış paslı çiviye gördü.

“Çiviymiş. Neyse ki tetanos aşısı olmuşsun.” Tucker konuşurken Niema’nın düğmelerini çözmeye başladı. Kadın sütyen takmamıştı, bu yüzden Tucker sadece yukarıdaki birkaç düğmeyi çözdü ve gömleği omzundan aşağı yavaşça indirdi.

Yaranın etrafı morarmaya başlamıştı bile, durmaksızın koyu siyah kan akıyordu. Çivi kürek kemiğinin sağ üstünden etli kısma girmişti. Tucker kanın daha serbest çıkabilmesi için yaranın etrafına baskı yaptı. Hadi çoktan küçük yardım çantasını açmıştı ve kirli, mikrop lu akan kanı silmek için gazlı bezi çıkarmıştı.

Niema hareket etmeden duruyor, yarayla ilgilenmelerine izin veriyordu, Tucker kendisiyle Hadi’nin gösterdiği endişeye karşı bu tepkinin az olduğunu düşündü. Herhangi bir yaranın ya da sakatlığın gecikmeye sebep olması çok tehlikeliydi, çünkü bu yüzden İran’da daha uzun süre kalmaya zorlanacaklardı, yani endişelerinin mantıksal bir dayanağı vardı. Ancak Tucker işin içinde erkeklerin kadınları koruma içgüdüsünün olduğunu da yadsıyamazdı. Niema onlar için gruptaki tek kadın değildi, aynı zamanda hem fiziksel hem de duygusal olarak yaralıydı. Buna bir de, cesaretiyle ve aklıyla takıma kendini çok çabuk sevdiren genç ve güzel bir kadın olduğu gerçeği eklendiğinde, onu korumak için bu kadar çabalamaları normaldi.

Tucker, bütün içgüdüsel ve şahsi sebeplerin mantık açısından farkındaydı. Ancak içgüdüsel olarak da Niema’nın taşıdığı acı yüküne daha fazlasını eklememek için dağları yerinden oynatabileceğini biliyordu. Dallas’a eşini ne pa-

hasına olursa olsun koruyacağı konusunda söz vermişti ve sözünü tutacaktı.

Niema'nın omzuna vuran güneş ışığı onu inci gibi parlatıyordu. Koyu siyah saçlarına ve gözlerine rağmen solgun bir teni vardı. Köprücük kemiğinin zarif kıvrımı görünüyordu ve Tucker yaraya antibiyotik kremi sürerken, Niema'nın bedeninin endamlı yapısına hayran olmadan edemiyordu. Giydiği kirli kıyafetlere, makyajsız haline, taranmamış saçlarına ve üçünün uzun süredir yıkanmamasına rağmen Niema tam anlamıyla kadınsıydı. Bütün bu kadınsılığına ve zarifliğine rağmen acıya dayanıklılığı Tucker'ı sürekli şaşırtıyordu.

“Kirlenmesin, zarar görmesin diye büyük bir kaidenin üzerinde tutmak istediğin birine benziyor,” demişti Dallas takım oluştururken, Niema ile Tucker henüz tanışmıştı o zaman ve şöyle eklemişti: “Ama en ufak yanlış hareketinde kafana tekme geçirir.” Dallas bunları yoğun bir erkekse tatminle söylemişti, çünkü Niema ona aitti ve Tucker, Dallas Burdock'u böyle açık ve utanmaz bir âşık olarak görmenin verdiği şaşkınlıkla kafasını iki yana sallamıştı.

Tucker yarayı bir bandajla kapattıktan sonar gömleği tekrar omzunun üstüne çekti. Elbisesinin düğmelerini de tekrar ilikleyecekti ama bu işi Niema başını eğdi, parmaklarını yavaşça hareket ettirerek yaptı.

Niema şok ve yorgunluk yüzünden durgunlaşmıştı, tepki verme süresi bozulmuştu. Hızlı davranmaları gereken bir durumla karşılaşılırsa Tucker onun doğru tepki vermeyeceğini düşünüyordu. Niema öyle ya da böyle uyumalıydı.

Tucker beraber yürümeleri için Hadi'ye işaret etti. “Onu

daha fazla zorlamayacağım. Haritaya göre, buradan on beş mil ötede küçük bir köy var. Bize bir araç ayarlayabilir misin?”

“Şüpheli mi var?”

“Riske girme. Şu an takip edilmeyi göze alamayız. Gerekirse geç saate kadar bekle.”

Hadi başıyla onayladı.

“Gün ağarana kadar gelmezsen harekete geçeriz.”

Hadi yine başıyla onayladı. “Beni merak etme. Dönmezsem kızı buradan çıkarmaya bak.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Hadi yanına biraz su ve ekmek aldı, sonra gözden kayboldu. Niema, onun nereye gittiğini sormadı, hiçliğe gözlerini dikmiş bomboş bakıyordu. Hayır, boş bakmıyor, diye düşündü Tucker. Boş bakması, gözlerindeki dipsiz keder kuyusuna bakmaktan daha kolay olurdu.

Gün devam etti. Tucker zamanını, onları gündüzleri güneşten ve geceleri rüzgârdan koruyacak bir sığınak yaparak geçirdi. İran dağlarında ilerlerken, sıcaklık derecesi yükselmişti ama geceler hâlâ epey soğuktu. Yemek yediler, en azından Tucker yedi, Niema iki ısırdıktan fazlasını reddetti. Yine de normalden farklı olarak biraz daha fazla su içti.

Akşam olduğunda Niema'nın yanakları kızarmıştı. Tucker elini onun alınına koydu ve hiç şaşırmadı. “Ateşin çıkmış,” dedi. “Çivi yüzünden.” Ateşi çok yüksek değildi, Tucker o konuda endişelenmiyordu ama Niema'nın vücudunun böyle bir saldırıya daha ihtiyacı yoktu.

Tucker el fenerinin ışığında yemek yedi. Niema'nın zaten az olan iştahı, ateşlendiği için tamamen ortadan kalkmıştı, bütün gece hiçbir şey yemedi ama çok fazla su içti.

“Biraz uyumaya çalış,” dedi Tucker ve Niema itaatkârca, adamın yaydığı battaniyenin üstüne uzandı. Tucker bir süre onun nefes alıp verişini izledi ama uyumadığını biliyordu. Niema gözlerini gölgelerin içine dikmişti, yanında olmayan ve bir daha hiç göremeyeceği kocasını özlüyordu.

Tucker, Niema’nın sırtına bakıyordu. Dallas ile birbirlerine olan davranışlarında dikkatliydi, herkesin içinde sevgilerini göstermekten kaçınmışlardı ama geceleri beraber yatıyorlardı, Dallas koruyucu bir şekilde onu arkasından sarıyor, kalın koluyla belini sarıyordu. Niema tamamen huzur içinde, bebek gibi uyuyordu.

Belki de Niema’yı uyumaktan alıkoyan şey şu an yalnız olması ve sırtında rüzgârı hissetmesiydi. Doğal bir şeydi bu, evli çiftler böyle rutinlere hızla alışırldı: Gecenin içinde bir başkasının sıcaklığı, sevilen kişinin nefes alıp verişinin sesi. Belki de her şeyi bu kadar anlamlı kılan şey bu güven, bu yakınlıktı. Tucker için kolay kolay kimseye yakınlaşamıyordu, bundan daha da zor güvenilebiliyordu ama Dallas ile Niema’nın arasında bu duyguların olduğunu farkındaydı. Dallas’ın ölümü, kadını bunlardan yoksun bırakmıştı ve uzun bir süre Niema geceleri alıştığı rahatlığı bulamayacaktı.

Tucker derin derin içini çekti. Bu iç çekiş kendisi içindi, çünkü ne yapmak zorunda olduğunu ve ödeyeceği bedelin farkındaydı.

Bir şişe su aldı ve usulca Niema’nın yanına gitti, battaniye onun arkasına doğru uzandı ve suyu yakına bıraktı. “Hişşş,” diye mırıldandı Tucker, Niema kaskatı kesilince. “Sadece uyumaya çalış.” Bedenini kadıninkini saracak şekilde bükte, sıcaklığını, ağırlığını ona verdi. İkinci battaniyeyi üstlerine çektikten sonra koluyla kadının belini sardı.

Niema'nın içindeki ateşi hissedebiliyordu, bedeninden yayılan sıcaklık ikisini de üçüncü bir battaniye gibi sarıyordu. Niema hâlâ biraz titriyordu ve Tucker onu daha da yakınına çekti. Niema yarasız sol omzunun üstüne uzanmıştı ve sağ kolunu olabildiğince hareketsiz tutuyordu.

"Ateşin, enfeksiyona karşı çıkıyor," dedi Tucker yatıştırıcı ve alçak bir sesle. "Çok rahatsızlanırsan ilk yardım çantasında aspirin var ancak ateşin daha fazla yükselmezse, işini yapması için onu rahat bırakmamız daha iyi olur."

"Tamam." Niema'nın sesi yorgunlukla zayıflamıştı ve cansızdı.

Tucker onun saçını okşadı, dokunuşu nazikti ve onun aklını başka neyle meşgul edebileceğini bulmaya çalıştı. Niema sadece düşünmeyi bırakabilirse uyuyabilirdi. "Bir keresinde güneş tutulması görmüştüm, Güney Amerika'daydım." Tucker daha fazla detaya girmede. "Hava çok sıcak ve yapış yapıştı. Soğuk duş hiçbir işe yaramıyordu, havluyla kurulanana kadar terliyordum. Herkes mümkün olduğunca az giyiniyordu."

Tucker, Niema'nın dinleyip dinlemediğini pek anlamıyordu, zaten pek de umursamıyordu. Telkin edici, kibar ve değişmeyen bir ses tonuyla, fısıltının biraz üstüne çıkarak konuşmaya devam etti. Eğer onu uyutabilecek kadar sıkıcı olursa, sorun değildi.

"O gün güneş tutulması olacağını radyolar haber yapmıştı ama sıcaklık o kadar berbattı ki kimse ilgilenmedi. Küçük bir kasabaydı ve güneş tutulmasına katılacakları pek de cezbeden bir yer değildi. Kendi adıma, ben de tutulmayı unutmuştum. Güneşli bir gündü ve ışık öyle parlaktı ki gözlerim acıyordu, üstelik güneş gözlüğü de takıyordum.

Tutulma ben onu farkına varmadan gerçekleşti. Güneş hl parlıyordu, gökyüzü maviydi ama bir anda sanki güneşin önüne bir bulut geçmiş gibiydi. Kuşlar tmeyi bıraktı, kasabanın hayvanları saklandı.

“Kasabalılardan biri yukarı baktı ve ‘Güneşe bakın,’ diye bağırdı ve o anda tutulmayı hatırladım. Onlara bakmamalarını, uzun süre izlerlerse kr olabileceklerini söyledim. Işık tuhaf ve ürkütücüydü, karanlık bir güneş ışığı gibiydi. Gökyüzünün rengi koyu maviye dönmüştü ve sıcaklık en az yirmi santigrat düşmüştü. Gittikçe karanlık çökmeye başladı ama gökyüzü hl maviydi. Sonunda güneşin n kapandı ve ayın etrafında kalan halesi tek kelimeyle muhteşemdi. Yeryüzünde, tuhaf, derin bir alacakaranlığın içindeydik ve her şey sessizdi ama üstümüzde gökyüzü parlıyordu. Alacakaranlık bir iki dakika sürdü ve o süre boyunca bütün kasaba hareket etmeden durdu. Erkekler, kadınlar ve çocuklar, hiçbiri kıpırdamadı ya da konuşmadı.

“Sonra ışık geri dönmeye ve kuşlar yeniden şakımaya başladı. Tavuklar tneklerinden çıktı ve köpekler havladı. Ay yoluna devam etti ve hava eskisi kadar ısındı ama kimse artık şikyet etmiyordu.” Bu olaydan iki gün sonra, o küçük kasaba katliama uğramış ve herkes ölmüştü ama Tucker bu bilgiyi kendine sakladı.

Bekledi. Niema’mın nefesi uyuyan biri için zayıftı ama en azından daha önceki gibi gergin değildi. Eğer rahatladıysa, bedeni durumu devralıp uyumasına izin verecekti.

Tucker ocukken sahip olduğu köpeği anlattı daha sonra. Aslında köpeği falan yoktu ama Niema bunu bilmiyordu. Tucker’ın uydurduğu köpek Heinz 57’ydi, bedeni daksund’a, kıvrıcık tüyleri ise kanişlere benziyordu. “irkin küçük şeytan,” dedi Tucker rahatlıkla.

“Adı neydi?”

Niema’nın kısık ve kuşkulu sesi Tucker’ı ürküttü. Sesi alçaktı, neredeyse tereddütlüydü. Acı dolu bir şey Tucker’ın göğsünü avcuna aldı ve canını yaktı. “Dişiydi,” dedi, “Adını Fifi koymuştum, çünkü kanışlere başka bir isim verilebileceğini bilmiyordum.”

Tucker, Fifi’nin bir dolu macerasını anlattı. Harika bir köpekti. Ağaçlara tırmanabiliyordu, birçok kapıyı kendi başına açabiliyordu ve en sevdiği yemek —tanrım, çocuklar için olan mısır gevreği neydi?— Fruit Loops’tu. Fifi, kediyle birlikte uyurdu, kanepenin altına ayakkabıları saklardı, hatta bir kere Tucker’ın ödevini yemişti.

Tucker, kurgusal Fifi’yi bir yarım saat daha böyle ayırtılarla süsledi, sesini melodik bir ritimde tuttu, arada sırada Niema’nın nefesini kontrol etmek için durakladı. Niema’nın nefes alıp verişleri yavaşladı, derinleşti, sonunda uyumuştı.

Tucker da kendini uykuya bıraktı ama hafif bir uykuya. Bir tarafı teyakkuzdaydı, Hadi’nin dönüşünü ya da şüphe oluşturabilecek sesleri dinliyordu. Birçok kez Niema’yı kontrol etmek için tamamen uyandı ve ateşinin yükselip yükselmediğine baktı. Hâlâ fazla sıcaktı ama Tucker Niema’nın ateşiyle ilgili kaygılanacak bir şey olmadığına tatmin olmuştu, bedeni kendini iyileştiriyordu sadece. Yine de her ihtimale karşı Tucker belli sürelerle Niema’yı uyandırıp biraz su içirdi. Tucker’ın düşündüğü gibi Niema kendini bırakıp uyuduğunda, doğa ipleri eline almıştı. Tucker onu kolaylıkla uyandırabilse de Niema gözlerini kapadığı gibi uykuya geri dönüyordu.

Saatler geçti ama Hadi dönmedi. Tucker sabırlıydı. In-

sanların en derin uyuduğu zaman şafaktan önceki saatlerdi ve Hadi de belli ki son ana kadar bekleyecekti. Yine de Tucker hafif uykusundan her uyandığında saatine bakıyor ve seçeneklerini kontrol ediyordu. Niema'nın uyumasına ne kadar çok izin verirse, kadın o kadar güçlenecekti ve daha hızlı yol alabilecekti. Yine de Tucker çok uzun süre bekleyemezdi.

Saat beş gibi, fenerini açtı ve biraz su içti, kibarca Niema'yı da uyandırdı. Niema, Tucker'ın onun ağzına doğru uzattığı suyu içti, sonra da adama sarıldı ve uykulu bir halde içini çekti. "Uyanma vakti," diye mırıldandı Tucker.

Niema gözlerini kapalı tuttu. "Daha değil." Yüzünü adama doğru döndü ve kolunu adamın boynuna sardı. "Hımm." Daha yakınına geldi ve yüzünü Tucker'ın göğsüne yasladı.

Niema onun Dallas olduğunu sanıyordu. Hâlâ uykuluydu, bu zor uyku yüzünden aklı körelmişti ve muhtemelen rüyasında Dallas'ı görmüştü. Niema kocasının kollarında uyanmaya, sevişmeseler bile sarılmaya alışmış olmalıydı ve Tucker, kısa süre önce evlendikleri göz önüne alınırsa Dallas'ın onunla sabahları çok nadir sevişmediğine dair bahse girebilirdi.

Tucker tamamen uyanması için Niema'yı sarsmalı, yemeğini yedirmeli, omzunu kontrol etmeli ve Hadi dönsün veya dönmesin hareket etmesi için onu hazırlamalıydı. Ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyordu ama Tucker hayatında ilk defa işini göz ardı etti. Niema'ya daha sıkı sarıldı ve içindeki bir şeyler Niema'nın da ona sarılışının yarattığı duyguya açtı.

Ama ona sarılmıyordu. Niema'nın kolları arasındaki kişi Dallas'tı, rüyasında gördüğü kocasıydı.

Tucker istediğinden daha fazla bedel ödemişti ama derin bir nefes aldı ve Niema'dan yavaşça uzaklaştı. "Niema, uyan hadi," dedi yavaşça. "Rüya görüyorsun."

El fenerinin sönük ışığı altında uyuklu, siyah gözler açıldı. Tucker bu gözlerde farkındalığın ilk kıpırtılarını, şokun ışığını ve ardından gelen korkuyu gördü. Niema, Tucker'dan uzaklaştı, dudakları titriyordu. "Ben..." diye söze başladı ama başka bir şey diyemedi.

Göğsü parçalanıyormuş gibi ağlamaya başladı. Tucker'dan uzağa döndü ve battaniyede uzandı, vücudu sarsılıyordu. Alçak sesle, uzun uzun, ağıt yakar gibi inledi, sesi boğazından koparak çıkıyormuş gibi gelen hıçkırıklarla kesiliyordu. Kontrol duvarının yıkılması için bir kere çatlaması yetmişti. Niema boğazı tıkanana kadar, daha fazla ses çıkaramayacak hale gelene kadar ağladı. Tucker'ın, yasın verdiği sarsıntının sona ereceğini düşüneceği kadar uzun süre ağladı ama Niema'nın acısı sönmedi. Tucker karanlığın içinde, bu soğuk şafak vaktinde bir aracın yaklaştığını duyduğunda ve Hadi'yi karşılamak için ayaklandığında Niema hâlâ ağlıyordu.

İKİNCİ KISIM

Üçüncü Bölüm

1999, Atlanta, Georgia

Atlanta'dan Londra'ya uçan 183 sayılı Delta uçuşu tamamen doluydu. Birinci sınıf yolcular okuyacak kitaplarını veya içeceklerini ya da ikisini birden ellerine alıp rahatlıkla yerlerine geçmişlerdi. Uçuş görevlileri yolcuların ceketlerini alıp dolaplara asmış, arkadaş canlısı yolcularla sohbet etmiş ve pilotların istedikleri bir şey olup olmadığını kontrol etmek için kokpite uğramışlardı.

Kongre üyesi Donald Brookes ile eşi Elaine tatile gidiyorlardı. O kadar uzun zamandır ilk defa tatile çıkıyorlardı ki Elaine kocasının biraz dinlenmeyi kabul ettiğine inanmıyordu. Donald on beş yıl önce seçildiğinden beri günde on sekiz ile yirmi saat arasında çalışıyordu. Devlette geçen bunca yıldan sonra idealist yanını kaybetmemişti ve vergi mükelleflerine hak ettikleri kadar, hatta daha fazla hizmet etmek konusunda ısrarlıydı. Elaine yalnız başına uykuya

dalmaya alışmıştı, ama ne zaman Donald yanına gelse hemen uyanırdı, el ele tutuşur ve kimsenin A listesinde olmadıkları o ilk günlerden konuşurlardı. Yani Elaine akşamlarının çoğunu çocuklarıyla beraber yalnız geçirmişti.

İşler zaman içinde biraz değişmişti. Donald Dış İşleri Meclis Komitesi başkanıydı ve artık herkesin A listesindeydiler, sıklıkla beraber bir organizasyona katılmaları gerekiyordu ama en azından beraberlerdi.

Tabii ki meclis tatile girdiğinde Illinois'deki evlerine döndükleri zamanlar olmuştu ama temponun yavaşladığı bu zamanları da Donald seçmen bölgesiyle temas kurarak geçirmişti. İlk seçildiği günden bugüne kadar gerçek bir tatile çıkmamışlardı.

Elaine geç kalkacağı günleri, oda servisinden bir şeyler istemeyi ve sakın sakın Londra'yı gezmeyi dört gözle bekliyordu. Londra'da beş gün, Paris'te de beş gün daha kalacaklardı, sonra Roma ve Floransa'ya gideceklerdi. Bu hayalindeki tatildi.

Elaine ile Donald'ın iki sıra arkasında oturan Garvin Whittaker çantasından çıkardığı belgelere gömülmüştü. Garvin geçen yedi yılda değerini neredeyse elli milyar dolara kadar arttırıp katlayan bir ileri teknoloji yazılım şirketinin CEO'suydu. Henüz Microsoft'la aynı seviyede değillerdi ama ileride neler olacağını kim bilirdi? Garvin şu anki projelerini piyasaya sunduğunda şirketinin değerini büyük ihtimalle beş yıl içinde ikiye katlayacağını düşünüyordu. En azından böyle olmasını umuyor, hayal ediyordu. Sabırla kendi zamanının gelmesini bekliyor, bu sırada pazardaki yerini ve gücünü arttırmaya çalışıyor, büyük şirketlerin ayağına basmama dikkat ediyordu. Ancak doğru zamanın

geldiğini düşündüğünde yeni geliştirdiği işletim sistemini piyasaya sürecekti. Bu sistem öyle sade, öyle verimli ve öyle hatasızdı ki, kendisi dışındaki her şeyi tozu dumana katacaktı.

Koltukların birinci sırasındaysa Almanya, BM temsilcisi oturuyordu. Adam elindeki soğuk içeceği başına dayamıştı ve baş ağrısının en azından uzun uçuş sırasında uyuyabileceği kadar geçmesini umuyordu. 2F koltuğunda ise Dünya Bankası yetkilisi oturuyordu, kadın *Wall Street Journal*'ı okurken kaşlarını çatmıştı. Çocukken beyin cerrahı ya da film yıldızı gibi romantik bir mesleği olacağını hayal etmişti ama sonra paranın en büyük güç ve en etkili uyuşturucu olduğunu öğrenmişti. Bütün dünyayı gezmişti, Paris'te akşam yemeği yemiş, Hong Kong'ta çeşitli elbiseler almış, İsviçre'de kayak yapmıştı. Hayat güzeldi ve daha da güzel olmasını istiyordu.

4D'de bir profesyonel diplomat oturuyordu. Bush yıllarında Fransa'da ABD büyükelçisi olarak çalışmıştı ama o yıllardan sonra daha küçük görevlere sürgün edilmişti. Yakın zamanda Chicago sosyetesinden, nüfuzlu bir zengin ailenin kızıyla evlenmişti, bu sayede tekrar büyükelçi olacağını umuyordu ve bu sefer haritada hiç kimsenin bulamayacağı küçük bir ülkede çalışmayacaktı.

Ekonomi bölümünde Charles Lansky terlemiş alnını silerken bir yandan da uçağın kalkışını düşünmemeye çalışıyordu. Uçak kalktıktan sonra yolculukla ilgili bir sorunu yoktu ama kalkış ile iniş sırasında öyle çok korkuyordu ki midesi bulanıyordu. Londra'dan aktarma yaparak Frankfurt'a gidiyordu, bu da uçağın iki kere kalkıp ineceği anlamına geliyordu. Hayati önemi olan bir toplantı olmasaydı buna kesinlikle katlanmazdı.

İngiltere'ye, İskoçya'ya ve İrlanda'ya gidecek öğrenciler uçağı doldurmuştu, hepsi de her yerde bulunabilen sırt çantalarının içinde neredeyse aynı şeyleri taşıyordu: Evian marka su, CD çalar, sevilen CD'ler, kız öğrencilerde makyaj malzemeleri, erkek öğrencilerde avuç içi oyun konsolları ve belki birkaç da kıyafet. Hepsi bronz tenliydi ve birbirlerine Teddy Roosevelt'in dişleri kadar çok benziyorlardı ama hâlâ eşsiz olduklarına inanacak kadar da gençlerdi.

İş insanları ve tatilcilerden oluşan bu her zamanki kafile içeriği doldurdu, biraz dolaştıktan sonar koltuklarına yerleşti. Genç bir kız endişeyle kucağındaki çantasına tutunmuştu. Uçuş görevlilerinden birisi yanına gelip çantanın dolaplara yerleştirilmesi gerektiğini ve uygun bir yer bulmayı önerdi. Genç kız kafasını iki yana salladı ve çantayı önündeki koltuğun altındaki bölmeye sıkıştırmayı başardı, çanta zar zor girmişti ve kızın ayaklarını uzatacak yeri kalmamıştı. Kızın ten rengi soluktu ve hemen başının üzerinde soğuk hava üfleyen klimaya rağmen terliyordu.

Sonunda devasa L-1011 uçağı kalkış için pistte yol almaya başladı. Önlerinde on yedi tane uçak vardı ve yavaşça ilerliyorlardı. Pilotlardan biri yolculara beklenen kalkış zamanıyla ilgili açıklama yaptı. Çoğu birinci sınıf yolcusu ayakkabılarını çıkarmış ve deniz aşırı yolculuklarda sadece birinci sınıflara verilen hediye paketindeki siyah çorapları giymişlerdi. Dergiler karıştırılıyordu, kitaplar çıkarılmıştı ve birkaç kişi çoktan horlamaya başlamıştı.

Sonunda sıra 183 numaralı uçağı geldi. Uçağın büyük motorları çalıştı, hızını arttırdı, pist üzerinde iyice hızlandı ve itici güç sürtünmeyi aştığında havalandılar. Tekerlekler uçağın alt kısmına doğru çekilirken mekanik bir ses duyul-

du. Ve uçak, onları doğu kıyısından devam edip New York üzerinden Atlantik okyanusuna götürecek uçuş rotasında irtifa kazanmaya başladı.

Otuz üç dakika sonra, Kuzey Carolina'nın batısındaki dağların üstünden geçerken uçak bir ateş topuna dönüştü ve gövdesinin alev içindeki parçaları yavaş çekimdeymiş gibi önce yukarı fırladı, gidebilecekleri kadar yükseğe çıktıktan sonra da tekrar yeryüzüne doğru düşmeye başladı.

Dördüncü Bölüm

Washington, D.C.

İki adam ceviz ağacından yapılmış, ahşabı kadifemsi bir parlaklığa sahip üstü gül işlemesiyle süslenmiş İtalyan mermeri bir masada samimi şekilde oturuyordu. Aralarında elde yapılmış oyma taşları olan güzel bir satranç tahtası vardı. İçinde bulundukları kütüphane erkeksi, rahat ve biraz eskiydi. Eskiliğinin sebebi Franklin Vinay'ın yenilemek için parasının yetmemesi değil, burayı tam da bu haliyle sevmeydi. Bayan Vinay, ölümünden bir yıl önce burayı yenilemişti, Franklin Vinay, kadının onun için seçtiği bu şeylerin arasında olmaktan ayrı bir memnuniyet duyuyordu.

Bayan Vinay bu satranç setini New Hampshire'daki bir müzayede de bulmuştu. Dodie'nin bu tip satışlara katılmayı sevdiğini Franklin sevgiyle hatırladı. Dodie hayattan zevk alma yeteneğini asla kaybetmemişti, en ufak şeyle mutlu olmayı bilirdi. Vefat edeli on yıl olmuştu ve o zamandan beri

Franklin'in onu düşünmediği tek bir gün bile olmamıştı. Bazen geçmeyen bir kederle, ama çoğunlukla yüzünde bir gülümsemeyle hatırlardı onu, çünkü güzel hatıralar biriktirmişlerdi.

Her zamanki gibi kimin başlayacağına karar vermek için Frank ile John yazı tura atmışlardı. Frank'e beyaz çıkmıştı ve saldırgan ama geleneksel bir açılış yapmıştı, şahın önündeki piyonu iki sıra öne oynamıştı. Bazen böyle bilindik hamleleri seçerdi, çünkü bazen bekleneni yapmak, en beklenmedik hamle olurdu.

Frank iyi bir satranç oyuncusu olduğunu biliyordu. Yine de John'u oyunda yenmek onun için zordu. Bu genç adam bilgisayar gibi analitik, İncil'deki Eyüp kadar sabırlı ve yeri geldiğinde George Patton'un olmayı hayal ettiği kadar saldırgandı. Bu özellikler John Medina'yı, seçtiği meslek alanında ve satrançta tehlikeli bir rakip yapıyordu.

Devasa bir Alman köpeği olan Kaiser, iki adamın ayaklarının dibinde uyuyor, rüyasında tavşan avlarken arada sırada kalıbına uymayacak şekilde yavru bir köpek gibi inliyordu. Onun bu sükuneti güven vericiydi.

Ev o günün sabahında ve Frank'in eve geldiği akşam saatlerinde herhangi bir dinleme cihazı olma ihtimaline karşılık aranmıştı. Konuşmalarının parabolik mikrofonlar tarafından yakalanması -eğer birileri bu yöntemi deneyerek onları dinlemeye çalışıyorsa- elektronik bir gürültüyle engelleniyordu. Güvenlik sistemi son modeldi, kapılarda en güçlü kilitler kullanılmıştı ve pencerelerin önü çelik parmaklıklarla kaplıydı.

Ev, dışarıdan bakıldığında göreceli olarak zengin bir adamın sıradan evi gibi görünse de aslında tam bir kaleydi. Yine

de iki adam kalelerin de içine girilebileceğini biliyordu. Frank'ın 9mm'lik silahı çalışma masasının çekmesindeydi. John'un silahı ise kemerindeki tabanca kılıfındaydı, pantolonunun arkasına sıkıştırılmıştı. Frank'ın CIA'de operasyon yönetimi müdürü olması onu casusluk topluluğunda değerli bir öge yapmıştı, bu yüzden çok az kişi onun nerede yaşadığını bilirdi. Hiçbir tapuda ya da kamu belgesinde adı geçmiyordu. Özel telefonundan yaptığı veya ona yapılan aramalar öyle çok santralden geçiyordu ki hiçbirinin izi sürüleliyordu.

Bütün bunlara rağmen, Frank, herhangi bir düşman ülkeye onu ya da John Medina'yı ele geçirme fırsatı verilse, kendisinin geride kalacağını düşündü alaycı bir şekilde.

John satranç tahtasını inceliyor, bir sonraki hamlesini düşünürken kalesine dokunuyordu. Kararını verince parmaklarını kaleden kaldırdı ve filini hareket ettirdi. "New Orleans'taki arkadaşlarım nasıl?"

Soru Frank'i şaşırtmamıştı. John'u görmeden aylar, hatta birkaç yıl geçebilirdi ama ortaya çıktığında her zaman bazı soruları sorardı. "Hepsi gayet iyi. Çocukları oldu. Geçen ay doğdu. Ve Detektif Chastain artık New Orleans Polis Merkezi'nde çalışmıyor, artık dedektif değil, eyalette teğmen olarak çalışacak."

"Ya Karen?"

"Travma ünitesinde çalışıyordu, yani bebek doğana kadar. Şimdi yıllık iznini kullanıyor. En az bir yıl, belki de daha fazla."

"Hazır olduğunda işe dönerken bir sıkıntı yaşamaz umarım," dedi John sakın bir sesle. Ama Frank, John'u, ses tonunun altındaki ricayı ya da emri görecektir kadar iyi tanı-

yordu. Frank resmi olarak, onun üstü olsa da John neredeyse kendi başına hareket etmekte özgür sayılırdı.

“Bir sıkıntı yaşamaz,” dedi Frank ve bu bir sözdü.

Birkaç yıl önce, Senatör Stephen Lake’in Vietnam’daki kardeşini kiralık katille öldürtmesinin üzerini kapatmak için yapılmış bir kumpas dahilinde Karen’ın ve John’un babası öldürülmüştü. John, kumpası ortaya çıkarma sürecinde büyük bir cesaret gösteren Karen ile gözü kara kocasına hayran kalmıştı. Adamın adını hiç öğrenememiş olsalar da, o günden beri John önüne çıkacak bazı engelleri ortadan kaldırmaya özen göstermişti.

“Peki, Bayan Burdock?”

Bu soru da beklenmedik değildi. “Niema gayet iyi. Yeri belirlenmesi imkânsız yeni bir dinleme cihazı üretti. Birkaç proje için NSA için de çalıştı.”

John ilgilenmiş görünüyordu. “Fark edilmeyecek bir dinleme cihazı? Ne zaman kullanabileceğiz?”

“Yakında. Zaten varolan kabloları kaçak giriyor ama elektrikte düşmeye sebep olmuyor. Elektronik aramalarda bulunamıyor yani.”

“Bunu nasıl başardı?” John bir piyonu önündeki kareye doğru itti.

Frank kaşlarını çatarak satranç tahtasına baktı. Evet, küçük bir hamleydi ama oyunun yönünü farklı bir yere çekmişti. “Frekans modülasyonu ile ilgili bir şey işte. Anlayabilsen gerçek bir mesleğim olurdu.”

John güldü. Güvendiği ya da onun kim olduğunu bilen insanların yanında olduğu nadir anlarda şaşırtıcı düzeyde açık bir adamdı. Eğer birini sevmişse, o kişinin John’un arkadaşlığı karşısında hiçbir şüphesi olmazdı. Belki de bunun

sebebi hayatının çoğunu tehlikede, dipsiz gölgelerde, farklı isimlere karşılık verip farklı yüzler giyerek geçirmesiydi. Gerçek olana, güvenilir olana değer veriyordu.

“Tekrar evlenmedi mi daha?”

“Niema mı? Hayır.” Piyonun durduğu yer Frank’i endişelendiriyordu, kaşlarını çatarak tahtaya bakarken verdiği cevaba dikkatinin yarısını vermişti. “Düzenli olarak görüştüğü kimse yok. Ara sıra birileriyle randevuya çıkıyor, o kadar.”

“Beş yıl oldu.”

John’un ses tonundaki bir şey Frank’in dikkatini çekti. Kafasını kaldırdığında genç adamın hafiften kaşlarını çattığını gördü, sanki Niema Burdock’ın hâlâ bekar olduğunu öğrendiği için üzülmüştü.

“Mutlu görünüyor mu?”

“Mutlu mu?” Frank bu soruya şaşırarak arkasına yaslandı, satranç çoktan unutulmuştu. “Çok meşgul. İşini seviyor, güzel maaşı var, hoş bir eve sahip, yeni bir arabası var. Bütün bunlarla ilgilenebilirim ama duygularını bilip yönlendiremem.” John’un anonim olarak koruyucu meleği olduğu kişiler içinde Niema Burdock en yakından takip ettiğiydi. Onu kocası öldükten sonra İran’dan çıkardığı günden beri, Niema’nın iyi olup olmadığıyla neredeyse kişisel olarak ilgilenmeye başlamıştı.

Frank bir anlık gelen sezgiyle, onu içinde bu kadar iyi yapan akıl yürütme yeteneğiyle “Onu kendin için istiyorsun,” dedi. Frank düşüncelerini nadiren böyle düşünmeden söyledirdi ama bu konuda haklı olduğundan adı gibi emindi. Yine de böyle bir gözlemde bulunduğu için hafif bir utanma duygusu hissetti.

John kafasını kaldırıp ona baktı ve aklı karışmış gibi kaşlarını kaldırdı. “Elbette,” dedi, bu bilinen bir şeymiş gibi. “Tabii istemem ne işe yarıyorsa artık...”

“Ne demek istiyorsun?”

“Biriyle ilişki yaşayabilecek bir durumda olduğum söylenemez. Aylarca ortadan kaybolmamı geçtim, bu yolculuklardan geri dönmemem gibi bir ihtimal de var.” John bunları soğuk ve duygusuz bir tavırla söylemişti. Mesleğindeki risklerin ne olduğunu tamamen biliyor, hepsini kabulleniyor, hatta belki bu risklerin peşine düşüyordu.

“Diğer mesleklerde de durum böyle: Üst rütbeden askerler ya da inşaat işçileri. Ama onlar evleniyor, aile kuruyorlar. Ben de öyle yaptım.”

“Senin durumun farklıydı.”

John’un ima ettiği şey Frank’in özel harekâta çalışmamasıydı. John muhasebesi tutulmayan, kayıt altına alınmayan, gündüz yüzü görmeyen bu görevlerin uzmanıydı. İnkâr edilebilirliği korumak adına devletin dahil olmaması gereken işleri o hallediyordu.

Frank, John ile ne zamandır bir konu üzerinde konuşmak istiyordu ve bundan daha iyi bir zaman olamazdı. “Senin de durumun farklı olabilir.”

“Öyle mi?”

“İş başındayken ölmeyi planlamıyorum, emeklilik gittikçe daha cazip görünmeye başladı. Hiçbir sıkıntı olmadan benim yerime geçebilirsin.”

“Operasyon müdürü mü olacağım?” John kafasını iki yana salladı. “Ben sahada çalışırım, bunu biliyorsun.”

“Sen de istediğin her yerde çalışabileceğini biliyorsun. Bu iş için biçilmiş kaftansın. Hatta göreve benim olduğum-

dan daha uygunsun. Biraz bunun üstüne düşün...” Telefon çalınca Frank’ın sözü kesildi. İkisi de telefon beklemiyordu. Frank telefonun ahizesini kaldırdı, kısa bir süre konuştu, sonra kapattı. “Bir ajan, rapor getiriyor.”

Satranç oyunu unutulmuş, buluşmalarının gerçek sebebi sahneye çıkmıştı. 183 sefer sayılı uçak düştüğünden beri FBI ile NTSB, Carolina’nın engebeli arazilerinde uçağın parçalarını toplayıp ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. İki yüz seksen üç kişi ölmüştü ve nedenini bilmek istiyorlardı. Telsiz konuşmalarında olağandışı bir şey yoktu; uçak düşene kadar yolculuk rutin olarak devam etmişti. Kara kutu bulunmuştu ve ön rapora göre pilotlar ters giden bir şeyden bahsetmemişti. Yaşanan bu felaket aniden gerçekleşmişti ve bu yüzden şüpheliydi.

John karanlık kaynaklarından havalimanlarındaki X-Ray cihazlarında, hatta Atlanta Havalimanı’ndaki CTX-5000’te bile tespit edilemeyen yeni tip bir patlayıcının piyasaya düştüğü fısıltısını duymuştu. John, Frank’e bu durumdan bahsetti, o da FBI ve NTSB’nin 183 sefer sayılı uçuşla ilgili topladığı bilgilere erişmek için sessizce harekete geçti.

Kaza alanında çalışmak epey zordu. Arazi dağlık ve yoğun ormanlıktı, girişi zor bir yerdi. Enkaz muazzam bir alana dağılmıştı. Ağaçların tepesinde metal ve insan parçaları bulunmuştu. Takımlar halinde durmadan bir hafta boyunca çalışılmıştı, önce ceset kalıntıları toplanmış ve ne kadar imkânsız gibi görünse de kimlik tespiti için adli tıp görevlilerine teslim edilmişti, sonra da uçağın en küçük parçası bile aranmıştı. Ne kadar çok parça bulurlarsa, yapbozun çözümü o kadar kolaylaşacak ve ne olduğunu keşfetmeleri daha mümkün olacaktı.

On beş dakika sonra bir ajan, Viney'in kapısını çaldı ve Kaiser'i uyandırdı. John gözden uzak kütüphanede bekledi, Frank ise yanında Kaiser ile raporu almaya gitti.

Frank iki rapor istemişti ve kütüphaneye döndükten sonra raporlardan birini John'a verdi. Tekrar sandalyesine oturdu ve okurken kaşlarını çatı. Rapor güven verici değildi.

"Kesinlikle bir patlama. Hiç şüphe yok." Çevredeki insanlar aniden bir patlama sesi duymuştu ve parlak bir ışık gördüklerinden bahsediyorlardı. İnsanların neyi görüp görmediği yoruma açıktı, çünkü uçak, bariz bir görüş hattının olmadığı dağların üstünde patlamıştı. İnsanlar genelde gökyüzüne bakarak yürümezdi, yine de öğleden sonra güneş uçaktan yansımışsa ve bu tam o anda birinin dikkatini çekmişse patlamayı görmeleri *mümkündü*. Ancak, büyük ihtimalle insanlar sesi duyunca etraflarına bakmışlar, dumani ve düşen enkaz parçalarını görmüşler, sonra da hayal güçleri devreye girmiş ve devasa bir ateş topu gördüklerine kendilerini ikna etmişlerdi.

183 sefer sayılı uçuşun bir füzeyle vurulduğuna dair dedikodular da hemen yayılmaya başlamıştı. Dış İşleri Meclis Başkanı ve kongre üyesi Donald Brookes da uçaktaydı. Onun ölmesini isteyen birileri kesin olmalıydı, ancak internette bunun için sunulan nedenler en hafif tabirle inandırıcılıktan uzaktı. Bu füze teorisyenlerine göre İllionis'de yaşayan Senatör Brookes'un tatile çıktığı beyan edilse de herhangi bir nedenden dolayı Chicago yerine Atlanta'dan kalkan bir uçağa binmesi yeterli bir kanıttı. Bu açıkça şüpheli bir durumdu. Daha sonra Brookes'ların en büyük oğullarının Atlanta'da yaşadığı ve Avrupa gezisi öncesi onu

görmek için uğradıkları ortaya çıksa da bir-adamı-öldürmek-için-uçağı-düşürdüler teorisi hâlâ ilgi görüyordu.

Ancak bir füzenin kullanıldığına dair hiçbir kanıt yoktu. Metalin parçalanma şekli, uçak gövdesinin parçalarındaki yanma biçimi ve kalıntıları, 183 sefer sayılı uçağın, dahili bir patlamayla ikiye ayrıldığını, gövdenin büyük bir kısmının ve sol kanadın tamamının bir tarafa gittiğini gösteriyordu.

Ön kimya raporu plastik patlayıcıların kullanıldığını belirtiyordu. Ancak herhangi bir ateşleyiciye dair kanıt bulunamamıştı. Böyle korkunç bir patlamada bile, kimyasal ya da mikroskobik kalıntılar bulunurdu, bir şey varsa, izini bırakırdı.

“Bu kadar büyük bir zarara sebep olan patlayıcı epey büyük olmalı. Atlanta’daki X-ray cihazında görünmeliydi.” Frank epey endişeliydi, çünkü uçuştan önce bütün bagajlar, insan ve cihazlar tarafından kontrol edilmişti. Eğer John’un düşündüğü gibi patlayıcı güncel teknolojiyle fark edilmeyen bir maddeden oluşuyorsa yüzleştikleri sorun çok büyüktü.

Bagaja verilen ya da elde taşınan her bavul ve çanta, elle kontrol edilmeliydi ama savunmasız olan tek yer havaalanları değildi. Böyle bir aygıtın muhtemel kullanımları korkutucuydu. Bombalı mektuplarda kullanılabilir, resmi binalara -hatta bütün kamu binalarına-saldırı düzenlenebilirdi, ulaşım ve iletişime zarar verilebilirdi. Amerika’daki kimse köprülerin güvenliğine gereken önemi vermiyordu ama birkaçının yıkılması durumunda bütün trafik felç olurdu.

Patlayıcı başka bir şeye benzetilmiş ve Atlanta’daki ma-

kinelerden geçirilmiş olabilirdi. Sistem arada sırada başarısız oluyordu, hiçbir şey mükemmel değildi. Ancak öyle bir durumda da, bir ateşleyicinin kullanıldığında dair kanıt bulunurdu. Bir telsiz veya cıvalı anahtar ya da patlamanın tetiklenmesi için basit bir zamanlayıcı bulmuş olmalıydılar. Bombaların çoğu ateşleyiciler sayesinde bulunuyordu, çünkü en kolay onlar tespit ediliyorlardı.

John alt dudağına dokundu, sonra raporu Frank'ın masasına fırlattı. En çok kimyasal analizle ilgilenmişti. Plastik patlayıcı izleri vardı ama başka tuhafliklar da görünüyordu. "Aklıma R.D.X. geldi." R.D.X, heksojen ya da C-1 karışımıydı. Tek başınayken, kullanılamayacak kadar dengersizdi, bu yüzden genelde akışkanlaştırıcıyla karıştırılarak kullanılıyordu, bu da ona plastik patlayıcıyla aynı kimyasal elementleri veriyordu. R.D.X'e ayakkabı bağcığı dahil her şeyin şekli verilebiliyordu.

Frank başını kaldırıp baktı. "Nasıl? Bavulların, çantaların nasıl taşındığını, etrafa atıldığını biliyorsun, dengersiz bir patlayıcı uçak kalkmadan önce patlamış olurdu."

"Belki de patlayıcı ilk başta dengersiz değildi. Belki de yapısı zamanla bozuluyor ve patlamasına sebep olan kimyasal bir tepkime yaratıyordu. Patlamanın zamanını ayarlayabilmek için, bozulma oranını bilmek yeterli olurdu."

"Plastik patlayıcı kadar dengeli başlayıp bozulan ve kendi kendisinin ateşleyicisi olan bir şey. Lanet olsun." Frank gözlerini kapadı.

"Yalnız bir sosyopatın laboratuvarında böyle bir şeyi yapması mümkün ama benim duyduğum kadarıyla bu patlayıcı Avrupa'daki çok gizli bir laboratuardan geliyor."

"IRA mı?"

“Eminim böyle bir şeyi almak için sırada bekliyorlardır ama böyle bir iş için finansman ayarladıklarına dair en ufak bir ipucu görmedim.”

“Kim o zaman?”

“Birini seç işte, elimizde bir dolu aday var.” Terörist gruplar bütün dünyada çoğalıyordu. Bilinen en az iki bin beş yüz tane örgüt vardı, bazıları ortaya çıkıp kayboluyordu ama bazılarının binlerce üyesi vardı ve on yıllardır varlıklarını sürdürüyorlardı.

“Şimdi bu yeni oyunculara sahipler.”

“Satın alacak paraları varsa tabii.” Terörist örgütler bir-biriyle çalışsalar da, tek bir, mutlu kardeşlik değillerdi. Yeni bir patlayıcı büyük bir para kazanma fırsatıydı, bu yüzden tek bir üreticisi olması için mümkün olduğunca yakından kontrol edilirdi. Sonuçta, bütün yeni teknolojilerde olduğu gibi, bu patlayıcı da herkesin eline geçerdi ama o zamana kadar patlayıcı tespit etme yöntemi de keşfedilirdi. Hamleler ve karşı hamleleriyle bir satranç oyunu gibiydi.

“Avrupa’ysa ve arkasında büyük bir para varsa, adamımız Louis Ronsard’dır,” dedi John.

Bu başlı başına büyük bir sorundu. Ronsard tek bir gruba sadık olmayan, karanlık bir Fransızdı ancak birçok kişi için aracılık yapıyordu ve gereken hizmeti sunmasıyla inanılmaz bir servete sahip olmuştu. Büyük ihtimalle patlayıcıyı geliştiren grubun arkasındaki adam değildi ama aracı olarak yaklaşılmaması mantıklı olan kişi oydu, tabii ki bir ücret karşılığında.

Ronsard yakalanabilir ya da ortadan kaldırılabilirdi, saklanmıyordu. Ama güvenliği çok sıkıydı ve onu ele geçirmek, öldürmekten çok daha zordu. John adamın ele geçirilse bile

işe yarayacak bir bilgi vereceğinden şüpheliydi. Karmaşık sorgu tekniklerine, yoğun eğitim ve akıl kontrolüyle karşılık alacaklardı. Ayrıca Ronsard'ın Fransız hükümetinde güçlü dostlarının olması da büyük bir sorundu. Ronsard bu sebeplerden dolayı rahat bırakılmıştı zaten. Ayrıca sunduğu korkunç şeylerin ne kullanıcısı ne de kaynağıydı. Sadece aracıydı, kontrolcüydü, sübaptı. Ronsard'ı yok ederseniz, yerine başka bir aracı geçerdi.

Kaynağı bulmak önemliydi ama John'un aynı zamanda başka neyin nakliyesinin yapılmış olduğunu da keşfetmesi gerekiyordu. Bunu başarması için de Ronsard'a ulaşmalıydı.

Beşinci Bölüm

John Medina, başkente geldiği zaman, aynı yerde iki kere asla kalmazdı. Bir evi yoktu. Evinin olması onu arayanlar için bir başlangıç noktası anlamına gelecekti ve evi olan herkes er ya da geç oraya giderdi. Bu yüzden John otellerde, pansiyonlarda, kat mülkiyetinde ve nadiren kiralık evlerde veya baraka, çadır, mağara ve yeryüzündeki bir oyukta, yani uygun olan neresi varsa orada kalırdı.

İlk tercihi kat mülkiyetine sahip apartman dairelerdi. Buralarda otellerde olmayan bir mahremiyet vardı ve pansiyonların aksine birden fazla çıkışları oluyordu. John köşeye sıkıştırılacağı bir yerde uyumayı sevmiyordu.

Şu an seçtiği oteldeki odaların hepsinin dışında demir çerçeveli balkonlar vardı, zaten John'un burayı seçmesinin nedeni de buydu. Önceden burayı kontrol etmiş, dinleme cihazı olup olmadığına bakmış, güvenliği incelemiş, sonra Frank Vinay ile buluşmaya gitmişti. Şimdi, lobiden asan-

sörlere doğru giderken, onu gören hiç kimse otele giriş yapan adam olduğunu anlayamazdı.

Kılık değiştirmek zor değildi. Otele giriş yaparken, gözlük takmış, saçını griye boyamış, yanaklarını pamukla doldurmuş ve topallayarak yürümüştü. Aynı zamanda burundan gelen, Rochester, New York aksanıyla konuşmuştu. İndirimli mağazalardan alınmış kıyafetler giymişti. Şimdi ise o adamdan eser yoktu. John gözlüklerini çıkarmış, saçını yıkamış, gri polyester yerine kot pantolon, kareli gömlek yerine beyaz Oxford gömleği ve yeşil mont yerine, hem silahını saklayıp hem de şık görünecek şekilde özel olarak dikilmiş siyah bir ceket giymişti.

Otel çalışanlarının içeri girmesini engellemek için “RAHATSIZ ETMEYİNİZ” yazısını kapıya asmıştı. Otel çalışanlarının gün içinde odalarına ne kadar sıklıkla girdiğini öğrenseler çoğu insanın ağzı açık kalırdı. Temizlikçilerin, güvenliğin, tamircilerin ve yönetimin özel anahtarları vardı ve her odaya girebilirlerdi. Ayrıca böyle otellerin çevresinde profesyonel hırsızlar dolaşır, iş insanlarını takip eder, ne zaman çıktıklarını, ne kadar süre dışarıda kaldıklarını not ederlerdi. İyi bir hırsız her zaman kilitli bir odaya girebilirdi ve bir odaya girmek için sadece hedef seçmek, danışma masasında dolaşıp kimin ne kadar süre kaldığını öğrenmek, sonra da o kişiyi gizlice takip edip hangi odaya girdiğini öğrenmek yeterliydi. Ertesi gün cevap verilecek mi diye telefonla odayı arardınız. Eğer kimse telefona cevap vermezse, odaya çıkar ve güveni elden bırakmamak için kapıyı tıklatırdınız. Hâlâ biri karşılık vermiyorsa içeri girerdiniz.

“RAHATSIZ ETMEYİNİZ” yazısı ise en azından içeride birinin olduğu izlenimini verir. Ayrıca John izi buluna-

mayacak bir numarayı aramış ve telefonun ahizesini kenara bırakmıştı, yani biri aradığında -erkek ya da kadın, iki cinsiyetten de hırsız çıkıyordu- meşgul sinyaliyle karşılaşacaktı.

Kapının odaya bakan kısmındaki kulpuna, küçük, pille çalışan bir alarm yerleştirmişti. Birisi kapıdaki işareti görmezden gelip kapıyı açarsa, kulak zarını patlatan bir siren ötmeye başlayacaktı ve kesinlikle odaya dikkat çekilecekti. John içeriye girerken, cebinde taşıdığı kumandadaki bir tuşa basarak alarmı kapattı. Alarm sadece bir cihazdı ve içeri girmeye çalışan herkesin ödünü koparırdı. Bilgisayarını odasında bırakmasa alarmla da uğraşmazdı.

Odasını bıraktığı gibi buldu. Yine de rutininden çıkmamak adına dinleme cihazı olup olmadığına baktı ve Niema'nın tespit edilemeyen dinleme cihazı üzerine düşündü. Teknoloji birdirbir oynamaya benziyordu, yeni bir teknoloji bulunuyordu ve bir süreliğine bir taraf diğer tarafa üstünlük sağlardı. Sonra bu teknolojiye verilecek karşılık geliştirilirdi ve üstünlük sırası diğer tarafa geçerdi. Niema'nın cihazı şimdilik onlara bir üstünlük sağlayacaktı ama bu teknoloji sonsuza kadar saklanamazdı ve er ya da geç kötü adamlar -teröristler, casuslar, düşman devletler- bu dinleme cihazına erişecekti. Bu teknoloji John'a karşı, onu ele geçirmek ya da öldürmek için kullanılabilirdi. Niema büyük ihtimalle kendi cihazının onun ölümüne sebep olduğunu bilmekten memnun olurdu herhalde. Ancak bundan haberi olmazdı tabii, çok az kişi onun ölümünü bilirdi. John'un bir ailesi, arkadaş ya da meslektaş çevresi yoktu. Çalıştığı insanlar onun kim olduğunu bilmiyordu.

John kimliğini Frank Vinay'dan ya da babasının eski bir arkadaşı olan Jess McPherson'dan saklamak zorunda değil-

di. Kalkanlarını kaldırabildiği, onların yanında olup kendisi gibi davranabildiği bu nadir anlar rahatlatıcıydı.

John masasına geçtikten sonra telefonu kapattı, bilgisayarı açtı ve telefon hattına bağladı. Birkaç komut yazdıktan sonra CIA'nın bilgi yuvalarından birinin içindeydi. Dünyada MS-DOS işletim sistemini kullanmaya devam birkaç kişiden biriydi, çalışacağı zaman fare kullanmayı gerektirecek herhangi bir sistem yerine bunu tercih ediyordu. İnternette dolaşırken ya da oyun oynarken fare kullanışlı olabilirdi ama John çalışırken farenin onu yavaşlattığını keşfetmişti. Elini klavyeden kaldırıp fareyi yönelttikten sonra tıklayıp tekrar klavyeye dönmek, DOS komutlarını yazmaktan çok daha yavaştı. John'un operasyon süresinden azaltacağı bir salise, ihtiyacı olan bilgiyi alıp güven içinde kaçmasıyla yakalanması arasındaki fark anlamına geliyordu.

John, Louise Ronsard, ailesi, büyüdüğü yer, okul kayıtları, arkadaşları, okul dışı aktiviteleriyle ilgili bir dolu bilgi buldu. Louise hiçbir şeyden mahrum bırakılmamıştı, babası zengin bir fabrikatördü, annesi soylu bir aileden gelen güzel bir kadındı ve kendini çocuklarına, Louis ile ondan üç yaş küçük Mariette'e adamıştı.

Annesinin rahim kanserinden vefat ettiği yıl Ronsard, Sorbonne'da öğrenciydi. Beş yıl sonra babası Almanya'ya iş gezisine giderken otobanda kaza geçirerek ölmüştü. Louise aile şirketinin iplerini eline almış ve suçlu hayatı yaşamayı seçmişti. O günden itibaren, münzevilikten ne kadar uzak olsa Ronsard'ın kişisel hayatıyla ilgili çok az bilgi vardı.

Ronsard, Fransa'nın güneyinde, yoğun olarak korunan bir araziye sahipti. Güvenliğini sağlama almak için küçük bir ordu kurmuştu, tuttuğu askerlerin inanılmaz standart-

lara uyması gerekiyordu. CIA, ordunun içine adamlarından birini yerleştirmişti ama bu bir işe yaramamıştı, ajan işe yarar bir şey keşfetmeyi başaramamıştı, çünkü bütün eylemleri ayrıntılı biçimde düzenleniyordu. Ajan hâlâ Ronsard'ın ordusunun içindeydi, John adamın gerçek ismiyle operasyonda kullandığı ismi bir yere not etti.

Ronsard'ın yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafını buldu John, adam hafif egzotik özellikleriyle ve bronz teniyle çekici biriydi. Siyah uzun saçlarını, ense hizasında topluyordu ama çalışmadığı zamanlarda saçlarını açık bırakıyordu. Fotoğrafta Ronsard smokin giymişti, kolunda sarışın bir afet vardı ve beraber bir akşam yemeğinden çıkıyorlardı. Kadın Ronsard'a hayranlıkla bakıyordu. Adı Sophie Gerrard'dı, bir süre Ronsard'la ilişki yaşamıştı, artık görüşmüyorlardı.

Ronsard'ın ilişki yaşadığı kadın listesi epey uzundu. Kadınlar onu epey çekici buluyorlardı. Bu ilişkiler asla uzun sürmüyordu ama görünüşe göre Ronsard, gözü başkalarına kaymadan önce epey anlayışlı ve duyarlıydı.

Köşk arazisinin planına sahip olsalar da köşkün içiyle ilgili bir bilgiye erişememişlerdi. Ronsard arada sırada misafir kabul ediyordu ama bu partiler epey özel oluyordu ve CIA henüz kimseyi içeri misafir ya da hizmetçi olarak sokmayı başaramamıştı. Evet, CIA'nin yapılacaklar listesinde Ronsard en üstte yer almıyordu, bu yüzden yeterince çaba gösterilmemişti.

Ancak bu durum değişecekti. Ronsard listenin en üstüne çıkmıştı artık.

John, Ronsard ile ilgili birkaç belgeye erişmek için harekete geçti, adamın finansal hareketlerini, köşkün güvenlik sistemini kimin tasarlayıp kurduğunu, tesisatın planının

olup olmadığını kontrol etti. Çok az bilgi bulabildi, Ron-sard ya bütün kayıtlarını silmişti ya da ilk başta herhangi bir kayıt tutulmamıştı.

John incelemeyi bitirdiğinde saat sabaha karşı ikiydi. Oturduğu yerde gerilince, omuzlarındaki kasılmayı fark etti. Yarın gece Frank ile bir toplantı daha yapacaktı ve belki de kazayla ilgili yeni bilgiler edinirlerdi. O zamana kadar rahatlayabilirdi.

Duş aldı ve yatağa uzandı. Savaşçıların çoğunda olan anında uyuyabilme yeteneğine sahipti ama bu gece kendini tavandaki yangın alarımının yanıp sönen kırmızı ışığını izlerken buldu. Uykusuzluğunun sebebinin ne olduğunu merak etmesine gerek yoktu, zaten biliyordu.

Niema.

Dallas öleli beş yıl olmuştu. Neden Niema tekrar evlenmemişti, ya da düzenli olarak görüştüğü biri yoktu? Daha çok gençti -Dallas öldüğünde sadece yirmi beş yaşındaydı- ve çok güzeldi. John son beş yıl içinde bizzat Niema'yı görmemiş, onunla ilgili soru sormamıştı ama bu sefer yeterince zamanın geçtiğine, sormanın uygun olacağına karar vermişti, bir kocası, birkaç çocuğu olduğunu, hayatına devam ettiğini öğreneceğini düşünmüştü.

Ama Niema öyle yapmamıştı. Hâlâ yalnızdı.

Değişmiş miydi? Kilo almış mıydı ya da saçlarındaki beyazlar artmış mıydı? Çoğu insanın yirmili yaşlarında saçları beyazlaşmaya başlardı. Acaba erkeklerin seve seve içlerinde boğulmak isteyeceği büyük, siyah gözlerindeki derinlik hâlâ duruyor muydu?

John onu görebilirdi. Niema'nın haberi bile olmazdı. John merakını tatmin eder, onu görmenin verdiği fiziksel

zevki tadabilir ve uzaklaşabilirdi. Ama John onu göremeyeceğini biliyordu, bazen yara bandını bir kere de çekmek gerekirdi. John hâlâ aynı adamdı, yaptığı şeyler değişmemişti, her ne kadar zevkli olsa da hayal kurmak anlamsızdı.

Bunu bilmek bir şey, arzularını tamamen görmezden gelmek başka bir şeydi tabii. John ne gerekiyorsa onu yapacaktı, ama yapmak istediği şey bir kere bile olsa ona sarılmak ve öptüğü kişinin, seviştiği kişinin o olduğunu bilmesine izin vermektir. John, bir kere bile olsa Niema'yı soymak ve onunla sevişmek istiyordu. Bu kadarı yeterli olurdu -sadece bir defa- çünkü daha fazlasını istemeye cesareti yoktu.

Ama o *bir defaya* ulaşma şansı cehennemdeki kardan adam kadardı, bu yüzden hayallerini bir kenara bıraktı ve uykuya daldı.

John önceki gece olduğu gibi Frank'in evine karartılmış camlı arabasıyla geldi. Yaklaşırken kapısı açılan ve içeri girdiğinde kapanan, evin bitişiğindeki garaja doğru arabayı sürdü. Bütün gününü Ronsard ile ilgili daha fazla bilgi bulmaya, villasının içine girip ihtiyacı olan bilgileri elde etmek için bir plan oluşturmaya çalışarak geçirmişti, henüz bir yol kendini göstermemişti ama John yakın zamanda bir sonucun ortaya çıkacağını biliyordu.

Frank kapıyı açtı, yüzündeki ifadenin sebebinin bir eliyle tuttuğu kâğıt desteleri olduğu belliydi. Frank çalışmayı asla bırakmazdı, evde bile, sadece yer değiştirirdi. Dodie hayattayken, Frank eve iş getirmemeye ve sadece onunla zaman geçirmeye çalışırdı ama çoğu zaman düşüncelerinde kaybolurdu ve karısı onu gülerek ofisine yollardı. Artık,

Dodie de yanında olmadığı için, Frank sıklıkla günde on altı saat çalışmaya başlamıştı.

“Kahve yapıyordum,” dedi John’a. “Sen kütüphaneye geç, ben kahveni oraya getiririm.”

John kapı eşiğinde durup yaşlı arkadaşına şüpheli bir tavırla baktı. Frank evcil biri değildi, öyle olmayı deniyordu ama genlerinde kahve yapma becerisi yoktu. John, Dodie’nin vefatından sonra, Frank’in evinde içilebilir kahve istiyorsa, mutfağın yolunu tutması gerektiğini kısa sürede öğrenmişti.

Onun bakışlarını gören Frank, “Merak etme, ben değil Bridget yaptı,” dedi sıkıntıyla. Bridget büronun ayarladığı hizmetçiydi. Frank müdür olduğundan beri Dodie ile onun ev işlerindeki yardımcısıydı. Bridget, Frank’e akşam yemeğini hazırlayıp -o akşam evde olacaksa tabii- mutfağı temizledikten sonra evine gidiyordu, kahveyi yapıp sıcak kalması için bir termosu koymuş olmalıydı.

“O halde bir fincan kahve içerim.” John sırtarak mutfaktan dışarı çıkarken, Frank “Çok bilmiş,” diye mırıldanarak onun arkasından gitti.

Kütüphanenin kapısı açıktı. John içeri girdi ve eşiği geçmez durdu, sessiz ve ilkel bir küfür ettikten sonra zihni bir anda boşaldı. Lanet olsun Frank’e ve her şeye soktuğu burnuna!

Niema Burdock oturduğu sandalyeden yavaşça kalktı, masa lambasının loş ışığında yüzü solgun görünüyordu. Gözleri John’un hatırladığı kadar derin ve koyuydu. Şaşkınlıkla ona bakarken o gözleri kısıldı, daha da koyulaştı ve “Tucker,” dedi.

John kendini hareket etmeye, kütüphanenin içine, Nie-

ma'nın orada olacağını bekliyormuş gibi rahatlıkla girmeye zorladı. Kapıyı kapadı ve Frank'in bu konuda ne düşündüğü umurunda değildi. "Aslında," dedi aradan beş yıl geçmemiş gibi, "İsmimin *Tucker* olmadığı konusunda haklıydın. Ben John Medina."

John'un ne yapacağını bilmediği hiçbir an olmamıştı, panik yapmamak ya da dikkatini kaybetmemek üzerine eğitim almıştı. Ama bu büyük bir şoktu, Niema'nın beklenmeyen varlığı, John'un midesine yediği bir yumruk gibiydi. Onu görmeye ne kadar aç olduğunu daha önce fark etmemişti. Beş yıl önce ondan sakladığı bir şeyi şimdi söylemesinin başka açıklaması yoktu.

Neredeyse onunla tanışan kimse gerçek ismini bilmezdi. Böylesi her iki taraf için en güvenli yoldu. Peki neden ondan nefret etmek, en azından onu görmezden gelmek için her türlü sebebe sahip bu kadına niye gerçek adını söylemişti? Niema, John'un onun kocasına ölmesini gerektirecek şeyi yapmasını söylediğini dinlemişti. John, Dallas'a hayatını sona erdirip görevi başarıya ulaştıracak tuşa basmasını söylediğinde Niema gece kadar karanlık gözleri ve yaşadığı şokla kağıt kadar beyazlamış yüzüyle ona bakmıştı. Bu, bir kadının unutabileceği ya da affedebileceği bir şey değildi.

Niema şimdi de en az o zamaki kadar solgundu. John, bir an Niema'nın onu daha önce duymamış olduğunu umdu. Bu mümkündü, sonuçta John özel harekatta çalışıyordu ve ismi operasyonlardaki insanlar arasında fısıldanıyor olabilirdi ama Niema teknik bölümde çalışıp sahada görev yapanlarla çok nadiren karşılaştığı için onun ününü duymamış olabilirdi.

Niema yutkundu. “John Medina sadece bir efsane,” dedi gergin bir ses tonuyla ve John o anda Niema’nın onun ismini daha önce duyduğunu anladı.

“Teşekkür ederim,” dedi John sakince, “ama ‘sadece’ demenin pek de hoşuma gittiğini söyleyemem. Yeteri kadar gerçeğim. İspatlamam için beni ısırmamı mı ister misin?” John, Frank’in masasının kenarındaki sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı, bütün bedenine yayılmış gerilime rağmen gayet rahat görünüyordu.

“Daha çok çimdikleme yönteminin kullanıldığını sanıyordum.”

“Ben ısırılmayı tercih ediyorum.”

Niema’nın yanaklarında renk belirdi ama yüzünü başka tarafa çevirmedi. “Gözlerin kahverengiydi,” diye onu suçladı. “Ama şu an mavi.”

“Renkli lens. Gerçek göz rengim mavi.”

“Yani şu an lens takıyorsun.”

“Gel de bak,” dedi John. Ancak beklediği gibi Niema o kadar yakın olmak istemedi.

Niema soğukkanlılığını topladı ve tekrar sandalyesine oturdu. Bacak bacak üstüne attı, artık onun duruşu da John’ununki kadar rahattı. Belki de daha fazla rahattı, bu hareketi John’un dikkatinin onun bacaklarına, kalçalarının görünen kısmına çekilmesine neden oldu. John daha önce onun bacaklarını görmemişti. Niema operasyon sırasında pantolon giymişti ama o zaman bile bacakları kara çarşafıla saklanmıştı. Bacakları gerçekten güzeldi: İnce, uzun, şekilli ve hafiften güneşte yanmışlardı. Niema düzenli olarak spor yapıyormuş gibi görünüyordu.

Ansızın vücudunun tepkisini fark eden John, yeniden

kontrolü eline aldı. Bakışlarını yukarı kaldırınca, Niema'nın onu izlediğini gördü ve kadının onun dikkatini dağıtmak için mi bacaklarını kullandığını düşündü. Eğer öyleyse başarılı olmuştu. John kendine kızdı, cinsellik en eski ve en adi dikkat dağıtma yöntemiydi ve kendini tutamamıştı.

Frank kapıyı açtı ve sessizliği bozdu. Elindeki tepside büyük kahve termosu, üç fincan vardı ama ne şeker ne de süt getirmişti. "Birbirinizle tanıştınız mı?" diye sordu rahatlıkla ve John'a, Niema'ya karşı kullanacağı ismi seçmesi için bir fırsat verdi.

"Adının gerçekten John Medina olduğunu söylüyor," dedi Niema. Sesi sakın ve rahattı ve John bir kere daha onun soğukkanlılığına hayran kaldı. "Beş yıl önce tanıştığımızda Darrell Tucker'dı."

Frank, John'a bir daha baktı, gerçek kimliğini bu kadar kısa sürede söylediği için şaşkındı. "Kendisinin bir çok ismi var, işin bir parçası da bu."

"O zaman John Medina da takma isimlerinden biri olabilir."

"Bu konuda içini rahatlatamam," dedi Frank alaycılıkla. "Kendisin çok uzun zamandır tanıyorum ve gerçekten Medina olduğunu söyleyebilirim."

John, Niema'nın bunu kabullenmesini ve aynı zamanda Frank'in de yalan söylüyor olabileceğine dair şüphelenmesini izledi. Niema saf, herkese güvenen biri değildi ama düşüncelerini ve duygularını tamamen saklama konusunda da eğitimli değildi.

"Neden buradayım?" diye sordu aniden ve bakışlarını John'a çevirdi.

Frank onun dikkatini tekrar kendine çekti. "Bir durum var." Fincanlardan birine kahve doldurdu ve kadına uzattı.

“Bu durumun benimle ilgisi ne? Bir de şeker ve süt alabilir miyim lütfen?”

Evciiliğe alışık olmayan Frank’i bu soru sarsmıştı. Tepsiye panikle baktı, sanki sadece ümit ederek, istenen ürünler birden ortaya çıkacaktı.

“Ah... Ben...”

“Boş verin,” dedi Niema ve sakince kahvesini yudumladı. “Böyle de içebilirim. Mevzu nedir?”

John içinden gelen o büyük kahkahayı dizginledi. Niema’nın kahvesini şekersiz ve sütsüz içtiğini çok iyi hatırlıyordu. Niema, Frank’e küçük bir oyun oynamış, onu böyle afallattığı için intikam almıştı. Niema takım içinde her zaman ağırlığını koruyabilmişti ve tam bir hanımefendi gibi görüldüğü için bunu fark etmek o zaman olduğu kadar şimdi de şaşırtıcıydı.

Frank yardım isteyen gözlerle John’a baktı. John omuzlarını silkti. Bu Frank’in küçük gösterisiydi, o devam ettirecekti. John, Frank’in çöpçatanlık yapmaya çalışmasından başka, Niema’nın burada olması için bir neden düşünemiyordu. Frank, John’un, Niema’nın çekiciliğini kabul ettiği için biraz dinlenmeye ve rahatlamaya ihtiyacı olduğunu düşünmüştü büyük ihtimalle. Ancak Frank, o operasyon sırasında İran’da değildi ve John, Niema’nın kocasından ölmesini isterken kadının ona bakışını görmemişti, yoksa bunun neden yanlış bir karar olduğunu bilirdi.

“Çalışmalarınla ilgileniyoruz. Tespit edilemeyen bir dinleme cihazı paha biçilmez olur. Üstelik şu anda böyle bir şeye acilen ihtiyacımız var. Tasarlayan kişi sen olduğun için bu cihazla ilgili herhangi birinden daha fazla bilgiye sahipsin. Ayrıca saha tecrüben de var...”

“Hayır,” diye Frank’in sözünü kesti Niema. “Sahada çalışmam.” Yüzü yine solmuştu, çenesi kasılmıştı. Ayağa kalktı. “Benimle sadece bu yüzden konuşmak istediyseniz eğer, üzgünüm ama zamanımızı boşa harcadınız. Bir telefon görüşmesi yeterli olurdu ve beni buraya getirmekle uğraşmak zorunda kalmazdınız.” Niema sustu ve “*Neredeysek* artık,” diye mırıldandı alaycılıkla.

“Bütün ayrıntıları dinlemediniz,” dedi Frank ve John’a hızlı bir bakış attı. “Ayrıca sözleşmeli, özgür bir ajan değil, CIA’in çalışanı olduğunuzu söylememe gerek yok sanırım.”

“Niema teklifini çevirirse onu kovacak mısınız?” diye sordu John merakla. Frank’i biraz daha kıvrandırmak istiyordu.

“Hayır. Tabii ki hayır.”

“O halde konuşacak başka bir şey yok,” dedi Niema kararlılıkla. “Lütfen, beni eve bırakır mısınız?”

Frank iç çekti ve vazgeçti. “Kesinlikle. Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim Bayan Burdock.” Frank özür dilemeye alışkın bir adam değildi ama bu sefer başarılıydı.

John, onun telefona doğru uzanmasını bekledikten sonra araya girdi. “Zahmet etme,” dedi rahatlıkla ve masanın karşısındaki rahat oturuşunu bozup ayaklandı. “Onu eve ben bırakırım.”

Altıncı Bölüm

Niema arabaya bindi ve kemerini bağladı. “Gözlerime bir şeyler bağlamanız falan gerekmiyor mu?” diye sordu alaycılıkla, tamamen şaka yapıyor da sayılmazdı. Önlerindeki garaj kapısı açıldı, yavaşça dışarı çıktılar, sonra da sola döndüler.

Tucker -hayır, Niema onu Medina olarak düşünmeye başlamalıydı- hafifçe gülümsedi. “İstiyorsan kapat. Buraya gelirken gözlerini kapattırdılar mı yoksa?”

“Hayır, ama ben gözlerimi kapattım.” Şaka yapmıyordu. Kadın operasyonun müdür vekilinin nerede yaşadığını bilmek istemememişti. Maceraya olan ilgisini beş yıl önce kaybetmişti ve Frank Vinay’ın nerede yaşadığını bilmek tehlikeli olabilecek bilgiler kategorisindeydi.

Medina’nın gülümsemesi, sırtışa dönüştü. Soluk yeşil dükkân neon ışıklarının altında onun yüzünü incelerken gerçekten yakışıklı bir adam olduğunu düşündü. Beş yıl boyunca onu yaşananlar açısından hatırlamış, görünümü-

nü, yüzünü hafızasından silmişti. Yine de onu, kirli sakalı olmamasına rağmen hemen tanıdı.

Onu görmek Niema'yı daha önce hiç düşünmediği kadar çok şaşırtmıştı, ama tabii ki onu bir kere daha göreceğini daha önce hiç düşünmediği için böyle bir karşılaşmaya kendini hazırlama şansı da olmamıştı. Tucker -yani Medina-onun başına gelen en kötü şeyin öyle kilit bir parçasıydı ki, sesini duymak bile Niema'yı beş yıl öncesine gönderiyordu.

"CIA için sözleşmeli değil, kadrolu ajan olduğunu düşünmeliydim." Niema şimdiki aklıyla geçmişini düşününce kendini saf bir aptal gibi hissetti ama insan bazı şeyleri yaşadıkdan sonra daha iyi anlıyordu.

"Niye?" diye sordu Medina ilgiyle. "Sözleşmeli ajan olarak gizleniyordum."

Şimdi düşününce Niema, Dallas'ın bunu bildiğini fark etti, bu yüzden Medina'nın geride kalmasını, yakalanma riskine girmemesini sağlamıştı. Üst düzey gizlilik mevkisine ve sadece gerekli olanın bilinmesine alışkın bir eski asker olan Dallas bu bilgiyi dile getirmemiş, karısına bile söylememişti. Fakat Niema da artık CIA için çalışıyordu ve işlerin nasıl döndüğünü biliyordu. Her şeyi saklar, arkadaşlar veya komşularınıza ne iş yaptığınızı söylemezsiniz, gizlilik yeni bir içgüdü olarak içinize işlerdi.

"Dallas biliyordu değil mi?" diye sordu Niema sadece doğrulamak için.

"Sözleşmeli ajan olmadığımı biliyordu. Ama gerçek ismini o da bilmiyordu. Daha önce çalıştığımızda beni Tucker olarak tanıdı."

"Bana niye söyledin ismini peki? Gerekli değildi." Nie-

ma Medina'nın ona ismini söylememiş olmasını tercih ederdi. Karanlık, gizemli John Medina ile ilgili fısıldandığını duyduğu şeylerin yarısı bile doğruysa, Niema gerçekten onun kim olduğunu bilmek istemezdi. İşte bu noktada cehalet, tedbirli olmaktan daha güvenliydi.

“Belki de gerekliydi.”

Adamın sesi düşünceliydi ama başka bir şey demedi.

“Bizimle birlikteyken niye gizli kimlik kullandın? Bir takımdık. Hiçbirimiz senin peşinde değildik.”

“Gerçek ismimi bilmiyorsanız, yakalandığınızda söyleyemezsiniz.”

“Peki sen yakalansaydın?”

“Ben yakalanmazdım.”

“Öyle mi? Buna nasıl engel olacaktın?”

“Zehir,” dedi Medina sakince.

Niema irkildi. Niema soğuk savaş yıllarında bazı casusların intihar hapı, çoğunlukla siyanür taşıdığını ve yakalanmaktansa bunu yuttuklarını biliyordu. John Medina'nın da bunu yapacağını bilmek Niema'nın midesini bulandırdı.

“Ama...”

“İşkenceyle ölmekten daha iyidir.” Medina omuz silkti. “Yıllar içinde öfkелendirdiğim çok insan birikti. Vücudumu parça parça etmek için sıraya girecek çok insan var.”

Niema'nın onun maceralarından duyduğu kadarıyla Medina durumu biraz hafife alıyordu. Karısının iki taraflı casus olduğunu ve yüksek katmanlara sızmış bir köstebeği ifşa edeceğini öğrendiğinde Medina'nın kadını öldürdüğü söyleniyordu. Niema bu dedikoduya inanmamıştı ama o zamanlarda John Medina'nın gerçek biri olduğunu da düşünmüyordu. Onun hakkında konuşan hiç kimse onu gör-

memiş, onunla karşılaşmamıştı. Niema, John'un istihbarat çevrelerinde konuşulan bir çeşit şehir efsanesi olduğunu düşünüyordu.

Niema, adamın gerçek olduğunu, hatta tanışmış olduklarına hâlâ tam olarak kabullenemiyordu. Daha da şaşırtıcı olan şey John'un hayatıyla ilgili gerekli her şeyi bu kadar rahat kabullenebilmesiydi, sanki hakkında edilen laflar, istediği şeyleri yapması için bir bedeldi.

"Koşullarını düşünürsek," dedi Niema sertçe, "bana da ismini söylememeliydin." İsmi söylemesi Niema'yı daha da şüphelendirmişti.

"Gerçeği söylemem gerekirse seni gördüğümde öyle şaşırdım ki, ismim ağızımdan kaçtı."

Hazırlıksız yakalanan bir adam olduğu düşüncesi, John Medina'nın karakterine öyle uymuyordu ki Niema güldü.

"Gerçekten," diye mırıldandı Medina. "Orada olacağını bilmiyordum."

"Bay Vinay'ın, beni oraya... Her ne iş içinse oraya çağırdığına dair hiçbir fikrin yok muydu? Sadece denk mi geldin? Böyle bir şey mümkün mü?"

"Çok değil, ama beklenmedik şeyler her gün oluyor."

"İşi kabul etmem için beni ikna edeceğini mi sanıyordun?"

"Belki de. Ne düşündüğünü bilmiyorum." John'un sesinde sıkıntı vardı. "Ama iki ayrı amacının olduğundan şüpheleniyorum. Bu amaçların neler olduğunu ona sormalısın ama."

"İşi kabul etmediğime göre ona amaçlarını da sormama gerek yok, değil mi?"

Medina aniden sırtıttı. "Sanırım teklifi reddeceğini bek-

lemiyordu, en azından bu kadar hızlı. Ona hayır diyen çok fazla insan yoktur.”

“O zaman bu tecrübeye ihtiyacı varmış.”

“Dallas’ın sana niye bu kadar aşık olduğuna şaşmamalı,” dedi hayranlıkla. “Ona da çok fazla insan karşı çıkamazdı. Görüldüğü gibi sağlam bir adamdı.”

Evet, öyleydi. Dallas bir doksan boyu ve tamamen kastan oluşan yüz küsur kilosuyla çok sağlam bir adamdı. Ancak en büyük gücü, ne kadar süper olsa da vücudu değildi, onu bu kadar olağanüstü yapan şey, aklı, kararlılığı ve dikkatiydi.

Niema hiç kimseyle Dallas hakkında konuşmamıştı. Geçen beş yıl içinde onunla ilgili hatıraları içinde sıkışıp kalmıştı, kısa süre evli kalmışlar, birbirlerini uzun süre tanıyamamışlar ve ortak bir arkadaş grubu oluşturamamışlardı. Meslekleri gereği çok seyahat etmişlerdi, Reno’da apar topar evlenmişler, Aruba’da şahane bir balayı geçirmişlerdi, sonra Dallas altı haftalığına gitmişti ve Niema Seattle’da gümrük için dinleme cihazları üzerine çalışmaya başlamıştı. Sürekli araya bir şeyler girmiş ve birbirlerinin aileleriyle bile tanışamamışlardı.

Niema, Dallas’ın vefatından sonra, Indiana’ya gitmiş, ailesi ve arkadaşlarıyla tanışmış, el ele tutuşmuş ve onlarla beraber ağlamıştı ama eski günlerden nasıl ve neden konuşacaklarını çözemeyecek kadar şok içindeydiler. Niema, onlara arada sırada mektup yazmıştı ama Dallas’ın ölümünden önce bir ilişki kurmaya fırsatları olmamıştı ve ölümünden sonra iki tarafta birbirini tanımak için hevesli değildi.

Niema’nın Iowa, Council Bluffs’ta yaşayan normal banliyö ailesi ona karşı cana yakın ve korumacı davranmıştı ama yine de Niema ile Dallas’ın İran macerasını onayla-

madıklarını tamamen saklayamamışlardı. Niema'nın bütün ailesi, annesi, babası, erkek kardeşleri Mason ile Sam ve kız kardeşi Kiara, sabah dokuz-akşam beş aralarında bir iş, evlilik, çocuk, doğduğu yerde yaşamak, bütün komşularını tanımak ve her hafta aynı marketten alışveriş yapmaktan oluşan bir rutinden fazlasını istemiyorlardı. Yuvalarındaki bu asi ile ne yapacaklarını bilememişler, Niema'yı doğduğu yerden uzaklaştırıp macera yaşamaya iten, daha fazlasını görme, daha fazlasını yapma hevesini anlayamamışlardı.

Niema beş yıldır kefarecini ödüyordu ve kimseyle paylaşmadığı hatıralarıyla yalnız başına yaşıyordu. Bazen zihninde Dallas'ın adını fısıldıyor, bazen üzüntü birikince onun adını dışından da acı dolu, karşılığı olmayan bir feryat halinde söylüyordu ama onun hakkında kimseyle konuşmayı beceremiyordu.

Fakat Medina, Dallas'ı tanıyordu ve o gün oradaydı. O kadar insan içinde, bir tek Medina anlayabilirdi her şeyi.

Niema, Medina'nın onu eve bırakmasına karşı koyamamıştı, içindeki suçluluk duygusu adamın hatası değildi. Belki de Niema'nın onunla konuşmaya, geçmişi geride bırakmaya ihtiyacı vardı. Ona nasıl ulaşacağını bilse bunu daha önce de yapabilirdi ama Paris'e ulaştıktan sonra Tucker, yani Medina ortadan kaybolmuştu.

Niema ellerini kucağının üstünde bağladı, karanlık sokakların içinden geçerken pencereden dışarıya baktı. Şimdi burada olsa, Dallas'ın onu, dönüştüğü bu kadını sevip sevmeyeceğini düşündü. Dallas fırtınalı, macera peşinde koşan, cesur ve genç bir kadına âşık olmuştu. Ancak o günler geçmişti artık. Niema risk almayı bırakmıştı.

"Yaptığın her şey için," diye mırıldandı Niema, "sana hiç teşekkür etmedim."

Medina'nın gözleri hayretle açıldı ve ona alaycı bir bakış attı. "Teşekkür mü?"

Niema, John'un az önce sadece şaşırmadığını, şok olduğunu düşündü. "Beni İran'dan çıkardığın için," diye açıkladı ve buna neden ihtiyaç duyduğunu düşündü. "Size o yolculukta yük olduğumu biliyorum." Neredeyse delirdiğini söylemek uygun olabilirdi. O günlerdeki uzun parçalar Niema'nın hafızasından silinmişti, kulübeden ne zaman çıktıklarını bile hatırlamıyordu. Soğuk gecede, karanlık dağlarda uzun uzun yürüdüklerini anımsıyordu, duygusal acısı o kadar fazlaydı ki hiçbir fiziksel acıyı hissetmemişti.

"Dallas'a söz vermiştim."

Bu sözler çok sade ve kuvvetliydi.

Dallas'ın adını yüksek sesle duymak can acıtıcıydı. Niema beş yıl boyunca tek bir günü bile kocasını düşünmeden geçirmemişti. O berbat acı geçmiş, yerini bir yalnızlık almıştı ama Niema genellikle onunla birlikte geçirdiği güzel zamanları hatırlıyordu. Birlikte fazla zaman geçirmedikleri için üzgündü, birbirleriyle ilgili küçük şeyleri öğrenme fırsatları olmamıştı. İsmi duymak ağrıyı bir kez daha geri getirmişti, ama bu sefer acı daha katlanılabılırdi ve Niema, Medina'nın sesinde bir pişmanlık olduğunu hissediyordu. Niema'nın içindeki suçluluk duygusu zamanla geçmemişti, Dallas'ın o istemese bu görevi almayacağı bilgisini unutmıyordu.

Belki de kendini suçlu hisseden tek kişi kendisi değildi. Medina, nasıl bir rol yapıyorsa gerekeni yapıp unutacak biri gibi gelmişti Niema'ya ama durum öyle değildi. Adam, Dallas'a söz verdiği gibi onu korumuştı. Oysa onu dağlarda soğuktan donmaya bırakması daha kolay olurdu. Niema,

Medina'yı neyin böyle davranmaya ittiğini düşünmemişti ama yine de ona büyük bir minnet duymuştu. "Seni mi suçladığımı düşünüyorsun?" diye sordu sakince. "Hayır, asla seni suçlamadım."

Yine Medina'yı şaşırtmıştı. Niema ona bakınca, Medina'nın çenesinin kasıldığını gördü. "Belki de suçlamalıydın."

"Neden? Ne yapabilirdin ki?" Niema, o geceyi binlerce kere aklında tekrar etmiş ve yaşananları zor bir süreçten sonra kabullenmişti. "Onu fabrikadan, İran'dan asla canlı çıkaramazdık. Bunu biliyordun. Dallas da biliyordu. Görevi bitirmeyi ve acı dolu yavaş bir ölüm yerine hızlı bir ölümü seçti." Niema zorla gülümsemeyi başardı. "Senin intihar hapların gibi."

"Ona patlayıcıyı ateşlemesini söyleyen bendim."

"Sen ne demiş olursan ol, Dallas o patlayıcıyı ateşleyecekti. O benim kocamdı ve evlendiğimiz günden beri lanet bir kahraman olduğunu biliyordum." Niema, Dallas'ın ne çeşit bir adam olduğunu, ödemesi gereken bedel hayatı olsa bile görevi tamamlaması gerektiğini düşüneceğini biliyordu.

Medina sessizleşti, yola odaklandı. Niema bir sonraki köşeden sonra ona adresini verdi, Mclean'da yaşıyordu, Langley nehrinin aynı tarafında, bu yüzden ulaşım kolaydı.

Niema yıllar önce, aynı şimdi olduğu gibi gecenin içinde arabayla ilerlerken onun yanında oturmuştu ve Medina o zaman da tek kelime etmemişti. Hadi'nin 1968 model Ford Fairlane'i İran'ın bir köyünde "kamulaştırmasından" sonraydı, beraber Tahran'a doğru yol alıyorlardı. Sonra Hadi onlardan ayrılmıştı, Niema ile Medina yola devam

etmişlerdi. Niema asabi ve acı çekiyordu, keder ve suçluluk duygusuyla hırpalanmıştı, zar zor hareket edebiliyordu.

Medina onunla ilgilenmişti. Koluna paslı çivi battığında, bir yerlerden küçük bir şişe antibiyotik temin etmiş ve ona iğne yapmıştı. Niema'nın uyumasını, yemesini ve sı-nırını aşıp Türkiye'ye geçmesini sağlamıştı. Medina, yasın o ilk, korkunç nöbet döneminde ağlamanın içinde tutmaktan daha iyi olduğunu bilerek onu teselli etmeye çalışmamış, onun sadece yanında olmuştu.

Yani Niema hayatını bu adama borçluydu.

Medina'yı suçlamak kolaydı, hatta kendini suçlamasından daha kolaydı. Yaşadığı vicdani durum Dallas'ı hayatındaki en mühim yere koysa da aynı zamanda bir şeyler yapmayı imkânsız kılıyordu. Gerçekle yüzleşmeli; Medina, Dallas ve ona işi sunduğunda, Dallas işi geri çevirmişti. Bu işi tek isteyen Niema'ydı. Kendi kendine bu işin çok önemli olacağını söylemişti. Eğer işi geri çevirselerdi, Medina'nın toplayabileceği asker vardı.

Evet, Dallas patlayıcılar konusunda çok iyiydi. Niema da elektronikte çok iyiydi, kısa bir süre içinde çalışan bir telsiz ya da ateşleyici yapabilir veya bir telefon hattına dinleme cihazı yerleştirebilirdi. Ancak bu konularda iyi olan başkaları da vardı ve onlar da en az Niema kadar iyi iş çıkarabilirdi. Niema zorunlu olduğundan değil, macera arzusundan dolayı bu görevi istemişti.

Küçüklüğünde, ağaçta en yüksek noktaya tırmanan, yatak çarşaflarını birbirine bağlayıp evin ikinci katından aşağı inen çocuklardandı. Lunaparklardaki hızlı trenlere binmeyi ve nehirde rafting yapmayı severdi, hatta lise yıllarında bomba imha ekibinde çalışmanın hayalini kuruyordu.

Elektronik ve dil üzerine çalıştığını duyan ailesi önce rahatlamış, sonra Niema'nın uzmanlığının onu yerel bir bomba imha ekibinden daha tehlikeli bölgelere götüreceğini öğrendiklerinde tekrar korkmaya başlamışlardı.

Niema kendi doğasını biliyordu. Heyecanı, tehlikeyi ve adrenalini seviyordu. Meşru bir hedef için olsa da aynı heyecanı kovalıyordu ve bu yüzden Dallas'ın ölümüne neden olmuştu. Niema'nın kararı olmasa, Dallas'ın istediği gibi Kuzey Carolina sahillerinde ev bakacaklardı.

Niema'nın kararı olmasaydı, Dallas hâlâ yaşıyor olacaktı.

Bu yüzden Niema o çok sevdiği yüksek gerilimli hayatı tamamen bırakmıştı. Bedeli çok fazlaydı. Dallas'ın son düşüncesi onunla ilgiliydi ve Niema hayatını tekrar dikkatsizce tehlikeye atamayacak kadar çok önemsiyordu bunu.

Medina arabayı, Niema'nın evinin önünden biraz ileride durdurdu, sonra arabayı tekrar yola çıkacak şekilde geriye doğru çekti. Niema elinde evinin anahtarıyla arabadan indi. Dallas da arabayı yola çıkacak şekilde park ederdi, bu basit tedbir daha hızlı hareket etmelerini sağlıyordu ve önünün kapanmasını engelliyordu.

Niema'nın bunu yıllardır düşünmemesi ne tuhaftı, milyonlarca insan gibi arabasını garaja geri çıkacak şekilde çekiyordu. Ama Medina'nın park etme yöntemi Niema'nın birçok şeyi hatırlamasını sağladı: Birden gelen teyakkuz hali, duyularının keskinleşmesi, hızlanan nabızı. Kendini etrafa bakarken, gölgeleri inceleyip çevredeki hareketlere bakarken buldu.

Medina da aynı şeyi yapmıştı, ama onun gözlemciliği daha hızlı ve rutinleşmişti.

“Lanet olsun,” dedi Niema sıkıntıyla ve kaldırımından,

evinin kapısının üstündeki kıvrımlı kemere doğru hızla yürüdü.

“Ne lanet olsun?” Medina hemen onun yanındaydı, sessizce hareket etmişti, önce Niema’nın kemerden geçeceği şekilde kenarda durdu. Ortada saklanan bir saldırgan yoktu, zaten Niema da böyle birinin olduğunu düşünmüyordu. Sadece Medina’nın ne yaptığını fark etmemiş olmayı diliyordu.

“Lanet olsun, çalıların arasından bir saldırgan aramaya başlamam için seninle yarım saat geçirmem yetti.”

“Tedbirin ve çevrende olan bitenin farkında olmanın neyi kötü?”

“Gizli Servis görevlisi ya da polis olsaydım, haklısın diyebilirdim ama ikisi de değilim. Benim işim cihazlarla uğraşmak. Çalılarımın arasında kediden başka bir şeyin saklandığı yok.”

Medina, ondan evin anahtarını almak için davrandığında Niema onu bir bakışıyla durdurdu. “Beni paranoyak yapıyorsun. Bütün bunların bir sebebi var mı?” dedi ve anahtarı kilitte çevirip kapıyı açtı. Sinsi bir şeyler olmadı, silah sesleri, patlamalar yoktu.

“Kusura bakma. Alışkanlık işte.” Niema evdeki ışıkları açık bırakmıştı ve Medina ilgili bir yüz ifadesiyle içeriye baktı.

“İçeri gelmek ister misin? Vinay’ın evinde kahve içemiştik.” Niema ağzından bu kelimeler çıkana kadar onu içeri davet edeceğini bilmiyordu. Araları o kadar iyi değildi ama Niema, onunla bu kadar rahat konuşabiliyor olmasına şaşırıyordu. Yine de adam John Medina’ydı, onu akşam yemeğine çıkarmış, istikrarlı, güvenilir ve saygıdeğer bir bürokrat değildi.

Medina başı yukarıda, etrafa bakınarak, ayrıntıları özümseyerek içeri girdi, Niema'nın salondaki dolabın kapağını açıp alarm sistemini kapatışım izledi. Niema bir an, Medina'nın hızlı incelemesi sırasında gördüğü her şeyi ayrıntılı biçimde tanımlayabileceğini, hatta alarm şifresini bile söyleyebileceğini düşündü.

Niema dolabın kapağını kapatırken Medina, "Biraz eğlenelim, alarmı tekrar kursana," dedi.

Medina güvenlik anlamından özel olarak bilinçli olduğu için Niema alarmı tekrar kurdu.

Niema, üç yıl önce maaşına yüklü bir zam yapıldığında ve Washington D.C.'deki çılgın emlak fiyatlarına rağmen bir ev sahibi olabilecek hale geldiğinde burayı satın almıştı. Üç yatak odası ve iki buçuk banyosuyla tek kişi için fazla büyük bir evdi. Ancak Niema ailesi ziyaret ettiğinde (eve bir kere bile gelmediler) evin büyüklüğünün işe yarayacağını ve başka bir yer almak isterse üç yatak odasının evi satmayı kolaylaştıracağını düşünerek kendini ikna etti.

Ev, kemerli kapıları ve pencereleriyle hafif bir İspanyol tarzına sahipti. Niema iç duvarları kendisi boyamış ve evin büyük bir kısmı için yumuşak şeftali rengi seçmişti, eşyalar ise koyu yeşil ve turkuazdı. Halılar belirsiz bir bej rengindeydi ama durumları iyiydi, bu yüzden halıyı yenilemedi. Bej halının üstüne, yeşil, mavi ve şeftali rengine geometrik şekillerin olduğu büyük bir halı serdi. Halının yarattığı etki havalı ve dostaneydi, abartılı değildi ama kadınsıydı.

"Güzel," dedi Medina ve Niema adamın onun evdeki eşyalarından nasıl çıkarımlar yaptığını merak etti.

"Mutfak bu tarafta." Niema önden gitti ve ışığı yaktı. Mutfağını seviyordu. Sağ duvarında pencereleri olan bü-

yük bir odaydı. Mavi mozaikle kaplı olan uzun ve dar tezgâh vardı tam ortada, zemindeki kil çiniler de en karmaşık aşçılık işinin bile yapılabileceği harika bir çalışma alanı sunuyordu. Pencere pervazlarında duran küçük bitki saksıları havaya kokularını yayıyordu. Odanın en uç köşesi, etrafını görkemli eğreltiotlarının sardığı küçük bir masa ve iki sandalyeden oluşan kahvaltı alanıydı.

Niema kahve yapmaya başladığında Medina pencerele-
re gidip panjurları kapattı. “Hiç sıkılmıyor musun?” diye sordu Niema. “Her zaman tedbirli olmak sıkıcı değil mi?”

“Uzun zamandır böyleyim, artık düşünmeden yapıyorum. Zaten her halükarda panjurlarını kapalı tutmalısın.” Medina elleri ceplerinde mutfakta dolaşmaya başladı. Bıçak takımının durduğu meşe kaidenin önünde durduk, şef bıçağını çekti ve ucunu baş parmağına dokundurup sıadıktan sonra tekrar yerine koydu. İkinci durağı, üst kısmı camla kaplı olan arka kapıydı, oradaki panjurları da kapattı ve kilidi kontrol etti.

“Genelde kapatıyorum panjurları. Belayı çağırmamak lazım.” Niema, ağzından bu sözler çıktıktan sonra nasıl bir yalan söylediğini fark etti. John Medina’dan daha büyük bela yoktu ve Niema tam anlamıyla onu içeri çağırmıştı.

“Buraya daha güçlü bir kilit taktırman gerekiyor,” dedi Medina ilgisizce. “Hatta yeni bir kapıya ihtiyacın var. Cam kısımlardan birini kırıp içeri uzanarak kilidi açar ve kolayca içeri girebilir herkes.”

“Yarın sabah ilk işim olarak bununla ilgileneceğim.”

Sesindeki umursamazlık Medina tarafından fark edilmişti galiba, çünkü adam ona doğru baktı ve sırıttı. “Üzgünüm. Bütün bunları zaten biliyorsun değil mi?”

“Evet.” Niema dolaptan iki tane kupa çıkarıp tezgâha koydu. “Bu mahallede suç oranı düşük ve güvenlik sistemi kullanıyorum. Birisi içeri girmek istiyorsa, sadece kapılardakini değil pencerelerdekini de kırabilir diye düşündüm.”

Medina odanın ortasındaki tezgâhın yanındaki uzun taburelerden birini çekti ve kalçalarından biriyle üzerine yerleşti. Rahat görüldüğünü düşündü Niema, ama hayatı düşünüldüğünde gerçekten öyle olup olmadığından emin olamadı. Kahveleri koydu ve kupalardan birini Medina’ya uzattıktan sonra mavi mozaikli tezgâhta, onun karşısına geçti. “Tamam, şimdi beni niye eve kadar bıraktığını söyle bakalım ve sakın eski günlerin hatırına olduğunu söyleme.”

“Tamam demem.” Medina kahvesinden bir yudum alırken düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyordu ama kafasını karıştıran şey her neyse çabucak kayboldu. “Geliştirdiğin şu yeni dinleme cihazı, ne kadar tespit edilemez? Bana anlat.”

Niema yüzünü buruşturdu. “Hiçbir şey tamamen tespit edilemez değildir. Ama bu cihaz voltajda bir dalgalanmaya sebep olmuyor, bu yüzden osiloskop onu tespit edemiyor. Tabii metal detektörüyle arama yapılırsa durum değişir.”

“Frank bu konuda epey heyecanlı görünüyordu.”

Niema hemen daha ihtiyatlı davranmaya başladı. “O kadar büyük bir şey değil, çünkü dediğim gibi sadece bazı durumlarda kullanılabiliyor. Kişinin dinleme cihazlarını ne zamanlarda kontrol ettiğini biliyorsan, cihazı yerleştirebilecek bir nokta bulabilirsin. Neden sana cihazdan bahsetti ki?” Dinleme cihazının işe yarar kullanım alanları vardı ama istihbarat edinme biçimlerini değiştirecek inanılmaz bir keşif de değildi. Operasyon müdürü vekili bu cihazı biliyordu ve onunla kendi şahsi konutunda buluşmak istemişti?

“Ona senin nasıl olduğunu sormuştum, o da bana ne üzerine çalıştığından bahsetti.”

Niema’nın içindeki kuşkular kanıtlanmaya başladı. Evet, Medina’nın onun hakkında bilgi istemesi normaldi ama bu Vinay’ın onunla, hatta şu an çalıştığı projeyle ilgili bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini açıklamıyordu.

“Neden Bay Vinay benim hakkımda bir şeyler bilmek istesin ki? Tamamıyla farklı departmanlarda çalışıyoruz.” CIA çalışanlarının büyük bir kısmı Hollywood yıldızları gibi ünlü değildi, çoğu memur, analist ya da teknoloji ine-ğiydi. İran’a gidene kadar Niema da sahada çalışmayı istiyordu ama artık öyle düşünmüyordu. Artık istihbarat toplama işinin elektronik kısmında çalışmakla yetiniyor ve her akşam kendi evine geliyordu.

“Çünkü Frank’ten seni izlemesini istedim.”

Bu cesur itiraf Niema’yı şaşırttı. “Neden böyle bir şey yaptın?” Birinin sürekli onu kontrol ediyor olması fikri hoşuna gitmemişti.

“İyi olup olmadığını bilmek istedim. Ayrıca uzmanlığından tekrar yararlanacağım hiç kimsenin peşini asla bırakmam.”

Niema tüylerinin ürperdiğini hissetti. Şimdi Medina’nın onu niye eve kadar bıraktığını anlamıştı, adam Niema’yı, Dallas öldükten sonra kaçtığı dünyanın içine tekrar çekmek istiyordu. Alkoliğin burnunun yakınında viski kadehini gezdirecek ve doğru yoldan sapması için onun aklını çelegecekti. İçinde hâlâ o adrenalin bağımlılığı olmasa Medina’nın bunu başaramayacağını düşündü panikle. Ve Niema tamamen değiştiyse, Medina’nın diyeceği hiçbir şey, onu kurduğu güvenli hayattan uzaklaştıramazdı.

Niema deęiřtięini dūřūnūyordu. Heyecan aęlıęının artık silindięini dūřūnūyordu. Peki neden paniklemişti bu kadar, onu doęru yoldan saptırmaya maceranın sadece kokusu bile yetecek miydi sanki?

“Sakin dūřūndūęūm řeyi sūyleme...” diye konuřmaya bařladı.

“Sana ihtiyaım var Niema,” dedi Medina.

Yedinci Bölüm

Lanet olsun, neden tekrar evlenmemiş ki, diye düşündü John. En azından sabah dokuz, akşam beş çalışan, güvenilir bir bürokratla düzgün bir ilişkiye girebilirdi.

John'un Niema'dan uzak durmasının birçok mantıklı sebebi vardı. Mesleği, ilişkilere uygun değildi bir kere. John'un ilişkileri kısıydı ve hiçbirinde duygusal bağa benzer bir şey yoktu. Aylarca ortadan kaybolması gerekiyordu ve bu dönemlerde kimseyle iletişime geçemiyordu. John'un tahmini yaşam süresi pek iç açıcı değildi.

Ayrıca dünyada kalan son adam olsa bile Niema'nın onu görmek istemeyeceğini düşünüyordu. John, Niema'nın onu Dallas'ın ölümünden sorumlu tutmadığını, hiçbir zaman öyle hissetmediğini fark ettiğinde afallamıştı. Niema ona hiçbir zaman güvenmemiş olsa bile, bütün suçu ona yıkmamıştı. İnsanın, Niema'nın yaptığı gibi, birini böyle bir olayın suçundan tamamen azat etmesi için acı verici bir adalet duygusuna sahip olması gerekirdi.

John yapmak zorunda kaldığı seçimlerden acı çekmemeyi öğrenmişti. Bu seçimlerin birçoğu zordu ve hepsi John'un ruhunda ya da ruhundan geriye kalan şeyde izini bırakmıştı. Ancak diğer insanlar nadiren böyle düşünüyordu ve John bunu da umursamamayı öğrenmişti. Babasının eski dostu Jess McPherson'un dediği gibi, o diğer insanların cehennemiydi. Onları kullanır, sömürür sonra ya onlara ihanet eder ya da hayatlarından bir anda kaybolurdu. John mesleği gereği kimsenin ona duygusal anlamda dokunacak kadar yaklaşmasına izin vermemişti. Bir kere bunu unutmuş ve bir kadının ona yaklaşmasına izin vermiş, hatta lanet olsun ama onunla evlenmişti. Venetia hem iş arkadaşı, hem de bir eş olarak felaketti ve aradan geçen on dört yıl içinde John hep yalnız takılmıştı.

John geçen beş yıl içinde Niema Burdock'ın büyük ihtimalle ondan nefret ettiği düşüncesinden rahatlık duymuştu. Bu Niema'yı onun menziline uzakta, güvende tutuyor ve John'un bazen hissettiği onunla görüşme isteğini engelliyordu. En doğrusu buydu. Arada sırada Niema'yı kontrol ediyor, iyi olup olmadığına bakıyordu -sonuçta Dallas'a onunla ilgileneneğine dair söz vermişti- ve başka bir şey yapmıyordu.

John, Niema'nın kendine başka birini bulacağını umuyordu. Niema henüz gençti, dul kaldığında yirmi beş yaşındaydı, ayrıca hem zeki hem de güzeldi. John, onun birini bulmasını istemişti, çünkü böylece Niema sonsuza dek ondan uzakta kalacaktı. Ama Niema başka birini bulmamıştı ve John artık asil davranmayı bırakacaktı.

John artık Niema'ya daha fazla şans vermeyecekti.

Ancak ona sadece bir randevu teklifi yapsa Niema ar-

dına bakmadan koşardı. John onunla nazikçe oynamalıydı, dünyanın en büyük alabalığını misina ile yakalamaya çalışıyor gibi davranmalıydı, kaçmak için çok geç olana kadar Niema'nın onu kendisine çeken oltayı hissetmemesini sağlamalıydı. John'un bu konudaki avantajı, Niema'nın gömmeye kararlıymış gibi görüldüğü maceraperestliğı ve ilgilenilmesi gereken meşru bir durumdu. Dezavantajı ise, İran'da aralarında oluşan, çekingen bağa rağmen Niema'nın ona güvenmemesiydi, John onun ne kadar akıllı olduğunu biliyordu.

Frank, iyi niyetli ama beceriksiz bir çöpçatanlık denemesinde bulunarak Niema'yı yalandan bir bahaneyle evine çağırmıştı. Belki de bu işe yaramıştı. Belki de bahane o kadar da yalan değildi. John'un akli hızla çalışmaya başladı, artıları ve eksileri aklında tartmaya başladı. Sonunda harekete geçmeye karar verdi.

“183 sefer sayılı Delta Uçuşu sabotaja uğradı. FBI laboratuvarları patlayıcı izlerine ulaştı ama ateşleyici kalıntısı bulamadılar. Bu patlayıcı yeni, kendi kendine patlayabilen bir maddeden yapılmış gibi görünüyor, büyük ihtimalle RDX bazlı ve Avrupa'da üretiliyor.”

Niema elleriyle kulaklarını kapattı. “Bunları duymak istemiyorum.”

John mutfak tezhahının etrafından dolaştı ve Niema'nın ellerini aşağı indirip, ince bileklerini parmaklarıyla sıkıca sardı. “Avrupa'daki her şey Louis Ronsard isimli bir silah tüccarının elinden geçiyor. Kendisi Fransa'nın güneyinde yaşıyor.”

“Hayır,” dedi Niema.

“Dosyalarına ulaşmama, patlayıcının nerede yapıldığını

ve kimlere sevk edilmiş olduğunu öğrenmeme yardım etmene ihtiyacım var.”

“Hayır,” dedi Niema yine ama bu sefer sesinde ümitsizlik vardı. John’dan uzaklaşmayı denememişti.

“Ronsard güzel bir yüzden kolaylıkla etkilenen biri...”

“Tanrım, senin için *fahişelik* yapmamı mı istiyorsun?” diye sordu şaşkınlıkla, koyu gözleri tehlikeli bir şekilde kıslmıştı.

“Tabii ki hayır,” diye sertçe karşı çıktı John. Ne Ronsard’ın ne de bir başkasının ona sahip olmasına asla izin vermezdi. “Villasında yapılan partilerden birine davet edilmeni ve ofisine bir dinleme cihazı yerleştirmeni istiyorum.”

“Bu şehirde bu işi benden daha iyi yapabilecek bin kişi vardır. Bana ihtiyacın yok.”

“*Sana* ihtiyacım var. Bu işi yapabilecek insanların kaç kadını? Çünkü hiçbir adamın Ronsard’ın ilgisini çekip villasına davet edilemeyeceğine emin olabilirsin. Kaç kadın vardır bu bin kişi içinde? Belki yirmi. Hadi yüz olsun. Ronsard otuz beş yaşında, o yüz kadın içinde, kaç onunla neredeyse aynı yaştadır? Ve o kadınların arasında kaç senin kadar çekicidir?”

Niema aniden bileklerini çekti. John, canını yakmamaya dikkat ederek onu daha sıkı tuttu. Niema o kadar yakındı ki ve tenindeki kadifemsi dokuyu görebiliyordu. “Fransızca biliyorsun...”

“Paslandım.”

“Kısa sürede rahatça konuşmaya başlarsın. Genç, güzel, dili bilen ve yeteneği olan birine ihtiyacım var. Ve sen bütün kriterlere uyuyorsun.”

“Başka birini bul!” dedi Niema öfkeyle. “Bu kriterlere

uyan, senin gerçek adını bilmeyen bir sözleşmeli ajan bulamadığını söyleme bana. Mata Hari'ymişim gibi davranıyorsun ama daha önce hiç gizli göreve çıkamadım. Büyük ihtimalle ikimizin de ölümüne sebep olurum...”

“Hayır, olmazsın. Ayrıca operasyonlarda bulundun...”

“Beş yıl önce. Ve sadece teknolojik destek verebiliyordum, başka biriymiş gibi rol yapmadım,” dedi ve “O işte iyi olan sensin,” diye ekledi soğuk bir tavırla.

John bu işlemlere karşılık vermedi. Sonuçta kadın haklıydı. “Sana ihtiyacım var,” diye tekrar etti. “Sadece bir defalık.”

“Sonra başka bir şey karşına çıkacak ve bir kere daha bana ‘ihtiyacın’ olduğuna karar vereceksin.”

“Niema...” John başparmağıyla onun bileklerini hafifçe okşadı ve onu serbest bırakıp, kahve kupasını almak için geriye çekildi. John, onu fiziksel olarak yeterince zorlaştırmıştı, şimdi geri çekilmenin ve kontrolü ona geri vermenin zamanıydı, böylece kendini tehdit altında hissetmeyecekti. “Seni çalışırken gördüm. Hızlısın, iyisin, birkaç parça hurdadan telsiz yapabiliyorsun. Bu iş için mükemmelsin.”

“Son operasyonda allak bullak oldum.”

“Eşinin ölümünü dinlemiştin.” John kelimeleri seçerken dikkat etmemişti ve Niema’nın irkildiğini gördü. “Şok geçirmen normaldi. Ayrıca hareket etmeye devam ettin, seni taşımak zorunda kalmadık.”

Niema başını çevirdi, içgüdüsel olarak bileklerine dokunuyordu.

“Lütfen.”

John’un kullandığı bütün kelimeler içinde en beklenmedik olanı buydu. Niema’nın bir anda dikleştiğini fark etti. “Beni güzel sözlerle kandırmaya çalışma.”

“Böyle bir şeyi yapmayı düşünmem bile,” diye mırıldandı John.

“Çok sinsisin. Seni ilk gördüğüm gün anlamıştım. Manevralar yapıyor, karşındakini manipüle ediyorsun ve...” Niema durdu ve yüzleşmek için John’a döndü. Zorla yutkundu ve büyük, karanlık gözlerinde tekinsiz bir bakış vardı. “Lanet olsun sana,” diye fısıldadı.

John sessizliğini korudu, kadının ikna olmasını bekliyordu. Tehlike herhangi bir uyuşturucu kadar bağımlılık yaratabilirdi. İtfaiye erleri, polisler, özel güvenlik görevlileri, sahada çalışanlar, hatta hastanelerin acil servis çalışanları, hepsi bu heyecanı, bütün duyuların keskinleştiği ve derinizin kaslarınızın içinde nabız gibi atan enerjiyi dizginleyemeyeceğini hissettiğiniz o inanılmaz heyecanı bilirdi. SWAT takımları ve DEA ajanları, hepsi de adrenalin bağımlısıydı. John da öyleydi. Niema da.

John ülkesini sevdiği için ve birilerinin boktan şeylerle ilgilenmek adına kanalizasyonda olması gerektiğini bildiği için mesleğini yapıyordu, ama aynı zamanda tehlikeyi, bıçak üstünde yürümeyi, sürekli felaketin kıyısında olmayı, hayatta kalmak için sadece yeteneğine ve aklına güvenmeyi de seviyordu. Niema da farklı değildi. Tam tersi olmak istese de olamazdı.

“Terör eylemlerinin ne kadar yaygın olduğunu biliyor musun?” diye sordu John muhabbet edercesine. “Sadece başka ülkelerde olan bir şey değil, burada, sürekli yaşanıyor. Son olay 183 sefer sayılı uçtu. 1970’de Florida, Orlando, bir milyon dolar ödemezlerse nükleer bombayla tehdit edilmişlerdi. 1977’de Hanefi Müslümanlar, Washington, D.C. Şehir Konseyi ofislerin ve birkaç başka yerde eş za-

manlı olarak insanları rehin aldılar. 1985'te FBI, buraya suikast listesiyle gönderilmiş üç Hintli Sih yakaladı. Sonra Dünya Ticaret Merkezi bombalandı. İskoçya'da, Lockerbie faciası yaşandı. Böyle olaylarla dolu bir metrelik bir liste verebilirim sana."

Niema başını öne eğdi ama bütün dikkati John'daydı.

"Bombaların çoğunu patlayıcının kendisi değil, ateşleyici sayesinde buluruz. Ama şerefsizler, durağan bir madde olarak başlayıp bozulmaya başlayınca dengesizleşen ve patlayan bir patlayıcı icat etmişlerse büyük bir sorunumuz var demektir. Tek bir köprü'nün alaşağı edilmesi bütün doğu kıyı bölgesindeki gemiciliği mahvedebilir. Patlatılmış bir baraj bütün enerji sistemimizi tehdit ediyor. Uçaklar özellikle korumasız kalıyor. Bu yüzden bu malzemenin nerede üretildiğini öğrenmem gerek ve en iyi tahminim Ronsard. Eninde sonunda ona ulaşmak için başka bir yol bulabilirim ama bu süre içerisinde kaç kişi daha ölmüş olur?"

Niema hâlâ bir karşılık vermiyordu. "Ben de farklı bir isimle orada olacağım, bir süredir inşa ettiğim bir kimliği kullanacağım," dedi John, Niema onunla çalışmayı kabul etmiş gibi. "Seni oraya asistanım ya da kız arkadaşım olarak götüreceğim ama Ronsard 'davet edilen ve misafiri' şeklinde dağıtmıyor davetiyelerini. Ayrı olarak davet edilmen gerekiyor."

"Hayır. Yapmayacağım."

"İçeri girdiğimizde, Ronsard'ın bizi tanımasını sağlayacağım. Sana abayı yakmış gibi görünürüm. Bu da bize beraber olmamız için fırsat verir."

Niema kafasını iki yana salladı. "Yapmayacağım."

"Yapmak zorundasın. Daha şimdiden çok şey biliyorsun."

“Ve beni öldürmek zorundasın, değil mi?”

John elini cebine attı, mavi gözlerinde hınzır bir ifade vardı. “O kadar James Bond havasında bir şeyler düşünmüyordum.”

“Bahsettiğin şey tam öyle geliyor kulağa ama, James Bond filmlerinde yapılan planlar gibi. Casusluk işinde eğitilmiş birine ihtiyacın var, bana değil.”

“Tabancalarla ilgili hamlığını atacak kadar zamanın var. Tek ihtiyacın olan bu, tabii her şey yolunda giderse zaten ona da ihtiyacın kalmayacak. İçeri gireceğiz, sen cihazı yerleştireceksin, ben dosyalarını kopyalayacağım ve dışarı çıkacağız. Hepsi bu kadar.”

“Diş fırçalamak kadar kolaymış gibi anlatıyorsun. Bu kadar kolaysa tek başına da yapardın. Şu adam, adı neydi? Ronsard? Epey iyi bir güvenlik sistemine sahip olmalı.”

“Ayrıca kendi özel ordusu da mekanı koruyor,” diye itiraz etti John.

“Yani iş senin göstermeye çalıştığından daha sıkıntılı.”

“Her şey yolunda giderse hayır.”

“Ya gitmezse?”

John omuz silkti ve gülümsedi. “Ortalık karışır.”

Niema bocaladı. John gözlerindeki arzuyu gördü. Ama sonra Niema kafasını iki yana salladı. “Başkasını bul.”

“Tam olarak senin özelliklerine sahip başka birisi yok. Ayrıca beş yıldır aktif olarak çalışmıyor olman da başka bir avantaj, kimse seni tanımıyor. İstihbarat topluluğu küçük. Ronsard’ın bütün soruşturmalarına dayanabilecek kimlik inşa edebilirim sana.”

“Peki ya sen? Sen de uzun zamandır aktıfsın.”

“Evet ama neye benzediğimi ya da kim olduğumu hiç

kimse bilmesin diye epey uğraşıyorum. Güven bana. Kimliğim öyle derinde saklı ki ben bile bazen kim olduğumu unutuyorum.”

Niema hafifçe güldü, başını iki yana salladı ve John o anda onu ikna ettiğini anladı.

“Tamam,” dedi Niema. “Pişman olacağımı biliyorum ama... Tamam.”

★

“John,” dedi Frank Vinay dikkatlice, “ne yaptığının farkında mısın?”

“Büyük ihtimalle, hayır. Ama yine de yapacağım.”

“Ronsard aptalın teki değil.”

John kütüphanedeki büyük deri koltuklardan birine rahatlıkla yayılmıştı. Satranç tahtasına bakarken parmaklarını çenesinin altında gezdiriyordu. İki gün önce, 183 sefer sayılı uçağın kazasının ön raporunu getiren ajan yüzünden yarım kalan oyunlarına devam ediyorlardı. “Niema’yı işin içine sokan sendin.”

Frank’in yüzü kızardı. “Burnumu sokmakla aptallık ettim,” dedi homurdanarak.

“Ve sinsisin de. Beni teşvik edecek bir şey olursa saha operasyonlarından çekilip senin yerine geçmeye daha sıcak bakacağımı düşünmediğini söyleme.” John atı oynattı. “Şah”

“Pislik herif.” Frank bir süre satranç tahtasına öfkeyle baktıktan sonra kafasını kaldırdı. “Bir gün emekli olacaksın ve uzmanlığını benim görevimden daha iyi kullanabileceğin bir yer düşünemiyorum.”

“O ‘bir gün’ henüz gelmedi. Kimliğim ortaya çıkana kadar sahada yararlı olabilirim.”

“Niema Burdock’u operasyona dahil etmek, bunu kısa sürede gerçekleştirebilir. Bir kere senin kim olduğunu biliyor. Ayrıca...” Frank, John’a kurnaz bir bakış attı. “Gerekirse onu arkanda bırakabilir misin?”

John’un bakışları hemen soğuklaştı. “Ne yapmak zorundayсам yaparım.” Frank, Venetia’dan sonra ona nasıl bunu sorabilirdi? “Ve Niema şu an uygun olan en iyi seçenek. Öyle olmasaydı onu kullanmazdım. Oradayken yanımda birine ihtiyacım var ve Ronsard’dan davetiyeyi alabilecek tek kişi o.”

“Ya Ronsard onu elde etmek istemezse? Ya davet etmezse?”

“O zaman elimden geleni yaparım ama risk şansı yüksektir. Onunla birlikteyken deşifre olamadan içeri girip çıkabilme şansım daha iyi.”

“Pekâlâ. Niema için sebebi belirtilmemiş bir izin ayarlarım.” Frank fili öne sürdü.

“Bence de öyle yapmalısın,” dedi John ve bir piyonu hareket ettirdi. “Şah ve mat.”

Frank mırıldandı. “Lanet herif.”

★

“Delirdim,” diye mırıldandı Niema, şafak sökmeden önce yataktan kalkarken. Esnerken giyinmeye başladı: Eşofman, tişört, çoraplar ve spor ayakkabılar. “Kesin delirdim.”

Bir daha böyle bir hayata dönmek için yeminliyken nasıl olur da Medina’nın onu ikna etmesine izin vermişti? Dallas’ı kaybetmek ona hiçbir şey öğretmemiş miydi?

Ancak Medina terör konusunda, böyle bir patlayıcının kullanılabileceği alanlar konusunda, ölecek masum insanlar

konusunda haklıydı. Lanet olsun ki *haklıydı*. Niema elinden geliyorsa yardım etmeye mecburdu.

Niema banyoya gitti, yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı, saçını taradı. Ona aynadan bakan yüzü uykudan şişkindi ama yanaklarına renk gelmişti ve gözlerinde Niema'nın kendisinden nefret etmesine neden olan bir ışıltı vardı. Tanrı aşkına, göreve başlamak için heyecanlıydı. Dallas ölmüştü ama Niema hâlâ bir şeyler öğrenememişti.

“Niema! Elini çabuk tut.”

Niema kaskatı kesildi. Ne duyduğuna tam olarak inanmadan banyonun kapısını açtı, yatak odasına baktı. Kimse yoktu. Oturma odasına doğru yürüdü, kapıyı açtı. Işık açıktı. Mutfaktan gelen taze filtre kahvenin kokusu bütün odayı doldurmuştu.

“Evimde ne işin var?” diye örkeyle bağırıp içeri girdi. “Ve içeri nasıl girdin?”

Medina sandalyede oturmuş, kahvesini yudumluyordu. Sabaha karşı dört buçuk değil de saat akşam dokuzmuş gibi bir hali vardı. Niema'nın aksine uyanık, sırtını yasladığı sandalyede rahattı. “Sana arka girişe yeni bir kapı ve kilit alman gerektiğini söylemiştim.”

“Peki ya alarm? Kurduğuma eminim.”

“Onun üstesinden küçük bir çakı ve on beş santimlik bir telle geldim. Kahve ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.” Niema kahveyi onun üstüne dö-küp dökmemeyi düşündü. Niema evinde kendini hep güvende hissetmişti, ama şimdi Medina sayesinde öyle hissetmiyordu. “Alarm sistemine ne kadar para harcadığımı biliyor musun?”

“Gereğinden fazla. Köpek al daha iyi.” Medina tabure-den kalktı. “Kahveni içmeyeceksen, biraz koşabiliriz.”

Otuz dakika sonra, Niema hâlâ Medina ile beraber koşuyordu. Koşarken konuşmak kolay değildi, zaten konuşmayı da denememişlerdi. Evden sekiz yüz metre uzaktaki parka kadar koşmuş, sonra da yoldaki birkaç sokak lambasıyla aydınlanan sessiz yolda ilerlemişlerdi. Niema öyle bir ruh hali içindeydi ki, neredeyse birilerinin önlerine çıkıp paralarını çalmaya çalışmasını umut ediyordu, ancak bu muhitte hırsızlık sık yaşanan bir şey değildi.

Asfalt ve toprak ayaklarının altında ezildi. Sabahın bu erken vaktinde hava serindi ve güzel kokuyordu. Niema hâlâ rahatça nefes alıp veriyordu ve koşmak için bacaklarında hâlâ güç vardı. Kaslarındaki gerilip gevşeme hissine bayılıyordu ve yavaşça sakinleşmeye ve koşudan başka bir şeye odaklanmamaya başladı.

Medina da, Niema'nın yanında, sanki yeni başlamışlar gibi koşuyordu. Adımları zahmetsizce atıyordu, nefesi sakin ve düzenliydi. Niema, Dallas'ın da böyle, saatlerce devam edebilecek gibi koşmaya devam ettiğini hatırladı.

"Hava-kara-deniz timindekiler gibi koşuyorsun," dedi Niema, az da olsa nefesinin kesilmesine sinirlenerek.

"Öyle olmalı," dedi Medina, "yoksa hayatımın en zor geçen altı ayını boşuna harcamış olurum."

Niema o kadar şaşırmıştı ki neredeyse duracaktı. "BUD/S eğitiminden mi geçtin?"

"BUD/S eğitiminden *hayatta kalarak* geçtim," dedi Medina.

"Dallas'la orada mı tanıştınız?"

"Hayır, onun birkaç sınıf üstündeydim. Ama o... Çalıştığımız ilk zamanlarda, yaptığım bazı şeyleri hemen tanıdı."

"Antrenmanlarda gerçek adını mı kullanıyordun?"

“Hayır. Donanmanın da pek yararını görmedim. Fiziksel kondisyon kriterini geçersen beni eğitime almayı kabul ettiler, sonra da notumu yüksek tuttuğum sürece orada kaldım.”

“Sınıfa kabul edilmenin kriteri neydi?”

“On iki dakika içinde ya da daha az sürede beş yüz metre kurbağalama ya da yan kulaç atarak yüzüyorsun, on dakika dinleniyorsun, sonra iki dakikada kırk iki şınav çekiyorsun, sonra da iki dakikada elli mekik çekiyorsun. İki dakika daha mola veriyorsun, sonra zaman sınırı olmadan sekiz barfiks çekiyorsun. On dakika daha mola verdikten sonra botlar ve ağır elbiselerle bir kilometreyi on bir buçuk dakikada yarım koşuyla aşıyorsun. Bunlar minimum gerekliliklerdi. Eğer bundan daha iyisini yapacak durumda değilsen, gerçek sınavda hiç şansın yok.”

Medina bir çırpıda, neredeyse nefes almadan söylemişti hepsini. Niema hiç istememesine rağmen etkilenmişti. “Bunu neden yaptın?” diye sordu.

Medina elli metre boyunca sessizliğini korudu, sonra “Ne kadar iyi eğitilirim, hayatta kalma şansım o kadar artacaktı,” dedi. “Elimden geldiğince fark yaratmam gereken bir iş vardı.”

“Kaç yaşındaydın?” Dallas’tan sadece birkaç sınıf ilerde olduğuna göre o kadar da yaşlı değildi, bu da özel hareket görevlerine genç yaşta başladığı anlamına geliyordu.

“Yirmi bir.”

Yirmi bir. Ergenliği daha yeni arkasında bırakmışken bile işine öyle bağlıydı ki, başlayan adamlardan sadece yüzde beşinin tamamlayabildiği bir eğitim programı olan BUD/S’ye katılmıştı. Niema, Dallas ile Medina’nın niye birbirine bu kadar benzediğini şimdi anlıyordu.

“Daha ne kadar koşacağız?”

“İstediğimiz zaman durabiliriz. Kondisyonun gayet iyi durumda. Bu konuda endişelenmemi gerektirecek bir şey yok.”

Niema yavaşladı. “Hayatımız pahasına koşmamız gereken bir durum olacak mı?”

Medina da onun yanında durdu. “Bunu asla bilemezsin.”

Niema o anda gerçekten delirmiş olduğunu anladı, çünkü hiç korkmuyordu.

Sekizinci Bölüm

“Sabahları koştuğumu nereden biliyorsun?” diye sordu Niema eve döndüklerinde. Koşmak ruh halini yumuşatmıştı, sabahın ilk saatleri günün en sevdiği zamanlarıydı. Gökyüzünün pembe ve inci tonlarına dönmeye, kuşların uyanıp şakımaya başladığı o anları seviyordu. Her koşusundan sonra olduğu gibi yorgundu ama aynı zamanda kendini enerjik hissediyordu.

“Yıllardır Frank’ın seni gözlem altında tuttuğunu söylemiştim.”

“Hadi be oradan.”

Medina kahkahayı bastı. Niema cebinden evin anahtarını çıkarıp kapının kilidini açarken ona şüpheli gözlerle baktı. “Bu kadar komik olan ne?”

“Sert konuşunca tatlı oluyorsun. Oysa o kadar hanımefendi gibisin ki...”

“Ne!” Niema şaşkınlıkla Medina’ya bakakaldı.

“Tamam, melek diyelim. Sevimli yüzünden dolayı işte.”

Medina sırtarak parmağını Niema'nın yanağından aşağıya indirdi ve hızla yanından geçip ondan önce eve girdi. Niema, ne zaman çıkardığını görmemişti ama elinde bir tabanca vardı. "Hayatında hiç küfür duymamamış gibi görünüyorsun neredeyse." John bunları söylerken içeri girmiş, evi inceliyordu.

Niema gözlerini devirdi ve onun ardından içeri girdi. "Seni afallatmamak için bundan sonra 'Hay aksi' ya da 'Bak şu işe' gibi tabirler kullanırım tamam. Ayrıca Bay Vinay'ın gözünün benim üstümde olduğu konusunu da değiştirmeye çalışma. Epey yoğun bir gözlem altında tutuluyordum. Neden?"

"Sürekli gözlemlenmiyordun. Sadece başta, rutinini çözmek için seni izledik. Şimdilerde ise iyi olup olmadığını, bir şeylerin değişip değişmediğini görecektik kadar sıklıkla izliyoruz seni."

"Teşkilatın zamanını ve iş gücünü niye böyle harcadığını söylersin?" Niema sesini yükseltmek zorunda kalmıştı, çünkü Medina koridorun diğer tarafında, yatak odalarını kontrol ediyordu.

"Harcamadık. Frank özel bir dedektiflik şirketini tuttu."

Niema'nın önceden siniri bozulmuştu, duruma inanmıyordu, şimdiyse tam anlamıyla ağzı açık kalmıştı. Kapıyı sertçe kapattı. "Beni izlemesi için özel bir dedektif şirketiyse mi anlaştın? Tanrı aşkına Tucker, nasıl olduğumu bilmek istiyorsan telefonla beni arayabilirdin!"

Medina karanlık koridorda, ona doğru geliyordu. Siyah giyindiği için zor görünüyordu, sadece çıplak kolları ve elleri sayesinde orada olduğu anlaşılıyordu. Bunun sebeplerinden birinin yürüme şekli olduğunu anladı Niema. Me-

dina akıcıydı, gürültüsüzdü, onu tespit etmek için gözlerinize güvenmeniz gerekiyordu, çünkü tamamen sessizdi.

“John,” dedi.

“Ne?”

“Bana Tucker dedin. İsmim John.”

Niema’nın hemen önünde duruyordu, o kadar yakındı ki Niema koşularının yarattığı o hayvani sıcaklığını hissedebiliyor, ter ve erkekliğin sıcak kokusunu alabiliyordu. Niema bir adım geri çekildi ve yüzünü görebilmek için başını yana eğdi. “Henüz tam alışamadım. Seni görmemiş olsam da benim için beş yıl boyunca Tucker’dın. Sadece on iki saattir Medina’sın.”

“Medina değil. John. Bana ilk ismimle hitap et.”

Bu isim konusunda tuhaf bir şekilde kararlı görünüyor, hareket etmeden ve bakışlarını Niema’nın yüzünden ayırmadan duruyordu. “Peki, ‘John’ derim. Büyük ihtimalle arada sırada ağzımdan kaçır, özellikle sana karşı öfkeden kafayı yediğimde, ki bu da saatte bir oluyor.”

Medina gülümsedi ve Niema bunun sebebinin onun çabuk sinirlenmesi mi yoksa ‘kafayı yediğimde’ demesi mi olduğunu merak etti. Bu adam onun rahibe olduğunu falan mı sanıyordu? Biraz sert bir şey söylediği her seferinde gülecekse Niema epey rahatsız hissedecekti kendini.

Niema parmağıyla John’un göğsünü dürttü. Çelik bir levhayı dürtmek gibiydi, deri içeri göçmemişti. “Fransa’ya gidince başka bir isim kullanacağını düşünürsek sana o isimle hitap etmeye alışmam gerekmiyor mu?”

“Öfkeden kafayı yememen için dikkatli davranırım.”

“İsmi söylemeyecek misin?” diye sordu Niema inanmaz bir tavrıyla.

“Henüz değil.”

Niema onun yanından geçti. “Duş almaya giriyorum karpıyı dışardan kilitlersin.”

Niema duş alırken öfkeden çıldıracak gibiydi. John’un ona sahte ismini söylememesi için hiçbir neden yoktu. Adam sadece aksi ve gizemli olmayı seviyordu, hatta büyük ihtimalle nasıl davrandığını fark etmeyecek kadar alışmıştı böyle yapmaya, ama hayır, o her şeyin farkındaydı. John Medina her şeyi kasıtlı olarak yapıyordu, Niema onun bu özelliğini İran’da fark etmişti.

Yani gerçek ismini kasıtlı olarak belli etmesi, onu görünce şaşırdığı için ağzından kaçırmasından daha mantıklıydı. John Medina hiçbir şeyi ağzından kaçırmazdı. Öyle olsa çok daha önce ölmüş olurdu. Asıl sorulması gereken soru şuydu: Neden? Tucker rolüne devam edebilirdi ve Niema hiçbir şey anlamazdı. Şimdilik bunu görmezden gelip soruyu bir kenara bıraktı. Medina’nın neyi neden yaptığını kim bilirdi ki?

Acelesi olmadan duş almaya devam etti, her sabah yaptığı gibi vücudunu nemlendiriciyle duruladı, kokulu yağıyla derisini ovaladı, bu koku bütün gün hafifçe üzerinde kalacaktı. İşe saat dokuza kadar gitmek zorunda değildi, o yüzden acele etmedi. Sabahları erken kalkmasının sebeplerinden birisi de buydu, aceleyle hareket edip işe zaten yorgun bir halde gelmeyi sevmiyordu. Tabii normalde geçen gece olduğundan daha fazla uykusunu almış oluyordu ama Medina gittiğinde Niema’nın uyuma saati çoktan geçmişti.

Niema yatak odasına girdi ve mavi iç çamaşırı takımını çıkardı ama sadece külotu giydi. Sadece işe giderken veya koşarken sutyen kullanıyordu. Bornozunu giydi, gevşekçe

önden bağladı, ıslak saçlarını bornozun içinden çıkardı ve Medina'nın yaptığı kahvenin hâlâ içilebilir olup olmadığına bakmak için koridordan mutfığa doğru çıplak ayak yürümeye başladı.

Medina daha önce olduğu gibi mutfak tezgâhında oturmuş kahvesini içiyordu. Niema ona şöyle bir baktıktan sonra kahve demliğini aldı ve kupasını doldurdu. "Gittiğini sanıyordum."

"Neden?"

Niema yüzünü ona döndü, dolaba doğru yaslandı ve kupaı avuçlarının içine aldı. Medina'nın da saçlarının ıslak olduğu gözünden kaçmadı.

"Yıkanmak için diğer duşu kullandım," dedi. "Umarım önemli değildir. Ancak bu kıyafetleri tekrar giymek zorunda kaldım."

"Sorun değil. Yine de gittiğini sanıyordum. İşe gitmem gerekiyor."

"Hayır gerekmiyor. İşten süresiz olarak izin aldın."

Niema kahvesinden bir yudum alıp şaşkınlığını ve evet, rahatsızlığını gizledi. "Bunu bilmiyordum."

"Frank dün gece her şeyi halletti. Görev bitene kadar, tamamen benimsin."

Niema bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Midesine tuhaf, hafif bir ağrı girdi. Tekrar kahvesine sığınıp yüz ifadesini sakladı.

Medina siyah kıyafetleriyle, Niema'nın mutfığında rahatlıkla otururken tam bir panter gibiydi, çok erkeksiydi. Giydiği tişört üzerine tam oturmuştu ve omuzlarının genişliğiyle karnının düzlüğü belli oluyordu. Uzun boyluydu ve inceydi ama sokak kıyafetlerini giyerken olduğundan

daha erkeksi görünüyordu. Az önce söylediği şeyin iki anlamı vardı ve Medina'nın fiziksel varlığı öyle güçlüydü ki Niema cümlelerin cinsel imasını bir anlığına düşünmeden edememişti. Acaba yatakta da bu kadar dayanıklı mıydı? Eğer öyleyse... Vay be.

Hayır orası tehlikeli bir bölgeydi, Niema hızla düşüncelerini o taraftan uzaklaştırdı. "Peki gitmeye hazır olana kadar neyle geçireceğim zamanımı? Ayrıca ne zaman gideceğiz ki?"

"Bir hafta içinde. Senin ki kadar sağlam bir sahte kimliği kurmak zaman alıyor. Bu sırada çalışacağız. Silah kullanmakta ve kendini korumada ne kadar iyisin?"

"Hamım."

"Kendini koruma eğitimi aldın mı?"

"Hayır. Sadece tecavüzden korunma dersine girmiştım, klasik nefsi müdafaa hareketleri falan." Bir de beş yıl önce Dallas ile çalışmaya başlamıştı ama sonra devam etmemişti.

"Tamam. Derinlemesine bir eğitim için zamanımız yok ama bir hafta içinde, birçok adama karşı çıkabileceğin seviyeye getirebilirim seni. Zaten iyi durumdasın, bu bize yaradım edecek."

Harika. Görünüşe göre Niema, bir hafta boyunca, aralıksız Medina'nın yanında olacaktı. Niema derin bir iç çekti ve dolaptan bir tava çıkardı. "Yemek yemeden hiçbir şey yapmayacağım. Kahvaltıda ne istersin?"

"Seç bakalım," dedi Medina, masanın üstüne serdiği küçük cephaneliği göstererek. CIA çalışanlarına özel bir poligondaydılar. Bir ambara benzeyen binada Medina ile Niema'dan başka neredeyse kimse yoktu.

Öyle süslü bir yer değildi, inşaatında görünüm yerine kullanılabilirlik göz önüne alınmıştı. Atış alanının uzak duvarı kum ve saman torbalarıyla kaplanmıştı, kurşunların duvardan geçip dışarıdaki bir şeye ya da birine zarar vermesi engellenmişti. Duvarlar, sesi engellemek için delikli tahtayla kaplanmıştı. Tavanda büyük, endüstriyel ışıklar asılıydı ama hepsi ayrı ayrı kontrol edilebiliyordu, böylece ışık istenildiği gibi ayarlanabiliyordu.

Medina ilk silahı gösterdi. “Bu Cold .45, ağır iş bir pistol, karşındakini durdurma gücü çok yüksek. Diğeri ise Smith & Wesson .357 revolver. Bu da diğeri kadar ağır. Ama ikisi de güneş kadar güvenilir, o yüzden ikisiyle de pratik yapabilirsin. Bunları normal kullanım için tavsiye etmem, çünkü ağırlar. Sana daha hafif bir şey lazım.”

Medina diğer silahlara geçti. “Bu 9 mm’lik SIG Sauer P226, benim kişisel favorim. Diğer otomatik olan da H&K P9S. Colt’tan yarım kilo hafif ve H&K sağlam silahlar yapar. İkisi de gayet mantıklı tercihler.”

Niema silahları inceledi ve hepsini teker teker eline aldı. İlk iki revolver o kadar ağırdı ki nişan alamıyordu. H&K’nın kullanımını daha kolaydı fakat SIG eline tam anlamıyla oturmuştu.

“Görünen o ki SIG benim de favorim olacak.” Niema silahlar konusunda uzman değildi ama başlangıç düzeyinde biri de değildi. Dallas, silah kullanmayı bilmeyen biriyle evli kalacak biri olmadığı için ona temel şeyleri öğretmiş ve pratik yapması için ısrar etmişti. Tabii bunlar beş yıl önceydi ve Niema o zamandan bu güne kadar bir poligona adım atmamıştı.

“Yalnız SIG’te başparmak emniyet mandalı yok,” dedi

Medina. “Silahın yan taraftaki mandal, horozu engelliyor. O mandalı kullanmadan horozu sakın ama sakın indirme. Bazı SIG’ler çift hareketli ve mandalları yok, o yüzden onu kullanmaya alışmana gerek yok.”

“Rahatsız,” dedi Niema mandalla bir süre uğraştıktan sonra. “Kavrayışımı bozmadan ona ulaşamıyorum.”

“Sol elinin başparmağını dene. Aynı sorunla karşılaştığım için sol elle kullanmaya başladım.”

Niema tebessümle Medina’ya baktı. “İsabetin ne durumunda?”

“Tabii ki iyi,” dedi havalı bir tavırla, “yoksa kullanmazdım.”

“Erkekliğine hakaret ettiysem affet.”

“Erkekliğimin silahımla hiçbir alakası yok tatlım.”

Niema hazır bir cevap vermemek için kendini tutmak adına dudağını ısırıldı. Bu konuyu konuşmaya devam ederlerse tehlikeli sulara gireceklerdi.

Niema eline silahı aldığı gibi şaşırtıcı bir miktar ustalık kendini gösterdi. SIG’e bir şarjör yerleştirdi ve Medina on metre öteye, insan biçimdeki deneme hedefini yerleştirdi.

“Bu kadar mı?” diye sordu Niema, Medina’nın ona hakaret edip etmediğinden emin değildi.

“Birçok durumda silahını yakından ateşlemek zorunda kalacaksın, her şey hızlı gelecek, beş saniye belki de daha az sürede. Mesafeyi düşünmeden önce isabet yeteneğine odaklan. Otuz metre uzakta olan bir şey için tüfek ya da pompalı kullanman gerek zaten.”

“Silahlarımızı uçağa nasıl alacağız?”

“Almayacağız. Alabilirdik ama çok dikkat çeker. Fransa’ya indiğimizde, oradan ayarlayacağım. Bu arada beraber seyahat etmeyeceğiz.”

Niema kafasını salladı, kulaklığını taktı ve silahını kaldırdı. Dallas ona işaret-et-ve-ateş-et yöntemini öğretmişti, çalışmalara göre insanlar bir şeyleri işaret etmekte epey iyilerdi ama silahla nişan almanın gerektirdikleri, bu doğal yeteneği engelliyordu. Mühim olan nokta nişan almak değil, sadece işaret etmektir.

Medina, kollarıyla Niema'yı arkasından sardı, elleriyle onun ellerini tuttu ve kavrayışında küçük düzenlemeler yaptı. "Tetiğe yavaşça dokun," diye mırıldandı, sesi Niema'nın kulaklıklarından duyuluyordu.

Niema, Dallas'ın ona öğrettiği gibi derin bir nefes alıp yavaşça verdi. İçindeki nefesin yarısını dışarı verirken, durdu ve tetiği çekti. Silah, Niema'nın elinde bir canlıymış gibi hareket etti, serbest kalan enerji yüzünden namlu yukarı kalktı. Kulaklığı olduğu için, gıcırdayan bir yer döşemesi gibi sönük bir gürültü duymuştu. Barut ve duman kokusu burun deliklerini yaktı. Tek kelime etmeden silahını düzeltilti, nefes aldı ve ateş etti.

Bu sefer Medina, Niema'nın bileklerini kendi elleriyle sabitledi. Niema da zaten bu sefer tepmeye hazırdı. Tepmeye karşı çıkmadı ama kollarının şoku özümsemesine izin verdi.

"Güzel," dedi Medina ve kollarını çekti.

Niema acele etmeden, sakince bütün şarjörü hedefe doğru boşalttı. Şarjör bitince, Medina'nın önceden söylediği gibi boş olanı çıkardı ve yerine dolusunu taktı. Niema bunu yaparken Medina yeni bir hedef aldı ve bunu yirmi metre öteye yerleştirdi. Niema bu şarjördeki bütün mermileri de ateşledi.

Daha sonra Medina hedef kâğıtlarını incelemek için aldı.

İlk hedefte, on beş merminin ikisi kafaya, biri boyuna, beşi de göğse isabet etmişti. “Sadece sekiz tane,” dedi Niema iğrenerek, “Yüzde ellinin biraz üstü.”

“Nişancılık yarışmasında değiliz, Annie Oakley olmaya uğraşma. Ve şöyle düşün: Diğer yedi mermiyle, hedefinin yakınında duran her kim varsa onu epey bir korkutmuş oldun.”

Niema sinirli de olsa gülmeden edemedi. “Çok sağol gerçekten.”

“Hiç önemli değil. Şimdi diğer hedefe bakalım.”

İkinci hedef Niema’yı biraz daha memnun etti. İki hedefte de boyun ve kafaya eşit olarak çalışmıştı. İlk hedefte bu çok işe yaramamıştı ve Niema’nın hoşuna gitmeyen asıl şey şuydu: Kafaya sadece üç mermi isabet etmişti. Ancak göğse sekiz mermi isabet etmişti, bu da Niema’nın orada ıskalamadığı anlamına geliyordu.

Niema, Medina’ya ne denemeye çalıştığını anlattı. “Kafadan vurmayı unut,” dedi Medina. “Gergin durumlarda, göğüs daha geniş bir hedeftir. Kimseyi öldürmek zorunda değilsin, sadece durdurmalısın. Şimdi başka bir silaha geçelim.”

“Neden?”

“Çünkü bazen neyin denk geleceğini bilemezsin. Eline geçen her silahı kullanabiliyor olman gerek.”

Medina’nın, onun bu alanda kariyerini ilerletecekmiş gibi konuştuğunu düşündü Niema sıkıntıyla. Arma Medina’nın dediği gibi H&K’ya geçti ve aynı egzersizi yaptı. Colt ve Smith & Wesson ile sıkıntı yaşadı. Pistoller o kadar ağırdı ki, bileklerini düzgün tutabilmek için silahı iki eliyle ve bütün gücünü kullanarak tutuyordu. Hatta .357 ile yaptığı ilk atışta dişleri sızladı.

Medina o zaman Niema'nın arkasına geçti, bileklerini elleriyle sardı ve onun ellerine güç verdi. "Yanımda olmaya-caksan, bu silahı iyi kullanamayacağım," dedi Niema sıkıdığı dişlerinin arasından.

"Gayet iyisin. Sadece her ateş ettikten sonra biraz durak-saman gerek."

Niema'nın sadece duraksamaya değil, aynı zamanda sa-kinleşmeye de ihtiyacı vardı. Bu büyük silahlara bazı in-sanların niye ağır toplar dediğini anlamıştı. Onlarla yaptığı bütün atışları tutturamasa da isabet edenler hedefte etkile-yici delikler açmıştı. Atıştan sonra kaslarını rahatlatmak için kollarını ovmak zorunda kaldı.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi Medina, onun halini görünce, "devam edersek kolların ağrıyacak."

"Hiç karşı çıkmayacağım," diye mırıldandı Niema, "Sa-nırım ben de Rambo değilim."

"Kim öyle ki?" dedi Medina soğuk bir ifadeyle.

Niema omuzlarını oynatırken güldü. "Sırada ne var?"

"Eğer hazırsan idman yapacağız."

Niema temkinli bir bakış attı. "Nasıl bir idman?"

"Sana kendini korumayı öğreteceğim türden bir idman."

"Zaten vitaminlerimi içtiğimi ve derimi nemlendirdiği-mi bilmelisin o zaman."

"Bilmiş seni." Medina bir kolunu Niema'nın omuzları-na sararken güldü. "Senle harika bir takım olacağız."

"Harika ve geçici bir takım," diye düzeltti Niema ve kal-binin bir anda hızla atmaya başlamasını görmezden geldi. Bu işe temelli, hatta yarı zamanlı olarak bile girmek gibi niyeti yoktu. Sadece tek seferlik bir anlaşmaydı bu.

Medina onun son sözü söylemesine izin verdi ama Nie-

ma, adamın yüzünde belirip hızla kaybolan memnun sırtışı fark etti. Adamın aklında başka planlar vardı belli ki. Ve bu işin kendisi kadar endişe vericiydi.

Neyse ki Medina idman sırasında onu çok zorlamadı. Neima'yı götürdüğü yer tam olarak spor salonu değildi, sadece Washington D.C.'nin elli kilometre güneyindeki, terk edilmiş bir ahırdı. Yine de içeride ağırlık çalışma makineleri, kum torbaları, jimnastik ekipmanına benzeyen bir şeyler ve büyük, mavi, sekiz santim kalınlığında sünger bir mat vardı.

“Bu yeterince kalın değil,” dedi Niema.

“Yeterince kalın. Seni kafanın üstüne düşecek şekilde düşürmeyeceğim.” Medina ayakkabılarını çıkardı.

“Endişelendiğim şey popomdu aslında.” Niema da ayakkabılarını çıkardı.

“Popona iyi bakacağıma söz veriyorum.”

Medina sözünde durdu. İdman ordan oraya atılmayı ya da düğüm olacak şekilde esnemeyi gerektirmiyordu. “Birinci kural: Kimseyi yere sermeye kalkma,” dedi. “Yeteri kadar iyi değilsin. Yapabileceğin en iyi şey uzaklaşabilmen olacaktır, o yüzden bunun üzerine odaklanacağız. Minyon olduğun için avantajlısın...”

“Hiç de değilim.”

Medina bakışlarını tavana doğru kaldırdı. “Birçok adamdan küçüksün,” dedi.

“Hayır, sıırım gibiyim.”

Medina kahkahayı bastı. “Peki, öylesin diyelim. Ben öyle görmüyorum ama sözüne güveneceğim. Ama şöyle görünüyorsun...”

Bu sefer gözlerini deviren Niema oldu. “Biliyorum, melek gibi görünüyorum.”

“Hoşuna gitmiyor mu bu? O zaman hanım hanımcık görünüyorsun diyelim. Hiç kirlenmemiş, terlememiş, küfretmemiş gibi görünüyorsun.”

“Üç yanlışla yarışmayı kaybettiniz,” diye mırıldandı Niema.

“Ayrıca gerçekte olduğun kadar aksi de görünmüyorsun.”

“Aksi mi? Hayır, *haklıyım* sadece.”

“Ne diyordum...” Medina ona bakarak sırtıttı. “Kremalı pasta gibisin. Meleksi, hanım hanımcık bir kremalı pasta. Sana saldıran hiç kimse, ağlamaktan başka bir şey yapmanı beklemez.”

Niema ona yeterince karşı çıktığına karar verdi ve omuzlarını silkip esnetti. “Tamam bana saldıran kişiyi nasıl *ağlatacağımı* öğret o zaman.”

“Nasıl kaçacağını öğretebilirim benim için yeterli.”

Niema aldığı tecavüz engelleme dersleri sayesinde bazı temel şeyleri zaten biliyordu. Ama John yine de birçok hareketi tekrar hatırlamasını sağladı: Sizi ön tarafınızdan yakalayan bir adamın elinden kaçmak için kollarınızı sertçe ve hızlıca saldırganın kollarının arasına sokmalıydınız. Hızlıca birinin burnuna avucunuzla vurmak o kişiyi öldürmez ama yeterince sertçe yapılırsa kesinlikle acı çekmesini sağlardı. Aynı şekilde kulaklarına avuçlarınızla vurmak da acı verecektir, bu hareket kulak zarını patlatmak için tasarlanmıştı. Parmaklarla gözlere ve boğaza sertçe bastırmak da engelliyiciydi.

John, Niema’ya, soluk borusunu ezmek için boğazdaki

en zarar görebilecek noktayı da gösterdi. Acil ilgilenilmezse soluk borusu ezilen biri ölebilirdi. Niema ezecek kadar güç toplayamasa bile darbe doğru yapıldığında kişiyi engellerdi.

Yerdeki matın etrafında hareket edip farklı pozisyonlara ve senaryolara geçtiler. Eğitimi birbirlerine yakınlaşarak yapmak zorundaydılar. Niema, John'un uzun, kaslı bedeninin ona dokunduğunda ya da birinin elinden nasıl kurtulacağını sabırla anlatırken onu kollarıyla farklı şekillerde sardığında doğan duyguları görmezden gelmek için kendini zorluyordu.

İkisi de terlemişti ve John, Niema nefes nefese kalana kadar devam etti.

“Durmak için pes diye bağırmamı mı bekliyorsun?” diye sordu Niema sonunda.

“Ne zaman istersen bırakabiliriz,” dedi John şaşkınlıkla.

“Harika. Şimdi mi söylüyorsun bunu?”

“Ağrı yaşamayı istemiyorum. Gücünü ve dayanıklılığını geliştirmek için her gün çalışmalıyız ve kasların çalışamayacak kadar çok ağrıyorsa bunu yapamayız.”

John gerçekten de endişeli görünüyordu, o yüzden Niema “Çok ağrı içinde olacağımı sanmıyorum ama biraz ara vermemiz lazım,” dedi.

“Buzdolabında biraz su var istersen. Sen dinlenirken ben ağırlık çalışacağım.”

Niema, köşede duran paslı buzdolabından bir şişe soğuk su aldı ve matın üstüne oturup izlemeye başladı. John tişörtünü çıkarıp kenara attı. Niema hemen başka tarafa bakıp biraz daha su içti. Tişörtünü çıkarmış bir adama bakmak çok sıradan olmayan bir şey değildi ama yine de... Karşısında John Medina duruyordu ve adam kesinlikle sıradan değildi.

Niema matın üstüne uzandı ve John'a bakmanın cazibesine kapılmamak için gözlerini kapattı. Aralarında iş ilişkisi dışında bir şey olamazdı. John özel hareket görevlerine çıkıyordu, Niema ise sabah-dokuz-akşam-beş çalışıyordu, hayatları birbirinden tamamen farklıydı. Yine de baş döndürücü bir an içinde Niema onunla kısa bir ilişki yaşamayı düşündü.

Nasıl olurdu acaba? Niema, ona arada sırada kızsada John ile bugün zaman geçirmekten hoşlanmıştı. John sadece kendisi gibi davranarak Niema'ya meydan okuyordu. Niema yorulmuştu ama uzun zamandır hissetmediği bir şekilde hayatın damarlarında aktığını hissediyordu. Bunu John mu başarmıştı, yoksa tekrar sahaya dönmenin heyecanını mı neden olmuştu? Yoksa John, Niema'nın ikisini ayırt edememesi için mi sahanın bu kadar içindeydi?

İdmandan sonra Niema'nın vücudu hassaslaşmıştı. John'un kolları birçok kez Niema'nın göğüs uçlarına değmişti. Elleri Niema'nın bacaklarında, kalçalarında dolaşmıştı. Beden, Niema'nın vücuduna dokunmuş ve pratik yaparken birçok defa bacaklarının arasına girmişti.

Niema matın üzerinde yüz üstü yattı ve başını kollarına dayadı. John Medina'nın üstünde neon harflerle "Tehlikeli Bölge" yazıyordu neredeyse ve Niema kendi yararını düşünüyorsa buna dikkat etmeliydi. Şimdiden göze alacağından daha fazlasını kaybetmeyi riske ediyordu.

"Hey kremalı pasta, idmana dönme zamanı geldi," dedi John üst göğüs çalışması yaparken.

"Kremalı pastaymış, hadi be ordan," dedi Niema sertçe ve ayağa kalktı.

Dokuzuncu Bölüm

Ville de Ronsard, Güney Fransa

Louis Ronsard görmediği hiçbir şeye, görebildiği çok az şeye güvenirdi. Tecrübesine göre güven en paha biçilmez maldı.

Size güvendiğinde bile bazı seviyeleri vardı: Kız kardeşi Mariette'in ona kasıtlı olarak hiçbir zarar vermeyeceğine güveniyordu ama kız sevimli olduğu kadar bazen aptalca da davranabiliyordu, bu yüzden Ronsard ona işiyle ilgili hiçbir konuda güvenmiyordu. Mecburen çalışanlarından bazılarına, işiyle ilgili bazı detaylarda güveniyordu ama kendisi için bir tehlike arzedecek zayıflıkları var mı diye finansal ve kişisel hayatlarını sıklıkla kontrol ediyordu. Örneğin çalışanlarının uyuşturucu kullanması yasaktı ama Ronsard sadece bunu söylediği için herkesin yasağa uyacağına inanmıyordu. Bu yüzden, üst düzey dahil bütün çalışanları uyuşturucu testine tabi tutuluyordu.

Ronsard tehlikenin bıçak sırtında yürüdüğünü biliyordu. Her gün iş yaptığı insanlar düzgün vatandaşlar değillerdi. Ona göre hepsi ya piskopat, ya fanatik, ya da ikisi birdendi. Hangisinin daha dengesiz olduğunu henüz anlayamamıştı.

Böyle insanlara karşı davranmanın tek bir yolu vardı: Çok dikkatli olmalıydınız.

Ronsard öyle herkesten gelen işi kabul etmiyordu. Dünya barışı adına bir eylem olarak okulda bomba patlatmak isteyen bir manyak, Ronsard'dan ne bombayı ne de patlayıcı için gerekli maddeleri alabiliyordu. Teröristlerin dünyasında bile bir standart vardı sonuçta. Ronsard onun hizmetlerine tekrar ihtiyaç duyacak ve bu yüzden ona sırt çevirmesi mümkün olmayan yerleşmiş örgütlerle çalışıyordu.

Kendi adına, söz verdiği hizmeti karşılamakta kesinlikle özenliydi. Anlaşılan ücretten daha fazlasını kendi cebine atmazdı. Değerinin, güvenilirliğine bağlı olduğunu biliyordu. Bu yüzden ne kadar küçük olursa olsun hiçbir nakliye de sorun çıkmaması için olağanüstü biçimde çabalardı. Bu sayede işleri büyümüştü ve İsviçre ile Cayman Adaları'ndaki banka hesapları iyi durumdaydı.

Çok dikkatli olduğu için sıradanlığın dışına çıkan her şey onu tedirgin ediyordu. O sabah, sadece birkaç kişinin bildiği özel telefonuna gelen arama da böyleydi.

"Hımmmm," diye mırıldandı Ronsard ve sandalyesinde geriye yaslanıp masasındaki sandal ağız ağacından yapılmış kutudan, sarılmış bir sigara çıkardı.

"Eee?" Ronsard'ın sekreteri ve kendini tanımlamayı sevdiği biçimle onun sağ kolu olan Cara Smith, adamın birçok yatırımını takip etmek için kullandığı bilgisayardan başını

kaldırdı. Ronsard, kızı araştırdığında soyadının gerçekten Smith olduğunu ve beklenmedik şekilde Kansas'ın Waterloo şehrinden olduğunu öğrenmişti. Bu da Cara'ya yıllar içinde Ronsard hakkında korkunç şakalar yapma fırsatı vermişti.

“Beklenmedik bir isimden talep aldık.”

Herkes bir yana, Ronsard'ın beklenmedik şeyleri ne kadar sevmediğini Cara çok iyi biliyordu. Ve Ronsard'ı onu rahatsız edecek kadar iyi tanıyordu ve adamın ilgisini hemen fark etti. Ronsard'ın dikkatini bir şeyler çekmişti, yoksa işi hemen reddederdi.

Cara sandalyesiyle Ronsard'a doğru dönüp bacak bacak üstüne attı. Cara 1.84 boyundaydı, yani bacakları epey uzundu. “Kimmiş bu isim?”

“Temple.”

Cara'nın mavi gözleri büyüdü. “Vay be.”

Cara'nın ne kadar Amerikalı olduğunu düşündü Ronsard. Cara şu kaba deymi kullanmakta tam bir uzmandı. “Kesinlikle öyle. Vay be.”

Sadece tek isimle tanınan Temple, teröristlerin zaten karanlık dünyasında tam bir gölgeydi. Bazı suikastlar ve bombalama olaylarıyla bağlantılı olduğu fısıldanıyordu. Sadece korku yaratmak için rastgele hedefler seçmezdi. Bir uçağı düşürmüş olabilirdi ama asıl hedefi o uçustaki belli bir hedef olurdu. Şu an için Temple'ın kendisinden daha karanlık bir örgütle mi yoksa tek başına mı çalıştığı bilinmiyordu. Kendi başına çalışıyorsa amacının ne olduğunu kimse bilmiyordu. Temple tam bir muammaydı.

Ronsard muammalardan hoşlanmazdı. Kiminle, neden ve nasıl çalıştığını bilmek isterdi.

“Ne istiyor?”

“RDX-a”

Neyse ki Cara bir kere daha “vay be” demedi. Ayrıca en bariz şeyi de sormamıştı: Temple, RDX-a’yı nasıl biliyordu? Sadece bir hafta önce test edilmişti ve madde beklendiği gibi çalışsa da varlığı sadece çok az kişi tarafından biliniyordu. Üretim kısmında yaşanan birkaç sıkıntı gideriliyordu. Bu sıkıntılardan bir tanesi bazı paketlerin daha yüksek bir hızla bozulmaya başlamasıydı, bu da maddeyi elinde tutan için hoş olmayan sonuçlara sebep oluyordu. Tutturması zor bir kıvamdı. Değişken bir maddeyi bozulma oranını tahmin etmeye yetecek ama çalışmasını engellemeyecek kadar dengeli hale getirmeleri gerekiyordu.

“Temple’la ilgili ne kadar bilgi varsa hepsini bul,” dedi Ronsard. “Neye benzediğini, nerede doğduğunu, her şeyi bilmek istiyorum.”

“İşi kabul edecek misin?”

“Göreceğiz.” Ronsard sigarasını yaktı ve birkaç lezzetli saniye boyunca kendini bu ritüele adadı. Sigaranın ucu, memnun olduğu kadar yanmaya başlayınca, diline gelen hafif vanilya tadının keyfini çıkardı. Laure görmeden önce üstünü değiştirmek zorunda kalacaktı, kadın Ronsard’ın sigaralarının kokusunu sevse de duman ona iyi gelmiyordu.

Cara çoktan bilgisayarına geri dönmüş ve hızla komutlar yazıyordu. Bilgisayarlar Ronsard’ın güvenmediği bir diğer şeydi, bu yüzden Cara’nın kullandığı ve Amerikalıların ağ diye adlandırdığı o görünmez elektronik dünyaya bağlı olan bilgisayarda onunla ilgili hiçbir kayıt yoktu. Şifreleme programları vardı elbette ama onlar da sürekli aşılıyordu. Gençler birçok kez, Pentagon’un gizli dosyalarına, şifreleri

kırıp girebilmişti, çok uluslu şirketler bilgisayar güvenliği için milyarlarca dolar harcıyordu. Ronsard'ın düşüncesine göre tek güvenli bilgisayar, başka hiçbir şeye bağlı olmamalıydı, tıpkı masasında duran ve bütün kayıtlarını tuttuğu bilgisayar gibi. Fazladan bir tedbir olarak sürekli şifresini değiştiriyordu. Şifreyi de her zaman masasında tuttuğu, sayfaları kıvrılmış, Dickens'ın *İki Şehrin Hikâyesi* kitabından rastgele seçiyordu. Kitabı arada sırada okumuyor da değildi, tabii bunun sebebi gerçek bir ilgiden çok, Cara'yı kitabın varlığıyla ilgili şüphelenmekten alıkoymaktı. Şifresini seçtiği sayfayı kapatır ve kitabın hiçbir önemi yokmuşçasına ortalıkta bırakırdı.

Sistemi mükemmel değildi. Şifreyi sürekli değiştirdiği için hangi kelimeyi seçtiğini bazen unutuyordu, bu yüzden sayfaların ucunu kıvrıyordu zaten. Doğru sayfadaysa seçtiği kelimeyi her zaman hatırlıyordu.

"Temple nereli?" diye sordu Cara. "Geniş çapta bir araştırma yapınca adamla ilgili hiçbir bilgi bulamıyorum. Bir odak noktası lazım."

"Amerikalı sanırım, ama en az on yıldır Avrupa'da yaşamış olduğuna dair dedikodular da duymuştum. Scotland Yard'ı dene."

Cara klavyede bir şeyler yazmaya başlarken içini çekti. "Bir gün bu yüzden tutuklanacağım," diye mırıldandı

Ronsard gülümsedi. Cara'yı seviyordu, kadın Ronsard'ın tam olarak ne iş yaptığını biliyordu ama herhangi bir şirkette çalışıyormuş gibi davranmayı başarıyordu. Ayrıca Ronsard'ın karşısında el pençe divan durmuyordu ve her ne kadar çalıştıkları sektörde korku gerekli olsa da bazen yorucu da olabiliyordu.

Ayrıca Cara ona âşık da olmamıştı, bu da ayrı bir şansı. Ronsard kadınları tanıyor, onların üzerinde nasıl bir etki bıraktığını biliyordu ama Cara ondan hoşlandığını ama kesinlikle onla yatmakla ilgilenmediğini doğrudan söylemişti. Bu da Ronsard için büyük bir şanstı.

Cara başka adamlarla, özellikle de Mısırlı güvenliği Hossam ile yatıyordu. Hossam bu uzun, sarışın kadını ilk gördüğünden beri saplantı haline getirmişti zaten. Ronsard, Amerikalı-İskandinav tanrıça ona karşı ilgisini kaybettiğinde, Hossam'ın Ortadoğulu öfkelerini kontrol edemeyeceğinden endişe duyuyordu sadece.

“Lanet,” diye mırıldandı Cara ve klavyede bir şeyler yazmaya devam etti. Ronsard, Scotland Yard bilgisayarının ona sorun çıkardığını anladı.

“Lanet olsun!” diye bağırdı Cara bir dakika sonra ve monitöre bir tokat attı. “Piçler, işleri daha da zorlaştırmış...”

Cara bir yandan kendi kendine söyleniyor bir yandan da Scotland Yard'ın veri tabanına girmeye çalışıyordu. Ronsard sigarasını tütürüp bekledi. Neyse ki Cara'nın mırıldanmalarının yarısı anlaşılmıyordu çünkü dili hızla bozulmuştu.

“Orospuçocuklarigötler!”

Cara ayağa kalkıp ofiste dolaşmaya, mırıldanarak küfretmeye ve kendi kendisiyle konuşuyormuş gibi ellerini sallamaya başladığında Ronsard kaşlarını kaldırdı.

“Bir de bunu deneyelim,” diye mırıldandı sonunda ve koltuğuna geçip bir dizi daha komut girmeye başladı.

On dakika sonra yüzünde bir tebessümle arkasına yaslandı. “Pislikleri alt ettim,” dedi gururla. “Bakalım, ‘İsmi: Bilinmiyor, Soyadı: Temple’ deyince neler çıkacak.”

Ekranda bir belge belirdi. Cara yazdır tuşuna basınca yazıcı bir anda canlandı ve tek sayfa bir kâğıt çıktı içinden.

“Çok bir şey yokmuş,” diye mırıldandı Ronsard. Cara ayağa kalkıp kâğıdı ona getirdi. “Eğer Amerikalıysa FBI’ı dene, onlarda daha fazla bilgi olabilir.”

Sonra da okumaya başladı. Scotland Yard’ın Temple ile ilgili kesin kanıtları yoktu. Adamın Almanya’da Baader-Meinhoff ile çalıştığına *inanılıyordu*. İspanya’da Bask bölgesinde bağlantıları olduğuna *inanılıyordu*. IRA ile temas halinde bulunduğuna *inanılıyordu*. Görünüşe göre Scotland Yard, Temple hakkında birçok şeye “inanıyor” ama çok az şey biliyordu.

Temple Amerikalı ya da Kanadalıydı, otuz beş ile kırk beş yaşlarında olduğuna *inanılıyordu*. Alın işte yine aynı kelime. Nerede yaşadığı bilinmiyordu.

Bilgiler her ne kadar az olsa da, Ronsard en azından başlayacak bir nokta bulduğunu düşündü. Avrupa’da birçok bağlantısı vardı. Bu üç örgütten birinin Temple hakkında bir bilgisi varsa, Ronsard da yakın zamanda aynı bilgiye ulaşırđı.

Cara, FBI’ın veritabanına girme sürecindeyken mırıldanıyor ve küfrediyordu. Ronsard, zafer dolu bir tavırla “Aha!” dendiğini duyduğunda Cara’nın başarılı olduğunu anladı.

“İşte bu kadar. Bir fotoğraf buldum!” dedi Cara şaşkınlıkla. “Çok iyi değil, sadece yüzünün yarısı görünüyor ama hiç yoktan iyidir.”

Ronsard masasından kalkıp odayı aştı ve Cara’nın arkasından eğilip bilgisayar ekranına baktı. Arabasına binmek üzere olan siyah saçlı bir adamı gösteren flu fotoğrafı inceleyenlerken “Büyütebilir misin?” diye sordu.

“Elimizdekini büyütebilirim ama kameranın almadığı

hiçbir şeyi göremeyiz. Adamın sadece yüzünün yarısı görünüyor.”

“Sol elinde yüzük var. Evli mi?” İlginç, diye düşündü Ronsard. Temple evli olabilirdi, böyle şeyler teröristlerin dünyasında bile oluyordu. Ancak adamın nişan yüzüğü kadar geleneksel bir sembolü takması gerçekten ilginçti.

Fotoğrafta, yanında arabanın büyüklüğüne rağmen epey uzun görünen, siyah saçlı bir adam vardı. Adam yüzünü kameradan uzağa çevirdiği için sol kulağı gayet rahat görünüyordu. Fotoğraf herhangi bir yerde çekilmiş olabilirdi, arabaların hiçbirinin plakası görünmüyordu, hatta modelleri bile anlaşılmıyordu. Arka taraftaki kırmızı tuğlalı bina bile aynı şekilde kimliksizdi, mekanın neresi olduğunu belli edecek hiçbir tabela yoktu.

“Ben resmi büyütürken okuman için adamla ilgili bütün bilgilerin çıktısını alayım.”

FBI, Scotland Yard’dan daha fazla bilgiye sahipti, bu da iki teşkilatın da birbiriyle nasıl çalıştığını belli ediyordu. FBI’ın elinde uluslararası bir teröristle ilgili bilgi varsa bunu Interpol ile paylaşmalıydı. Interpol de Scotland Yard ile. Interpol’ün bütün amacı buydu. Ancak FBI bilgiyi paylaşmamıştı ve Ronsard bunun nedenini merak etti.

“Temple,” diye içinden okudu Ronsard. “İlk adı Josef ya da Joseph. Doğum yeri bilinmiyor. İlk defa Arizona, Tucson’da 1987’de görülmüş. Ortadan kaybolmuş ve 1992’de Berlin’de tekrar ortaya çıkmış. Kahverengi saçlar ve mavi gözler. Tanınmasını sağlayacak özellikler ya da yara izleri: Bıçak ya da başka bir keskin nesnenin sebep olduğu düşünülen, sol kürek kemiğinde yatay bir yara izi.”

Sırtından bıçaklanmış, diye düşündü Ronsard. Bay Temple gerçekten ilginç bir hayat yaşamıştı.

“Zanlının sorgulandığı olaylar: 1987 yılında Tucson’da-ki adliye sarayının bombalanması, 1992’de İtalya’da NATO’nun cephaneye dolu aracının çalınması...” Ronsard’ın kaşları kalktı. Mesleğini sürdürdüğü dünyanın nabzını tuttuğunu düşünse de bu NATO hadisesiyle ilgili hiçbir şey duymamıştı. Liste uzayıp gidiyordu. FBI, toplamda on beş ayrı olayla ilgili Temple’ı sorgulamak istiyordu.

Temple’ın hiçbir örgüt ya da birlikle bilinen bir bağının olmadığı, bağımsız olduğu düşünülüyordu. Kiralık bir silah, diye düşündü Ronsard, adam zevk veya kendisi için öldürmüyordu, sadece hizmetini satın alanlar için çalışıyordu ve büyük ihtimalle hizmeti pahalıydı. Başzanlı olduğu olayların listesine bakıldığında hiçbir hedefi “hafif” değildi. Hepsi zorlardı ve iş ne kadar zorsa, ücret o kadar pahalı olurdu.

Peki bu sefer kime çalışıyordu? RDX-a’yı kim duymuş ve temin etmesi için Temple’ı tutmuştu? Neden doğrudan ona yaklaşmamışlar da, aracı olarak Temple’ı kullanmışlardı? Kimlikleri ortaya çıktığında çok şey kaybedecek birileri olmalıydılar.

“Nişan yüzüğü değil,” diye ilan etti Cara fotoğrafın çıktısını alırken.

Ronsard, yazıcıdan çıktığı gibi kağıdı eline aldı. Cara haklıydı, yüzüğün tuhaf, örgüye benzer bir tasarımı vardı, sanki bir düzine, küçük altın halat birbirine karışmıştı. Hayır, bunlar halat değil, yıldı. Yüzüğün üstünde bir yılan başı var gibiydi.

Ye Bay Temple’ın sol kulağı küpeliydi. Altın halka abartılı değildi ama fotoğrafı büyüttünce gayet net görünüyordu.

Ba Temple’ın arkasındaki kişi ya da kişi dikkatliydi, onu gönderip gizli kapılar ardında güvende kalıyorlardı.

Ancak Ronsard da bir o kadar tedbirli ve dikkatliydi. Tanımadığı kimseyle çalışmazdı.

“Sanırım şu gizemli Bay Temple ile tanışmak istiyorum,” diye mırıldandı.

Onuncu Bölüm

McLean, Virginia

Niema daha çalmadan önce saatinin alarımını kapattı, yataktan kalktı ve koşu kıyafetlerini giydi, tuvalette her zamanki sabah rutinini yaptı ve mutfığa geçti. Beklediği gibi Medina mutfaktaki tezgâhta, her zamanki yerinde oturuyor, kahvesini yudumluyordu.

“Çok komik,” diye homurdandı adam ve Niema güldü.

“Hiç suratını asma. Sonuçta içeri girdin değil mi?”

“Evet, çamaşırhane penceresine tırmanmak zorunda kaldım, çok gurur kırıcıydı.”

Ve çok sessiz, diye düşündü Niema. Uykusunun hafif olmasına rağmen hiçbir şey duymamıştı. “Sanırım penceredeki alarımı da kapattın.”

“Hayır, hepsini kapattım. Temas yerine kızılötesi ya da harekete duyarlı bir sistem almalısın.”

Niema kaşlarını çattı. Alarm sistemi zaten bin dolara

patlamıştı, şimdi Medina gelmiş, iki bin daha harcamasını söylüyordu. “Arka kapıya yaptığımı neden büyüün pencereler ve kapılara yapmıyorum ki? Yüksek teknolojinin başarısız kaldığı yerde düşük teknoloji çalışıyor gibi görünüyor.”

“İkisi de olur.” John sırtıttı ve şerefe der gibi kahve kupasını havaya kaldırdı. “Arka kapıdaki sistem iyi fikirdi.”

Niema’nın arka kapıya yaptığı tuzak için “düşük teknoloji” tabiri gayet uyuyordu. Bir hırdavat dükkânından iki tane çengel ve kapı mandalı seti almıştı, ilk halkayı kapının kasasına vidalamıştı ve kanca ise kapıya takılıydı. Sonra diğerini ters takmış ve ilkinin yanına yerleştirmişti, bu sefer halkayı kapıya, kancayı ise kasaya takmıştı.

Tek bir çengelin takılı kaldığı kapıların aralarından kredi kartı, bıçak ya da ince herhangi bir nesne sokulabilir ve çengeli halkadan çıkarabilirdiniz. Ancak iki çengelin olduğu ve birinin ters takıldığı sistemlerde bu yöntem işe yaramazdı. Kredi kartını aşağıdan sokarsanız ters durana çarpar ve çengelin halkaya girmesine sebep olurdu. Eğer yukarıdan gelerseniz bu sefer de üst kilitle aynı sorunu yaşırdınız.

Tabii ki yeterince güçlü olan ya da koçbaşıyla gelen biri kapıyı menteşelerinden ayırabilirdi ama bu da çok sessiz bir hırsızlık yöntemi değildi. Niema, basit yönteminin John’u engellemiş olmasından memnundu.

Evden çıktıktan sonra, sağa dönmek yerine Medina sola döndü.

“Park diğer tarafta,” dedi Niema, Medina’ya yetişip yanında koşmaya devam ederken.

“Dün orada koştuk.”

“Aynı yolda iki kez koşmam mı demek istiyorsun yoksa hemen sıkıldın mı?”

“Sıkıldım,” dedi Medina rahatça. “Bir sinek kadar dikkatim dağınık.”

“Yalancı.”

Medina sırtıarak karşılık verdi ve sessizlik için, ıssız sokakta koştu. Gökyüzünde hiç yıldız yoktu ve hava nemliydi, yağmur yağacaktı sanki. Niema’nın kolları geçen günkü atış taliminden sonra biraz ağrıyordu ama onun dışında kendini harika hissediyordu. Kalça kasları koştuğu geriliyordu ve kalp atışları hızlandıkça kanın damarlarında hızla aktığını hissediyordu.

Bir araba köşeyi dönüp sokakta onlara doğru gelmeye başladığında yarım saattir koşuyorlardı. Araba bir şey arıyormuş gibi yavaşça ilerliyordu.

John koluyla Niema’nın belini kavradı ve hızla onu bir ağacın arkasına çekti. Niema bağırma dürtüsünü bastırdı ama kendini korumak için ellerini kaldıramadan John onu ağacın gövdesine doğru itip vücudunun baskısıyla ortada tuttu. Niema, John’un sol elinde soluk metalin ışıltısını gördü. Nefesini tuttu ve yanağını ağacın gövdesine iyice bastırdı.

“İki adam,” dedi John, neredeyse duyulmayacak bir fısıltıyla, nefesi Niema’nın şakaklarındaki saçları hareket ettirdi. “Büyük ihtimalle Frank’in tuttuğu özel dedektif şirketi.”

“Belki mi? Bilmiyor musun?”

“Hayır, gözetleme programını bilmiyorum ve onlar da benim burada olduğumu bilmiyor. Normal rotanda olmadığın için seni arıyorlar büyük ihtimalle.”

Herhangi bir “gözetleme programı” olduğu düşüncesi rahatsız ediciydi. Aynı şekilde rahatsız edici olan diğer şey ise son birkaç yıldır, sabahları yanından her araba geçtiğin-

de Niema'nın onlar köşeyi geçip kaybolana kadar kadınların doğal şüpheciliğiyle izlemesi ve başka bir şey düşünmemesiydi. Hiçbir şeyin farkında değildi ve bundan utanmıştı. Daha dikkatli olmalıydı.

Ağacın kabuğu yanağını çizmişti ve göğüsleri baskıdan eziliyordu. "Geri çekil," dedi zorla. "Beni eziyorsun."

John'un biraz geri çekilmesi iyi geldi. Araba sokaktan çıkana kadar ağacın arkasında durdu, sonra Niema'dan uzaklaştı. Niema ağaçtan çekilirken homurdandı. "Eğer onlar bizimkilerse, neden bizi görmelerine izin vermedik?"

John koşusuna devam etti ve Niema da onun yanındaki yerini aldı. "Öncelikle bizimkiler olduklarından emin değilim. Ayrıca beni görmelerini, hem de seninle görmelerini istemiyorum."

"İşlerinde uzmanlarmış gerçekten," dedi Niema. "İki sabahtır evime girmene izin veriyorlar."

"Ben geldiğimde orada değillerdi. Arabayla teftişe çıkmış olmalılar."

"Neden Vinay'a artık bu gözetleme işini bitirmesini söylemiyorsun? En mantıklısı bu olurdu. Böylece birilerinin bizi izlemeye çalıştığını görürsek bizimkiler olmadığını anlarız."

"Bunu yapabilirim."

Araba sokağın çevresinde dolaşmış olmalıydı ve şimdi tekrar sokağa girmişti. "Beni kovalıyormuş gibi yapsana. Bakalım sana ateş edecekler mi?" dedi Niema ve arabanın farlarının ona henüz yetişmeyeceğini bilerek hızla koşmaya başladı. Arkasından Medina'nın küfrettiğini duyunca kaha atmamak için kendini zorladı. Daha üç adım atmadan, sırtında büyük bir ağırlık hissetti ve iki kol onu sarıp aşağı

çekti. Kaldırımın yanındaki çimenlerin üzerine düştüler, Niema yüz üstü uzanıyordu, Medina da onun üstündeydi. Şafak öncesi karanlığında, hareket etmezlerse kimse onları göremezdi.

Medina, Niema'yı bütün kıvranmalarına ve kıkırdamalarına karşı, araba yanlarından geçip gidene kadar yerde tuttu. "Sen pis cadı," dedi nefes nefese, o da gülmek için kendini tutuyor gibiydi. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Sadece tetikte olmanı sağlıyorum Medina."

"Namlunun önüne atıyorsun desek daha doğru olur," diye mırıldandı John ve doğrulup Niema'yı ayağa kaldırdı. "Birileri penceresinden olanları görüp polisi arasa ne olacaktı?"

"Çoktan gitmiş olurduk. Öyle olmasa da tökezlediğimi ve senin beni tutmaya çalıştığını söyledik. Sorun olmazdı."

"Umarım eğlenmişsindir," diye homurdandı John. Niema bir an şaşırды, çünkü gerçekten eğlendiğini fark etmişti. Uzun zaman sonra ilk defa hayatının bir amacı varmış, yapması gereken önemli bir şey varmış gibi hissetmişti. Gözetleme araçlarıyla ilgili çalışmaları ne kadar ilginç olsa da, devreleri test etmek onu heyecanlandırmıyordu.

Ama şimdi kendini canlı hissediyordu, son beş yıldır bir çeşit yarım-hayatın içinde yaşamıştı sanki. Bu kadar zamandır koşuya çıkmayı bırakmamıştı ama önceki güne kadar kaslarının çalışmasını, kanının vücuduna pompalanmasını fark etmemişti. Medina ile hem fiziksel, hem de sözlü çatışmayı seviyordu. Bir silah fanatığı değildi ama farklı tabancalar hakkında bilgi edinmeyi, elindeyken verdikleri hissi öğrenmeyi, sınırlarını fark etmeyi ve bu sınırları genişletmeyi sevmişti. Daha fazlasını bilmek, daha fazlasını yapmak, daha fazlası olmak istiyordu.

Sahada çalışmanın tehlikesi de buydu. Bu cazibenin farkındaydı, beş yıl boyunca buna direnmişti ama şimdi heyecanlı güçlü bir uyuşturucu gibi damarlarında akıyordu. Onu tekrar bu noktaya getirdiği için Medina'dan nefret mi, yoksa teşekkür mü etmesi gerektiğini bilmiyordu.

Beş yıllık kefareti yeterli değil miydi? Dallas'la ilgili suçluluk hissi ve acının geçmesi için yüz yıl mı geçmesi gerekiyordu? Onunla beraber koştukları zamanları hatırlayınca yavaşlamaya başladı, koşudan sonra duş alırlar, yatağa atlar ve sevişirlerdi.

Dallas, Niema'nın son beş yıl içinde dönüştüğü, kendini olmaya zorladığı bu kadına karşı çekim hisseder miydi? Yoksa güvenlik ve sağlam bir yapı ısrarından, risk almayışından sıkılır mıydı? Niema bu sorunun cevabını biliyor olduğundan korkuyordu. Dallas her zaman risk alırdı, mütevazı kişiliğine rağmen tehlike ve meydan okumalar karşısında kendini bulan bir adamdı. Bu yüzden orduya katılmış, sonra da özel ajan olmuştu. Birbirlerini çekici bulmalarının en büyük sebebi içten içten birbirlerine benzediklerini bilme-leriydi.

Medina da aynı tarzda bir adamdı, belki daha da beteri-ydi. Bir anda Niema'nın aklında net ve sesli bir şekilde tehlike çanları çalmaya başladı. Casusluk ve özel operasyon dünyasına geri dönmesi bir şey, bu dünyadan bir adama karşı hisler beslemeye başlaması bambaşka bir şeydi.

Kalkanlarını hep yukarıda tutmalıydı, çünkü yüksek stresli durumlarda duygular fazlasıyla su yüzüne çıkabili-yordu. Ve Medina çekici bir adamdı, hatta daha beteri-ydi. Medina kendi kalkanlarını indirirse, sonuçlar mahvedici olabilirdi. John onunlayken rahat görünüyordu ama kişisel

hayatıyla ilgili hiçbir şeyin ağzından çıkmamasına dikkat etmişti. Niema onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Niema çalışmaları sırasında mecbur kaldıkları yakın temas sırasında fiziksel çekimin tehlikeli sancılarını çoktan hissetmişti. Bir kadının, bu uzun, kaya gibi sert bedeni, özellikle de kendisine doğru bastırıldığında fark etmemesi için ölmüş olması gerekirdi.

Niema, bu yüzden mi gözetleme ekibini kandırıp John'un onu kovaladığını düşünmelerini sağlayacağını söyleyerek onunla dalga geçmişti? John'un onu yakalayıp kollarına alması için mi yapmıştı bunu? Niema aniden bir süredir John'la flört ettiğini fark etti. Eyvah, diye düşündü. Gelecekte daha dikkatli olmalıydı.

Ne geleceği? Bu tek seferlik bir şey değil miydi? Sadece bu seferlik, kısa süreliğine çalışacaklardı, sonra Niema kendi güvenli, bildiği işine dönecek ve Medina tekrar ortadan kaybolacaktı.

“Geri dönmeye ne dersin?”

Niema kol saatinin ışıklı kadranına şöyle bir baktı, bir saatten fazladır koşuyorlardı zaten. Neyse ki düz bir çizgide ilerlemişlerdi, yoksa eve dönmeleri bir saat daha sürerdi, sokakları birkaç kez geçmişler, geriye dönmüşlerdi, bu sayede evden bir kilometre kadar uzaklaşmışlardı sadece. Yakında, çok yakında şafak sökecekti, çevrelerindeki ayrıntılar artık rahatça görünüyordu. “Ya gözetleme ekibi hâlâ beni arıyorsa?”

“Umarım arıyorlardır, yoksa...” John cümlesini bitiremedi ama Niema onun ne demek istediğini anladı: Yoksa kendilerine yeni bir iş arayacaklardı.

“Seni görecekler,” dedi Niema.

“Yolda ayrılırız, tek başına eve gidersin. Evde, güvende olduğunu gördüklerinde de gözetlemeyi bırakırlar.”

“Bugün programımızda başka ne var? Atış talimi mi?”

“Evet ve daha fazla kendini koruma eğitimi yapacağız.”

Niema kendisiyle ilgili keşfettiği yeni durumu düşününce, John’la yapacakları yakın temas eğitiminin iyi bir fikir olduğundan emin değildi. “Sadece temel bilgilerin gerekli olduğunu sanıyordum.”

“Zamanımız var, biraz daha çalışabiliriz. Kim bilir? Bir gün işine yarayabilir. Bu arada bugün sana bazı paketler gelecek. Yeni elbiseler, mücevherler, ihtiyacın olan her şey var.”

“Yeni elbiseye niye ihtiyacım var ki?”

“Yeni kimliğinin bir parçası. Elçilik partilerine gidecek, büyükelçinin eski arkadaşlarının kızı olarak rol yapacaksın.”

Kılık değiştireceklerini düşündü Niema neşeyle. İşin bu kısmını hevesle bekliyordu. Birçok kadın gibi güzel kıyafetleri ve iyi görüldüğünü bilmenin heyecanını seviyordu.

“Bütün kıyafetlerini dene,” diye devam etti John. “Kıyafetlerin üzerine tam oturmalı. Uymayanların yerine yenisi alınacak ya da düzeltilecekler.”

“Düzeltilirlerse iade edilemezler.”

“Endişelenme, elbiseler sende kalabilir.” John etrafına baktı. “Burada ayrılalım. Beş dakika sonra görüşürüz.” Sağ tarafa dönüp, sanki bir buçuk saattir koşmuyormuş gibi hızla uzaklaştı. İki evin arasından girdi, bir çitin üstünden atladı ve gözden kayboldu.

Niema son gücünü harcamaya başladı. Kalçaları koşturmaktan ağrıyordu ama kendini zorladı, adımları asfalta çarpmaya devam etti. Yarışmıyorken bile onunla rekabete

girmek aptalcaydı, tek yapması gereken yavaşça evine kadar koşmak ve gözetleme ekibinin onu görmesini, iyi durumda olduğunu bilmelerini sağlamaktı. Aptalca olduğunu biliyordu ama yine de yaptı. Kaldırımından hızla koşarken ciğerlerine havayı çekmek için uğraştı. Dışarıdan bakan birinin onun hayatı pahasına koştuğunu sanacağını düşündü, ancak arkasında kimse yoktu.

Niema ilerideki gözetleme aracını gördü, en azından aracın o olduğunu düşünüyordu. Karanlıkta iyice görememişti ama farlar aynıymış gibi görünüyordu ve içinde iki adam vardı. Araba kaldırıma park edilmişti, Niema tek bir bakış atmadan yanlarından hızla geçti. Otuz kırk metre daha ilerledikten sonra arabanın motorunun çalıştığını duydu.

Evine çok az kalmıştı. Kalça kaslarının çığlık atarak gönderdiği mesajları görmezden geldi ve kendini hızını korumaya zorladı. Evine ulaştığında bahçenin kapısını sertçe açtı ve ön kapıya geldi. Gözünün ucuyla baktığında arabanın geçtiğini gördü. Kapının kilidini açtı ve neredeyse içeriye doğru düştü, nefes nefese kalmıştı.

Kapının yanındaki duvara yaslandı, amacının bu kadar uğraşa değip değmediğini düşündü. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, kanının akışını bile duyabiliyordu.

Öyle mi gerçekten? Niema daha düzgün nefes almaya zorladı kendini, başını yana doğru eğdi ve dinledi.

İkinci banyodan duş sesi geliyordu.

Kendi kendine mırıldanarak sertçe diğer banyodaki duşa gitti.

★

Niema mavi sünger matın karşısında durup Medina'y-

la yüzleşti. “Bugün sana bazı vuruş tekniklerini göstereceğim,” dedi adam. “Düzgün yapıldığında -ve düzgün yapılması için epey çalışmak gerek- bu vuruşlar ölümcüldür.”

Niema bir adım geri attı, ellerini beline koydu ve şüpheyle Medina’ya baktı. “Niye böyle bir şeyi bilmem gerekiyor ki? Göğüs göğse mücadelele mi gireceğim?”

“Öyle olacağını düşünseydim seni yanımda almazdım. Bu sadece tedbir amaçlı, ayrıca elimde boş zaman var.” Adam elleriyle hareket etmesini işaret etti. “Hadi!”

“Sadece sıkıldığın için beni profesyonel bir katile mi dönüştürmek istiyorsun?”

Medina’nın yüzünde bir gülüş belirdi. “Profesyonel bir katil olmayacaksın. En fazla, karşındaki kaçabileceğin kadar sersemletebileceksin. Bunu düzgün yapmak için yıllarca çalışmak gerektiğini söylemiştim. Senin birini öldürmenin tek yolu, tesadüfen doğru vuruşu yapman olur.” Medina yine Niema’nın ona yaklaşmasını işaret etti.

Niema tedbirli bir şekilde yaklaştı ama yine de ondan uzakta kaldı.

“Rahatla, bu seferki çalışmada birbirimize vurmayacağız. Sana sadece bazı noktaları ve saldırma hareketlerini göstereceğim.” John hızla ileri doğru bir adım attı, Niema’yı bileğinden kavrayıp geri çekilmesine izin vermeden onu matın ortasına çekti.

“Bu T’ai chi’nin bir parçasıdır. Hatta temelidir. Dim-Mak, ölüm noktası vuruşudur ve akupunktur noktalarını içerir. Hayat memat meselesi değılse, sakın ama sakın bunu kullanma, çünkü dediğim gibi tesadüfen doğru vuruşu yapabilirsin.” John, Niema’nın elini tutup parmaklarını kavradı, sonra da ellerini kendi gözünün köşesine doğru tuttu.

“Burası. Tam olarak bu nokta. Hisset.”

“Hissediyorum.”

“Bu noktaya yapacağın en ufak darbe büyük zarar verebilir, mide bulantısı, hafıza kaybı, bazen ölüme sebep olabilir.” John, Niema’nın parmak uçlarını kullanarak etkili darbeyi nasıl yapacağını gösterdi. Doğru açıyı yakalamak için duruş önemliydi. John kendini hedef tahtası olarak kullanmasına izin vererek Niema’ya hareketi tekrar ve tekrar yaptırdı. Niema bir kere ona vurdu, bir anlığına dokunmuştu sadece. Ancak John ondan uzağa çekildi, öne doğru eğildi ve öğürmeye başladı.

“Tanrım, çok özür dilerim!” Niema hemen Medina’nın yanına çöktü, kollarıyla belini sarıp onu kaldırmaya çalıştı. Medina’nın hafif bir vuruşun nelere sebep olabileceğiyle ilgili söylediklerini hatırlayınca iyice panikledi. “Bir ambulans çağırayım mı?”

John kafasını iki yana salladı ve eliyle aramamasını işaret etti. Burnunun altına elini bastırdı ve gözünün köşesini parmaklarını kulağına doğru hareket ettirerek ovdu. Gözleri sulanmıştı biraz. “İyiyim,” dedi doğrularak.

“Emin misin? Biraz oturmalsın belki de.”

“İyiyim. İdman sırasında böyle şeyler sıklıkla olur.”

“Hadi başka şeyler yapalım,” dedi Niema rahatsızlıkla.

“Peki, biraz da şakak...”

“Judo falan yaparız demek istemiştin.”

“Niye, profesyonel güreşçi mi olmak istiyorsun?” Adamın mavi gözlerinden lazer çıkıyor gibiydi, Niema’yı olduğu yere sabitlemişti. John kızın elini alıp şakağına götürdü. “Burası. Sertçe, doğrudan vur. Nakavt noktasıdır ve o noktadaki damar çatlırsa saldırgan bir ya da iki gün içinde ölür.

Kalp masajıyla tekrar hayata dönse de iç kanama yüzünden yine de ölebilir.”

“Buraya.” John, Niema’nın elini göğüs ucunun hemen altına getirdi. Niema’ya tam noktayı ve ellerini nasıl tutacağını gösterdi. “Bunda aniden ölüm...”

“Bunu yapmayacağım,” dedi Niema heyecanla. “Tekrar üstünde deneme yapmayacağım.”

“İyi.” John, Niema’nın elini kendi bağrına, göğüslerinin arasına bastırdı. “Buraya yapacağın bir vuruş, vücudun alt kısmının spazma uğramasını ve kasılmasını sağlar, böylece saldırgan yere yıkılır. Burası ise...” John, Niema’nın elini aşağıya, göğüs kemiğinin hemen altına kadar indirdi. “Buraya yapacağın doğru bir vuruş ise kalbi durdurur.”

John insafsızdı. Korkunç ders bitmek bilmedi. Ellerini doğru şekilde tutmayı öğrenene kadar Niema’ya bütün hareketleri yaptırdı ama Niema onu hedef tahtası olarak kullanmamak konusunda kararlıydı. Hafif bir dokunuşun bile böyle güçlü bir tepkiye sebep olmasından epey sarsılmıştı, ya ona gerçekten vursaydı, o zaman ne olacaktı?

Sonunda Medina dersi bitirdi. Niema’ya, ani ishale sebep olacak birkaç vuruş daha öğretmişti ve kadın bunları canlı hedefler üstünde denemesi gerektiğini düşünüyordu. Medina geriye çekildi, başını iki yana sallayıp sırtıttı.

“Sakın. Bunu yapabilecek kadar kızgınsın bana.”

“Kesinlikle öyleyim.”

“Sıkıntılı bir duruma düştüğünde ve birini alt etmen gerektiğinde bana teşekkür edeceksin.”

“Eğer böyle bir şey olursa, seni kesinlikle bulacağım ve ‘Ben demiştim’ demene izin vereceğim. Yine de ölüm vuruşları yerine ishal vuruşlarını çalışacağım sanırım.”

John yanlarında getirdikleri su şişelerinden birini almaya gitti. Şişenin kapağını açtı ve suyu kafaya dikti, suyu yuttukça adem elması hareket etti. Niema çaresizce onu izledi. Niema, fiziksel olmasa bile zihinsel bir uzaklıkta durması gerektiğini bilse de John eşsiz bir erkeksiliğe sahipti ve Niema'nın içindeki dişi ruhu bu manzaradan memnundu. Medina'nın eşofmanı yumuşaktı ve kıcıyla kalçalarına ikinci bir deri gibi yapışmıştı, siyah tişörtü ise göğsüyle kollarının kaslı hatlarını saklayamıyordu.

Niema'nın göğüs uçları sızladı ve vücudunu bir sıcak dalgası sardı. Boğazını temizledi ve gözlerini Medina'dan ayırıp esneme hareketleri yapmak için sırtını döndü. Sabahki koşudan sonra özellikle bacaklarını esnetmesi gerekiyordu. Koşmamış olsaydı bile, John Medina'nın bedenini düşünmekten başka bir şey yapmak için esneme hareketlerine başladı tabii.

Dikkatli olmalıyım, diye düşündü. Çok dikkatli.

"Atış talimine hazır mısınız?" diye sordu John onun arkasından.

Niema homurdandı ve doğruldu. Nasıl bir belaya bu laşmıştı böyle?

★

O akşamın ilerleyen saatlerinde, kanca ve halka almak için hırdavatçı dükkânına uğrayıp onları eve yerleştirmekle uğraştıktan sonra -sadece ikinci banyodaki pencereye takmamıştı kancaları, çünkü pencere yüksekteydi, küçüktü ve Medina'nın oradan bile girip giremeyeceğini merak etmişti- eve getirilen kutulardaki eşyaları denemeye başladı.

Kıyafetlerin hepsi özel tasarımı. İç çamaşırı takımı

ipektendi, çoraplar fileliydi. Ayakkabı çiftlerinin hepsi iki bin dolardan daha pahalı olmalıydı ve bir düzine ayakkabıdan fazlası vardı. Kokteyl elbiseleri, akşam kıyafetleri, Niema'nın normalde giydiklerinden daha fazla bacak gösteren küçük takımlar, şortlar, kamp gömlekleri, dantelli kamisol-ler, kot pantolonları, kaşmir kazaklar ve etekler vardı. Mücevherler de gönderilmişti tabii: İnci küpeler ve uyumlu kolyeler, zincire dizilmiş minik pırlanta ağlar, altın bilezik-ler ve zincirler ve devasa, nefes kesici, siyah opal kolye uçla-rı ve uyumlu küpeleri. Niema dikkatlice opal seti kutusuna geri koydu ve sarı pırlantalı tek taş yüzüğe uzandı.

Telefon çaldı. Açmak için uzandığında bir elinde yüzük duruyordu.

“Merhaba.”

“Kıyafetlere henüz bakabildin mi?”

“Şimdi inceliyordum.” Telefonda kendini tanıtmaması ne tuhaf, diye düşündü Niema. Medina ile daha önce tele-fonda konuşmamış olsa da sesini hemen tanıdı.

“Oldular mı, peki?”

“Birçoğu.”

“Kalanıyla yarın ilgilenirim. Opal takıma bakma şansın oldu mu?”

“Az önce kutusuna koydum. Bugüne kadar gördüğüm en güzel şey.” Niema'nın sesinde hafiften bir hayranlık var-dı.

“Taşın arkasında bir verici var, setin uçlarının arasına saklı. Dikkatli ol ve çok sallama. Sabaha görüşürüz.”

John telefonu kapattı. Niema yavaşça telefonu yerine bıraktı. Son sözleri bir uyarı olarak düşünülebilirdi, sonuçta kaç gündür Niema'nın evine onun haberi olmadan giriyor-

du. Niema küçük tuvalet penceresini düşünerek gülümse-
di.

“Hadi bakalım Bay Medina. Sabah görüşeceğiz.”

On Birinci Bölüm

“Bingo,” dedi John yavaşça ve telefonu kapattı. Ronsard yemi yutmuştu. Mesaj, John’un talimatlarına göre Brüksel’deki bir bilgisayara gitmiş, sonra Toronto’daki bir bilgisayara aktarılmıştı, orada da bir telefon kartı kullanarak erişilmişti. Telefon kartlarının izi sürülemezdi, ayrıca Ronsard’ın bununla uğraşacağı bile meçhuldü. Sonuçta Temple’in ismi ve numarasının gizli olmamasını ya da izinin sürülebileceğini bekliyor olamazdı.

Şimdi zamanı ayarlamalıydı. Önce Ronsard’ın Niema’yı fark etmesini sağlamak ve villaya davet edilip edilmeyeceğini görmektir. Eğer davet edilmezse planını değiştirmek zorunda kalacaktı. Ancak Niema davet edilmeyi başarır, John, kadın içeri girmeden önce villaya gitmeyi istemiyordu.

Niema. Her ne kadar son birkaç gündür onunla zaman geçirmekten hoşlansa da kadın John’u deli ediyordu. Onunla dalga geçmek, kendini koruma “dersleri” sırasın-

da ona dokunmak... John kendini böyle bir işkenceye tabi tuttuğu için aklını kaçırmış olmalıydı. Ancak Niema onu o kadar çok konuda eğlendiriyordu ki John kendini durduramıyordu. Niema hızlı öğreniyordu ve o kadar rekabetçiydi ki herhangi bir meydan okumaya hemen doğrudan karşılık veriyordu. John onun misafir banyosunda duş aldığı sabah kendi kendine gülmüştü, Niema'nın bir saatten fazla süre koşmalarına rağmen ondan önce eve gelmek için yarıştığını biliyordu.

Niema önceden olmadığı şekilde onun farkındaydı artık. John'un, İran'dayken Dallas'ı ne kadar kıskandığına dair hiçbir fikri yoktu o zamanlar. Ama John tişörtünü çıkardığı zaman Niema'nın onu izlediğini ve bakmamak için kendini nasıl tuttuğunu biliyordu. Bir hamle yapmak için henüz daha erkendi ama John ona her yaklaştığında ereksiyon olmamak için elinden gelen her şeyi yapmak zorunda kalıyordu. Niema, John'a olan çekimini henüz bugün tamamen fark etmişti, yani onun bir hamle yapmasına karşı daha hazır değildi.

Daha yeni tanışmış ya da birbirlerini görmeye başlamış değillerdi. Öyle olsa John kendi hızında hareket etmekte kendini özgür hissedirdi. En azından herhangi bir kadınla olduğu kadar özgür... Ancak ikisinin ortak bir geçmişleri vardı, Dallas'ın ölüm şekli onları hem birbirine bağlıyor, hem de aralarında duruyordu. Başka hiçbir adam bu duvarı aşmayı başaramamıştı, çünkü hiçbir adam onu anlamayı başaramamıştı. Niema'yla, o soğuk, kirli odada olan, kocasının son sözlerini dinlerken Niema'nın soluklaşan, şok içindeki yüzünü gören, gözlerindeki çığlığı fark eden kişi John'du. Niema ağlayabildiği zaman ona sarılan John'du.

Ve Niema'nın kendisi ve erkek cinsi arasına ördüğü ilgisizlik duvarını yıkacak olan kişi de John olacaktı. Bunu yapabiliirdi, çünkü Niema'yı anlıyordu, onun hanımefendi görünümünün altındaki maceraperest yüreği biliyordu. Niema'ya ihtiyacı olan heyecanı hem iş anlamında hem de kişisel olarak verebilirdi. Tanrı aşkına, şu son birkaç günde Niema nasıl da canlanmıştı! John onu yakalayıp, bütün hislerini açıklamamak için kendini zor tutuyordu.

Onun da zamanı gelecekti ve o zaman bugün değildi. Niema hâlâ genel olarak Dallas olmayan kimseyi arzulamakla ilgili rahat değildi, özellikle de John'u. Ama rahatlayacaktı, John bunun olmasını sağlayacaktı.

John sıkıntıyla ayağa kalktı ve içgüdüsel olarak pencereden sakınarak odada volta atmaya başladı. Hiçbir kadının ona karşı vereceği tepkiyi bu kadar önemsediyini hatırlamıyordu, Venetia'yla bile böyle hissetmemişti.

John durdu ve duvardaki özellihsiz, çerçevesiz resme dik-katsizce baktı. Venetia ile olanları düşününce, belki de Niema'yı hak etmiyordu. Belki de Niema, Venetia ile olanları bilse, onu istemeyecekti. Belki mi? Lanet olsun, Niema'nın onu istemeyeceği kesindi. John onurlu bir adam olsa, ona ölmüş karısından bahsederdi.

Yüzünde keyifsiz bir gülücük belirdi. Eğer onurlu biri olsaydı, hayatında yaptığı birçok şeyi yapmazdı. Niema'yı istiyordu, sürekli John'u hazırlıksız yakalayan bir yoğunlukla arzuluyordu onu. Ve ona sahip olacaktı.

Ville de Ronsard

"Mesajın izini sürebilir misin?" diye sordu Ronsard, Cara'ya. Kız klavyede komutlar yazarken bilgisayarın ekranına bakıyordu.

Cara dalgınlıkla başını iki yana salladı, dikkatini ekrana vermişti. “Sadece ilk durağı bulabilirim, sonrasında iz tamamen kayboluyor. Temple’ın iyi bir şifreleme ve dönüştürme sistemi var.”

Ronsard ofisinde volta atmaya başladı. Saat erkendi, epey erkendi ama çok uykusu yoktu ve Cara onun çalışma saatlerine uyuyordu. “Bilgisayardaki her şeyin bir iz bıraktığını söylemiştin hani?”

“Bırakıyor ama bu iz, çıkmaz bir sokağa da çıkabilir. İlk durağı, mesaj gittikten sonra kendini yok etmesini sağlayacak bir kodla programlamış olabilir. İlk durak belki değil, ana hedef bile olabilir. Ancak sana göre Temple’ı bulmak o kadar kolay olamaz sanırım.”

“Evet, öyle düşünüyorum,” diye mırıldandı Ronsard. “İlk durak neredeydi ki?”

“Brüksel.”

“Yani büyük ihtimalle Avrupa’da?”

“Tam olarak değil. Telefon hattı olan herhangi bir yerde olabilir.”

Ronsard başını öne eğip durumu düşündü. “Asıl bilgisayar elinde olsaydı, bir şeyler söylebilir miydin?”

Cara’nın gözleri ilgiyle parladı. “Elbette. Tabii ana belleği yok etmediyse.”

“Genelde kullandığı iletişim aracı buysa, bağı yok etmeyecektir. Onu şifrelemeyle koruyacak ama yok etmeyecektir. Eğer bilgisayarın yerini keşfedebilirsen, onu buraya getirtirim.”

Cara monitörün başına döndü ve hızla komutları girmeye başladı.

Kısa zamanda bilgisayarın ellerinde -yani Cara’nın elle-

rinde- olacağını bilmekten memnun olan Ronsard masasına geri döndü. Laure zor bir gece geçirmişti ve Ronsard yorgundu. Çalışanlarına Laure ile ilgilenmelerini emretmişti ama kız mutsuz olduğunda ya da kendini iyi hissetmediğinde sadece babasının yanında olmasını istiyordu. Ronsard da Laure'nin ona ihtiyacı varsa, nerede olursa olsun, ne yapıyorsa yapsın, her şeyi bir kenara bırakıp onun yanına gidiyordu.

Ronsard, Cara hepsini açıp masasına koymuş olsa da önceki gün gelen postalarını henüz kontrol etmemişti. Faturalar ve davetlere baktı, her zaman olduğu gibi davetler faturalardan fazlaydı. Her yere çağırılıyordu, kabul edilen bir alanda olmasa bile iş hayatında bağlantılar her şeydi. Birçok ev sahibesi onu organizasyonlarında ağırlamak için can atıyordu, sonuçta Ronsard bekardı, yakışıklıydı ve bir çeşit tehlike havası taşıyordu. Ronsard şüpheli biçimde olsa da kendi çekim gücünün ve bunun ona yaratabileceği faydaların farkındaydı.

“Ah,” dedi ve çekmecedan krem renginde bir davetiye kâğıdı çıkardı. Başbakan da onu bir yere davet ediyordu. Pek davetin amacını bakmaz sadece tarihe bakardı. Dünyanın her yerinden sosyal veya politik liderler ve zengin iş adamları onun servisine ihtiyaç duyuyorlardı. Genelde onu hayır partilerine ya da politik yemeklere çağırırlardı.

“Yakala onu.” Cara bunu söylerken Ronsard’a adresi verdi.

Brüksel

Orta yaşlarındaki adamın Brüksel'deki kimseden farkı yoktu, boyu, kilosı, ten rengi ortalamaydı, ilgi çekecek

hiçbir özelliği yoktu. Normal bir hızda yürüyor, nereye gittiğinden çok elindeki gazeteye odaklanmış gibi görünüyordu, ta ki bir apartmanın önünde durana kadar. İki taş basamağı geçtikten sonra kapıdan içeri girdi ve gıcırdayan asansör yerine merdivenleri kullanmayı tercih etti. Yani birisiyle karşılaşması pek mümkün değildi.

Üçüncü kata gelince, özel bir odaya çıkan bir kapıyı açtı. Tahta bir kasanın üstünde sessizce uğuldayan ve kablolarla telefon hattıyla prize bağlanmış bir bilgisayar haricinde oda boştu. Bir yazıcı yoktu.

Işıklar rastgele zamanlarda açılıp kapanacak şekilde programlanmıştı. Pencereler panjurlarla kapalıydı. Bazen sabahları gelip panjurları açar, sonra akşamları kapatmak için geri dönerdi, böylece odada birileri yaşıyormuş gibi görünüyordu. Adam bu odada hiç kimsenin yaşadığını düşünmüyordu, sadece bilgisayar vardı.

O sabahki talimatlara uyarak hızla bilgisayara gitti, klavyede birkaç tuşa bastı ve Norton Hizmetleri adlı programa girdi. Programda “devlet temizliği” denen bir özellik vardı. Adam birkaç tuşa bastı, biraz bekledi, sonra bir tuşa daha bastı. Sonra da bilgisayarın, verilen komutu yerine getirmesini bir süre izledi.

Mendilini çıkardı, bilgisayarın klavyesini ve çıkarken de kapının kolunu sildi. Tek sakini elektronik bir makine olan bu odaya bir daha geri dönmeyecekti.

Kimse onun içeri girdiğini veya çıktığını görmedi, zaten o kadar ortalama görünümliydi ki, kimse ona bakmıyordu.

O günün akşamında, apartmanın olduğu sokağın aşağı-

sına beyaz bir kamyonet park etti. Arabadan iki adam indi ve boya lekeli tulumlar giymiş, işçi kıılığındaki iki adam dar sokakta yürümeye başladı. İndikleri kamyonette boyacılıkla ilgili hiçbir şey yoktu.

Binanın içine girdiler ve merdivenlerden üçüncü kata kadar çıktılar. Dar, loş koridora geldiklerinde, tulumlarının içinden yarı otomatik silahlarını çıkardılar ve dairelerden birinin kapalı kapısına doğru sessizce yaklaştılar. Bir tanesi silahını elinde hazır tutarak kapının yanına konuşlandı. Yanındakine kafasını sağladı, adam da dikkatlice uzanıp kapı kolunu denedi. Kapı zorlanmadan açıldığında ikisinin de yüzünde şaşkınlık vardı.

Hızlıca kapının eşiğinden içeriyi kontrol edip içgüdüsel olarak geri çekildiler, sonra rahatladılar, oda boştu. Yine de silahlarını ellerinde tutarak odaya girdiler ve hızlıca içeriyi araştırdılar. Hiçbir şey yoktu. Odada kimse yoktu, hatta yakın zamanda odanın birileri tarafından kullanıldığına dair bir iz bile yoktu.

Sadece bir bilgisayar vardı. Bir tahta kasanın üzerinde duruyor, sessizce uğulduyordu. Ekran saf bir mavi renkteydi.

İki adam da profesyoneldi, dizleri üstüne çöküp bilgisayarı incelediler, elektrik ve telefon hattını takip ettiler, sıra dışı bir şey var mı diye baktılar. Hiçbir şey bulamayınca, adamlardan biri uzandı ve bilgisayarı kapattı. Ekran bir anda kapandı ve sessiz uğultu sona erdi.

Hızla kabloları çıkardılar ve bilgisayarı aşağıya, kamyonetlerine taşıdılar. Giderken arkalarından kapıyı kapamakla uğraşmadılar bile.

Ville de Ronsard

Ronsard bilgisayarın geldiği haberini gönderdiğinde Cara yüzüyordu. Havuzdan çıktı ve saçlarındaki suyu sıkmak için eğildi. Hossam'ın onu izlediğini, siyah gözlerinin heyecanla canlandığını biliyordu. Onu görmezden geldi ve başıyla göğüs kısmına havlu sardı.

Zavallı Hossam. Bütün bu kıskanç şehvet sıkıcı olmaya başlamıştı. Hossam sıkıcı olmaya başlamıştı. Cara, sevgililerinden hızla sıkılırdı, çünkü onunla yattıklarında hepsi sahiplenici ve korumacı olmaya başlıyordu. Niye Cara gibi, sadece iyi seksle tatmin olamıyorlardı? Cara onların canını yakmayı sevmiyordu, çünkü hepsine önem veriyordu, sadece bu onların istediği şekilde değildi. Diğer yandan, sadece acıdığı için bir adamla hayatını geçirmeyecekti.

Hossam'la ilişkisini bitirmek sıkıntılı olabilirdi. Cara, aralarındaki kültürel farklılıkların bilincindeydi, ilk başta bunlar heyecan yaratmıştı. Şimdiyse onunla olduğu her seferde boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Cara ihtiyaç duyduğu şeyin, onun sahip olduğu, patronun en azından kendisi için o olduğunu bilen bir erkek oyuncak olduğunu düşünüyordu. Cara tam olarak hüküm sürmekle ilgilenmiyordu, sadece bağımsızlığına düşkündü.

İşin doğrusu Ronsard hariç, tanıştığı hiçbir adam, bilgisayarları kadar ilginç değildi ve Cara, Ronsard'ın tek bir ilişkiye kendini verecek bir adam olmadığını biliyordu. Hem de hiçbir zaman. Cara onu seviyordu ama adam ona göre değildi. Belki de kimse ona göre değildi. Belki de Cara, dünya gezisine çıkan şu ilginç yaşlı kadınlardan biri olacaktı

ileride. Bu düşüncenin aklında yarattığı görüntüden hoşlanmadığı söylenemezdi.

Hossam yanına gelip hafifçe kolundan tuttu. “Bu gece odama gelecek misin?”

“Bu gece olmaz,” dedi Cara elinden geldiğince normal bir tavırla uzaklaştı. “Ronsard, incelememi istediği bir bilgisayar getirdi, bütün gece çalışacağım.”

“O zaman yarın.”

“Çalışma programımın ne olduğunu bilmeden buna cevap veremeyeceğimi biliyorsun.”

“Evlen benimle, o zaman çalışmana gerek kalmaz.”

“Çalışmayı seviyorum,” dedi Cara, “İyi geceler.” Hossam onu durduramadan önce hızla uzaklaştı. Evet, Hossam ile olan durum kesinlikle sıkıntılı bir hale gelmeye başlamıştı. Belki de Ronsard’a, Hossam’ı başka bir yerde çalışması için rica edebilirdi, ama bunu yapmayı da hiç istemiyordu, sonuçta Hossam sadece kendisi gibi davranıyordu. Bunun için cezalandırılmamalıydı.

Cara giyinmek ve saçını toplamak için odasına uğradı. Amerika’da olsa mayosuyla beraber ofise koşardı ama Ronsard, giyim standartları konusunda fazlasıyla Avrupalıydı. Cara bundan hoşlanıyordu aslında. Standartlara sahip olmak güzeldi.

Cara’yı bekleyen Ronsard her zamanki gibi siyah saçlarını arkaya atarak yüzüne daha egzotik bir hava katmıştı. Siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti, resmilikten en fazla bu kadar uzaklaşabiliyordu. Başıyla masadaki bilgisayarı gösterip “İşte hediyen,” dedi.

Cara bilgisayarın kablosunu bağladı ve önüne oturdu. Bilgisayarı açtı ve işletim sisteminin başlamasını bekledi.

Hiçbir şey olmadı. Cara tekrar denedi. Ekran hâlâ boş bir maviydi.

“Eyvah.”

“Bir sorun mu var?” diye sordu Ronsard ayağa kalkıp yaklaşarak.

“Temizlenmiş.”

“Silinmiş mi?”

“Evet. Belki de sadece bir command promt komutu kullanmıştır. Eğer öyle yapmışsa, ana bellekte hâlâ bilgi bulabiliriz.”

“Ya kullanmadıysa?”

“Eğer ‘devlet temizlemesi’ kullandıysa, hiçbir şey kalmamıştır.”

“Devlet temizlemesi...”

“Adından belli ne olduğu. Devletin görmesini istemediğin bir şey varsa, devlet temizlemesi kullanırsın. Norton Hizmetleri’nin...”

Ronsard elini havaya kaldırdı. “Detaylar gerekli değil. Ne tarz bir silinmenin yapıldığını anlamın ne kadar sürer?”

“Çok değil.”

Cara ana belleği çıkarıp bilgi parçaları ararken, Ronsard sabırla bekledi. Hiçbir şey yoktu. Bellek, fabrikadan çıktığı an kadar temizdi.

“Hiçbir şey,” dedi Cara öfkeyle.

Ronsard kadını rahatlamak için elini onun omzuna koydu. “Daha fazlasını beklemiyordum aslında.”

“Peki, neden bilgisayarı getirttin?”

“Çünkü Bay Temple’ı tanımak istiyorum. Eğer bilgisayarda data bırakacak kadar dikkatsizse, onunla çalışmam saçma olurdu. Ancak bu durumda...” Ronsard bir an tered-

düt ettikten sonra gülümsedi. “En az benim kadar dikkatli olduğunu öğrendim.”

“Neredeyse.”

“Onun kapısına gitmeyeceğim,” dedi Ronsard kibarca, “O bana gelecek.”

On İkinci Bölüm

“Adın Niema Jamieson,” dedi Medina ve ona pasaportunu, sürücü ehliyetini ve sosyal güvenlik kartını uzattı.

Niema hem ilgi hem de inanmazlıkla baktı. “Niema mı?” diye sordu.

“İsmi o kadar sıra dışı ki, başka bir şeyle seslenildiğinde büyük ihtimalle karşılık vermezsin. Gerçek ismine yakın durmak her zaman iyidir.”

“Öyle mi Bay Darrell Tucker?” diye mırıldandı Niema.

Medina, Niema’nın iğnelemesini kabullenerek gülümsedi. “O kadar çok isim kullandım ki, birbirine benzer olanların hepsini tükettim.”

Niema pasaportu açtı. Fotoğrafi vardı, bir de sayfalarca damga. Pasaportuna göre sadece geçen yıl iki kez İngiltere’ye, birer kez de İtalya, İsviçre ve Avustralya’ya gitmişti. Niema Jamieson’ın fazlasıyla seyahat ettiği belliydi.

Sürücü ehliyeti de bir o kadar gerçekçiydi. Görünüşe göre New Hampshire’da yaşıyordu. Niema Price Jamieson.

“Göbek adım Price mı?” diye sordu inanamayarak.

“Kızlık soyadın. Ailen, büyükelçinin eşinin ailesinin eski arkadaşları.”

“Yani evliyim?”

“Dul.” Medina, Niema’nın gerçek hayatına yakın bir sahte kimliğe karşı çıkacağını bekleyerek kararlı, boyun eğmeyen bir tavırla baktı. “Eşin, Craig, iki yıl önce bir tekne kazasında öldü. Büyükelçinin eşi - adı Eleanor bu aradası Paris’te beraber tatil yapmak için ikna etmiş.”

Niema sessizdi. Evet, bu detayların çoğu gerçek hayatla paraleldi, bu yüzden hikâyeyi hatırlamak daha kolaydı.

“Peki Ronsard beni evine davet eder ve geçmişimi araştırırsa... Ne bulacak?”

“Kim olduğunu söylüyorsan, tam olarak onu bulacak. Adının geçtiği sosyete dergilerini bulacak. Craig Jamieson’ın ölümüyle ilgili ve yas tutan eşi Niema’nın da bahsedildiği yazılar bulacak. Endişelenme, sahte kimliğin herhangi bir araştırmaya karşı sağlam kalacak.”

“Peki, büyükelçi ve eşi? Beni tabii ki tanımıyorlar. Eski bir aile dostu değilim.”

“Evet ama onlar gizli kimliklere alışkınlar. Elçiliklerde kaç tane teşkilat çalışanının olduğunu biliyorsun. Bunlar standart şeyler.”

“Öyleyse, Ronsard niye benden şüphelenmesin?”

“Çünkü çalışan değilsin. İnan bana, teşkilatın kimlerden oluştuğunu veya oluşmadığını biliyorlar ya da bu konuda biraz fikirleri var.”

Niema derin bir nefes aldı. “Ne zaman yola çıkıyorum?”

Medina, bileti ceketinin iç cebinden çıkardı. “Yarın. Concord’a bineceksin.”

“Harika.” Niema’nın gözleri parlıyordu. Şu sestten hızlı uçaklara hep binmeyi istemişti. “Sen ne zaman geleceksin?”

“İkimiz de Ronsard’ın villasında olana kadar beni görmeyeceksin. Eğer seni davet etmezse...” John durdu ve omuz silkti.

“O zaman seni göremeyeceğim.” Niema ses tonunun soğuk çıkmasına çalıştı ama içten içe öyle hissetmiyordu. Medina birkaç gün içinde Niema’nın hissettiği heyecanın temel ögesine dönüşmüş gibiydi. Ancak Niema en başından beri ne olacağını, Medina’nın ortaya çıktığı gibi aniden kaybolabileceğini biliyordu.

“Öyle bir şey demedim.”

“Hayır ama seninle daha önce çalıştım, hatırlıyor musun? İş bittiğinde ortadan kayboluyorsun. Ve artık kim olduğunu bildiğim için nedenini anlıyorum.”

“Niema...” Medina ellerini ceplerine soktu, tuhaf bir şekilde rahatsız görünüyordu. Adam kendini öyle kontrol ediyordu ki, bu tavrı Niema’yı şaşırttı. “Geri döneceğim. Şu an sadece bunu söyleyebilirim.”

Niema’nın hemen ilgisi yükseldi ve tedirginleşti. Medina onu başka bir işte daha kullanmak istediğini mi ima ediyordu? Niema’nın bir tarafı “Kesinlikle hayır,” diye bağır-mak istiyordu ama ruhunun derinliklerinde daha fazlasına karşı bir açlık, özlem vardı.

Sağduyusu tekrar ipleri eline aldı. “Bu tek seferlik bir anlaşma Medina, beni başka bir işe daha sokabileceğini düşünme. Bunun için risk zammı almıyorum sonuçta.”

“Tabii ki alıyorsun.”

Niema şaşırdı, şüpheyle ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bu iş için güzel bir ikramiye alacağını söylüyorum.”

“Harika! Maaş bordrosuna yazıldığını...”

“Hayır. Gizli görevdeyiz, unuttun mu? Her şey kayıt dışı bir hesaptan geliyor. Ve bana Medina yerine, John demeye çalış. John yaygın bir isim, ama bana Medina dediğini duyarlarsa kulak kesilecek çok insan var bu şehirde.”

“John,” dedi Niema isteksizce. Onu Medina diye düşünmeyi, ona öyle hitap etmeyi tercih ediyordu, bu sayede, en azından kendi aklında onunla arasına bir mesafe koyuyordu. Ona karşı çekimiyle savaşmakta zaten zorlanıyordu. “Asıl konuya dönelim. Bu tek seferlik bir anlaşma. Öyle kalmak zorunda.”

John ellerini cebinden çıkarmadan mutfak penceresine doğru gitti ve Niema’nın kurduğu kancalar ve halkalara dokundu. İki sabahtır şu lanet, küçük banyo penceresinden kıvranarak geçmesi gerekiyordu ve pencere o kadar dardı ki, John’un epey büyük eğilip bükülme hareketleri yapması gerekiyordu. Niema bu kancalar ve halkaları o kadar seviyordu ki John bu kilidi açmanın da yolunu bulduğunu ona söylemek istememişti. Ortalama bir hırsızın bunu başaracak kadar yeteneği olamazdı, zaten eve gerçekten ama gerçekten girmek isteyen biri doğrudan camı kırardı. Sıradan vatandaşın, evini hırsızdan tamamen koruyacak sistemlere verecek parası yoktu ama sıradan vatandaşın zaten bu kadar *masrafa girmeye ve uğraşmaya* ihtiyacı yoktu.

“Beni görmezden geleceğini düşünme,” diye uyardı Niema.

John camdan ona doğru dönerken bir anlığına Niema’ya sıcaık bir gülümsemeyle baktı. “Zaten hiç düşünmedim.”

Hem söylediği, hem de gülümsemesi Niema’yı irkiltti.

Konuyu değiştirmeye karar verdi, derin bir nefes aldı. “Plana geri dñnelim. Ronsard’ın evine bir davet alırsam, yani aldığım zaman ne olacak? Ya aynı zamanda sen de davet edilmemiş olursan?”

“Ben çoktan bir davet aldım. Ronsard on gün içinde resmi bir parti verecek. Mesleğiyle ilgili hassas durumlarda başka yöne bakmayı seçen insanlar için bir çeşit ödeme olması amacıyla her yıl böyle bir parti veriyor. Güvenlik fazlasıyla sıkı, normalde olduğundan bile daha sıkı, çünkü evde çok insan var. Benimle, kontrolü daha fazla elinde olduğu bu ortamda buluşmayı tercih ediyor. Ronsard seni partiye davet ederse kabul et. Sadece evine ziyaret etmek için çağırırsa reddet. Bu onun ilgisini daha fazla yükseltecektir.”

“Erkeklerin ilgisini yükseltmekle ilgili bildiğim şeyler bir elin parmaklarını aşmaz.”

John sırtıttı. “Endişelenme, o konuyu Doğa Ana halletmiş. Biz erkekler kolayızdır. Eğer ilgiliysek bir kadının nefes alması yeterlidir.”

Niema bunu bir aşğılama olarak görmek istese de kendini gülerken buldu. “O kadar basit yani?”

“Kadınlara kıyasla amipten farksızız. Beyinlerimiz de sadece tek bir hücre var ama o da epey adanmış durumda.”

Niema’nın karşılaştığı en karmaşık adam böyle diyordu. Niema kafasını iki yana salladı. “Şu tek hücren iyice saçmalamadan önce çalışmaya dönmeliyiz bence. Bugün ne var programımızda?”

“Hiçbir şey,” dedi John. “Biraz dinlen, bavulunu hazırla ve Fransızcanı tazele. Sadece belgelerini vermek için gelmiştim.”

John’la çalışmaya o kadar almıştı ki, bu meydan okuma-

nın olmadığı bir gün bir anda sıkıcı gelmişti. “Buraya kadar yanı? Davetiye alamazsam, seni bir daha görmeyeceğim.”

John önce tereddüt etti, sonra parmak uçlarıyla hafifçe Niema’nın yanağına dokundu. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama durdu. Mavi gözlerinde, pişmanlığa benzeyen ama daha karmaşık olan bir ifade belirip kayboldu. Tek kelime söylemeden döndü ve gitti. Evin arka kapısından çıktı, hareketleri öyle sessizdi ki Niema ona bakıyor olmasaydı burada olduğunu anlayamazdı.

Niema mutfakta öylece kaldı, John’un dokunduğu an vücudunu saran ürpertiyle savaştı. Hayır, üşümüyordu. Titriyordu ama üşümüyordu. John’un parmak uçlarının hafifçe dokunuşu, Niema’nın sinir uçlarını sıplatmıştı. Vay canına. Daha da yakınlaşırsalar ne olurdu, daha da... “Hayır,” diye emretti kendine. “Oraya gitme.” Onunla sevişmenin nasıl bir şey olacağını hayal etme. John Medina gibi adamlar sevişmez, düzüşürdü, onların ilişkileri değil tek gecelik maceraları olurdu.

Son beş yıldır nasıl yaşadığını gören biri anlayamayacak olsa da Niema bazen, belli belirsiz bir şekilde tekrar evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı düşünüyordu. Tabii bu her zaman belirsiz gelecekteydi ve evleneceği herhangi bir aday olmasa da hâlâ hayatının eninde sonunda bu doğrultuda ilerleyeceğini düşünüyordu. John’la bir ilişkiye başlarsa bu hayaline veda etmek zorunda kalırdı. Onunla bir ilişkiye girerse, sıradan bir adamla asla beraber olamazdı.

John kendini dünyaya bir koyun gibi göstermiş olabilirdi ama Niema onun nasıl bir kurt olduğunu biliyordu. Ayrıca kendi doğasının, heyecana olan açlığının da farkındaydı. Kendini asla geri çekemezdi, çünkü John’la yatmak

geri dönüşü olmayan bir adımdı. Bu nihai heyecan olurdu ve başka hiçbir şey onunla yarışamazdı. Ancak kendini onu tatmaktan alıkoyarsa, ne kaçırdığını da bilemeyecekti. Şüphelenebilirdi ama bilmeyecekti ve Niema hâlâ gelecekte karşısına çıkacak o sıradan adamla mutlu olabilecekti.

Ne fark eder ki, diye düşündü, ve yumruğunu midesinde uçuşan kelebekleri ezmek ister gibi midesine bastırdı. Adam gitmişti. Plan çalışmazsa, onu büyük ihtimalle bir daha görmeyecekti. John geri geleceğini söylemiş olsa da Niema ona tam olarak inanmıyordu. Kendini ona inanmaktan alıkoyuyordu, çünkü inanırsa, John'un onun için döneceğini düşünmeye başlardı ve bundan daha tehlikeli bir hayal yoktu.

Niema bir gün önce gönderilen, eski Vuitton bavulu doldurdu. Bavul güzel bir dokunuş olmuş, diye düşündü, çünkü pahalıydı, Niema'nın sözde çok seyahat etmiş kadın geçmişine uyuyordu ama yine de yeni görünmekten çok uzaktı. Hatta bütün dünyayı birçok kez dolaşmış gibi görünüyordu. İsim etiketleri Niema'nın kurgusal ismini ve adresini taşıyordu.

Yolculuk için keten ve pamuk karışımı, tek parça yeşil bir şık elbise giymiş, üstüne de hafif bir hırka almıştı. Ayaklarında sade babetler vardı. Giyimi, sadeliğine rağmen ya da onun yüzünden Niema'yı "zengin" göstermişti. Tam olarak köklü bir zengin gibi.

Hava açık ve güneşliydi, herhangi bir rötâr beklenmiyordu. Niema tedirgindi ve bunun korkudan mı yoksa heyecandan mı olduğunu anlayamamıştı. Yine de kendini ha-

zır hissediyordu, hemen şimdi Paris'te olmak istiyordu. Şu Louis Ronsard ile tanışmak ve sadece nefes almasının adamın ilgisini kazanmak için yeterli olup olmayacağını görmek istiyordu. John'un, onun Ronsard'ın villasının içinde olmasına ihtiyacı vardı, adam tek başına da göreve devam edebilirdi ama yanında bir destek varken durum daha az riskliydi. Niema o daveti almak zorundaydı.

Niema, sıkıntıyla John'un onun almasında ısrar ettiği tedbiri düşündü: Doğum kontrol hapları. Bunun kadın çalışanlar için standart tedbirlerden olduğunu söylemişti. Onun Ronsard ile yatmasını bekliyordu? Niema, kadınların hedefledikleri erkeklere ulaşmak için en sık kullandıkları yöntemin seks olduğunu biliyordu. Gerçek hayatta da, casusluk dünyasında da durum aynıydı. Ancak Niema'nın işine bağlılığı o kadar derin değildi, ne kadar yakışıklı olursa olsun bir silah tüccarıyla yatmaz, yatamazdı.

Taksi tam zamanında vardı ve şoför onun eşyalarını taşımak için kapıya kadar geldi. Adam kaldırımdan arabaya doğru giderken Niema huzurlu evinin çevresine baktı ve hissettiği tuhaf yabancılik hissine şaşırdı, sanki burayı bir daha görmeyecekti. Oysa tatile çıkmaktan farklı değildi yaptığı. Bir, en fazla iki hafta sonra tekrar evine dönecek, bir kere daha işinin ve görevlerinin rutinine geri dönecekti. Bu olanlar tekrar etmeyecekti.

Dikkatlice kapıyı kilitledi, John'un tekrar aktifleştirdiği alarmı kurdu. John, onu güvenlik konusunda daha fazla bilinçli hale getirmişti kesinlikle ve Niema alarm olsa bile bütün pencereler ve kapıları kontrol etmiş, kancaları halkalara geçirmişti. Evde birilerinin yaşadığı görünümünü vermek için ışıklar ve televizyon için bir zamanlayıcı satın almıştı.

John da teşkilatın Niema için evine göz kulak olacağına söz vermişti, o yüzden o kadar da endişeli değildi.

Taksici sabırsız görünüyordu, Niema hızla yürüdü ve her adımında keyfi daha da yerine geldi. Sonunda tekrar aksiyona geri dönüyordu!

★

Niema, Paris'te havalimanında üniformalı bir şoför tarafından karşılandı. Adam bavullarını bagaja yerleştirdi ve Niema'yı elini tutarak Mercedes-Benz'in içine oturttu. Niema deri koltuğun içine çöktü ve içini çekerek gözlerini kapattı. Concord jet lag'i engelliyor muydu, yoksa bedeni güneşin durduğu noktayı içgüdüsel olarak fark edip bir şeylerin tuhaf olduğunu mu anlıyordu? Ses hızını aşan uçuş normal bir jetten daha hızlıydı ama Niema, sanki normal uçuş süresini yaşamış kadar yorgun hissediyordu kendini. Tek istediği şey uzun süren bir banyo sefası ve uzanabileceği sessiz bir yerdi.

Elçilikteki askerler onu içeriye almadan önce arabasını ve pasaportunu kontrol ettiler. Araba önde durdurulduğunda, altmışlı yaşlarda, çarpıcı gümüş beyazı saçları olan uzun, zayıf bir kadın basamaklardan indi, ellerini iki yana açmıştı ve yüzü gülümsemeyle süslenmişti.

"Niema!" diye bağırdı kadın. "Seni görmek *çok* güzel!"

Bu Büyükelçi Theriot'nun eşi Elanor olmalıydı, şu eski aile dostu yani. Şoför kapıyı açtı ve Niema dışarı çıkıp doğrudan Bayan Theriot'a yaklaştı, sıkı sıkı sarıldılar.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Bayan Theriot ve Niema'nın yanağını bir anne edasıyla okşadı. "Jet lag feci bir şey, değil mi? Batıya doğru giderken daha kötü oluyormuş,

ya da doğu muydu acaba, hep unutuyorum ama ne fark eder ki, ben hangi yöne gidersem gideyim jet lag oluyorum.”

Niema, Bayan Theriot’nun ona kendini toplaması için zaman verdiğini fark etti. Zor da olsa gülümseyebildi. “Çok yorgunum ama zamanımı yatarak da harcamak istemiyorum.”

“Hiç endişelenme,” dedi Bayan Theriot, beraber elçiliğın basamaklarını çıkarken. “Küçük bir kestirme seni kendine getirir. Yapmak ya da gitmek zorunda olduğun hiçbir şey yok.”

Niema bundan, gelişinin akşam yemekte beklenmediğini, hatta bir nedenden dolayı kesinlikle sorun olacağını çıkardı. “O zaman, biraz kestirmeyi çok isterim.”

Eleanor Theriot, birbirlerini yıllardır tanıyormuş gibi gülümseyip, laflayarak Niema’yı asansöre kadar götürdü. Üçüncü katta indiler. “Odan burası,” dedi kadın ve kapıyı açınca antik ve modern eşyaların fevkalade bir karışımıyla dekore edilmiş, duvarların soluk hafif bej ve beyazla karışık, huzur verici bir soluk turkuazla boyandığı geniş yatak odasına girdiler. Yatak o kadar yüksekti ki, yanında bir ayak taburesi vardı ve şilte Niema’nın tamamen gömülebileceğı kadar kalındı.

“Şuradan özel banyoya giriliyor,” dedi Bayan Theriot ve beyaz tablalı bir kapıyı açıp Niema’ya parlayan piring banyo eşyalarını gösterdi. Altınlar mıydı yoksa? “Çantaların yukarı getirilecek ve istersen bir hizmetçi eşyalarını bavullardan çıkaracak.”

Niema, bunun gerekli olmadığını söyleyecekti ama sonra Niema Burdock’ın tersine Niema Price Jamieson’ın büyük ihtimalle böyle yardımlara alışkın olduğunu fark etti.

“Önce biraz kestireyim,” dedi. “Eşyaları sonra çıkarabiliriz.”

“Tabii ki tatlım. Rahatsız edilmemeni söylerim herkese.” Bayan Theriot konuştuğu sırada masaya doğru yürüdü ve bir kâğıda kısa bir not karaladıktan sonra Niema’ya verdi. “Uyandıktan sonra uzun uzun konuşur, biraz dedikodu yaparız. Eskiden olduğu kadar arkadaşlarımı arayacak zamanım olmuyor ne yazık ki. Jacqueline ile Sid’in iyi olup olmadığını söyle yeter, sonra uyuman için seni rahat bırakırım.”

“Jacqueline” ile “Sid” Niema’nın sahte anne ve babasıydı. “Annemle babam iyiler,” dedi Niema. “Tatillerini uzattılar, şu an Avustralya’dalar.”

“Kıskandım gerçekten! Ama daha fazla şey sormayacağım. İyice dinlen tatlım.” Kadın, Niema’ya bir kere daha sarıldıktan sonra odadan çıktı.

Niema kadının verdiği nota baktı. “Elçilikte çalışan herkese güvenebileceğini düşünme,” diye yazmıştı Bayan Theriot. “Sahte kimliğinden asla çıkma.”

Niema notu buruşturdu ve çöp kutusuna atmaya yeltendi ama bir daha düşündükten sonra kâğıdı küçük parçalara böldü ve tuvalete atıp sifonu çekti. Geniş geniş esnedi, zaman geçtikçe kestirme yapması daha da zorunluluk haline geliyordu.

Bavullarını ona “hanımefendi” diyen ciddi, genç bir çocuk getirdi. Çocuk gittikten ve yatak odasının kapısı kilitlendikten sonra, Niema perdeleri kapattı ve kıyafetlerini çıkarıp hızlıca duş aldı. Gözlerini açık tutmakta zorlanarak havluyla kurulandı ve yatağa tökezleyerek gitti, üstüne bir gecelik ya da pijama bile giymemişti. İki basamaklı tabure-

yi kullanarak yatağa çıktı ve serin, güzel kokulu çarşafların üstüne yayıldı. Yorgun kasları rahatlarırken memnuniyetle homurdandı.

Ronsard ile tanışması gereken şu balo ne zamandı acaba? Hatırlayamıyordu. Bu akşam olmadığı kesindi. Yarın mıydı acaba?

Peki ya hazır mıydı? Sahte kimliğinin detayları üzerinden bir kere daha geçti, hatta kendi kendine birçok defa Niema Jamieson diye tekrarladı, birileri ona böyle hitap ettiğinde karşılık vermeye iyice alışması gerekiyordu. Niema Jamieson rolü yapamazdı, o kişiye dönüşmeliydi. Ronsard zeki biriydi, Niema kendi ismini tanımıyor gibi görünürse adam bunu fark ederdi.

John kimliği oluştururken titiz çalışmıştı. Belgeler herhangi bir soruşturmaya ve sorgulamaya karşı sağlamdı. Niema'nın kimliğinin o kısmıyla ilgili endişelenmesine gerek yoktu. Hayır, asıl endişelendiği şey kendi yeteneğiydi, John ondan emin olabilirdi ama Niema'nın kendisiyle ilgili şüpheleri vardı. Çarşaf giyip tek kelime etmemek rol yapmaktan sayılıyorsa, İran hariç daha önce hiç başka birisi gibi davranmamıştı.

Ronsard'ın ofisine dinleme cihazı yerleştirme yeteneğinden ise kesinlikle şüphelenmiyordu. Zamanı geldiğinde işin o kısmını yapabileceğinden emindi.

“Oyunlar başlasın bakalım,” diye mırıldandı kendi kendine ve uykuya daldı.

ÜÇÜNCÜ KISIM

On Üçüncü Bölüm

Paris

“Louis! Seni görmek çok güzel. Her zamanki gibi çok yakışıklısın.” Başbakanın eşi dişlerini göstererek gülümserken Ronsard’ın ellerini avuçlarına alıp yanaklarından öptü.

Louis kadının ellerini dudaklarına götürüp öperek kadının selamına karşılık verdi. Ronsard gerçekten Adeline’ı se-verdi, kadın iyi niyetliydi ve doğal bir nazikliği vardı. Güçlü yüz hatları onu ne yazık ki biraz ata benzetiyordu ama kadın Parisli tarzıyla en iyi özellikleri olan gözlerini kullandığı için onu iyice tanıdıktan sonra sadece kişiliğini fark ediyor ve yüzünün uzun kemikli halini görmüyordunuz. “Seni görme fırsatını kaçıramazdım tatlım.”

“Seni gidi yalancı.” Kadın gözleri ışıldayarak ona baktı. “Misafirleri karşılamaya devam etmeliyim ama benimle bir daha konuşmadan önce gitmeyeceğine söz ver. Zaten çok sık görüşemiyoruz seninle serseri adam.”

Orası kolaydı, Ronsard söz verdi ve kadını misafirleri karşılaşmaya bırakıp balo odasıyla diğer odaları dolduran davetliler arasına karıştı. Bir kameriyeye küçük bir orkestra yerleştirilmişti ve tülден bir perdeyle kısmen saklanmıştı.

Siyah giyinmiş garsonlar altımmısı şampanyalarla dolu zarif flütlerin olduğu tepsileri taşıyor, diğerleri de şaşırtıcı derecede çeşitli ordövr tabaklarıyla dolaşıyordu. Ronsard yanından geçen bir garsondan bir kadeh şampanya, başka bir garsondan da zarif bir hamur işi aldı. İsmnin söylendiğini duyduğunda ortalama kalitedeki şaraptan -böyle partilerde hep ortalama olurdu- henüz bir yudum almıştı.

Döndüğünde kız kardeşi Mariette'in yanında kocasıyla beraber ona doğru geldiğini gördü. Eduard Cassel'in yüz ifadesi her zaman olduğu gibi hoşgörülüydü. Mariette yerinde duramayan bir kadındı, bir kelebek kadar neşeli ve zararsızdı. Ronsard'dan üç yaş küçüktü ve Ronsard bu güzel kızla ilgili her zaman fazlasıyla korumacıydı. Mariette evlendiği zaman kendisinden on beş yaş büyük bir adam seçmişti ve o günden sonra Eduard onun koruyucusu olmuştu.

Eduard, birçok durumda Ronsard'a yardımcı olmuştu. Bakanlıkta çalıştığı için, hükümetle, ekonomiyle, yüksek mevkilerdeki çalışanların kişisel hayatlarıyla ilgili ilginç, küçük ayrıntıları bilirdi ve bunları Ronsard'a aktarırdı. Bunun karşılığında Ronsard, Mariette'in ismine epey yüklü bir hesap açmıştı, böylece Cassel'ler Eduard'un maaşının sağlayabileceğinden çok yüksek bir refah düzeyinde yaşıyorlardı.

"Louis!" Mariette kollarını ağabeyinin boynuna doladı ve onu yanaklarından öptü. "Burada olacağını bilmiyordum. Ne harika! Laure nasıl?"

“Gayet iyi,” dedi Louis’nin soğuk bir ifadeyle, ses tonu rahat etmediğini belli ediyordu. Laure’dan insan içindeyken bahsetmezdi. Birçok tanıdığı kadının var olduğunu bile bilmiyordu.

Mariette özür diler gibi yüzünü buruşturdu. “Affet beni,” dedi pişmanlıkla. “Unuttum.”

“Tabii ki,” dedi Ronsard nazikçe ve kızın alnını öptükten sonra elini kocasına uzattı. “Nasılsın Eduard?”

“İyiym, teşekkürler.” Eduard hafiften kiloluydu, kelleşiyordu ve yüzü en iyi ihtimalle “çirkin değil” olarak tanımlanabilirdi. Yüz ifadesi çoğunlukla sıkıcıydı, gözlerinde saklı yatan açığızlülüğü böyle saklıyordu. “Ya sen?”

“İyiym.” Sosyal naziklikleri bir kenara bıraktıktan sonra Ronsard kolunu kız kardeşinin beline attı. “Çarpıcı görünüyorsun. Bu elbise çok yakışmış.”

Mariette’in gözleri parladı ve yanaklarının kırmızılığını ortaya çıkaran parlak pembe kumaşı eliyle düzeltilti. “Çok genç işi olmamış değil mi?”

“Tatlım, sen de gençsin.”

“Ben de öyle diyorum,” dedi Eduard. “Her gün daha da güzelleşiyor.” İltifatı her ne kadar klişe olsa da, adam dediğinde samimiydi. Ronsard’ın gözünde, Eduard’ın Mariette’e bağlılığı her zaman büyük bir artıydı.

“Aa, işte Juliet,” diye bağırdı Mariette, dikkati hemen dağılmıştı. “Onunla konuşmam gerek.” Hızla uzaklaştı, büyük eteği sanki havalanacakmış gibi sallanıyordu.

Ronsard ile Eduard havadan sudan konuşup salondaki tanıdıklara bakmaktan başka işleri yokmuş gibi sakince yürüyerek kalabalıktan uzaklaştılar. “Hükümetteki herkes burada sanırım,” dedi Ronsard. “Havada ilginç bir şeyler olmalı.”

Eduard omuzlarını silkti, büyük dudakları uysal bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Seçimler geliyor, dostum. Herkes herkese kur yapıyor. Ve ticaret her zaman ilginçtir değil mi? Iraklılar, bizden gelişmiş bir bilgisayar sistemi almak istiyor ama Amerikalılar her zamanki gibi bu fikre karşı öfkeli. Sanayi liderlerimiz Amerikalıların işlerine karışmasından hoşlanmıyor, ama onlara gitmelerini söylersek...” Eduard ellerini iki yana açtı. “Amerikalıların bir dolu, tatlı dolarları var. Ne yapabiliriz ki?”

“Ne yapılması gerekiyorsa onu, tabii görünürde,” dedi Ronsard soğukça. Hiçbir Fransız dünyayı sarıyormuş gibi görünen Amerikan varlığından hoşlanmıyordu. Fransa, Fransızdı ve öyle kalacaktı. Amerikalılar ne kadar anlaşma zorlasa da, her yerde olamazlardı ve her şeyi gözleyemezlerdi. Fransa uzlaşıyordu, sonra da kendi çıkarlarına en uygun olanı yapıyordu. Fransız karakterinin temel taşı pragmatizmdi.

“Ruslar tabii ki teknolojiye açlar. Ne yazık ki sermayeleri yok. Belki de Amerikalılar onlar için öderler. İlginç zamanlarda yaşıyoruz değil mi?”

“Epey ilginç zamanlardayız.” Son on yıl içinde, eski sınırlar tamamen ortadan kalkmıştı. Siyaset sürekli bir değişim içindeydi ve böyle bir atmosfer ticaret için epey uygundu. İstikrarsızlık, bir çeşit insan için en büyük tetikleyici güçtü.

“Amerikan büyükelçisi de burada,” diye devam etti Eduard. “Yaveri de kulak kesilmiş, etrafta dolanıyor.”

Büyükelçinin yaveri CIA çalışanıydı. Herkes, herkesi tanıyordu ama yine de bu tarz buluşmalarda şaşırtıcı miktarda bilgi paylaşımı yapılıyordu. İstihbarat çalışanları, dev-

letin diğerk devletlere, gizli kanallar vasıtasıyla yaymak istedikleri bilgilerin aracılarıydı. Sonuçta hiç kimse bir krize zemin hazırlamak istemiyordu.

“Büyükelçiyle eşinin bir aile dostu ziyarete geldi. Madam Theriot’nun en eski dostlarından birinin kızı. Söylemek gerekirse epey güzel bir kadın. Bu tarz şeylerde insan hep aynı yüzleri görüyor, o yüzden yeni bir yüz her zaman iyi bir değişiklik oluyor.”

Ronsard bir erkekti. Çok genç olmadığı sürece, her zaman güzel genç kadınlarla ilgiliydi.

Kıkırdayan ergenlere ilgisi yoktu. “Göster şu kızı bana,” dedi sakince.

Eduard etrafına baktı. “İşte orada,” dedi sonunda. “Pencerelerin yakınında. Esmer, beyaz elbiseli. Çok güzel gözleri var.”

Ronsard bahsedilen kızı kalabalıkta buldu. Kızın ergen olmadığını gördü. Madam Theriot’nun yanında duruyordu, büyük ihtimalle en sevdiği konu at yarışları olan bir finans bakanını dinlerken yüzünde hem kibar hem de sıcak olmayı başarabilen bir gülümseme vardı.

Ronsard beğendiğini belirten bir şekilde nefes alıp verdi. Eduard abartmamıştı, kız gerçekten tatlıydı. Güzel değildi, muhteşem değildi ama... Tatlıydı. İlgi çekmek için hesap yaparak giyinmemişti ama bir şekilde ilgi çekiyordu. Belki de tavrındaki sessiz asalet ve şu çarpıcı gözler yüzünden böyleydi. Buradan bile Ronsard, Eduard’ın kızın gözleriyle ilgili yorumlarının doğruluğunu görüyordu. Kızın gözleri büyüktü ve gece gibi siyahtı, içlerine bakan adama ne dediğini unutturacak gözlerdendi.

Elbisesi sadeydi, süssüz bir beyazdı, güzelliğini kesimin-

den alıyordu. Kızın ten rengi solgundu, o kadar solgundu ki beyaz giyinmesi onu bitkin göstermeliydi ama bu renk kızın pembe kızarıklıklarını öyle vurgulamıştı ki insan, kızın narin derisinin altındaki kanın sıcaklığını görebildiğini düşünüyordu.

Bugünlerdeki birçok şık kadın gibi inceydi ama zayıf değildi. Elbisesi hoş kıvrımları olan kalçalarına doğru inceliyordu ve göğüsleri büyük olmasa da cazibeli bir biçimdeydi. Sağ bileğindeki bilezik ve kulaklarındaki küpelerle uyumlu olan zarif, tek sıra halinde dizilmiş incili bir ip de vardı elbisede. Ronsard ona bakarken kız döndü ve incili ip yana doğru kayıp kızın sol göğsünün önce altını, sonra tamamen çevresini sardı.

Kız bilinçsizce ipe dokundu ve az önce durduğu daha uygun görünen bir yere çekti ama o kısa sürelik görüntü Ronsard'ın kasıklarının zevkli biçimde sızlatmıştı.

“Evli mi?” Fransızlar bu konularda daha rahattı ama Amerikalılar çoğunlukla sıkıcı biçimde muhafazakardı.

“Dul,” dedi Eduard.

O sırada orkestra Beethoven'dan coşkulu bir bölümü sakince çalmaya başladı, dans henüz başlamamıştı. Ronsard izlerken, güzel dulun başı orkestraya doğru döndü, müziği dinlerken yüzünde etkilenmiş bir ifade vardı. Kıpırdamadan duruyordu ve gözleri acı dolu bir üzüntüyle dolmuş gibiydi. Kız bakanlık çalışanına döndü ve birkaç şey söyledi, sonra başını Madame Theriot'ya çevirdi ve kadına bir şey fısıldadı. Madame Theriot anlayışlı bir şekilde baktı, genç kadının koluna dokundu. Sonra genç kadın açık bahçe kapılarından çıkıp geceye karıştı.

Ronsard'ın, kadının ne kadar zamandır dul olduğuna

dair hiçbir fikri yoktu ama müziğin, aklına acı bir hatırayı getirdiği belliydi. Ronsard'a göre, üzgün, genç kadınlar her zaman teselli edilmeliydi. "Müsaadenle," diye mırıldandı Eduard'a ve balo salonunda yürümeye başladı.

Sıkıcı bir yolculuktu, herkes onunla konuşmak istiyordu. Kadınlar adını sesleniyor ve uykulu gülücüklerle bakıyorlardı. Ronsard insanların ellerini sıktı, yanaklarını öptü ve gözlerini bahçe kapısından ayırmadan zarıfçe herkesten kaçtı. Kadının az önce konuştuğu bakanlık çalışanı tereddüt ediyor gibi görünüyordu ama sonunda o da kapıya yaklaşma cesaretini gösterdi. O zamana kadar Ronsard çoktan gelmişti ve ustaca adamın önüne geçti. "Endişelerinizi takdir ediyorum," diye mırıldandı, "ama gereksizler."

"Eee..." Adam Ronsard'ın kim olduğunu anlayınca gözlerini kapatıp açtı. "Evet, tabii ki."

Ronsard, sıcak Paris gecesine adım attı. Taş döşemeli veranda Ronsard'ın arkasındaki pencerelerden ve bahçedeki ağaçlara asılan ampüllerden gelen ışıkla aydınlanıyordu. Misafirlere balo odasının gürültüsünden kaçmak ve hava alma fırsatı yaratmak için verandaya küçük masalar ve sandalyeler yerleştirilmişti.

Dul da bu masalardan birine oturmuştu, bahçeye doğru bakarken ellerini sessizce kucağına yerleştirmişti. Ronsard yavaş ve kararlı adımlar atarak yaklaşırken kızın ağlamadığını fark etti. Genç kadın duruşunu korumuştur ama Ronsard gözlerinde hafif bir yaş izi gördüğünü düşündü. Genç kadının ağzında öyle yumuşak, üzgün bir kıvrım vardı ki Ronsard onu öpmek istedi. Böyle nefis bir ağız her zaman gülümsemeliydi.

"Merhaba," dedi Ronsard nazıkçe İngilizce kullanarak

ve kadının hafiften irkilmesi onun yaklaştığını fark etmediğini gösterdi. “Bağışlayın, sizi korkutmak istemedim.”

Kadın büyük ve derin gözleriyle adama döndü ve Ronsard yine kasıklarında o sızlamayı hissetti. Kadın çok üzgün, yalnız ve narin görünüyordu. Yine de Ronsard bakarken kadın kendini topladı ve büyük ihtimalle bebekliğinden beri takınması gerektiğinin öğretildiği o insanlar arasında kullandığı yüz ifadesine sığındı.

“Sorun değil,” dedi kadın ve ayağa kalktı. Sesi alçak ve kadınsıydı, Amerikalıların çoğunda olan o sinir bozucu burundan gelen ses tonu yoktu. “Ben de partiye dönmek üzere...”

“Sizi yerinizden etmiş olmayayım,” dedi Ronsard hemen ve nazikçe uzanarak kadının koluna dokundu. Kadınlarla ilişkilerinde hep nazikti ve birçoğu sanki hayatları boyunca yeterince kendilerine böyle davranılmamış gibi bu yumuşaklığa karşı kolayca açıktı. Dul kadın ise Ronsard’ın ona dokunmasına sarsılmış gibi görünüyordu hafiften ve biraz geri çekildi.

“Dışarı çıktığınızı fark ettim, üzgün görünüyordunuz.” Ronsard biraz dikkatli olmalı ve kadının temkinli halini yumuşatmalıydı.

Bir anlığına kadın hiçbir şey demedi. Sonra başını çevirip bahçeye baktı ve Ronsard boyunun asaletine, köprücük kemiklerinin kıvrımına hayran kaldı. “Müzik bana başka bir zamanı hatırlattı,” dedi kadın sonra.

Bu kadardı. Daha fazla detaya girmemiş, açıklama yapmamıştı. Ronsard, kadının ona özel hayatıyla ilgili bilgi vermeye isteksizliğini hissetti. Kadınların ona karşılık vermesine, ilgisini çekmeye çalışmasına alışkındı, bu kadının tepkisizliği ilgi çekiciydi.

“Ben Louis Ronsard,” dedi ve kadının yanındaki sandalyeye oturdu.

“Tanıştığımıza memnun oldum. Ben de Niema Jamieson.”

“Niema.” Ronsard yavaşça, telaffuzunun tadını çıkararak söyledi ismi. “Ne kadar güzel ve sıradışı bir isim.”

Niema küçük, hızlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bazen de fazla sıradışı oluyor İnsanlar hecelendiğini görmeden nasıl telaffuz edeceklerini bilemiyorlar. Bazıları ‘Nayiima’ yerine ‘Niima’ diye telaffuz ediyorlar. Duyduklarında da nasıl yazacaklarını bilemiyorlar. Çocukken annemin bana Jane, Susan ya da herhangi bir normal ismi vermiş olmasını dilerdim.”

“Bir aile ismi mi?”

“Yok öyle bir şey değil,” dedi Niema ve gülümsemesi kahkahaya döndü. Ronsard, kadının yüzünün dönüşümünden, üzünlükten neşeye geçmesinden hoşlanmıştı. “Annem Naomi isminin ritminden hoşlanıyordu ama kendisini sevmiyordu. O yüzden hoşuna gidecek bir kelime oluşturana kadar sesli harflerin yerini değiştirdi ve...” Niema ellerini iki yana açtı. “Niema böyle icat edildi.”

“Bence çok tatlı.”

“Teşekkür ederim. Ben de zamanla alıştım.” Niema omzunun üstünden balo salonuna baktı. “Sizinle konuşmak güzeldi. Sanırım artık kalkmam...”

“Tabii ki,” dedi Ronsard ayağa kalkarken. “Beni tanıyorsunuz, bu yüzden benimle yalnız kalmak sizi rahatsız etti.” Ronsard bir an duraksayıp Niema’nın karşı çıkması için bir fırsat verdi ama genç kadın bu fırsatı kullanmadı. Ronsard’ın hoşuna gitmişti bu. “Peki, bana bir dans lüt-

feder misiniz, Matmazel Jamieson?” Ronsard, Niema’nın dul olduğunu söylemesi için bir fırsat yaratmak adına kasıtlı olarak ona “matmazel” demişti.

“Madam,” diye düzeltti onu Niema ve Ronsard kadının aksanına şaşırdı. Ancak Niema’nın konuyu bu kadarla bırakıp, dulluğunu açıklamamasına üzülmüştü, ilgisi olan bir kadın medeni durumunu belli ederdi.

Ronsard’ın ilgisi ise daha da artmıştı. Bu günlerde “kovalamacanın” keyfini nadiren yaşama fırsatı oluyordu. Kadınların hepsi fazla istekliydi ve bu güzel bir durum olsa da, bazen insan avcı olmayı diliyordu.

Ronsard’ın teklifi ikisinin arasında havada kalmıştı. “Tabii ki,” dedi sonunda Niema ama ses tonunda kibarlık vardı, dostluğa karşı bir heves değil.

Ronsard hem incinmiş, hem de hoşlanmıştı. Belki de fazlasıyla şımarmıştı ama iğrenç biri olmadığını da biliyordu. Tam tersineydi hatta. Ancak bu kadın onu bir adam fark etmiyor gibi görünüyordu.

Kibarca Niema’ya kolunu uzattı ve kadın da zarafetle elini uzattı. Dokunuşu neredeyse fark edilemeyecek kadar hafifti, Ronsard’ın koluna asılmamıştı, hatta aslında ona tutunmuyordu. Beraber balo salonuna döndüler ve birden fazla insanın dikkatlerini üzerlerine çektiler. Ronsard, Madam Theriot’nun kaşlarını çatıp kocasına bir şeyler fısıldadığını gördü. Demek ki, genç arkadaşının bu ünlü silah tüccarıyla yakınlaşmasından memnun değildi.

Ronsard, Madam Theriot’ya gülümsedi, sonra avına dönüp ona küçük, asil bir reverans yaptı. Ronsard’ın tavırlarındaki bir şey kızı ürkütmüş olmalıydı, çünkü gözleri aniden büyüdü ve yumuşak dudakları aralandı. Niema uzak-

laşamadan Ronsard dudaklarını kızın eline dokundurdu, uzun sürmesine izin vermediği bir selamlamaydı bu ve kadına gözleriyle sarıldı. “Görüşmek üzere,” diye mırıldandı.

On Dördüncü Bölüm

Niema balo salonunda yürürken derin bir nefes aldı. Büyük bir badireyi atlatmıştı ve o kadar hızlı, o kadar kolay olmuştu ki bu, şaşkınlık içindeydi. Asıl plan Eleanor'un onu doğrudan Ronsard'a değil, onunla konuşan insanlara tanıştırmasıydı. Sonunda ikisinin yolları karşılaşacaktı ama onu tanıştıranın Eleanor olması garip görünecekti, çünkü kadın doğal olarak en yakın arkadaşının kızının Ronsard gibi bir adamla yakınlaşmasını istememeliydi.

Bütün bunlara gerek kalmamıştı tabii. Niema gözünün ucuyla, Ronsard'ın, onun çoktan tanıştığı biriyle -adamin adını hatırlamıyordu- konuştuğunu ve ikisinin de onu izlediğini görmüştü. Tam o anda orkestra çok güzel bir müzik çalmaya başlayınca Niema'ya ilham gelmişti.

Bir an yüzünde üzüntünün gezinmesine izin vermiş, sonra da Fransız hükümetinde sıkıcı biri olan beyefendiden müsaadesini istemişti. Eleanor'un kulağına eğilip "İzliyor. Verandaya çıkacağım," diye fısıldamıştı.

Oyunculuk yetenekleri Hollywood yıldızlarını aratmayan Eleanor hemen fırsatı görmüş ve Niema'nın ne yapmak istediğini anlamıştı. Endişeli bir yüz ifadesi takınmış ve Niema'nın koluna dokunmuştu. Tavrı çok abartılı değildi ama anlayışlı dokunuşunun fark edilmesi zordu.

Sonra Niema sadece verandada oturmuş ve beklemişti. Beş dakika içinde de Ronsard onun yanına gelmişti.

Ronsard dikkat çekici şekilde yakışıklıydı. Niema'nın gördüğü fotoğraflar adamın gerçek hayattaki halinin hakkını vermemişti. Ronsard uzundu, egzotik elmacık kemiklerinin üzerindeki gözleri koyu maviydi ve uzun, siyah saçlarını omuzlarına düşecek şekilde açık bırakmıştı. Zarif bir smokinin içinde bir vahşi, işte bu yıkıcı bir karışımды.

Ronsard'ın sesi alçak ve yumuşaktı, görgüsü kusursuzdu ve gözleri hem ilgisini hem de üzüntüsüne olan endişesini ifade edebiliyordu. Resmi bir partideki romantik, yakışıklı bir Fransız önüne her çıkan kadının dizlerinin bağını çözmeye yeterdi.

Niema, Eleanor'un yanına gelir gelmez, yaşlı kadın onu bileğinden tuttu ve Ronsard'a kaşlarını çatarak Niema'nın kulağına fısıldamak için eğildi. Güya Ronsard'ın kim olduğunu Niema'ya yeni söylüyordu. "Görev tamam mı?"

Niema yüzüne önce şaşkın, sonra da paniklemiş bir ifade yerleştirdi. Sonra hızla Ronsard'a baktı. "Dans etmek istedi," diye mırıldandı.

Sadece temel hikâyeyi ve Niema'nın Ronsard'ın dikkatini çekmesi gerektiğini bilen Eleanor, başbakanın kızı yaklaşıırken prova edilmiş bir gülümsemeyle döndü ve Niema'nın dikkati New Hampshire'da yaşayan ve görünüşe göre ülkesini özleyen genç bir elçilik çalışanı tarafından ele

geçirildi. Niema o eyalete daha önce hiç gitmediği için adamın ayrıntılı sorular sormamasını umuyordu.

Niema'nın hayatı boyunca katıldığı tek resmi parti lise mezuniyet balosuydu. Bu onun seviyesinin çok üstündeydi ama şaşırtıcı şekilde kendini rahat hissediyordu. Kıyafetler güzeldi, yiyecekler daha egzotikti, insanlar daha ciddi ve kendi önemlerinin daha fazla farkındaydı ama sonuçta aynı dinamikler burada görünüyordu: Kibar sohbet, kibar kahkaha, bitmek bilmeyen tanışmalar. Lobiciler politikacılar üstünde çalışırken, politikacılar herkes üstünde çalışıyordu. Herkes bir başkasından bir şeyler istiyordu.

Niema dilin konuşulduğunu duyduğu andan itibaren Fransızcası hızla geri dönmüştü ama zaten en iyi konuştuğu dil Fransızcadı. Ancak Ronsard İngilizce konuştuğu için, Niema da ona aynı dilde karşılık vermişti. Niema, Ronsard'ın hiçbir şeyi dikkatinden kaçırmayan bir adam olduğundan şüpheleniyordu ama Ronsard, Niema'nın onu anlamadığını düşünürse söyledikleri konusunda daha az dikkatli olabilirdi. Ancak Niema Fransızca'yı konuştuğu gerçeğini saklamak niyetinde değildi, çünkü bu yalan çok kolay ortaya çıkabilirdi ve adam hemen şüphelenirdi.

Onunla ilgileniyormuş gibi görünmekten kesinlikle kaçınılmalıydı. Tam tersiymiş gibi davranmalıydı hatta. Bütün hamleleri Ronsard yapmalıydı, böylece Niema'nın onun villasına davet için oyun yaptığından şüphelenmeyecekti. Ancak Niema aynı zamanda ondan hoşlandığını da göstermeliydi yoksa daveti kabul etmek için hiçbir nedeni olmayacaktı.

Ronsard'ın çevresinde ona hayran olan diğer kadınlar Niema'nın yararınaydı. Niema diğerleri gibi karşılık ver-

mediğı için Ronsard'ın zihninde farklı bir yerde olacaktı. Erkekler meydan okumaları severdi, Niema da ona tam bunu verecekti.

Dans başladı ve Niema ona soran ilk adam tarafından pistte yönlendirilmeye izin verdi, bu kişi de onunla konuşan şu sıkıcı beyefendi idi. Adam, Niema'nın ağzından su çıkmasını bekliyormuş gibi kollarını sıkıp duruyor, aynı zamanda da safkan at yarışlarıyla ilgili konuşuyordu. Niema gülümseyip arada biraz yorum yaptı, adam mutluydu.

Sonra büyükelçi bir dans teklifinde bulundu. Adam görmüş rengi saçları ve tatlı bir gülümsemesi olan, karısından biraz kısa boylu, ciddi bir beyefendi idi ama kusursuz nazikliği Niema'yı hemen rahatsız etmişti. Niema'yla gerçekten eski bir arkadaşın kızı gibi konuşuyor, güya ortak arkadaşları olan insanlar hakkında muhabbet ediyor, Niema'nın çocukken ailelerinin beraber geçirdiğı tatilden bahsediyordu. Niema, büyükelçi olmanın gerekliliklerinden birinin mükemmel bir yalancı olup olmadığını düşündü, çünkü adam bu konuda harikaydı.

Büyükelçiyle dansı bittikten sonra müsaade istedi ve kadınlar tuvaletine girdi, orada elinden geldiğince zaman öldürdü. Hemen balo salonuna dönmedi, diğerk odalarda da dolaştı ve çoktan tanıştırıldığı insanlarla konuştu. Ronsard onunla gerçekten dans etmek istiyorsa, onu bulması gerekecekti.

Öyle de oldu. Sıcak bir el Niema'yı dirseğinden kavradı ve Ronsard "Bana dans sözü vermiştin," dedi.

Niema tereddüt etti. Çevrelerine küçük bir sessizlik çökmüştü. Herkes Ronsard'ın kim olduğunu biliyordu ve tabii ki Niema'nın onu reddedip etmeyeceğini görmek için-

bekliyordu. Niema, Ronsard'ın gözlerini kıstığını gördü ve sessizliğin içinde "Başparmaklarınızı riske atmaya emin misiniz?" dedi.

Etrafında rahatlamış insanların kahkahaları duyuldu. Ronsard'ın yüz ifadesi de rahatladı ve dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Başparmaklarım onur duymuş olurlar." Elini uzatıp balo odasının yönünü gösterdi.

Niema sakince onun yanında yürüdü ve belinde duran eli görmezden geldi. Orkestra diğer çaldıklarından daha sakin bir müziğe geçmişti ve Niema, Ronsard'ın bekleyip bu anı seçtiğini ya da orkestraya rüşvet verdiğini fark etti.

"Beni reddedeceğinizi düşünmüştüm," dedi Ronsard alçak bir sesle ve koluyla Niema'nın belini kavrayıp, onunla bir çember çizerek döndü. Niema'yı onun vücudunun sıcaklığını, bacaklarının onun bacaklarına dokunuşunu hissedebileceği kadar yakınında tutuyordu ama rahatsız olup geri çekileceği kadar da uzağındaydı.

"Öyle yapacaktım."

Adamın kaşlarından biri havaya kalktı, yüz ifadesi alaycıydı. "Neden vazgeçtiniz?"

"Bir danstan zarar gelmez," dedi Niema sakince.

"Bence de." Ronsard, Niema'nın yüzüne baktı, ses tonu nazikti. "Madam Theriot'nun sizi benimle ilgili uyardığını varsayıyorum."

"Anlaşılabilir bir şey değil mi sizce de?"

"Öyle ama gereksiz. Size zarar vermeye niyetim yok."

Niema buna cevap vermedi, Ronsard onu pistte gezdirirken yüz ifadesi sakindi. Ronsard yaptığı şey çok kolaymış gibi bir asaletle dans ediyordu ve Niema el planörüyle uçma kursuna gitmek istese de ailesinin ona dans dersi aldıracağı

için Tanrı'ya şükrediyordu, en azından kendini utandırmıyordu şimdi. Sonuçta sosyetenin üyeleri dans etmeyi bilmeliydi.

Niema sohbeti ilerletmek için bir çaba göstermeyince Ronsard "Sadece ziyaret etmeye mi geldiniz, yoksa elçilikte çalışıyor musunuz?" diye sordu.

"Tanrı aşkına, hayır!" Niema eğlenmiş görünüyordu. "Sadece ziyarete geldim."

"Ne kadar buradasınız?"

"Kesin bir tarih yok. Birkaç hafta."

"Uzun bir süre değilmiş," diye yumuşakça yakındı Ronsard. Niema'ya öyle bariz bir erkeksi ilgiyle bakıyordu ki bir kadının bunu anlamaması için kör olması gerekirdi.

"Mösyö Ronsard..."

"Lütfen, hemen endişelenmeyin. Hoş bir kadınsınız ve Paris'teyken sizi gerçekten görmeyi çok isterim. O kadar."

"Bir anlamı olmaz." Niema gözlerini kaçırıp Ronsard'ın omzunun üstündeki bir noktaya kitlendi. Ses tonunun yumuşak ve hafifçe üzgün olmasını sağlamıştı.

Ronsard, Niema'nın belindeki yönlendirici dokunuşunu sertleştirdi ve avucunu ona doğru bastırdı. Niema'nın elbisesinin bel dekoltesi epey fazlaydı ve Ronsard'ın parmakları onun çıplak tenine dokunuyordu. "Zevk almanın her zaman bir anlamı vardır."

"Bu günlerde zevk almakta pek iyi değil gibiyim."

"O zaman tekrar eğlenmeyi öğrenmelisiniz."

Niema'nın dudakları titredi, gözlerinden acı dolu bir bakış geçti. Ronsard, tam olarak Niema'nın istediği gibi bunu fark etti. "Kabalığımı affet," diye mırıldandı ve Niema'nın şakaklarına yaklaşacak kadar başını aşağı eğdi. "Sizi rahatsız etmek değildi niyetim."

Niema da dudaklarını birbirine bastırıp başını yukarı kaldırdı. “Orkestra çok iyi, değil mi? Bu parçayı çok severim.”

Ronsard, Niema’nın konuşmayı daha havadan sudan meselelere çekmesine izin verdi ama Niema bütün bu zaman boyunca adamın bakışlarını kendi yüzünde hissetti. Louis Ronsard kesinlikle ava çıkmış bir adamdı. Niema, şimdiye kadar adamın canını acıtmadan ona karşı isteksiz görünmeyi iyi başarmıştı.

Dans bitince Niema ona teşekkür etti ve gitmek için yeltendi. Ronsard onun ardına düştü. “Daha önce Paris’e gelmiş miydiniz?”

“Evet, elbette.”

“Ah... Size şehri gezdirmeyi umut ediyordum.”

“Mösyö...” Niema ne diyeceğini bulmaya çalışıyormuş gibi tereddüt etti. “Haddimi aşıyorsam bağışlayın ama bir çeşit ilişki yaşamakla ilgilenmiyorum. Mesleğiniz bir engel oluşturmuyor olsaydı bile...”

“Sizi herhangi bir şekilde rahatsız ettiysem,” diye araya girdi Ronsard, “siz beni bağışlayın. Evet, sizinle zaman geçirmeyi isterim. Veranda da olduğu gibi sizi gülümsetmeyi de isterim. Böyle güzel bir kadının gözleri bu kadar hüznü bakmamalı. Sizi öpemeyeceğimi ya da başka şekillerde sizinle yakınlaşamayacağımı söyleseniz bile, yine de beraber bir akşam yemeğine çıkmayı isterim.”

Niema, Ronsard’ın kullandığı “yakınlaşma” kelimesinden öyle hoşlanmıştı ki bir anlığına dikkati dağıldı ve gülümsemeden edemedi.

“İşte! Şimdiden hedeflerimden birini başardım.” Ronsard parmağının ucuyla Niema’nın gülümseyen dudakları-

nın köşesine dokundu. “Gülümsemen hatırladığım kadar güzelmiş. Lütfen yemek teklifimi kabul et. Hakkımda söylenenlerin epey abartıldığına emin olabilirsin.”

Niema, gerçeği arıyormuş gibi Ronsard’ın yüzünü inceledi. Sonunda isteksizce de olsa konuşmaya başladı. “Uzun zamandır biriyle randevulaşmadım, kocamdan beri...” Niema cümlesinin sonunu getirmede ve uzaklara baktı.

“Dulsun sanırım,” dedi Ronsard. “Evet, seninle ilgili etrafa bir şeyler sordum. Kaybın için çok üzgünüm. Ne kadar zaman önce oldu?”

Beş. Niema’nın beyninde bu kelime yankılandı ve bu sefer yüzünde beliren üzüntü sahte değildi. Beş, uzun yıl. “İki yıl,” diyebildi zorla, sesi titrek çıkmıştı. “Çoğu insan bunun yas tutmak için yeterli bir süre olduğunu söylüyor ama değil...”

Ronsard’ın yüz ifadesi hüznünlüydü. “Bence kalbin kendine özel ayrı bir takvimi var. Kimsenin seni acele ettirmesine izin vermemelisin, ben dahil. Beraber akşam yemeği için buluşmamıza başka hiçbir beklenti ilıştırmeyeceğime dair sana söz veriyorum. Hoş biriyle yemek yemiş olurum sadece, o kadar. Belki de öğle yemeğini tercih edersin?”

Niema fikrini değiştirmesine izin verdi ve yumuşakça konuştu. “Evet, öğle yemeği kulağa...”

“Daha güvenli mi geliyor?” dedi Ronsard.

“Daha rahat. Randevu gibi değil.”

Adam güldü. “Anlıyorum. O zaman Madam Jamieson, benimle akşam yemeğine çıkmamaya var mısınız? Onun yerine öğle yemeğine gidelim.”

Niema ona gülümsedi. “Bu kulağa güzel geliyor.”

Ronsard eve döner dönmez, villayı aradı. Saat sabahın birini geçmesine rağmen Cara hemen telefonu cevapladı.

“Şu bilgisayarıma bir bakmanı istiyorum. New Hampshire’lı Niema Jamieson ile ne kadar şey bulabiliyorsan bul. Kendisi dul, Amerika elçisinin bir arkadaşı ve onlara ziya-rete gelmiş.”

“Adı nasıl yazılıyor?”

Ronsard bir an tereddüt etti sonra kadının, annesinin kendi ismini “Naomi”den yola çıkarak bulduğunu söylediğini hatırladı. “N-i-e-m-a,” dedi, “yirmili yaşların sonunda ya da otuzlarının başında. Siyah saçlı ve gözlü.”

“Anladım. Ne zamana lazım?”

“Sabah.”

“Hemen ilgileniyorum.”

Ronsard telefonu kapattı ve lüks yatak odasında volta atmaya başladı. Bir kadından böyle etkilenmeyeli uzun zaman olmuştu ama bu, dikkatsiz olacağı anlamına gelmi-yordu. Eğer Niema Jamieson görüldüğü gibi biri değilse yakında anlaşılırdı. Ve eğer bir şey saklamıyorsa, Ronsard bu zevkli kovalamacaya ve baştan çıkarmaya başlamayı sabırsızlıkla bekliyordu. Çoğu kadına en sonunda sahip olu-nurdu, Ronsard, Niema’nın da farklı olacağını düşünmü-yordu.

Kovalamanın, öğle yemeği davetini kabul edince öyle zafer kazanmış gibi hissetmenin ne kadar zevkli bir şey ol-duğunu unutmuştu. Kendi kendine güldü, ne kadar küçük bir zaferdi, oysa kendini tam bir fatih gibi hissediyordu. Bu dulun yüzüne, tatminkar bir gülücük konduracaktı.

Kadın, kocasının anısına iki yıldır sadık kalmıştı. Böy-le bir bağlılık dünyada nadir bulunuyordu. Ronsard, Nie-

ma'ya bu yüzden saygı duyduğunu ve yaşadığı aşkı kıskandığını fark etti. Böyle bir aşkı Ronsard'ın aklı almıyordu, Mariette'i seviyordu tabii, Laure de onun kalbindeydi ama böyle sarsıcı, romantik bir aşk... Hayır, öylesini tatmamıştı. Tutku, evet. Şehvet. Sahiplenme. Ama aşk, hayır. Ronsard, birine bu şekilde aşık olabileceğini düşünmüyordu, öyle derin duygular yaşabilme yeteneğine sahip olduğundan emin değildi. Belki de çok temkinliydi, dışarıya çok kapalıydı, kendini korumasız bırakmayı riske atamayacak durumdaydı.

Niema Jamieson gibi bir kadın için bile bunu yapamazdı.

On Beşinci Bölüm

Yatağın yanındaki telefon sabahın altısında çalışınca Niema irkilerek uzandı. Yatakta döndü ve telefona uzandı. “Merhaba.” Sesi, hissettiği kadar uyukulu çıkmıştı.

Karşı taraftan bir gülme sesi geldi. “Gayet uyanıkmişsin gibi geliyor sesin.”

John. Adamın sesi, Niema’nın karnında tuhaf bir etki yaratıyordu. İyice yastığa gömüldü. “Biz, sosyal kelebeklerin uykuya ihtiyacı da oluyor.”

“Peki, kanat çırpışlarınız etrafta bir etki yarattı mı?”

“Kesinlikle evet.” Niema esnedi. “Birkaç dakika içinde.”

“Sana demiştim. Amipten farkımız yok.”

“Umarım bu hat güvenlidir,” dedi Niema bir anda panikleyerek.

“Eğer değilse, teşkilat işini düzgün yapmıyor demektir. Elçilikteki tüm hatlar güvenlidir ve ben de güvenli bir telefondayım. Dün gece olan her şeyi anlat bakalım.”

Onun dün gece Ronsard ile tanıştığını nereden bildiğini

merak etti Niema. “Beni takip mi ediyorsun? Nasıl? Neredesin?”

“Tabii ki ne yaptığını izliyorum,” dedi sakince John. “Seni bunun içine sokup tek başına bırakacağımı mı sandın? Şimdilik yakınlardayım.”

Niema, John’un ona bundan daha fazlasını anlatmayacağını fark etti. Yine de yeterliydi. Niema onun sesini duyana kadar, John’u, sürekli yanında oluşunun yarattığı meydan okumayı ne kadar özlediğini fark etmemişti. John yakınlardaysa, bu Niema’nın da dikkatli olması gerektiği anlamına geliyordu, çünkü adam her an kendini gösterebilirdi. Niema, duştan bir anda cırılçıplak çıkıp onunla yüz yüze gelmek istemiyordu. Tabii bir yandan da...

Eyvah. Niema bu düşüncenin peşinden gitmeden kendini durdu. Bunun yerine dün gece yaşananları anlatmaya başladı. “Beni verandaya kadar takip etti, kendini tanıttı ve daha sonra dans etmeyi teklif etti. Dans ederken beni akşam yemeğine çağırdı. Teklifini reddettim. Bugün, saat birde, Le Cafe Marly’de öğle yemeğine çıkacağız. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Louvre’un Richelieu kanadında. Görüp görünmek istiyorsan oraya gidersin.”

“Ben de onunla öğle yemeğinde, akşam yemeğinden daha yalnız oluruz diye düşünmüştüm.”

“Cafe Marly’de olamaz. Neden onunla yalnız olmaya çalışıyorsun?”

“Eğer dürüst bir yurttaş ve büyükelçinin eşinin eski aile dostlarından biriysen, bir silah tüccarıyla buluşurken, bir silah tüccarıyla görünmekle ilgili en azından endişelenmem mantıklı olmaz mı?”

“Ronsard, Paris’teki bütün önemli insanlarla beraber görünüyor,” dedi John soğukça.

“Evet, ama ben farklıyım.” Niema bunu öyle bir havayla söylemişti ki John yine güldü.

“Ne zaman pes edeceksin de yemeğe çıkacaksınız? Yeterince zamanımız olursa, çevrene bazı insanlar yerleştirebilir, masaya dinleme cihazı koyabilir, buna benzer şeyler yapabilirim.”

“Pes edeceğimi düşünmüyorum. Onunla öğle yemeğine çıkacağım ama bundan başka onu çok fazla cesaretlendirmek istemiyorum.”

“Arazisine davet etmesine yetecek kadar cesaretlendir yeter.”

“Onunla arkadaş olacağım, o kadar.”

Telefon hattında bir sessizlik oldu. “Eğer bana onunla yatmayacağını söylemeye çalışıyorsan, bunu yapmanı zaten hiç düşünmemiştim,” dedi sonunda, ses tonu düzleşmişti.

“Bunu duymak güzel, çünkü seks hiçbir zaman bir seçenek değildi. Yine de emrettiğin gibi şu lanet olası doğum kontrol haplarını almaya başladım.”

Tekrar bir sessizlik oldu. “Hapları bir ilişki yaşamaya karar verirsen diye almıyorsun, bir şeyler ters giderse diye alıyorsun.”

Niema o zaman anladı. Eğer durumlar ters giderse ve ele geçirilirse tecavüze uğrayabilirdi. “Anladım,” dedi yumuşakça. Doğum kontrol hapi muhabbeti İran’daki işte konuşulmamıştı, çünkü zaten o sırada hap kullanıyordu. Dallas ile bir aile kurmaya başlamadan önce birkaç yıl ya da daha fazla beklemeyi istemişlerdi.

“Temas içinde olacağım,” dedi John ve telefonu kapattı.

Niema yavaşça ahizeyi yerine bıraktı ve tekrar yatağa kıvrılıp yattı ama uykusu tamamen kaçmıştı. Beyni uyarılmış hissediyordu, John'la konuştuğunda olduğu gibi zihni bir yerlere koşuyordu. Niema'nın ihtiyacı olan şey sağlam, uzun bir koşuydu. Düşündükçe bu plan daha iyi görünmeye başladı. Eleanor'a koşabileceği en iyi neresi olduğunu sorardı. Yataktan çıktı ve ne olur ne olmaz diye getirdiği eşofmanlarını aramaya başladı.

Eleanor koşabileceği bir yeri bilmekle kalmayıp görev dışında olan ve koşmaya bağlı bir askeri de eşlik etmesi için yanına verdi. Niema ve asker tıraşlı ciddi genç adam terden sıırıslı olana kadar yan yana koştu. Elçiliğe geri döndüklerinde, Niema çocuğa ham olduğunu söyleyerek takılmıştı, o da Niema'ya gelecek izin zamanında yapacağı düğününün bütün ayrıntılarını anlatmıştı.

Koşmanın verdiği güçle kendini hem yenilenmiş hem rahatlamış hisseden Niema duş aldı ve hafif bir kahvaltı yaptıktan sonra Ronsard'la öğle yemeğine çıkmadan önce biraz alışveriş yapmaya karar verdi. Eleanor ona ilginç dükânların bir listesini verdi ve Niema, Fransa'nın başkentine doğru yollandı.

Taksi onu Cour Napoleon'daki Cafe Marly'ye bire iki dakika kala bıraktığında Niema devasa bir alışveriş torbası taşıyordu. Kafeye baktı ve bir anlığına içini güçlü bir özlem sardı. John'la böyle bir yerde buluşmayı isterdi... *Hayır*, dedi kendine sertçe ve bu düşünceden uzaklaştı. İş üstündeyken dikkatini kaybetmemeliydi. Odaklanmalıydı, John'un ne yapıyor ya da yapmıyor olduğunu veya onunla randevulaşarak öğle yemeğine veya akşam yemeğine çıkmanın nasıl bir şey olacağını düşünmemeliydi... "Yine yapmaya başladım," diye mırıldandı.

John ile ilgili bütün düşünceleri bir kenara atıp kafeye girdi ve hemen karşılandı. Sadece “Mösyö Ronsard,” demesi yetmişti, hemen Niema’yı bir masaya aldılar.

Ronsard çoktan gelmişti, ayağa kalkarken gülümsedi. Niema’nın elini tutup öptü, sonra onu karşısındaki sandalyeye değil, yanındakine oturttu. “Dün gece olduğundan bile güzel görünüyorsun bugün.”

“Teşekkür ederim.” Niema klasik, tek parça kırmızı bir elbise giymiş ve tek sıralı, incili bir kolye takmıştı. Eğer Ronsard’ın zevk sahibi bir gözü varsa, ki öyleymiş gibi görünüyordu, Chanel’in tarzını ve kalitesini anlardı. Niema etrafına bakındı, mekan ilgisini çekmişti. Kafey, Louvre’daki çarpıcı sanat eserlerinden ayıran tek şey cam duvarlardı.

“İşıldıyorsun. Bir milletin ekonomisine can vermek sana yakışıyor olmalı.” Ronsard başıyla alışveriş torbalarını gösterdi.

“Bir kadının hiçbir zaman yeterince ayakkabısı yoktur.”

“Öyle mi? Kaç çift ayakkabın var?”

“Yeteri kadar değil,” dedi Niema kararlı biçimde ve adam güldü.

Ronsard bugün saçlarını sade, altın bir tokayla arkadan tutturmuştu. Ancak smokin yerine pantolon ve keten ceket giymiş olsa da, saçlarını toplamış olsa da kafedeki kadınlar dün geceki gibi ona bakıyordu. Ronsard’ın ilgi çeken, doğal, egzotik bir ihtişamı vardı.

Kötülük insanın yüzünden belli olmalı, diye düşündü Niema. Yüz hatlarını bozup karartmalı, kişinin içindeki varlığına dair bir belirti sunmalı. Ama Ronsard kötücülse, Niema buna dair hiçbir iz görmemişti. Şu ana kadar Ronsard kusursuzca kibar ve çekiciydi, tavırlarında sahteymiş gibi görünmeyen bir sevecenlik vardı.

“Pekâlâ,” dedi Ronsard arkasına yaslanarak, tamamen rahattı. “Söyle bakalım, Madam Theriot seni benim hakkımda bir kere daha uyardı mı?”

“Tabii ki. Eleanor beni umursar.”

“Senin için tehlikeli olduğumu mu düşünüyor?”

“Nahoş bir kişilik olduğunu düşünüyor.”

Ronsard, Niema’nın dürüstlüğüne şaşırarak gözlerini kapatıp açtı ve sonra yüksek sesle güldü. “O zaman niye buradasın? Tehlikeye olan bir arzun mu var, yoksa beni korkunç hayatımdan kurtaracağını mı düşünüyorsun?”

“İkisi de değil.” Niema ona karanlık, ciddi gözlerle baktı. “Bence iyi bir adam olabilirsin, seni hiçbir şeyden kurtaramam. Ayrıca benim için hiçbir tehlike oluşturmuyorsun.”

“Sanırım gücenmeliyim,” diye mırıldandı Ronsard. “Sana en azından bir açıdan tehlike oluşturmayı isterdim. Onu çok fazla sevmiş olmalısın.”

“Söyleyebileceğimden çok daha fazla.”

“Nasıl bir adamdı?”

Niema’nın yüzünde bir gülümseme belirdi. “O... Birçok açıdan olağanüstüydü ve bazı açılardan bütün erkekler gibiydi. Tıraş olurken yüzü şekilden şekle girerdi, soyunduktan sonra kıyafetlerini yerde bırakırdı. Denize açılırdı, kendi uçağını kullanırdı, ilk yardım dersleri alıyordu ve düzenli olarak kan bağışlardı, her seçimde oy verirdi. Birçok çift gibi gülerdik, tartışırdık ve planlar yapardık.”

“Böylesine sevilmek... Şanslı adammış.”

“Şanslı olan bendim. Peki ya sen? Hiç evlendin mi?”

“Hayır, hiç o kadar şanslı olmadım.” Ronsard omuzlarını silketti. “Belki bir gün.” Ancak ses tonundan, evliliği güneşin batıdan doğması kadar mümkün gördüğü anlaşılıyordu.

“Kötü itibarının birçok kadını korkuttuğunu düşünmüyorum,” diye takıldı adama Niema. “Buradaki bütün kadınların gözü senin üstünde.”

Ronsard, bunun doğru olduğunu görmek için birçok adamın yapacağı gibi etrafına bakmadı bile. “Yalnızsam, öyle olmasını istediğim içindir. Dün akşam senin kocana karşı bariz biçimde hissetmiş olduğun -hâlâ hissettiğin- gibi bir şeyi hiç tecrübe etmediğimi düşünüyordum. Bir yanımdır bu kadar çok sevmenin güzel olacağını düşünüyorum ama başka bir tarafım böyle hissetmediğime minnettar. Niye sana bunları söylüyorum ki?” diye sordu Ronsard pişmanlıkla. “Birini asla sevemeyeceğimi sana söylemek, benimle bir ilişki yaşamam için seni ikna etmenin iyi bir yolu değil.”

Niema güldü. “Rahatla,” dedi, adamın eline dokunarak. “Bir ilişki yaşamamız mümkün değildi zaten.”

Ronsard çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Böyle olmamasını çok isterdim.”

Niema kafasını iki yana sallarken yüzünde eğlendiğini belli eden ifade silinmemişti. “Olamaz. Sana sadece arkadaşlık teklif ediyorum.”

“O zaman arkadaşın olmaktan gurur duyarım. Ve umut etmeye devam ederim,” dedi Ronsard gözleri parlayarak.

O günün akşamında Ronsard, Cara’nın kendisine faks-ladığı Niema’yla ilgili belgeleri aldı. Geldiklerinde hepsini hızlıca okumuştur ama şimdi hepsini daha yakından inceliyordu. Niema Jamieson ile ilgili şüphe uyandıracak hiçbir şey yoktu. New Hampshire’daydı, kızlara özel bir lisede okumuştur, yirmi dört yaşında evlenmiş, yirmi sekiz

yaşında dul kalmıştı. Kocasını bir yat kazasında ölmüştü. Birkaç kez sosyete haberlerinde isimleri geçmişti, ikisi için çoğunlukla “sadık çift” tanımlaması kullanılmıştı. Niema tam olarak görüldüğü gibi biriydi ve bu dünyada nadir bulunan bir şeydi.

Ronsard ondan hoşlanmıştı. Niema şaşırtıcı derecede dürüst olabiliyordu ama kötü niyetli değildi. Bir anlamda, Niema’nın ondan romantik anlamda ilgilenmemesini bile sevmişti. Onu hâlâ yatağa atmak istiyordu ama Niema hiçbir baskı yapmıyordu, Ronsard’ın karşılması gereken bir beklenti yoktu. Kadın onunla sadece öğle yemeğine çıkmıştı, o kadardı. Sonrasında elçiliğe bir taksiyle dönmüştü, bir davet imasında bile bulunmamıştı ve bu da Ronsard’ın onu bir daha görmek için daha da kararlı olmasını sağlamıştı. Ona yine akşam yemeğine çıkmayı teklif etmişti, ve yine kibarca reddedilmişti. Ronsard, kadını bir öğle yemeğine daha çıkmaya ikna edene kadar ısrar etmek zorunda kalmıştı.

Telefon çaldı, özel hattıydı ve Ronsard dalgınlıkla cevap verdi. “Ronsard.”

Arayan Cara’ydı. “Ernst Morrell temasa geçti.”

Ronsard dudaklarını birbirine bastırdı. Morrell’i ne seviyor, ne de adama güveniyordu. İşinin doğası gereği fanatiklerle, delillerle ya da bariz katillerle ilgilenmesi gerekiyordu ve Morrell büyük ihtimalle en beteri idi. Adam, küçük ama özellikle tehlikeli bir terörist örgütün başıydı ve bombalara ayrı bir ilgisi vardı. Almanya’da bir hastaneye patlayıcılar yerleştirmiş ve ülkenin Irak’a karşı askeri müdahalesine misilleme olarak altı hastanın ölümüne sebep olmuştu.

“Ne istiyor?”

“RDX-a’yı duymuş. İstiyor.”

Ronsard galiz bir küfür etti. Önce Temple, şimdi de Morrell. Ancak Temple başka bir şey, Morrell bambaşka bir şeydi. Ronsard RDX-a’yla ilgili bilginin sızacağını bekliyordu ama bu kadar hızlı olacağını tahmin etmemişti. Üreticiyle arasında bir anlaşma vardı ve bu maddenin tek sağlayıcısı Ronsard olacaktı. Böyle bir tekel, normalde ikisi için de kârlı olmalıydı, en azından başka birisi maddeyi taklit etmeyi başarana kadar. Ancak Ronsard kimseye maddeden bahsetmemişti, çünkü patlayıcı hâlâ kusursuzlaştırılmamıştı, erkenden patladığına dair talihsiz biçimde ünlenmesinin yerine güvenilir olduğu zaman daha çok talep olacaktı. Bu da mantıklı olarak üreticinin, herkesin RDX-a’yı öğrenmesinde sorumlu olduğu anlamına geliyordu.

Görünüşe göre ortakları hızlı bir kazanç uğruna gelecekte elde edecekleri büyük serveti feda etmeye karar vermişlerdi. Ronsard iç çekti. Hepsinin canı cehenneme. Kendi oranını alacak ve satın alanlara maddenin henüz güvenilir olmadığına dair uyarıda bulunacaktı. O noktada işini korumalıydı, çünkü kaynağın dar görüşlü olduğu ortaya çıkmıştı.

“Ne zamana istiyor?” diye sordu pes ederek ve gözleri arasında bir anda beliren ağrıyı geçirmek ister gibi başını ovmaya başladı.

“Söylemedi. Seninle konuşmak istiyor.”

“Bir telefon numarası bıraktı mı?”

“Evet, dediğine göre o numaraya kırk beş dakika içinde ulaşabilirmişsin.”

Bu, en azından daha iş bilir örgütlerde yaygın bir yöntemdi: Sıklıkla hareket ediyorlardı ve iletişime geçilebilme-

leri için kısa bir zaman aralığına sahiplerdi. Böyle yöntemler, yerlerinin tespit edilme şansını azaltıyordu.

Ronsard, Cara'nın verdiği numarayı bir yere yazdı ve bağlantıları kesildiği anda Morrell'i aramaya başladı. Bir Londra numarasıydı. Telefonun çalar sesi kulağında çınladı ve ahize kaldırılınca ses kesildi. "Fırın." Kelime ağır bir ak-sanla söylenmişti.

Ronsard sadece tek bir kelime söyledi, kendi adı. Otuz saniyelik bir sessizlikten sonra farklı bir ses "Hızlısın, dostum," dedi neşeyle. Morrell bodur, geniş göğüslü bir adamdı ama sesi uyumsuz bir şekilde yumuşaktı. Kelimeleri ağzından fırlatıyormuş gibi konuşurdu, kullandığı hızla sesinin yumuşaklığının etkisini yok etmeye çalışıyordu.

Ronsard, Morrell'in dostu değildi ve asla olmayacaktı. "Sanırım bir isteğin var."

"Şu yeni tarifiyle ilgili ilginç dedikodular duyuyorum! Bin kilo varsa kullanabilirim."

Bin kilo! Ronsard'ın kaşları havaya kalktı. Bu kadar patlayıcı Londra'yı haritadan silmeye yeterdi, tabii Morrell bunu tek bir yerde kullanmazdı. Bütün sanayileşmiş dünyada yıkıma sebep olur ya da birazını kendi satardı. "Böyle bir miktar epey pahalı olur."

"Bazı şeyler maliyetine değer."

"Peki, tarifi tam olarak mükemmelleştirilmediğini de duydun mu?"

"Nasıl mükemmel değil?"

"Sonuçlar güvenilirmez. Değişken."

"Öyle demek." Morrell bunun üzerine düşünürken sessizleşti. Aklı yerinde olan hiç kimse nakliye sırasında patlayacak bir maddeyle çalışmak istemezdi ama bu insan-

ların dünyasında aklın yerinde olması bir gereklilik, değil diye düşündü Ronsard.

“Bu talihsiz sonuca sebep olan şeyler nedir?”

“Sert nakliyat. Mesela yere düşürmek.”

Bir diğer iç çekiş daha. Eğer birisi RDX-a’yı uçakta kullanmak istiyorsa, madde el çantasında olmalıydı, böylece kişi maddenin hareketini kontrol edebilirdi. Bu da bir intihar saldırısı olurdu. Ya da 183 sefer sayılı Delta uçuşunda olduğu gibi ne taşıdığını bilmeyen bir kurye de kullanılabilirdi.

“Bu riskleri kabul etmek zorunda insan,” dedi Morrell sonunda. Patlayıcıyı kendisinin taşımayacağı buradan anlaşılıyordu.

“Bir sorun daha var”

“Çok fazla sorun var!” Şimdi Morrell en sevdiği oyuncak gibi kırılmış gibi huysuzlaşıyordu.

“Tarif belirli bir zaman aralığı içinde kullanılmalı, yoksa beklenmedik şekilde çalışabilir. Zamanlama kesin olmalı.”

“Ben de öyle duydum dostum, öyle duydum! Çok ilginç bir tarif”

“Bin kiloyu idare etmesi zor olacaktır.”

“Planlı çalışan biri böyle bir görevin altından kalkabilir. Nakliyatı ne zaman hazır olur?”

Ronsard, bu cevaptan Morrell’in çoktan hedeflerini seçtiğini, hepsine aynı anda sardırılacağını anladı. Ancak adam kendi örgütünde bütün bunları yapacak kadar kişiye sahip değildi. Farklı örgütler, eğer ortak bir düşmanları varsa bazen işbirliği yapabiliyordu.

“Emin değilim,” dedi Ronsard, Morrell’e. “Çok yüksek bir miktar bu. Üreticinin elinde o kadar olmayabilir.” Ronsard, üreticide bu kadar olmadığından emindi.

“İki hafta içinde bana bu tarifi verirse, işin içinde güzel bir para var.”

“Siparişini üreticiye ileticeğim.”

“İyi, çok iyi! Yarın yine ararım.”

Ronsard telefonu kapattı. Canı epey sıkılmıştı, RDX-a’yı böyle erkenden piyasaya sokarak, üretici hem kendilerini, hem de onu tehlikeye atmıştı. Böyle bir tehlikenin karşılığı da büyük olmalıydı elbette. Epey büyük.

Sonra Ronsard’ın aklına ilginç bir fikir geldi. Üretimin hâlâ sınırlı olduğunu biliyordu. Bin kiloluk bir siparişi hazırlamak zor olacaktı ve Ronsard, Temple’ın da maddeden ne kadar çok istediğini bilmiyordu. Belki de RDX-a’yı kimin alacağını Temple ile Morrell kendi aralarında halletmeliydi. Western filmlerindeki gibi bir düello. Evet, işte bu eğlenceli olurdu.

On Altıncı Bölüm

Aradan birçok gün geçtikten sonra beraber, küçük bir parkta yürürken “Üç gün içinde bir ev partisi veriyorum,” dedi Ronsard, Niema’ya. “Rhone-Alpes bölgesindeki, güney Lyon’daki evimde. Ülkenin o tarafı güzeldir ve evim çok rahattır. Senin de partiye katılmamı çok isterim.”

Niema sessizdi, başını eğmiş onun yanında yürüyordu. Ağaçların gölgesi onları sıcak yaz güneşinden koruyordu ve üstlerinde kuşlar ötüyordu. Küçük parkın keyfini süren sadece onlar değildi. Genç kadınlar ve her yaşta çocuk oradan oraya koşarken, zıplayıp atlarken, çimlerde yuvarlanırken gözleyen dadılar da vardı. İnsanlar çiftler halinde ve tek başına koşu yollarında bir yukarı bir aşağı gidip geliyordu. Sevgililer el ele yürüyor, bazen öpmek için duruyorlardı. Yaşlı insanlar banklarda oturuyordu, bazıları masa oyunları ile ilgileniyor, bazıları çevrelerini saran hareketliliği izliyordu. Çiçeklerin kokusu bir aşkın dokunuşu gibi sıcak havaya yayılmıştı.

“Bir şey demiyorsun,” dedi bir süre sonra Ronsard. “Madam Theriot’nun onaylamayacağından mı endişeleniyorsun?”

“O da var. Ve her ne kadar sadece arkadaşlık beklediğini söyleyen de fikrimi değiştirmemi hâlâ umduğunu düşünüyorum niyeyse.”

“Tabii ki umudumu kesmedim,” dedi Ronsard normal bir gerçekten bahseder gibi. “Bir erkeğim. Fransız erkeğiyim. Seninle yatmayı kesinlikle isterim. Ama aynı zamanda sadece yanında olmak da güzel. Benden hiçbir iyilik istemiyorsun ve paramla ilgilenmiyorsun. Hayatımda senin gibi birinin ne kadar az olduğunu biliyor musun?”

“Hayatını böyle yapan sensin.” Niema başını kaldırıp ona baktı. “Senin için üzülmeyi reddediyorum.”

Ronsard gülümseyerek Niema’nın elini tuttu ve aralarında salladı. “İşte, demek istediğim buydu. Ne düşünüyorsan onu söylüyorsun.”

“Her zaman değil,” dedi Niema. “O kadar dürüst olmayacak kadar kibarım.”

Ronsard’ın gülümsemesi kahkahaya döndü. “Beni aşılıyor musun?”

“Elbette. Mesleğinle ilgili ne düşündüğümü biliyorsun.”

Ronsard’ın gözlerinde bir şey kapandı, Niema’nın incelemesine fırsat kalmadan kaybolan bir ifade. “Hepimiz ne gerekiyorsa onu yapıyoruz.”

“Herkes değil. Bazıları sadece yapabileceği şeyi yapıyor.”

“Gerekeni yapmakla, bir şeyi yapabilmek arasında bir fark mı var?”

“Öyle görünüyor. İnsanlar, yaptıkları şey birinin canını yaktığı zaman, gerekeni yaptıklarını söylüyorlar. Yapabileceği şeyi yapan insanlar ise genelde yardım etmiş oluyor.”

“Dilbilgisine layık konular bunlar,” dedi Ronsard ve omuzlarını silkti. “Ama, belki de sen haklısın. Ben daha genç bir adamken bir seçim yaptım, bu yüzden sızlanmamalıyım. Belki başka seçeneklerim de vardı ama o yıllarda ve o yaşta bunları fark edemedim. Şimdiki aklım olsa, o koşullarda yine aynı seçimi yapardım.”

Sesinde bir pişmanlık yoktu, kim ve ne olduğunu pragmatist şekilde kabullenmişti. Yaptığı hatalara dair üzgün değildi, öfkeli değildi, vicdanıyla bir kavga içinde değildi. Bir yola adımını atmış ve bir daha ardına bakmamıştı.

Niema, ona niye bu seçimi yaptığını sormak istedi ama cevap barizdi: Para. Ronsard’ın paraya ihtiyacı vardı ve parayı kazanmak için bu yolu seçmişti. Sebebi önemli değildi, kendi özgür iradesiyle yasalı yasadışı olandan ayıran çizgiyi aşmıştı. Niema ondan hoşlanmadan edemiyordu ama aynı zamanda ona karşı yalan söylemekten rahatsız değildi. Ronsard ne kadar arkadaş canlısı ve çekici olsa da bir düşmandı.

“İşimi bir kenara bırakırsak, yine de senden davetime cevap bekliyorum.”

“Bir ev partisi.” Bu kesinlikle John’un onun katılmasını istediği partiydi, ama Niema’nın sesinde hiçbir heyecan yoktu. “Ne kadar büyük bir parti?”

Soru Ronsard’ı tekrar gülümsetti. “Partinin benim tercih edeceğim şekilde iki kişilik olup olmayacağını mı soruyorsun? Yok, sanırım yüze yakın kişi davet edildi.”

“O zaman evin, sadece ‘rahat’ değil,” dedi Niema soğuk bir ses tonuyla.

“Tamam biraz fazla mütevazı davranmış olabilirim. Evde, elli kişinin kalabileceği ayrı misafir odası var, yani herkes aynı çatının altında kalmayacak.”

“Bu yine de büyük bir çatı.”

“Evet, öyle. Lütfen çatıma da kızma.”

Niema güldü. “Güzel bir çatı olduğuna eminim. Diğer misafirlerin kimler olacağını sorabilir miyim?”

Ronsard’ın gözleri parıldadı. “Kabul etmeyi düşünmüyor olsaydın sormazdın,” dedi memnuniyetle. “Evimde göreceğim misafirlerin çoğuyla başbakanın balosunda karşılaşmıştın.”

Çoğu ama hepsi değil. Gelen misafirlerin bazılarının, devlet davetlerine çağırılmayacak çeşitten insanlar olacağı kesindi. Alaycı bir dünyada yaşıyorlardı, kanun koyucular ve kanunsuzlar sahne arkasında buluşuyordu. John da bir kanun koyucu olarak orada olacaktı Niema, John’un gelecek herhangi bir misafire şaşırp şaşırmayacağını düşündü, sonra bu fikirden vazgeçti. Hayır, John şaşırmayacaktı. Büyük ihtimalle hepsini tanıyordu adam.

“Lütfen kabul et,” dedi Ronsard. “Uzun süre Paris’te kalmayacağım ve ben geri dönmeden önce, gitmiş olabilirsiniz.”

“Evet,” dedi Niema ve içini çekti. “Büyük ihtimalle davetten sonra eve dönerim. Seni ziyaret ettikten sonra elçiliğe geri dönmem tuhaf olur zaten. Albert’in kariyerine zarar verecek hiçbir şey yapmayı istemem.”

Yan yana yürürken Ronsard sessizdi. Belki de onunla ilişkilendirilmenin başkaları için zararları olabileceğinin söylenmesinden hoşlanmamıştı ama Niema onun için hiçbir gerçeği sulandırmayacaktı. Yerine getirmesi gereken bir işi vardı ve şimdiye kadar içgüdüleri tam yerindeydi. Birçok kişi Ronsard’a yalakalık yapıyordu ve peşinde o kadar çok kadın vardı ki Niema’nın öyle davranmaması onu akılda kalıcı yapıyordu.

“Yani partiden ayrıldıktan sonra bir daha görüşemeyeceğiz,” dedi sonunda. Niema’ya buruk bir gülümsemeyle baktı. “Aynı çevrelerde dolaştığımızı düşünmüyorum.”

“Evet,” dedi Niema. “Dolaşmıyoruz.”

“O zaman partiye katılman daha da önemli. Orada tanışmanı istediğim biri var.”

★

“Davetiyeyi aldım,” dedi Niema, John’a ertesi sabah adam onu aradığında.

“Harika. Ne zaman gidiyorsun?”

“Yarından sonra.”

“Sonraki güne kadar orada olmayacağım. O gece kostüm partisi düzenlenecek. Ben de geliş zamanımı ona göre ayarlamaya çalışacağım.”

“Programı nereden biliyorsun? Ve niye partinin tam ortasında geliyorsun?”

“Ronsard dâhil herkesin dikkati dağılmış olacak. Bu, bana küçük bir avantaj sağlayacak ama her ayrıntı önemli. Ronsard’ın güvenlik düzenlemelerini, kat planını ya da programını bilmiyoruz, o yüzden o kısmı biraz akışına bırakacağız. Unutma, ilk karşılaştığımızda sana vurulmuş gibi davranacağım, böylece yan yana kalmamız için bir fırsatımız olacak.”

“Bir aşk tanrıçasına dönüşüyorum,” diye mırıldandı Niema, “Çevremdeki bütün erkekler peşime düşüyor.”

John hafifçe gülümsedi. “Belki de hayattaki yeteneğini keşfettin?”

“Erkeklerin aklını başından almak mı?”

“Bence insan buna çabuk alışabilir.”

“Akıllarını başlarından nasıl aldığıma göre değişir.”

“Üç gün içinde görüşürüz, Mata.”

Ronsard o gün villasına gitmek için şehirden ayrıldı, bu yüzden Niema tanıştıkları günden beri ilk kez o olmadan öğle yemeğine çıktı. Bu moladan memnun olan Niema günün büyük bir bölümünü Ronsard’ın evinin içine girdikten sonra ihtiyacı olan şeyleri düzenleyerek geçirdi. Elçilikteki CIA hizmet şefi, Niema’nın ihtiyacı olan küçük vericileri, pilleri ve kabloları edinmekte çok yardımcı olmuştu. Aklında bazı sorular olsa da Niema’ya hiçbirini sormamıştı. Niema, adamın ona bu kadar yardım edebilmesi için Langley’den izin almak zorunda olduğunu biliyordu.

Hizmet şefinin Niema’nın yaptığı işle ilgili en ufak bir bilgisi yoktu, sadece Niema’nın ihtiyacı olan her şeyi bulmak zorundaydı. Paris temelli CIA birliğinin Niema’nın Ronsard ile buluştuğundan bile haberi yoktu. Tabii saha ajanlarından biri onu takip etmeye karar vermemişse durum değişirdi ama Niema böyle bir şey yapmaları için bir neden göremiyordu. Şimdiye kadar hepsi Niema’yı sadece, elçi ile eşini ziyarete gelen bir arkadaş olarak biliyorlardı.

Lyon, Paris’ten üç yüz kilometre uzaktaydı. Bu Niema’nın araba sürerek aşmak istemeyeceği bir mesafeydi, o yüzden bir uçak bileti aldı ve Ronsard’ın ona verdiği numarayı arayıp havalimanında karşılanmayı ayarladı.

Niema, villaya ulaşmak konusunda hevesliydi, etrafa bakıp neyle karşı karşıya olacağını bilmek istiyordu, böylece elinde daha somut planlar ve kararlar olacaktı. Sosyetenin biri olmak, canlandırdığı karakter mütevazı olsa da Niema’nın rahat ettiği bir şey değildi. Alışverişten, öğle yemeğine çıkmak ve partilere katılmaktan başka bir şeyler de yapmak istiyordu.

Lyon'a indiklerinde hava güzeldi, uçuş güzel geçmişti. Niema'yı havalimanında, modaya uygun gri takımlı, asker tıraşı olmuş sarı saçlı ve güneş gözlüğü takan biri karşıladı. Adam gerekli olmadıkça konuşmuyordu ama iyi çalışıyordu. Bagajları topladı ve Niema'yı gümüş rengi Jaguar'a bindirdi, o da koltuğa yerleşip yolculuğun tadını çıkarmaya devam etti.

Otobandan güneye doğru yol aldılar, sonra doğuya, Grenoble'a doğru döndüler. Bölge çok güzeldi, belki de Fransa'nın en güzel yeri burasıydı, doğu da Fransız Alpler'i yükseliyordu. Paris'te olduğundan daha sıcaktı hava. Güneş Jaguar'ın karartılmış pencerelerinden yansıyor.

Niema, Ronsard'ın villasını ilk gördüğü anda gözlerini hayranlıkla kapatıp açmadan edemedi. Yüz ifadesini saklamak için güneş gözlüğü takmış olmaktan memnundu. Sonuçta zenginliğe ve lükse alışmış gibi görünmeliydi. John'un onu uyarmış olması gerektiğini düşündü dalgınlıkla.

Etrafı renkli çiçeklerle sarılmış, pürüzsüz taşlarla döşeli bir yol, bütün arazinin çevresini saran dört metreye yakın yükseklikteki gri taştan duvarın içindeki devasa geçite kadar uzanıyordu. Duvardaki geçitin sadece kendisi bir servete mal olmuş olmalıydı. Araba yaklaşırken geçit açıldı ve içeri girdikleri gibi hemen kapanmaya başladılar.

Arazinin kendisi devasaydı, Niema, en az yüz altmış bin metre karenin çevresinin sarıldığını tahmin ediyordu, ancak o kadar güzel bir peyzaj düzenlemesi yapılmıştı ki Niema duvarın bütün parçalarını göremiyordu. Evin kendisi ise -tabii Niema'nın bu büyüklükteki bir yapıya ev denmesiyle ilgili şüpheleri vardı- dört kat yükseklikteydi ve dört yana uzanan kanatlar da vardı. Ev, uçuk, ışıltılı gri renkte devasa

mermer levhalarla inşa edilmişti, taşın içinde pembe altınimsı damarlar da yayılmıştı. Nefes kesiciydi.

Sağda ise uzun, iki katlı, daha çok hangara benzeyen bir bina vardı, ancak şu inanılmaz peyzaj düzenlemesi binanın bu özelliğini de epey saklamayı başarmıştı. Solda ise resimlere layık bir gölün kıyısına mücevher gibi kondurulmuş, eve benzeyen bir bina daha vardı. Niema buranın Ronsard'ın bahsettiği misafirhane olduğunu tahmin etti. Küçük bir otel olacak kadar büyük bir yerdi ve sadece ana binanın muazzamlığına kıyasla küçük görünüyordu.

Yasadışı silah tüccarlığı, çok ama çok kârlı bir iş olmalıydı.

Niema şimdiye kadar Ronsard'ın servetini tam olarak kavrayamamıştı ama şimdi parası yüzünden niye peşinde o kadar kişinin olduğunu anlıyordu.

Etrafta, güneş gözlüğü takmış bir dolu adam vardı, bunlar Ronsard'ın özel ordusu olmalıydı. Otoriteyi belirlemek adına bir kıyafet sistemi kurulmuşa benziyordu. Adamların çoğu üniforma tipi koyu yeşil pantolon ve gömlekler giymişti ve bu adamlar açık açık silah taşıyorlardı. Daha az sayılı bir grup ise koyu yeşil pantolon giyiyordu, gömlekleri beyazdı ve kemerlerinde tabanca taşıyorlardı. En az sayılı grup ise Niema'yı getiren şoför gibi hafif gri takım elbiseler giyiyordu.

Konukların bir kısmı çoktan gelmişti. Bahçelerde rahatça geziniyorlardı, Niema'nın her zaman kır malikânesi tarzı olarak düşündüğü pahalı elbiseler giymişlerdi. Bazıları bir köşedeki verandaya oturmuş kokteyllerini içiyordu. Sana-yıcı olduğu belli altı kişi tenis kortlarındaydı, sıcaklığın yavaşça sömürdüğü azalan güçleriyle açık yeşil topu bir öne bir arkaya atıyorlardı.

Ronsard, arabadan inen Niema'yı, geniş ama alçak basamaklardan inip gülümseyerek ve kollarını öne açarak karşılamaya gelmişti. Ronsard, Niema'yı omuzlarından hafif bir kavrayışla tuttu ve eğilerek dudaklarını yanağına dokundurdu. Niema irkilerek geri çekildi ve ona bakıp gözlerini kapatıp açtı. Ronsard ilk defa elini öpmekten fazlasını yapmıştı. Niema epey bir rahatsız olmuş gibi görünüyor olmıydı, çünkü Ronsard gözlerini devirdi.

"Yüzündeki ifadeyi gören de, elbiselerini zorla çıkarmaya çalıştığımı düşünür," dedi soğuk bir ifadeyle. "Şişkin bir egom olsaydı şimdi şu basamaklar kadar düz olurdu." Ronsard üzüntülü bir tavırla başını iki yana salladı. "Peki bunu özlememe ne demeli?"

"Üzgünüm, sadece bir an irkildim."

"Hayır, özür dileyip de etkiyi bozma."

"Suçlu hissettirdin beni bak şimdi."

"Sadece takılıyorum." Ronsard ona doğru gülümsedi ve arkasındaki çalışanlara emir verdi. "Hanımefendinin çantalarını bahçe odasına taşıyın."

"Bahçe odası," diye tekrarladı Niema. "Kulağa hoş geliyor."

"Aslında küçük bir süit. Rahat olmanı istiyorum. Ve şüpheliğin çirkin başını göstermeden hemen söyleyeyim, hayır odan benim özel süitimin hemen yanında değil. Hiçbir misafir odası benimkinin yanında değil zaten."

"Şüphelerimin kapıdan çıktığını varsayabilirsin." Niema, Ronsard'ın koluna girdi ve adam onu dışarıdaki sıcaklığın yerini lezzetli bir serinliğin ve ferah bir açıklığın aldığı içeriye yönlendirdi.

Mermer sütunlar üç kat yukarıdaki resimli tavana kadar

yükseliyordu. Zemin sütunların soluk grisinden daha koyu renkte granitle döşenmişti ve zengin renkli, kalın, sıkı örgülü halılar her yere yayılmıştı. İkiz mermer merdivenler sol ve sağa doğru kıvrılıyor ve iki tarafa doğru açılan koridorların olduğu bir kemerin üstünde buluşuyordu.

“Umarım insanlara kaybolmalarını önlemek için harita dağıtıyorsunuzdur,” dedi Niema, Ronsard ona merdivenlerde eşlik ederken.

“Tasarım aslında çok basit,” diye konuşmaya başladı Ronsard ve Niema’nın yüzündeki inanmayan yüz ifadesine güldü. “Hiçbir çıkmaz yol yok. İkincil koridorların hepsi tekrar ana salona çıkıyor. Eğer biraz yön duygun varsa, hiç zorlanmadan buraya dönebilirsin.”

Beraber merdivenleri çıkarken Niema’nın gözü sol duvardaki devasa halıya takıldı. “Bu ev ne kadar eski?”

“Hiç de eski değil. Yetmişli yıllarda Ortadoğulu petrol zenginlerinden biri tarafından yaptırılmış. Petrolün ücreti düşünce adamın nakit paraya ihtiyacı oldu, ben de bu ihtiyacını karşılayabilecek durumdaydım.”

Üst katta, mermer merdivenlerin bittiği noktada güvercin grisi halı başlıyordu. Halı öyle kalındı ki Niema’nın ayağı içine gömüldü. Işık, Palladyan stili pencerelerden içeriye süzülüyordu, Niema bakmak için yürüdüğünde aşağıdaki avluda muazzam bir havuz gördü. Havuz gelişigüzel biçimde şekillendirildiği için bir göle benziyordu, düzenlemesi titizlikle yapılmıştı, içinde taşların üzerinden köpükler çıkararak şeffaz turkuaz suyun içine dökülen küçük bir selale bile vardı.

“Havuz geceleri inanılmaz görünüyor olmalı, başka bir dünya gibi,” dedi Niema.

“Zevklerimden birisi. Zor bir günden sonra uzun uzun yüzmek rahatlatıcı oluyor.”

Ronsard, Niema’yı koridorda yönlendirdi, soldaki ikinci bir koridora geçtiler ve sağda duran bir kapıyı açtılar. “İşte burası bahçe odası. Umarım rahat edersin.”

Niema içeri bir adım attı, gözleri zevkle parlıyordu. “Burası harika.”

Buraya bahçe odası denmesinin sebebi barizdi: İçerisi yeşillikle doluydu. Çiçek aranjmanları haricinde kilit noktalara iki buçuk metrelik areka palmyeleri, dolgun yapraklı yeşim otları ve ormangülleri yerleştirilmişti. Bunlar küçük oturma odasıydı, sağ taraftaki kapıların çıktığı yer ise şatafatlı bir yatak odasıydı. Tam karşıda duran cam kapılar da saksıda duran çiçek ve ağaçlarla dolu özel bir balkona çıkıyordu. Balkon neredeyse oturma odası ve yatak odası kadar büyüktü, neredeyse on iki metre uzunluğundaydı.

Ronsard, Niema’nın bitkilere dokunarak, çiçekleri koklayarak odada dolaşmasını izledi. “Burası huzurlu bir yer. Bütün sosyal karmaşadan kaçmış olmaktan hoşlanacağını düşündüm.”

“Teşekkür ederim,” dedi Niema samimiyetle. Ronsard’ın böyle bir kaçış noktası hazırlamasındaki duyarlılık dokunaklıydı. Niema’nın arada sırada kendini toplamak için yalnız kalmaktan ve sakinlikten hoşlandığını düşünmekte haklıydı Ronsard, ama Niema etrafına baktığında balkonu Medina’nın gizlice içeri girmesi için güzel bir fırsat yaratacağını da fark etti. John kadar bir eve girmekte usta olan biri için büyük sıkıntı yaratmayacak olsa da cam kapıları kilitlemeyen bırakacaktı.

Çantaları önceden odaya getirilmiş ve yatağının ayak

ucundaki yastıklı bir tabureye yerleştirilmişti. Ronsard, Niema'nın kolunu tuttu. "Hizmetçi eşyalarını senin için boşalttı. Eğer çok yorgun değilsen, tanışmanı istediğim biri var."

"Hayır, yorgun değilim," dedi Niema ve Ronsard'ın Paris'teyken onu biriyle tanıştırmayı istediğini söylediğini hatırladı. Elektronik teçhizatları, mücevher kutusunun içinde kilitli olduğu için hizmetçinin onları görüp Ronsard'a misafirlerinden birinin yanında ilginç aletler getirdiğini söyleyeceğinden endişelenmiyordu.

"Binanın benim kaldığım kısmı evin diğer tarafında," dedi Ronsard ve gülümsedi. "Süitinin benim odamın hemen yanında olmadığı yalan değildi. Keşke öyle olsaydı ama misafir odaları biraz uzağımda kalması için evi tekrar düzenledim."

"Mahremiyet için mi, yoksa koruma için mi?"

"İkisi de." Ronsard'ın yüzünde şefkatli bir ifade belirdi, bu ifade epey şaşırtıcıydı çünkü bir başkasına yöneltilmişti. "Ancak benim mahremiyetim ya da korumam için değil. Gel. Onunla tanışmasını isteyeceğim birini getireceğimi söylemiştim, o yüzden bütün gün heyecanla bekledi."

"Kim, anlamadım?"

"Kızım. Laure."

On Yedinci Bölüm

Kızı mı? John, Ronsard'ın kızı olduğundan bahsetmemişti. Niema şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Ondan hiç bahsetmemiştin," dedi. "Kız kardeşini ailenin tek üyesi sanıyordum."

"Belki de paranoyağım. Onu korumak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Söylediğin gibi biraz tekinsiz bir karakterim, düşmanlarım var."

"*Eleanor* senin tekinsiz bir karakter olduğunu düşündüğünü söylemişti," diye düzeltti Niema.

"Haklı da aslında. Senin gibi bir kadın için fazla tekinsizim."

Niema gözlerini devirdi. "Çok sinsisin Ronsard. Onlar için çok tehlikeli olduğuna dair uyardığında kadınlar daha da hayran kalıyor sana değil mi?"

"Bütün planlarımın içyüzünü görmek gibi can sıkıcı bir alışkanlığın olduğundan bahsetmiş miydim?" diye sordu Ronsard sakince ve ikisi birden güldüler.

Koridorda yalnız değillerdi. Birçok misafirin yanından geçtiler, hepsi de ev sahibiyle konuşmak istedi. Bir beyefendi tanıdık geliyordu ve Niema'ya onu tanıdığını belirten bir şekilde baktı. Niema, adamın, başbakanın balosunda tanıştığı at yarışı sevdalısı olduğunu bir an anlayamadı. Sonra adama gülümsedi ve adamın atının haftasonu yapılan yarışta kaçıncı olduğunu sordu.

“Adamı hayatın boyunca kölen yaptın,” dedi Ronsard koridorda ilerlerken. “Atlar ve yarış muhabbetiyle herkesi sıkıyor.”

“Ben seviyorum atları,” dedi Niema sakince. “Ve birine karşı iyi davranmak, kötü davranmaktan zor değil.”

Devasa villanın bir ucundan diğer ucuna kadar gitmek, özellikle Ronsard'm sürekli durdurulması yüzünden biraz zaman aldı. Sonunda Ronsard'ın ağır, tahta kapılarla korunan, binadaki özel kanadına geçtiler. “Benim süitim burada,” dedi Ronsard, soldaki ikili kapıyı göstererek. Niema'yı rahatlığıyla şaşırtan yemek odasını, küçük sinema salonunu, her tür oyuncak ve oyunla dolu olan devasa oyun alanını, Niema'yı bir cildin daha sığacağından şüphelendirecek kadar kitapla dolu kütüphaneyi dolaştılar.

“Laure'nin en sevdiği odalardan biri burası,” dedi Ronsard. “Okumayı seviyor. Tabii peri masalları ve Dr. Seuss kitaplarını okuyamayacak kadar büyüdü ama her zaman yaşına uygun okuyacağı metinler olmasını sağlıyorum.”

“Kaç yaşında?”

“On iki. Çok tatlı bir yaş. Gençlikle çocukluk arasında sallanıyor, bebekleriyle mi oynasın, yoksa ruj kullanmayı mı denesin karar veremiyor. Bir yıl daha ruj kullanmasını yasakladım en azından,” dedi Ronsard dudakları kıvrılarak.

Niema'ya gülümseyerek döndü ama gözleri niyeysen onun ötesine bakıyordu. "Laure yaşına göre küçük," dedi. "Epey küçük. Hazır olmanı istedim. Sağlığı... İyi değil. Onun yanımda olduğu her an Tanrı'dan bir hediye."

Ronsard gibi bir adamdan böyle bir şeyi duymak tuhaftı ama belki de değildi. Ronsard öyle neşeli ve güzel bir odanın kapısını açtı ki Niema'nın nefesi kesildi ve içeri girdiler.

"Baba!"

Ses yumuşak, tatlı ve en güzel kristal kadar saftı. Neşeyle canlanan bir yüze ve dünyayı aydınlatan bir gülümsemeye sahip yüzlü, küçük bir oyuncak bebeğe benzeyen çocuk, motorlu tekerlekli sandalyesiyle onlara doğru dönüp yaklaşırken mekanik bir dönme sesi duyuldu. Sandalyenin arkasına bir oksijen tankı yerleştirilmişti ve ona bağlı şeffaf borular kızın burun deliklerine takılmıştı. Boruların burunda durması için kızın başında dar bir lastik bant vardı.

"Laure." Ronsard'ın sesi acı verici bir şefkatle doldu. Eğilip kızını öptü. İngilizce konuşuyordu. "Tanıştırayım, bu arkadaşım Madam Jamieson. Niema, bu da benim kalbim, kızım, her şeyim, Laure."

Niema ileri doğru eğilip elini uzattı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi o da İngilizce.

"Ben de madam." Küçük kız Niema'nın elini sıktı, parmakları Niema'nın dikkatli kavrayışının içinde acı verici biçimde narindi. Ronsard, kızının on iki yaşında olduğunu söylemişti ama Laure altı yaşında bir çocuğun boyundaydı, büyük ihtimalle sadece yirmi kiloydu. Çok ama çok zayıftı ve teni maviye çalan beyazlıktaydı. Zeki bakan mavi gözleri babasına çekmişti ve bembeyaz yüzünde bir meleğin gülümsemesi vardı. Saçları ipeğimsi, açık kahverengiydi ve

titizlikle taranıp ensesinde kırmızı bir kurdeleyle toplanmıştı.

Ve ruj sürmüştü.

Ronsard da bunu Niema ile aynı anda gördü. “Laure!” diye bağırdı. Elini beline koydu ve sert bir bakış attı. “Sana ruj sürmeyi yasaklamıştım.”

Kız uzun ve ağlamaklı bir bakış attı. Babasının anlamasından hiç umudu yokmuş gibiydi. “Güzel görünmek istedim, baba! Madam Jamieson için.”

“Sen olduğun gibi güzelsin, ruja ihtiyacın yok ki. Mak-yaj yapmak için çok küçüksün.”

“Evet, ama sen benim babamsın,” dedi kız yıkılmaz bir mantıkla. “Sen benim hep güzel olduğumu düşünüyorsun zaten.”

“Bence rujun rengi güzelmiş,” dedi Niema, çünkü kadınlar birbirine destek olmalıydı. Ayrıca yalan da söylemiyordu, Laure ruj rengi olarak kırmızının narin bir tonunu seçerek ve sadece hafifçe sürerek yaşının çok ötesinde bir zeka belirtisi göstermişti. Böyle solgun bir yüzde daha fazlası korkunç görünürdü. Niema kızın küçük boyunu görmezden geldi, asıl önemli olan beden değil akıldı.

Ronsard kaşlarını inanamıyormuş gibi kaldırdı. “Bu tartışmada, şu serseri kızın tarafını mı tutuyorsun?”

Laure kendisinden serseri kız diye bahsedilmesine güldü. Niema, Ronsard’ın suçlayan bakışına masum bir yüz ifadesi ve omuz silkmeye karşılık verdi. “Tabii ki. Ne yapmamı bekliyordun?”

“Onunla aynı fikirde olmanı,” dedi Laure. “Bütün kadınlarının onunla aynı fikirde olmasını bekliyor.”

Ronsard’ın şaşkınlığı sahte değildi. Masum kızının du-

daklarından böyle bir cümleyi duyduğuna öyle şaşırmıştı ki tek kelime edemeden ona bakakaldı.

“Ama ben onun kadınlarından değilim,” dedi Niema. “Sadece arkadaşım.”

“Daha önce hiçbirini benimle tanıştırmaya getirmemişti. Seni getirdiği için, annem olmanı istiyor olabilir diye düşünmüştüm.”

Ronsard boğazına bir şey takılmış gibi bir ses çıkardı. Niema onu görmezden gelip çocuğa sırtıttı. “Öyle bir şey yok. Birbirimize âşık değiliz, ayrıca babanın evliliğe alerjisi var.”

“Biliyorum ama benim istediğimi düşünüyorsa evlenecektir. Beni çok şımartıyor. Ne istersem getirir, o yüzden çok bir şey istememeye çalışıyorum, yoksa başka şeyle ilgilenecek zamanı kalmayacak.”

Laure, çocuksu bir masumiyet ve güven ile yaşının çok ötesinde bir açıkgözlülüğün tuhaf bir karışımıydı. Fiziksel sorunları onu birçok genç insanın henüz öğrenmediği şekilde içine bakmaya zorlamıştı. “O kendine gelirken,” dedi kız hızla sandalyesiyle dönerken, “sana odalarımı göstereyim.”

Laure ona odasını gezdirirken Niema sandalyenin yanında yürüdü. Her şey Laure’nin sandalyeden uzanıp alabileceği şekilde özel olarak ayarlanmıştı ve sandalyenin yanına düşürdüğü herhangi bir şeyi alabilmesi için bir çift maşa vardı. Orta yaşlı bir kadın gülümseyerek öne çıktı ve Laure’nin hemşiresi Bernadette olarak tanıtıldı. Kadının yatak odasına Laure’nin odasından girilebiliyordu. Bernadette bu sayede ihtiyaç olursa hemen yakındaydı.

Genç bir kızın ilgisini çeken her şey alınmıştı. Kitaplar,

filmler, oyuncak bebekler, oyunlar, moda dergileri. Ronsard böyle gereksizleştigi için şaşkın bir halde arkalarından gelirken Laure her şeyi Niema'ya gösterdi.

Laure, Niema'ya makyaj çantasını bile gösterdi. Ronsard tekrar boğazını temizliyormuş gibi sesler çıkardı. Bunlar küçük bir kızın makyaj takımı değildi, bütün ürünler Dior'dan alınmıştı, hepsi çarpıcı şekilde gümüş renkte bir makyaj çantasına yerleştirilmişti. "Ben sipariş ettim," dedi Laure, babasının dehşetinden hiç etkilenmeden. "Ama sürdüğüm hiçbir şey düzgün görünmüyor. Ruj bile... Palyaço gibi. Bugün ruja sürdüğüm parmağımla dudaklarımı yaptım."

"Çok güzel. Buna renklendirme diyoruz," dedi Niema ve kızın yanına oturmak için bir sandalye çekip, makyaj çantasını kucağına aldı. Makyaj ürünlerinin sık kutularını çıkarmaya başladı. "Makyaj diğer her şey gibidir, kullanmak için pratik yapmak gerek. Ve bazı şeyler hiçbir zaman güzel görünmez, çünkü teninin rengini vurgulamazlar. Bunu deney yaparak öğrenirsin. Sana göstermemi ister misin?"

"Evet, lütfen," dedi Laure hevesle ve öne doğru eğildi.

"Yasaklamıştım," dedi Ronsard sertlikten çok umutsuzlukla. "Daha çok küçük..."

"Louis," diye araya girdi Niema. "Çıkar mısın? Kız mevzuları bunlar."

Ronsard gitmedi. Yüzünde tatlı bir çaresizlik ifadesiyle Niema'nın makyaj malzemelerinin nasıl kullanıldığını göstermesini izleyerek bir kenara oturdu.

Pembe bir allık, beyaz bir yüz için fazla koyu kaçırdı. Niema bir peçete aldı ve çoğunu silip geriye hafif bir ton bıraktı. "Unutma, kullandıktan sonra silemezsin diye bir

şey yok. Eğer çok fazlaysa, bir kısmını sil. Makyaj yaptığım zaman yanımda her zaman peçete ve pamuk tutarım, böylece ürünün etkisini hafifletirim. Göz kalemimi görebiliyor musun?” Niema yakınlıktı ve Laure onun gözlerine dikkatlice bakarken başını evet anlamında salladı.

“Siyah kalem kullanıyorum, böyle, hafifçe, bu sayede derimi yormuyorum. Sonra da çoğunu silmek için pamuk kullanıyorum, bu sayede çok belli olmuyor bile. Ama benim tenim daha koyu, seninki ise daha beyaz, o yüzden siyah sende çok sert durur. Göz kalemi kullanacak kadar büyüdüğünde hafif gri ya da boz kahverengi...”

Makyaj dersi devam etti, Laure her kelimeyi dikkatle dinledi. Niema’nın eğitiminin sayesinde, küçük, kemiksi yüze çok az şey sürüldü, sadece hafif bir renk kalmıştı. Laure aynaya bakıp kendini inceledi ve gülümsedi. “Artık çok hasta görünmüyorum,” dedi memnuniyetle. “Teşekkür ederim Madam Jamieson. Sen de izliyor muydun baba?”

“Evet izliyordum. Çok güzel görünüyor ama...”

“Eğer ölürsem, iyi birinin bana böyle makyaj yapmasını sağlamalısın. Cennete gittiğimde hastalıklı görünmek istemiyorum.”

Ronsard’ın yüzündeki bütün renk çekildi. Niema onun için ama özellikle hayatında hiç iyi sağlığı tecrübe etmemiş, diğer çocuklar gibi koşup oynayamamış bu küçük kız için üzüldü.

“Şimdi yapmayacağım makyaj, söz veriyorum,” dedi Laure. “Seviyor olsam da Ruj bile sürmeyeceğim. Ama... Eğer... Söz ver bana baba.”

“Söz veriyorum.” Ronsard zorla konuşabilmişti, her zamanki hoş hali kaybolmuştu.

Laure uzanıp dizine dokundu, çocuk ebeveynini böyle teselli ediyordu. “Makyaj takımını alabilirsin,” dedi, “ve benim için sakla. Bu sayede nerede olduğunu hep bilirsin.”

Ronsard oksijen tüpünün çıkmamasına dikkat ederek kızını sandalyeden kaldırdı ve kucığına aldı. Laure o kadar kırılgan, öyle küçüktü ki, bacakları anaokulu çocukları gibi sarkıyordu. Ronsard bir an konuşamadı, yanağı Laure’nin başına degecek şekilde başını eğmişti.

“Uzun süre ona ihtiyacın olmayacak,” dedi sonunda.

“Biliyorum.” Ancak kızın gözleri, bunun tam tersini bildiğini gösteriyordu.

Yorulmuş gibi görünüyordu. Ronsard kızının yanağına dokundu. “Biraz uzanmak ister misin?”

“Salonda uzanayım,” dedi Laure. “İzlemek istediğim bir film var.”

Bernadette geldi ve tekerlekli sandalyeyle oksijen tankını itti, Ronsard da Laure’yi rahat uzun koltuğa taşıdı ve dikkatlice kızı yatırdı. Çocuğun rujun altındaki dudaklarında hafif bir mavi vardı. Ronsard kızın bacaklarını yumuşak bir battaniye ile örterken Bernadette, Laure’nin rahat edeceği şekilde yastıkları ayarladı.

“İşte böyle!” dedi kız, yastıkların içinde hareket ederek. “Tam film izleyecek rahatlıktayım.” Ronsard’a kurnaz bir bakış attı. “Romantik aşk filmi.”

Ronsard tekrar özgüvenini toparlamıştı. “Saçlarıma ak düşüreceksin,” dedi, yalandan kızgın kızgın bakarak. “Aşk filmiymiş!”

“Hem de sevişmeli,” diye ekledi Laure yaramazlıkla.

“Tamam, daha fazla anlatma,” dedi Ronsard, Laure’nin söyleyebileceği şeylerden korunmak istercesine ellerini kal-

dırarak. “Bilmek istemiyorum. Babaların da bir dayanma sınırı var. Madam Jamieson’a veda et, biz de seni romantik filminle rahat bırakalım.”

Laure elini kaldırdı. “İyi günler, madam. Çok keyifli bir gündü! Bir daha gelecek misiniz?”

“Elbette,” dedi Niema, göğsündeki acıya rağmen gülümseyerek. “Seninle tanıştığıma çok memnun oldum matmazel. Baban, senin gibi bir kızı olduğu için çok şanslı.”

Laure babasına baktı, gözlerindeki ifade yine yaşımdan çok daha büyük ve olgundu. “Asıl şanslı olan benim,” dedi.

Ronsard onu öptü, yanaklarını okşadı ve bir kez daha gülümsedi. Ancak Niema’nın elini tuttuğunda kavrayışı neredeyse kemik kıracak kadar sıkıydı.

Odadan çıktıklarında Ronsard, “*Dieu*,” dedi zorla ve be-line kadar eğilip ellerini dizlerine koyarak derin derin nefes aldı.

Niema içgüdüsel olarak ona doğru uzandı. Eli havadayken bir an tereddüt etti, sonra hafifçe sırtına dokundu.

Bir an sonra Ronsard doğruldu ve Laure’nin odasından yeterince uzaklaşana kadar koridorda yürüdü, ancak o zaman konuştu. “Bazen dayanamayacak gibi oluyorum,” dedi, sesi hâlâ titriyordu. “Özür dilerim. Fark etmemiştim... Ne kadar hasta olduğuna dair onu korumaya çalıştım ama çok zeki...” Ronsard cümlesini tamamlayamadı.

“Neyi var?” diye sordu Niema nazıkçe. Komidinlerden birinde içki sürahesi ve kadeh takımı vardı. Oraya doğru gidip Ronsard için ne içkisiyse ondan büyük bir miktar koydu. Ronsard yakındaki bir sandalyeye oturdu ve tek soru sormadan içkiyi bir seferde bitirdi.

“Çok şey,” dedi Ronsard, kadehi elinde döndürerek.

“Tek bir şey olsaydı, yapabileceğimiz bir şeyler bulurduk. Kalbinde sorun var, bir böbreği eksik ve kistik fibrozis hastası. KF, sindirim sistemini akciğerlerinden daha fazla etkiliyor, yoksa şimdiye kadar...”

Ronsard bir an duraksadı, yutkundu. “Yardımcı olan yeni ilaçlar var ama yine de ihtiyacı olan besini alması çok zor. Sürekli yiyor ama uzamıyor ve kilo almıyor. Büyüdüğü kadarı da kalbini zorluyor. Kistik fibrozis yüzünden kalp nakli de yapamıyoruz.” Ronsard, gülümsemeye benzemeyen acı bir gülümsemeyle baktı. “Uygun bir kalp bulmak imkânsıza yakın. Bedenin boyutu yüzünden genç bir çocuğun kalbine ihtiyacı var ve çocuk kalbi bağıışı çok nadir bulunuyor. Ve kan grubu A negatif, bu da bir kalp bulma ihtimalini neredeyse sıfıra indiriyor. Uygun bir tane bulunsa bile, tıp kurumları sağlıklı bir kalbin bu kadar çok sorunlu birinde boş harcanacağını düşünüyor.”

Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Niema, Laure’nin durumu bu kadar çaresizken, umut verici anlamsız teselli cümleleri kuramazdı.

“Yıllardır, karaborsada onun için kalp arıyorum.” Ronsard avucundaki kadehe boş gözlerle bakıyordu. “Kistik fibrozis tedavisi için yapılan genetik araştırmalara tonlarca para döktüm. Sadece ona biraz daha zaman kazandırmak için. Tek bir şeyi, sadece bir şeyi tamir edebilecek olsam...” dedi Ronsard öfkeyle. “O zaman bir şans olcak.”

Bir anda her şeyi anlayan Niema yumruk yemiş gibi olmuştu. “Demek ki bu yüzden...” Durdu, cümlelerin devamını getirmesine gerek yoktu.

Ama Ronsard cümleyi bitirdi. “Bu yüzden silah tüccarı oldum. Evet. Çok büyük paralara, hızlıca ihtiyacım vardı.

Ya uyuşturucu ya da silahı seçecektim. Silahı seçtim. Şansını arttıracak herhangi bir şey olursa... Bu mucizevi bir şekilde uygun olan bir kalbin bulunması ya da yeni bir tedavinin geliştirilmesi olabilir. Araştırmalar da korkunç derecede pahalı.” Ronsard omuzlarını silkti. “O benim kızım,” dedi basitçe. “Şeytana ruhumu satmış olabilirim ama kızım yaşayacaksa umurumda değil.”

Niema, Ronsard’ın kişiliğinin derinliği olduğunu biliyordu. Adam mesleği haricinde onurlu biri gibi görünüyordu, sanki hayatının iki kısmını tamamen birbirinden ayırmıştı. İşi mide bulandırıcıydı ama bunu çocuğuna olan büyük sevgisi yüzünden yapıyordu. Niema onun için, Laure için üzülüyordu.

“Peki ya Laure’nin annesi?”

“Geçici bir ilişkiydi. Bebeği aldırma istedi ama doğurması için onu ikna ettim. Bütün masrafları karşıladım ve ona büyük bir para ödedim. Laure’yi bir kere bile gördüğünü sanmıyorum. Doktorlar ona çocuğun büyük ihtimalle yaşamayacağını söylediler ve o da gitti. Ben de Laure’yi benimle beraber eve getirdim.

“Fakir değildim. Ailem rahat yaşıyordu. Ama bebeğimin yaşamasını istiyorsam, o kadarı bile yeterli değildi. Ben de Parisli yüksek sosyeteye olan ilişkiyi kullanarak bağlantılar buldum ve işimi korudum. Bana gözlerinde öyle kalp kırıklığıyla bakma tatlım. Ne asilim ne de trajik bir kahramanım, acımasız ve pragmatikim. Tek, gerçek zayıf noktam kızım ve gördüğün gibi onun kölesiyim. Benimle ilişkisinde epey acımasız davranabiliyor, o özelliğini benden aldığı kesin.”

“Senin için değil, onun için üzülüyorum,” dedi Niema sertçe. “Sen seçimini yapmışsın.”

“Daha önce de dediğim gibi yine olsa aynı seçimi yaparım. Sen de aynısını yapabilirsin.” Ronsard, ağzında şüpheli bir gülümsemeyle ona baktı. “Çocuğun söz konusuyken neler yapabileceğini asla bilemezsin.”

Dürüst olmak gerekirse Niema’nın buna verecek bir cevabı yoktu. Niema çocuğunun öleceğini savaşmadan kabullenebilecek türde biri değildi. Mümkünse dünyayı yerinden oynatırdı, mümkün değilse de her şeye rağmen denirdi. Ronsard da böyle yapmıştı. Niema onun seçtiği yolu takdir etmezse de, tepkisi onunkiyle aynı olurdu.

Ronsard kadehi sertçe yerine koydu ve ayağa kalktı. Ellerini saçlarının arasından geçirdi, gerilmiş kaslarını rahat ettirmek ister gibi omuzlarını hareket ettirdi. “Beni bekleyen yüz tane misafir var,” dedi. “Belki de ev sahibi görevimi yerine getirmeye başlamalıyım. Senin Laure ile tanışmanı ve benim o yanımı da bilmeni istedim. Makyajla ilgili ona yardımcı olduğun için çok teşekkür ederim. Hiçbir fikrim yoktu.”

“Nasıl olsun?” Öldüğü zaman en güzel haliyle görünmeyi isteyen o küçük kızı düşününce Niema’nın kalbine yine o acı çöktü.

“Sana ağlamayı yasaklıyorum.”

Niema omuzlarını dikleştirdi. “Ağlamıyorum. Ama istersem ağlarım ve beni durduramazsın.”

Ronsard ellerini havaya kaldırdı. “Teslim oluyorum. Hadi gel, partiye katılalım.”

Ronsard’ın özel kanadından ayrıldıktan sonra, uzun, sarışın, Valkyreleri hatırlatan bir kadın yaklaştı. “Rahatsız etmek istemezdim,” dedi Ronsard’a. Aksanından Amerikalı olduğu barizdi. “Ama ilginizi gerektiren birçok ayrıntı elimize geçti.”

Ronsard onaylayarak başını salladı. “Niema, bu sekreterim Cara Smith. Cara, Niema Jamieson. Müsaadeni isteyeceğim tatlım,” dedi Ronsard, Niema’ya. “Görev bekliyor.”

“Tabii ki.” Niema, Ronsard’ın, hemen arkasında Cara ile merdivenlerden inişini izledi. Gittiği yönü aklına kazıdı, Ronsard’ın ofisi ilk katta olmalıydı, o zaman batı kanadındaydı.

Niema hem Laure’ye hem de Ronsard’a üzülüyordu. Ancak bu, onun işini yapmasını engellemeyecekti.

Niema sakince bir yöne doğru yürüdü ama büyük, merkezi giriş salonunu geçtiğinde Ronsard ortada yoktu. Kapıların birinden geçip kaybolmuşlardı ve Niema evin içinde bütün kapıları açarak dolaşırsa fazla dikkat geçerdi.

Ama en azından ofisin nerede olduğuna dair genel bir fikri vardı. Ronsard’ın ona, ana katı gezdirmesini sağlayabilirdi. Ronsard, o sırada kesin ofisinin hangi oda olduğunu gösterirdi.

Yarın, John da gelecekti. Niema’nın elinde ofisin yeri olursa, yarın akşam cihazı yerleştirebilir ve Ronsard’ın dosyalarını kopyalayabilirlerdi.

Bir anda vücudu heyecanla titredi. Yarın John burada olacaktı.

On Sekizinci Bölüm

John, Ronsard'ın arazisine geldiğinde saat akşam ondu. Arazi öyle iyi aydınlatılmıştı ki, John ışıltıyı kilometrelerce öteden görebiliyordu. Kıvrılan yol, onu ikili bir kapıya kadar götürdü. Geçit, o yaklaşırken kapalı durdu. John arabayı durduğunda, üniformalı bir güvenlik görevlisi el fenerini onun yüzüne tutarak dışarı çıktı, John'a ismini sordu ve kimliğini görmek istedi. John sessizce smokinin cebine uzandı ve kimliğini çıkardı. İsmi sesli olarak söylemeyeince güvenlik görevlisi ona sertçe baktı, sonra uzaklaştı ve çift taraflı telsizine doğru konuştu.

Kısa bir süre sonra adam bir işaret verdi ve kapılar açıldı. John, işaretin verilince dışarıdaki görevlinin kapıyı açmadığını anladı. Dışarıdaki güvenlik görevlisi, kapının açılması için başka birine rapor vermek zorundaydı, bu sayede ele geçirilip araziye izinsiz girişi önlemişlerdi.

Adam kimliği vermek için eğildiğinde John'a bir kere daha sertçe baktı. John da bu bakışa, ifadesiz bir tavırla karşılık verdi ve kapıdan geçti.

John arabayı yolun kıvrılan bir kısmında durdurdu ve dışarı çıktı. Hemen birkaç kırmızı ceketli vale yaklaştı, biri çantalarını çıkardı, diğeri de ona bir bilet verip arabaya bindi ve uzaklaştı. Ellerindeyken büyük ihtimalle arabanın her yanını arayacaklarını düşündü John. Çantaları da tabii.

Arayabilirlerdi. Hiçbir bilgi elde edemeyeceklerdi, parmak izlerini bile bulamayacaklardı. John, parmak uçlarına, sertleşen ve pürüzsüz bir yüzey oluşturan bir jel sıkırmıştı. İnceydi ve dokunulduğunda hissedilmiyordu bile ve sıcak suyla yıkadığında ellerinden temizlenebiliyordu. Soğuk su ise jele hiçbir zarar veremiyordu.

Bu jel, John'un geçmişte kullandığı yöntemlerden çok daha iyiydi. John eskiden parmak uçlarını erimiş mumla batırırdı, ama mum çok dayanaklı değildi. Sadece acil ve kısa sürecek bir iş için kullanılabilirdi. Bir diğer hile de parmak uçlarına şeffaf oje sürmektir, ancak onun da kurumasını beklemeliydi, yoksa hiçbir işe yaramazdı. Her parmağın ucuna yapıştırılan yara bantları da parmak izini saklamakta etkili bir yöntemdi ama bütün parmaklarında bandaj olan birisi, eğer üç yaşından büyükse dikkat çekerti.

John merdivenlerden çıkarken, uzun boylu, smokinli bir adam yaklaştı. "Bay Temple," dedi pürüzsüz bir İngiliz aksanıyla. "Bay Ronsard şimdi sizinle görüşecek. Beni takip edin lütfen."

Havadan sudan konuşmaya niyeti olmayan John sessizce adamı takip etti. Müzik sesi duyuyordu ve resmi elbiseler giymiş insanlar küçük gruplar halinde dikiliyor, gülüyor ve farklı farklı dillerde konuşuyorlardı. Kadınlar ve bazı erkekler mücevherler içinde parılıyordu. John'un smokini sadeydi, hiçbir süsü yoktu, ancak kesimi ve vücuduna tam

oturması onun için özel dikildiğini gösteriyordu. Birçok kadın bakışlarını ona doğru şöyle bir çevirdi, sonra bir daha baktılar. John istediği zaman fark edilmeden bir kalabalığın içinden geçebilirdi ama bu gece dikkat çekmek istiyordu. Avını gören ama acele etmesine gerek olmadığını bilen bir panter gibi, sessizce, zarif bir çalımla yürüyordu.

Asil uşak, John'u giriş salonunun yakınındaki küçük bekleme odasına götürdü. Odada bir kanepa, iki berjer kol-tuk, küçük bir kitap seçkisi, minik bir şömine ve birkaç şişe içki vardı. Odanın küçüklüğü ve kapıdaki kilidin sağlamlığı göze alındığında John buranın hızlı ve gizli sevişmelerden başka bir amaç için kullanılmadığını düşündü. Sonuçta iyi bir ev sahibi konuklarının bütün ihtiyaçlarını karşılamalıydı.

“Mösyö Temple.” John içeri girdiğinde Ronsard ayağa kalktı. Uşağa bir baş hareketiyle çıkmasını işaret etti, adam da çıkarken kapıyı arkasından kapattı. “Ben Louis Ronsard.” Adam elini uzattı, tam bir zarif ev sahibiydi.

John, Ronsard'ın elini sıkmadan önce kısa bir sürenin geçmesini bekledi. Suratı ifadesizdi. “Niye buradayım?” diye sordu sonunda, ses tonu alçak ve kontrollüydü. “Bu... Toplantı gerekli değildi.”

“Bence gerekliydi.” Ronsard sinsiydi ama dikkatlice John'un yüzünü inceliyordu. “Bilinmeyen faktörlerle karşılaşmaktan hoşlanmam. Ayrıca gizli olması gereken yeni bir maddeden haberinizi vardı. Nasıl duyduğunuzu söyleyebilir misiniz acaba?”

John sessizce adama baktı, gözlerini hafifçe aşağı indirdi. “Ben de kalabalık içerisinde adımla çağrılmaktan hoşlanmam ve kalabalık anlayışım, iki insandan fazlasıdır.” Ron-

sard aradığı cevaplar için bekleyebilirdi, John işbirliği yapacak bir ruh halinde değildi.

“Buradaki kimsenin kimliğinizle ilgili tek bir fikri olmadığına dair sizi temin ederim.”

“Ben de böyle partilerde, daha sonra satmak için insanların isimlerini listeleyen en az bir kişinin olduğuna dair seni temin edebilirim.”

“İhanete olan karşılığım her zaman sert olmuştur,” dedi Ronsard yumuşak bir ses tonuyla. Temple’ın büyülenmeyecek, etkilenmeyecek ya da korkmayacak bir adam olduğuna karar vermiş olmalıydı ki koltukları işaret etti. “Lütfen oturun. Bir şeyler içmek ister misiniz?”

John berjer koltuklardan birine oturdu. “İçki içmem.”

Ronsard elinde sürahi ile kalakaldı, kaşlarını kaldırmıştı, sonra elini şarap şişesine götürdü ve kendine yarım kadeh doldurdu.

“Buraya gelerek kimliğinizi tehlikeye attıysanız kusura bakmayın. Ben de tedbirli bir adamım ve bu maddeyi satmanın riskleri var. O yüzden bunun gerçek bir sipariş olduğundan ve tuzağa düşürülmediğimden emin olana kadar satışı gerçekleştiremem. O yüzden, maddeyle ilgili gizliliği göz önüne alırsak, varlığını nasıl öğrendiğinizle niye ilgilendiğimi bence anlıyorsunuzdur.”

John iki elinin parmaklarını birbirine değdirdi ve uzun bir süre gözlerini kırpmadan Ronsard’a baktı. Ronsard’ın, onun kolundaki birbirine karışmış yılan dövmesini fark ettiğinde bakışlarının parladığını gördü. “183 sefer sayılı uçuş,” dedi sonunda.

“Uçak kazası? Evet, çok talihsiz bir olay. Bir tür... Test olduğundan şüpheleniyorum. Öncesinde haberim yoktu.”

“Test olup olmadığı umurumda değil. Çalıştı.”

“Peki hangi patlayıcının kullanıldığını nasıl öğrendiniz?”

“Ulusal taşıma güvenliği kurulunun, ön kimyasal analizinin bir kopyasını edindim. İsviçre’deki çok iyi bir laboratuvarla iletişim halindeyim. Kimyasal iz RDX’e büyük benzerlik gösteriyordu. Ulusal taşıma güvenliği kurulu ateşleyici ile ilgili bir kanıt bulamadı. Her şey ortadaydı,” dedi John bıkkın bir ses tonuyla.

“Bütün bunları bir varsayımdan yola çıkarak çözdüğünüze inanacağımı mı sanıyorsunuz?” dedi Ronsard yumuşak bir gülümsemeyle. “Hayır, biri size bunu söyledi. Patlayıcının bir miktarını satın almayı isteyen bir başka taraf daha benimle iletişime geçti, ulusal taşıma güvenliği kurumuna giriş ihtimali olmayan biri.”

“Ernst Morrell,” dedi John. “Ona ben söyledim.”

Ronsard bir anlığına adama gözlerini dikti, sonra şarabını yudumladı. “Beni şaşırtıyorsunuz.”

“Morrell dikkatleri başka tarafa çekecek. Gerçekleşen her şey onun üzerine atılacak.”

“Yani bir yem olacak.” Ronsard gülümseyerek başını iki yana salladı. “Bay Temple sizi kutlarım. Bu gerçekten şeytanice.”

John da hafiften ama anlaşılacak kadar rahatladı. Yüzündeki sert ifade yumuşadı. “Şanslıysam, onursuz adam kendini havaya uçurur. Değilsem de öyle çok dikkat çekecek ki yakalanacak. Her halükarda bir daha ayağıma dolanmayacak.”

“Yani Morrell’i eskiden beri tanıyorsunuz?”

“Hayır, ama tam bir geri zekâlı. Bir işime burnunu sokmuştu.”

Ronsard güldü, yakışıklı yüzü gerçek bir neşeyle parlıyordu. “Mösyö Temple, sizinle iş yapmak benim için büyük mutluluk olacak sanırım. Daha fazla konuşacağız ama önce uzun zamandır ihmal ettiğim konuklarımla ilgilenmeliyim. Gelin, sizi insanlarla tanıştırayım.”

“Beni Smith diye tanıştırın.”

“Smith,” diye tekrarladı Ronsard. Hâlâ neşeli görünüyordu. “Sekreterimin soyadıyla aynı.”

“Belki akrabayızdır.”

Dışarı çıktıklarında birden fazla ilgili bakış onlara çevrildi. John, devasa giriş salonunda, ev sahibiyle beraber geçip parıldayan balo odasına girdi. En üstteki üç alçak basamakta durup kalabalığa baktılar. Muazzam avizeler yukarıda asılı duruyor, pırlantalar gibi parlıyorlardı ve Fransız cam kapılardan oluşan bir duvar geceye doğru açılmıştı. İnsanlar, John’a bir arı kovanını hatırlatan, bitmek bilmeyen bir hareketle odada dolaşüyor, verandaya çıkıp geri dönüyordu.

John, üstünkörü bir şekilde etrafa bakmasına ve herhangi birinin üzerinde özellikle durmamasına rağmen Niema’yı hemen fark etti. Bir sanayici Ronsard’a yanaştı, havadan sudan konuştuktan sonra John ile tanıştırmayı bekledi. John bu adamla daha önce tanışmıştı, tabii o zaman görünümü farklıydı, saçlarını griye boyamıştı ve kahverengi lens takmıştı. Sanayici adam, kesinlikle tanımadığı biriyle el sıkıştığını düşündü.

Tanıştırılacak bir fırsat bulmak için Ronsard’ın koluna giren bir sonraki kişi, kıvrımlı vücuduna yapışan ve göğüslerinin neredeyse tamamını açıkta bırakan zümrüt yeşil bir elbise giyen kızsıaçlı bir kadındı. Eğlendiği belli olan Ronsard kadının isteğini gerçekleştirdi. John olabileceği

en tepkisiz adama dönüşüp kadının kur yapan tavırlarının hiçbirine karşılık vermedi. Kadın bütün barizliğine rağmen aptal değildi, birkaç dakika sonra Ronsard'a kur yapmaya başladı ve o da gözlerinden neşe silinmeden kadına gülümseyip gönlünü eğledi.

Kadın gittikten sonra Ronsard ile John bir süreliğine yalnız kaldılar. John bir kere daha salona bakındı ve bir anda durakladı.

Ronsard bunu hemen fark etti. "Tanıdık birini mi gördünüz?" diye sordu ve etrafa biraz daha dikkatli bakmaya başladı.

"Hayır." John, kelime zorla boğazından çıkarılmış gibi konuşmuştu. "Tanışacağım birini gördüm. Şu kadın... Kim o?"

"Hangisi?"

"Siyah saçlı, mavi elbiseli. İnci kolye takmış. Sarışın uzun boylu kadınla konuşuyor."

Ronsard'ın araştırması Niema'ya döndü. John'un fark ettiği kadının o olduğunu anlayınca yüz ifadesi sertleşti. "O benimle birlikte," dedi kısa ama öz bir uyarıyla.

John bir an ev sahibine baktıktan sonra tekrar kadına verdi dikkatini. Yumuşak ışığın, çıplak omuzlarından yansımaya hayran kalarak, iştahla onu izledi. "Onunla evlenecek misin?" diye sordu dalgınlıkla.

Ronsard kısa ve sert bir kahkaha attı. "Tabii ki hayır."

"Ben evleneceğim."

Bu yumuşak kelimeler, aralarına kaya gibi düştü. Ronsard'ın gözlerinde öfke parladı. "Çok değer verdiğim bir arkadaşım. Bizim gibilere uygun değil."

"Senin için uygun olmayabilir. Eğer üzerinde bir iddian

varsa geri çekilirim ama olmadığını itiraf ettin. Yani kadın yalnız. Tabii kısa bir süreliğine.”

Ronsard usta bir iş adamıydı. Aynı zamanda Temple’ın gözü korkutulacak bir adam olmadığını fark edecek kadar zekiymiş. Derin bir nefes aldı ve hakimiyeti eline almaya çalıştı. “Kadınlar için kavgaya karışmam,” dedi. “Ama onu rahatsız etmene de izin veremem. Bunu söylüyorum çünkü o... İstekli değil. Dul ve kaybetmişti kocasına hâlâ âşık. Öyle olmasa bile kendisi, tanıdığım nadir prensipli insanlardan. Bizim gibi insanlardan hoşlanmıyor.”

“Seni reddetmiş,” dedi John.

“Net bir şekilde.” Bir anlığına Ronsard’ın ağzı neşeyle kıvrıldı. “Ondan hoşlanıyorum. Zarar görmesine izin vermem.”

“Ben de.”

Aralarındaki kısa sessizliği Ronsard bozdu. “Beni şaşırtıyorsunuz. Herhangi bir kadın tarafından böyle etkileneceğinizi düşünmezdim, özellikle de ilk görüşte. Pek karakterinize uymuyor gibi görünüyor.”

“Öyle.” John derin bir nefes aldı ve geçen beş yıl içinde biriktirdiği açlığın gözlerinde yanmasına izin verdi. “Evet öyle,” diye tekrar etti. “Beni onunla tanıştır.”

“Tanışın bakalım,” dedi Ronsard. “Bu epey ilginç olacak.”

★

Niema iki uzun boylu ve geniş omuzlu adamın kalabalığı yararak yaklaştığını gördü. Ronsard her zamanki gibi çeki ve güler yüzlü görünüyordu, uzun saçları omuzlarına dökülmüştü ama Niema’nın nefesini asıl kesen kişi onun yanındaki yırtıcı hayvandı. John haşın, tehlikeli ve bir şe-

kilde farklı görünüyordu. Mavi gözleri, bir lazer gibi ona odaklanmıştı.

İrkilen Niema bir adım geriledi, eli, boynundaki incilere uzandı.

John'u görmeyeli bir hafta olmuştu. Niema, mideye bir yumruk gibi gelen bu ani his saldırısına kendini hazırlamamıştı. John'u bundan önce gördüğü her seferde, adamın, kişiliğinin tehlikeli gücünü kasıtlı olarak sönük tuttuğunu fark ediyordu Niema, çünkü John'un o tehlikeli gücü bütün kudretiyle sahneydi artık.

John onu tamamen soymuş, canlı canlı yiyecekmiş gibi Niema'yı baştan aşağı süzdü. Niema başka tarafa bakmaya ve kendini toplamaya çalıştı ama başaramadı. Heyecan sinir uçlarında geziniyordu. John buradaydı ve oyun gerçekten başlamıştı.

"Niema." Ona ulaşmışlardı, ikisi de o kadar uzunlardı ki, topuklu ayakkabı giymiş olmasına rağmen Niema odanın kalanını göremiyordu. Ronsard, Niema'nın elini hafifçe kavrayıp küçük bir öpücük bıraktı. "Tatlım, bu Bay Smith, seninle tanışmak için bana yalvardı. Bay Smith, karşınızda Niema Jamieson."

"Niema," dedi John, ismin tadına bakıyormuş gibi.

"Bay Smith." Niema zar zor konuşabilmişti. Boğazı sıkışmıştı nedense. Umutsuzca Ronsard'a baktı. Adam Niema'nın tepkisinden pek memnun görünmüyordu. Niema da niye böyle olduğunu anlayamamıştı. Bunun John'un planlarına uyduğunu biliyordu ama rol yapmıyordu.

"Joseph," dedi John.

"Anlayamadım?"

"Adım Joseph."

“Joseph... Joseph Smith?” Niema gözlerini kırıştırdı ve içinde yükselen kahkahayı bastırmaya çalıştı. En azından isim olarak Brigham Young gibi bir şey seçmemişti. “Amerikalısınız.”

“Evet.” Her nasılsa John, Niema’nın elini avucuna almıştı, parmakları ve kavrayışı sertti. “Benimle dans et.” Bir tekliften çok emir veriyor gibiydi.

Niema, Ronsard’a omzunun üstünden çaresiz bir bakış attı, çünkü John çoktan onu dans pistine götürüyordu. John elini sadece onun sırtına koymakla kalmadı ve belini kavrayıp onu kendine doğru çekti. Niema’nın elini boşta kalan kendi eliyle kavradı ve göğsüne bastırdı. John sakın bir ritimle hareket etmeye başlayınca Niema’nın uyum sağlamaktan başka çaresi kalmadı.

John yüzünü Niema’ya yaklaştırdı. “Sana ilk görüşte âşık oldum,” diye mırıldandı.

“Gerçekten mi?” Niema içinden yükselen kahkahayı zorla tuttu. “*Joseph Smith mi?*” Niema yüzündeki ifadeyi saklamak için başını onun omzuna doğru eğdi. Hiçbir ortak noktası olmayan insanlarla muhabbet ederken sıkılmıştı ama şimdi vücudundaki her hücrenin içinden enerji akıyordu.

“Aslında Joseph Temple. Beni Bay Smith olarak tanıştırmasını söyledim.”

“Temple,” diyerek tekrarladı Niema. Ona John demesi muazzam bir hata olurdu.

“Odan nerede?”

“Doğu kanadında. Bahçe odası olarak geçiyor ve kendine özel balkonu var.” Niema kapıları saymıştı, bu sayede John’a nasıl ulaşacağını tam olarak söyleyebilirdi. “Merdi-

venlerden çık, sağdaki koridorda yürü. On kapı geçtikten sonra sola dön, sağdaki üçüncü kapı.”

“Balkon kapısının kilidini açık bırak.”

“Neden? Kilitleri rahatça açabiliyordun hani?”

John, onun alaycılığına karşı Niema’nın belini daha sıkı sardı. Smokinin ipeğinin altındaki göğsü demir gibiydi. Onu öyle yakınında tutuyordu ki Niema’nın göğüsleri, John’a dayanarak düzleşmişti. John’un bedeninin sıcaklığı aralarındaki kumaş katmanlarının arasından sızdı ve sıcak, erkeksi, hafif parfümlü kokusu Niema’yı sardı.

“Beni çok yakınında tutuyorsun,” dedi Niema, içinde hafif bir panik yükseliyordu, çünkü hissettiği zevk güvenli olmaktan çok uzaktı. Elleriyle John’un göğsünü itti. Dışarıdan belli olmayacak kadar hafifçe itmişti ama bedeninin üst kısmını ondan bir santim uzaklaştırabilmişti.

John ise sadece onu tekrar kendine çekti, kollarındaki gücü hiç uğraşmadan Niema’yı alt ediyordu. “Sana âşığım, unuttun mu? Ve sen de çaresizce benden etkilenmiş halde-sin.”

Nasıl anladı? Soru bir saniye beyninde dolaştıktan sonra oynadıkları senaryoyu hatırladı.

Dansın hareketleri ikisini Fransız kapılara yaklaştırmıştı. John hızlı bir dönüş yaptı ve Niema kendini verandada buldu. Gece sıcaktı ama hâlâ serindi ve hava tek odaya sıkışmış bir dolu insanın olduğu içeriden çok daha tazeydi. Etrafa yayılmış küçük masalarda oturan insanlar konuşuyor ve gülüyorlardı ama gürültü seviyesi büyük ölçüde düşmüştü.

John dans etmeyi bıraktı ve Niema’yı basamaklardan indirip bahçeye geçtiler. Havayı güllerin tatlı, biberimsi kokusu sarmıştı. Patikalardan birinde yürürken ayakkabıla-

rının altındaki çakıl taşları çıtırtılı sesler çıkarıyordu. Arazi tam bir karanlığa izin vermeyecek kadar iyi aydınlatılmış olsa da bahçe en azından hafif bir mahremiyet sunuyordu.

“Burası yeteri kadar uzak,” dedi John ve durup Niema’ya döndü. “Hâlâ bizi görebiliyor.” Daha onun ne dediğini anlayamadan John, Niema’nın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarından öptü. Niema, John onu sadece yüzündeki sıcak kavrayışıyla ayakta tutuyormuş gibi hissediyordu, oysa adamın dokunuşu böyle bir şeyi yapamayacak kadar hafifti.

John’un öpücüğü ilk başta yumuşaktı, sakın bir lezzeti alma, keşfetme anıydı. Niema bu basit sarılışın zevkiyle başı dönerek kıpırdamadan durdu, sonra yumuşak bir basıkıyla karşılık verdi. John başını ona doğru daha fazla eğdi ve öpücüğü iyice yoğunlaştırdı, dili ağzının içinde dolaşıyordu. O anda Niema’nın içinde sıcak bir şeyler patladı ve bedenini ona doğru bıraktı. John, Niema’nın yüzünü bıraktı ve onu öncekinden çok daha sıkıca kollarına aldı, öyle yakınlardı ki Niema göğsünden bacaklarına kadar onunla birleşmiş gibiydi.

John’un ağzı saldırgan ve tüketiciydi. Niema’yı öpmemesi gereken bir şekilde, Niema’nın hayal etmekten kaçındığı bir şekilde öpüyordu: Derinden, yoğun ve bir adamın, kadını sırt üstü yatırıp bacaklarının arasına girmeden önce öptüğü şekilde. Ve Niema bu öpücüğü kabulleniyor, hevesle karşılık veriyordu. Dili, John’un diliyle oynuyordu, kollarını adamın hafifçe boynuna sarmıştı. Bedeni, John’un bedenine uzandı ve adamın taş gibi sert olduğunu, ereksiyonunun onun karnına değdiğini hissetti.

Bu keşif Niema’yı öyle şaşırttı ki kendini onun kolların-

dan ayırıp geriye doğru tökezledi. John dengede durması için onu kolundan tuttu ve hemen elini geriye çekti. Güzel kokulu bahçede, yeterince loş olmayan ışıktaki birbirlerinin yüzüne baktılar. Niema, John'un gözlerindeki soğuk, odağını kaybetmemiş ifadeyi gördü ve bir anda midesine yumruk yemiş gibi gerçeği fark etti. Bu öpücükler Niema'yı tamamen sarsmıştı ama John bedeninin içgüdüsel karşılığı haricinde sadece işini yapıyordu. Sadece işini. Hayran olmuş gibi rol yapıyordu.

Ve Ronsard onları izliyor, az önce olan şeyi anlamaya çalışıyordu. Niema ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışarak yutkundtu. John'un, yani Temple'ın suratına bir tokat mı atmalıydı? Ama istekli bir şekilde adama karşılık vermişti ve Niema Jamieson ikiyüzlü değildi.

Niema Jamieson'ı boş vermeliydi belki, şu an rol yapamayacak kadar sarsılmıştı. Gerçek olduğu kişiye uzandı, Niema Burdock'a ve iki kadının da neredeyse aynı olduğunu fark etti. John bunu kasıtlı olarak mı planlamış, Niema Jamieson'ın geçmişini onunkine yakın şekilde kurarak Niema'nın kendisini oynamasını mı sağlamıştı?

Ancak onurunu toplayıp dönen ve sessizce uzaklaşan Niema Burdock oldu. Hiçbir tepki vermeyecekti. Patikadan verandaya doğru yürüdü ve Ronsard'ın balo salonunun kapısının hemen dışında durup onları izlediğini gördü. Arkasından gelen ışık yüzünden tam olarak yüz ifadesini göremiyordu ama kendini toplayıp ona doğru yaklaştı.

Ronsard sessizdi, ona yukarıdan bakıyordu. Niema onun bakışlarına karşılık verdi ve içten içe adamın gözlerinde göreceği şüpheli hayal kırıklığına kendini hazırladı ama bunun yerine sadece endişe gördü. Dudakları titredti ve bir anda görüşünü gözyaşları kapattı.

“Tanrım,” diye fısıldadı Niema. “*Nasıl olur?*”

Niema, Ronsard’ın uzattığı koluna girdi ve adam hiçbir şey olmamış gibi onunla beraber içeri girdi. Acele ediyormuş gibi görünmüyordu ama kalabalık odanın içinden yine de anlayışlı bir şekilde hızlı geçtiler. Niema destek almak için parmaklarını Ronsard’ın koluna geçirmişti. Bacakları titriyordu. Bütün bedeni titriyordu, kasları sarsıntılarla sızlıyordu.

Bir diğer odaya zengin bir büfe kurulmuştu, orada yemek isteyen misafirlere masalar da konmuştu ama isteyen tabaklarını alıp verandaya ya da havuzlu avluya gidebiliyordu. Ronsard, Niema’yı boş masalardan birine oturttu ve büfeye gidip iki tabağı doldurduktan sonra geriye döndü. Bir işaretiyle, garsonlardan biri iki kadeh şampanyayla yanlarında belirdi.

“Bugün içmediğini fark ettim,” dedi Ronsard. “Bunu dene. Başbakanın servis ettiği o bulaşık suyundan daha kaliteli bir şampanyadır. Ayrıca...” Adam sahte bir gülümsemeyle baktı. “Bir sakinleştiriciye ihtiyacın var.”

Niema şampanyasını içti ve tabağındaki çilekleri yedi. Ronsard, etli böreği denemesi için de ısrar etti ama Niema’nın boğazı kapanacak gibiydi.

“Fazlasıyla beyfendi gibi davrandığımı görüyorum,” dedi Ronsard, gözleri ve sesinde alaycılık vardı. “Seni zorla tutup öpmeli, hayvani çekimimle aklını başından almalıymışım. Ama tatlım, bu maalesef benim tarzım değil.”

“Ben de tarzım olmadığını düşünüyordum.” Niema zar zor konuşabilmişti.

“İnsan kimyayı asla tahmin edemiyor, tabii bunun önemi hep küçük görüyoruz.” Ronsard, Niema’nın eline

dokundu. “Şimdi hiçbir zaman yapamayacağımı düşündüğüm bir şey yapacağım. Bunu yapacağıma öyle şaşıyorum ki, kendime gelemeyebilirim.”

“Ne?” Ronsard’ın mizah anlayışının Niema’nın üstünde sakinleştirici bir etkisi vardı. John’a sarsıcı bir yoğunlukla karşılık vermişse ne fark ederdi ki? Böyle yapması gerekiyordu zaten. Planın bir parçasıydı bu da. John, onun verdiği tepkide kasıtlı olmayan bir şey olmadığını bilemezdi, bilmiyordu, Niema’nın birkaç yakıcı an için John Medina’nın onun hayatında belirdiği andan itibaren direnmeye çalıştığı fiziksel zevkin içinde kaybolduğunun farkında olamazdı.

“Bay Smith...”

“Bana gerçek adını söyledi,” diye araya girdi Niema. Kaşlarının arasındaki noktayı hem yüz ifadesini saklamak, hem de hafif bir başağrısına dönüşen gerginliği geçirmek için ovalıyordu.

“O zaman geçerli bir sebebi olmasa takma isim kullanmayacağını biliyorsundur. Bu adam ünlü biri değil tatlım, tam tersi. Dünyadaki bütün emniyet teşkilatları onu gözaltına almak istiyor.”

Niema, yeni anlıyormuş gibi rol yaparak Ronsard’a baktı. “O... O bir terörist mi?” Sesi duyulamayacak kadar kısıkta.

Ronsard cevap olarak sessizlikle karşılık verdi.

Niema daha fazla şampanya içti ama bu da boğazındaki düğümü çözmedi. “Kocamın... Vefatından sonra öptüğüm ilk adam.” Beş yıl. Dallas beş yıl önce ölmüştü ve Niema o zamandan beri arada sırada yemeğe çıktığı o hoş adamlardan hiçbirine karşı ilginin zerresini hissetmemişti. Hiçbirinin onu öpmesine izin verememişti, bunun sebebi Dallas’a

iharet edeceđini hissetmesi deđil, adamlara onlarla o kadar bile ilgileniyormuř gibi rol yapmanın adil olmayacađını dűřünmesiydi. Rolűyle gerćek arasındaki ۆizgi tekrardan bulanıklařmıřtı, Niema Burdock konuřuyor ve John Medina'nın kollarına yařadıđı řeyi anlamaya ۆalıřıyordu.

“Burada kalamam,” dedi Niema ayağa kalkarak. “Odama giriyorum. Louis...”

“Anlıyorum.” Ronsard da ayađa kalktı, yakıřıklı yűzűnde endiře vardı. “Sana ne yapman gerektiđini sűyleyemem tatlım, karar senindir. Ancak kararını elindeki gerćekleri dűřűnerek ver, ve cevabın her ne olursa olsun, her zaman arkadařlıđına deđer vereceđimi bil.”

Tanrım, birćok aۆıdan nasıl bu kadar iyi olup da o iři yapabiliyordu? Niema, Louis Ronsard bilmecesini ۆűzmeye onunla ilk tanıřtıđı gűn kadar uzaktı hűlű. Yine de adamın karakterindeki bűtűn canlılıđa rađmen, Niema onun űzerindeki odađını kaybediyordu, John'la yan yana yűrűdűklerini gűrdűklerinden beri durum bűyleydi.

Niema kűrlemesine onun elini tutup sertće sıktı. “Teřekkűr ederim,” dedi ve uzaklařtı.

On Dokuzuncu Bölüm

Balkon perdelerinin hareket ettiğini gördüğünde saat sabahın üçüydü. Niema karanlığın içinde yatıyordu, uyku tutmamıştı, John'un ortaya çıkmasını bekliyordu. Hiçbir şey duymadı, John'un geldiğini sadece perdenin hafifçe oynaması belli etti, sonra arkasındaki camdan içeri sızan loş ışığın önünde duran karanlık bir silüet ortaya çıktı.

Niema ayağa kalktı ve sabahlığının önünü bağladı, en kapalı olanı seçmişti ve üzerine sıkıca sarmıştı. Oda karanlıktı ve John, Niema'dan daha iyi şekilde göremiyordu ama Niema yine de elinden geldiğince kendini koruması gerektiğini hissetmişti. John odayı tuhaf bir gizlilikle aştı ve büyük yatağa yaklaştı. Eğildi ve ağzını, Niema'nın kulağına götürdü. "Odayı araştırdın mı?"

"Buraya geldiğimde kontrol ettim," diye fısıldadı Niema. "Dinleme cihazı yerleştirilmişse, yamalanmış bir şey yerine güvenlik sisteminin parçası olacağını düşündüm. Oda temiz."

“Benimki değil.”

“Kalıcı mı, yoksa yama mı?”

“Kalıcı. Ronsard o odaya kimi koyuyorsa, onu takip etmek istiyor. Büyük ihtimalle diğer misafir odaları da dinleniyordur, oralarda kimin kalacağına Ronsard karar veriyor.”

John oturduğu zaman yatak biraz içeri göçtü. Niema bir an panikledi ama sonra kendini yatıştırdı. John’un onu öpmesi anlamsız olurdu, sonuçta etrafta onları görececek kimse yoktu.

“Bu akşam yaşananlarla ilgili bir sıkıntın var mı?” diye sordu, sesinde hafif endişeyle. “Şaşırmış görünüyordun. Planı anladığını düşünmüştüm.”

“Sanırım tam olarak anlamamışım,” diyebilmeyi başardı Niema ve ses tonunu sakin tutmaya çalıştı. “Bir sıkıntım yok ama, halledebilirim.” John’un yüzü karanlıkla belirsiz bir fluydu ama yine de bu kadar yakınındayken Niema onun yüz hatlarını seçebiliyor ve pijamalarının üstünden bile kalçasına değen bacağının sıcaklığını hissedebiliyordu.

“En mükemmel tepkiyi vermişsin. Tam doğru şekilde oynadın.”

Ancak Niema rol yapmamıştı. Aklını başında tutmayı başarmıştı ama hiçbir şey yapıyormuş gibi oynamamıştı. John’a olan tepkisinin gücü gerçektir ve asıl korkutucu olan buydu. Yine de John, onun rahatsızlığının sadece şaşkınlıktan olduğunu düşündüğü sürece Niema kendini o kadar açığa çıkmış hissetmeyecekti.

“Her şey yolunda,” dedi Niema ve sessiz bir çaresizlikle konuyu değiştirdi. “Yarınki plan nedir?”

“Ronsard ile iş konuşacağız. Eğer şanslıysam ofisinde konuşacağız. Öyle olmazsa, başka bir yol bulmak zorunda kalacağım.”

“Ofisin hangi bölgede olduğunu söyleyebilirim. Bina-
nın batı kanadında ve zemin katta. Bir sekreteri var, Cara
Smith, eğer Ronsard ofisinde değilse sekreteri orada ola-
bilir.”

“Demek ki ikisinin birden izini sürmemiz gerekecek.
İkisini de meşgul edebilecek bir yol bulurum. Yarın ofisin
yerini tam olarak tespit eder, güvenlik sistemini kontrol
ederim, yarın gece de içeri gidebiliriz. Sen cihazı yerleştirir-
sin, ben de dosyaları kopyaladıktan sonra kimsenin haberi
olmadan uzaklaşırız.”

Tabii her şey plana uygun ilerlerse. Her an her şey olabi-
lirdi, Niema bunu çok iyi öğrenmişti.

“Sana küçük bir hediyem var.” Hafif bir kumaş hışırtısı
duyuldu, sonra bedenine bastırılmaktan ısınmış bir metal
Niema’nın eline değdi. Niema içgüdüsel olarak tabancanın
kabzasını kavradı. “SIG, .380 kalibrelik. Talim yaptıkların-
dan daha küçük ama bu sadece saklamanın daha kolay ola-
cağı anlamına geliyor.”

“Elbisemin üst kısmına sıkıştırırım,” dedi Niema ifa-
desiz bir ses tonuyla, çünkü tabanca hâlâ yarım kilodan
ağırdı ve en az on altı buçuk santim uzunluğundaydı. Nie-
ma, tabancayı eline alana kadar, içini sıkan, düşük seviyede
bir panik yaşadığının farkında değildi, ancak şimdi içinde
bir şeylerin rahatladığını hissediyordu. Hayatı boyunca,
İran’da bile hiç tabanca taşımamıştı, tabii orada taşımama-
sının sebebi kimliğini açık etmemekti. Silah taşımaya nasıl
böyle hızla alışmıştı?

John sessizce gülümsedi. “İşte benim kızım.” Sesinde
sıcak bir onaylayıcılık vardı. Hafifçe Niema’nın bacağına
vurdu. “Birkaç saat sonra tekrar görüşürüz. Yarın ne yapı-
yorsun? Kaçta kalkacaksın?”

“Olabildiğince geç kalkacağım.” O akşam gözüne uyku girmedığı için Niema elinden geldiği kadar fazla dinlenmeye karar vermişti. “Başka planım yok ama.”

“Öyleyse öğle yemeğine çıkalım.”

“Nerede?”

“Saat birde, havuz başında.”

“Orası olmasının özel bir sebebi var mı?” Olmalıydı, John sebebi olmadan hiçbir şey yapmazdı.

“Seni görmüş olurum, yüzeriz biraz, Ronsard’ın omzumdaki yara izini görmesini sağlayıp içinin biraz daha rahat etmesini sağlarım.”

“Omzunda yara izi yok ki,” diye ağzından kaçırıldı Niema ve hemen pişman oldu, çünkü idman yaptıkları gün tişörtünü çıkardığında ona ne kadar dikkatli baktığı ortaya çıkmıştı.

“Benim yok ama Joseph Temple’in var.”

Yeni kılığının bir parçası olarak sahte bir yara izi de yaptırmıştı demek. Niema, Ronsard’ın onu tanıttığında John’un farklı göründüğünü de hatırladı ama o zaman farklılıkların ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı. “Başka neler yaptın? Aynı değilsin.”

“Saç çizgimi değiştirdim biraz, kaşlarımı düzleştirdim, şeklini değiştirmek için çeneme ince pamuk ruloları koydum.”

“Joseph Temple kimliğini ne kadar zamandır inşa ediyorsun?”

“Yıllardır. İlk başta sadece herhangi bir dosyadaki isimlerden biriydi, ama zaman içinde onu daha fazla dolaşıma soktum, birkaç tanım ayrıntısı ve çok şeyin belli olmadığı bir fotoğraf ekledim. Ronsard’ın, saç çizgisini kıyaslayabile-

ceği kadar şey belli oluyordu tabii ve kıyası yaptığına emimim.”

“Ama şimdiki halinin de bir fotoğrafını çektirecektir,” dedi Niema. “Yapacağını biliyorsun. Böyle bir fırsatı kaçırmayacaktır.”

“Önemli değil,” dedi John ve ayağa kalktı. “Buradan ayrıldıktan Temple var olmayacak.”

Kimlikler inşa edip, onları kıyafetmiş gibi bir süre giymek, sonra da bir kenara atmanın nasıl bir his olduğunu merak etti Niema. John kendisinden bazı parçaları da kaybediyor muydu bu süreçte? Bir başkası olduğu her seferde, gerçek kimliğinden birazını da kaybediyor muydu bir şekilde acaba?

John balkona doğru hareket ederken Niema’nın aklına bir şey geldi. “Buraya nasıl çıktın?”

“Çıkmadım. Aşağı indim. Çatı katından geldim.” John bunları söyledikten sonra kapıların arasından geçti ve kayboldu.

Niema ayağa kalkıp balkon kapılarını kilitledi ve yatağına döndü. Öyle yorgundu ve her tarafı öyle ağrıyordu ki ertesi gün geç saatte kalkmayı planmasına rağmen uyuyabileceğinden hiç emin değildi. Bir sonraki yirmi dört saat çok kritikti, bu abartılı oyuna girmesinin tek sebebiydi. Dikkatini işine vermeliydi, John’a değil. Niema bütün bu olaylar bittikten sonra evine döndüğünde ve adam hayatından çıktığında, John’u düşünmek için kendine izin verecekti, çünkü o zaman bir tehlike kalmayacaktı, John zaten gitmiş olacaktı.

Cara Smith, Louis'nin ev partilerini her zaman sevmişti. Güzcelce giyinmeyi, süslenmeyi, sofistike insanları ve şatafatı seviyordu. Smokinleri içindeki önemli adamların mücevherler içindeki kadınları dans pistinde döndürmesini izlemek, insanı bir peri masalındaymış gibi hissettiriyordu. Cara uzun boylu olduğu için nadiren topuklu giyiyordu ama bu tip şık partilerde yedi buçuk santimlik topuklularını giyiyordu, bu sayede birçok kişiye yukarıdan bakabiliyor, Louis ile de göz göze gelebiliyordu. Bacakları sanki iki metreymiş gibi görünüyordu, yandan yırtmaçı olan ve yürüdüğünde teninin uzun, dar bir kısmını ortaya çıkaran elbiseler giyerek de bu illüzyonu besliyordu.

Tabii ki bu sadece gece içindi. Cara gün içinde Louis'nin mektuplarını ve faturalarını takip ediyordu. Milyarderlere fatura gelmesi onu hep şaşırtıyordu, bazı şeylerden kaçmak imkânsızdı anlaşılan. Cara ayrıca telefonlara bakıyor ve işle ilgili durumları, halledilmesi gereken sorunları Louis'ye haber veriyordu. Ama çalışma saatleri kısıydı, çoğunlukla konuklarla zaman geçiriyordu. Yüzüyor, tenis ve bilar-do oynuyor, dedikoduları dinliyordu. İnsanların partilerde kişisel bilgileri ve devlet sırlarını rahatça söyleyebilmesine şaşıırıyordu. Özellikle de uzun boylu, bacaklı bir sarışına... Tabii onun gibi görünen birinin kafasında bir beyin olduğunu düşünmüyordu çoğu kişi, zaten Louis'nin de onu çalıştırmak yerine konukların arasına göndermesinin sebebi buydu. Cara bu ev partilerinde epey ilginç şey öğreniyordu.

Cara, Temple denen adamdan etkilenmişti. Sofistikelikte ve zarafet konusunda çok az erkek Ronsard ile yarışabilirdi. Ama Temple bunu başarmıştı. Ve adam öyle havalı ve içine kapalı görünüyordu ki... Çok sakın bir adamdı, ta-

vırları minimal ve kontrollüydü, yüzü neredeyse ifadesizdi. Cara, bedeni üzerinde böyle kontrollü olan birinin yatakta saatlerce dayanabileceğine emindi. Bu kontrolün, alıcı kısmındaki kadın olduğunu bir an düşününce, hafiften titredi.

Öte yandan Cara onu çekici bulan adamları fark etmekte iyiydi ve Temple o adamlardan değildi. Cara ve Louis dahil birkaç kişi, adamın bahçedeyken şu Jamieson denen kadına nasıl yakınlaştığını görmüşlerdi. Louis'nin buna nasıl karşılık vereceğini düşünmüştü, sonuçta Jamieson'la bugüne kadar hiçbir kadınla olmadığı kadar ilgilenmişti. Ama Louis'ydi bu, bir kadın onun için o kadar büyük bir mevzu değildi. Cara, Bayan Jamieson korkup odasına saklanmak için erkenden partiyi terk ettiğinde, Louis'nin geceyi yalnız geçirmediğinden emindi. Eğer Cara, Bayan Jamieson'ın yerinde olsaydı, kesinlikle korkmazdı. O adamı boynundan tutar ve dibine kadar kullanırdı.

Cara da kendine teselli olarak başka bir adam bulmuştu. Adam zengindi, tipi de fena değildi ve Fransız savunma bakanlığında mı ne çalışıyordu. Yani, Cara'ya ilginç şeyler anlatabilirdi. Karısının ona tutunmasına bakılırsa, pantolonunun içinde de ilginç bir şeyler vardı. Cara, adamın ona baktığını görmüştü, o yüzden adamın yanındaki küçük kaddından kurtulmanın yolunu bir şekilde bulacağını düşünmüştü.

Sabırsızlık içindeydi. Tam olarak ne kadar geçtiğini hatırlamayacağı kadar uzun süredir sevişmiyordu. Lanet Hosam ve kıskançlığı! Cara onu yavaşça uzaklaştırmaya, nazikçe ayrılmaya çalışmıştı ama Hosam uzaklaşmıyordu. Cara onunla yatmıyordu ama durumu sakın tutmak için başkasıyla da yatmamıştı. Louis'nin güvenlik görevlileri arasında sıkıntı çıkarmak istemiyordu, Louis bundan hoşlanmazdı.

Cara saat dokuzda tenis oynarken, Bay Savunma Bakanlığı, yanında eşi olmadan ortaya çıktı. Cara adamla saldırgan bir şekilde flört etti, ancak verandanın batısından onları izleyen, uzun boylu, bıyıklı, takım elbiseli ve güneş gözlüğü takanı görünce durdu. Hossam. Lanet olsun, Cara adamı kendi odasına götürürse, Hossam bunu anlardı ve büyük ihtimalle sıkıntı çıkarırdı. Louis de misafirlerinden birinin, Cara'nın kıskanç eski sevgilisi tarafından öldürüldüğü için epey öfkelenirdi.

Cara burnundan soluyarak oyunu bitirdi, sonra da adamın müsaadesini isteyerek batı verandaya doğru giden geniş bahçeyi sessizce geçti. Raketini öfkeyle havada sallıyor, Hossam'ın kafasına geçirebilmeyi diliyordu. Adam, resmen onu takip ediyordu. Cara nazik olmaya davranmış ve ondan sıkıldığı gerçeğini suratına vurmak istememişti ama bu şekilde devam edemezdi. Artık doğru dürüst konuşmanın zamanı gelmişti.

Hossam kollarını göğsünün üzerinde bağlamış bekliyor, Cara'nın ona doğru öfkeyle yaklaşmasını izliyordu. Hossam iri bir adamdı, neredeyse iki metre boyundaydı, Cara onun boyunun keyfini çıkarmıştı, çünkü Hossam sadece boy olarak uzun değildi ama şimdi onun daha kısa olmasını diliyordu, böylece kışına tekme basabilirdi.

"Kes şunu," diye fısıldadı, parmak uçlarında durup Hossam'ın gözlüğünün içine öfkeyle bakarak. "Bitti. Anlamıyor musun? Bitti! Bit-ti. Kaput. Pert. Mısırcı da söylemek isterdim ama lanet kelimeyi bilmiyorum. Güzel zaman geçirdim ama artık hayatıma devam...."

"Arapça." Hossam'ın sesi derinden geliyordu, göğsünden yayılıyordu sanki.

“Ne?”

“Mısırlılar Arapça konuşur. Mısır dili diye bir şey yok.”

“Peki, ders için teşekkürler.” Cara adamın göğsünü dürttü. “Beni takip etmeyi, gözetlemeyi bırak. Bırak. Sıkıntı çıkarmak istemiyorum ama zorunda kalırsam çıkarırım, anladın mı?”

“Sadece seninle birlikte olmak istiyorum.”

Tanrım, diye düşündü Cara çaresizlikle. “Beyin yerine odun mu var sende! Seninle olmak istemiyorum! Bütün numaralarını gördüm ve yeni bir büyücü istiyorum. Bir daha canımı sıkma.”

Cara adama omuz atarak içeri geçti. Üçüncü katta, yola bakan odasına doğru giderken yolda gördüğü adama gülümsemeyi başardı ama içten içe öfkeden çıldırıyordu. Eğer Hossam, Cara’nın hayatındaki en iyi işi mahvederse, herifin kalın boynunu çıplak ellerle kırardı. Bir kadının erkekler yüzünden kendini manastıra kapatma noktasına gelebileceğini düşündü Cara öfkeyle. Belki de şimdilik başka bir sevgiliye ihtiyacı yoktu, belki de bunu düşündüğü için bir doktora gidip kafasını inceletmeliydi.

Cara, Hossam’ın ona bir kere daha baktığını görürse Louis’ye söyleyecekti. Sabrı taşmıştı artık.

Ronsard, ofisin kapısının kilidini açarken John belli etmeden güvenlik sistemini inceledi. Kilit farklı melodilere denk düşen sayısal bir şifreyle, tıpkı bir telefon gibi çalışıyordu. Ronsard görmemesi için bedenini John ile kontrol paneli arasında tutmaya dikkat etmişti. John ise sayıları görmeye çalışmamıştı bile, hafifçe dönmüş, koridora bakmış ve

en uç kısmının üstüne monte edilen kameranın yanıp sönen ışığını fark etmişti. Hareketini kameranın görmediğinden emin olduktan sonra elini ceketinin içine soktu ve Ronsard şifreyi girerken çıkan küçük bip seslerini yakalayan minik ama güçlü kayıt cihazını çalıştırdı.

“Burada bizi rahatsız edemezler,” dedi Ronsard. “Lütfen oturun. İçecek bir şeyler ister misiniz? Kahve?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Paranoyakça gelebilirdi ama John, başka birinin teklif ettiği yiyecek veya içecekler konusunda epey dikkatliydi. Başka insanların da kullandığı açık büfeler güvenliydi ama John iş üstündeyken tükettiği şeker konusunda her zaman kontrolü elinde tutuyordu. İçkisini bir yere bıraktıysa tekrar eline almazdı. Bu kural basitti belki ama etkiliydi de.

John etrafına baktı. Ronsard’ın uzun ve antika masasının üstünde bilgisayar vardı ama bir telefon hattı yoktu, bu da bilgisayarın güvenli olduğu anlamına geliyordu. Ronsard’ın ele geçmesini istemediği dosyalar varsa, bu bilgisayarda olmalıydı. Odadaki XIV. Louis dönemi başka bir masanın üzerinde duran diğer bilgisayar ise telefon hattına bağlıydı, ayrıca bir yazıcısı ve tarayıcısı da vardı.

Ronsard’ın masasında ayrıca, küçük ekranlı karmaşık bir kontrol paneli de vardı ve John oturduğu yerden bu ekranın dışarıdaki koridordaki kameraya bağlı olduğunu görebiliyordu, Ronsard bu sayede ofisine kimin geldiğini önceden biliyordu. Bu devasa evin içinde bir yerlerde merkezi bir gözetleme kontrol odası vardı büyük ihtimalle ama bütün binanın gözetim altında olup olmadığı John’un daha sonra çözmek zorunda olduğu bir şeydi. Dinleme cihazlarında olduğu gibi sadece bazı odalara kamera yerleştirilmiş

olabilirdi. Sonuçta arazinin bu kısmı, Ronsard'ın özel yaşama alanıydı ve büyük ihtimalle çalışanlarının onu izlemesini istemiyordu.

“Patlayıcının üreticisi kim?” diye sordu sonunda böyle yapmaya karar vererek John. Bazen insanlar öğrenmek istedikleri şeyi doğrudan sorardı.

Ronsard gülümsedi. “Geliştiren kişilerle bir... Anlaşmam var. Maddenin dağıtımı için başka kimseyi kullanmıyorlar, ben de kimliklerini açıklamıyorum. Kim olduğu bilindiği anda saldırı altında olacaklarını tahmin edebiliyordur. Fırsatçılar formülü öğrenmeye çalışabilir belki bu süreç içinde kişileri kaçırıp işkence yapabilir, devlet üretimi durdurmayı çalışabilir ya da üretimi ele geçirebilirler. Devletler hep böyle çalışır, değil mi?” Ronsard masasının arkasında, sandalyesine iyice yaslandı. “Arkamdan iş çevirdiğini düşünmüştüm. Ernst Morrell de, sen de patlayıcıyla ilgilendiniz, başka nasıl düşünebilirdim ki? Ancak içimi rahatlattın.”

“Buna sevindim.”

John'un sesindeki ifadesizlik silah tüccarını gülümsetti. “Anlıyorum. Peki, Bay Temple işimizi bitirelim mi? Benim ilgilenmem gereken misafirler var, siz de Bayan Jamieson'ın peşinden koşmaya devam edeceksiniz. Başarılı olursanız, bir eşle nasıl ilgileneceksiniz acaba?”

John'un bakışları keskinleşti. “Onu güvende tutacağım.”

“Bunda başarılı olabilir misiniz peki?” Ronsard, ofisteki bilgisayarları, özellikle, sekreterinin masasında duran hızlı, güçlü olanı işaret etti. “Bilgisayarlar dünyayı küçülttü. Gün gelecek, insan istediği kişiyle ilgili istediği bilgiyi bulabilecek. Şimdi bu neredeyse imkânsız. Şu an olduğu gibi kaybolma şansınız olmayacak.”

“Bilgilerin sahtesi çıkarılabilir ya da silinebilirler. Eğer bir sosyal güvenlik numarasına ya da kredi kartına ihtiyacım olursa, bir başkasınınkini kullanabilirim.”

“Evet ama o ne olacak? Niema ortadan kaybolamaz sonuçta. Bir ailesi, arkadaşları, evi, rutini ve şu sevmediğin sosyal güvenlik numarasıyla kredi kartları var. Çalınmış bir kredi kartını kullanma fikrine karşı çıkacağını bilecek kadar tanıyorum kendisini.”

Adamın hâlâ onu Niema’ya karşı uyardığını fark etti John içten içe keyiflenerek. “Eğer ona vereceklerimi istemiyorsa, hayır demesi yeterli. Birini kaçırmak çok riskli, epey dikkat çekiyor.”

“Kaçınılması gereken şeylerden biri evet,” dedi Ronsard. “Ama ya kabul ederse... O zaman ne yapardınız?”

John sessizce adama baktı, sorunun çekimine kapılmayı reddediyordu. Bu konu önemsizdi ama Ronsard’ın bundan haberi yoktu. John, Ronsard’ın Temple’ı bugüne kadar tanıştığı en gizli ve adi herif olarak düşünmesine izin vermişti.

Ronsard’ın, Niema ile ilgili konuşma çabalarının hepsinin önünü tıkadı, bu sırada da adamdan hoşlanmaya başlamıştı. Louis Ronsard gibi acımasız bir adamın arkadaşıyla ilgili böyle endişelenmesinde hem absürt hem dokunaklı bir taraf vardı. Niema’nın onun da aklını başından aldığını düşündü Niema, aynı şeyi İran’da, Hadi, Sayyed ve ona da yapmıştı. Neredeyse komik bir durumdu. John, Niema’ya ilgi gösterecek ve kadın da ona karşılık verecekti, durum bu kadar basitti: Bir anda filizlenen bir ilişki olacaktı. Ancak Niema sarsılmıştı, Ronsard korumacıydı ve John’un isteksiz bir hedefin peşine düşmesi gerekiyordu.

Tabii ki kimse bunun bir plana dahil olduğunu düşünmezdi. Hiç inanılır değildi, bir pembe dizi gibiydi. Belki de bu yüzden işe yarıyordu.

Yarım saat sonra, işleri sona erince -gereken patlayıcı miktarı, ne zaman ve nasıl nakliye edileceği, ne kadar para verileceği kararlaştırıldıktan sonra- John odasına gitti ve mayosunu giydi. Odanın yine arandığını fark etti, ilk seferde bulamadıkları neyle karşılaşmayı beklediklerini bilmiyordu. Hiçbir şey bulamadıkları gerçeği büyük ihtimalle Ronsard'ı biraz rahatsız etmişti. Tabii ki yanlış yerlere bakıyorlardı. John, dün akşam buraya geldikten sonra silahları edinince, birini Niema'ya vermişti, birini odasının dışındaki devasa salon masalarından birinin altına, diğerini de bileğine yerleştirmişti. Yüzmeye gittiği zaman bilek kılıfını güvenli bir yere koyması gerekecekti tabii. John gülümseyerek kılıfı ve küçük kayıt makinesini şiltenin altına sakladı. Hizmetçiler çoktan içeri girmiş ve temizlemişlerdi, oda da iki kere araştırılmıştı. Dünyadaki en bariz saklama yeri, araştıracakları son yer olacaktı artık.

Üstüne bir tişört geçirdi ve mayosunun üzerine bir pantolon giydi, sonra da havuzun olduğu avluya gitti. Sıcak, güneşli bir gündü ama saat hâlâ epey erkendi. Kadınlar öğle yemeğine bu kadar yakın zamanda saçlarını bozmak istemedikleri için yüzmek yerine güneşleniyorlardı ve havuz çok kalabalık değildi.

John, elbiselerini geniş kabine koymak yerine, tişörtünü çıkardı ve şezlonga bıraktı, pantolonlarını çıkardıktan sonra da aynı şeyi yaptı. Ceplerinde oda anahtarından başka bir şey yoktu ama ceplerine bakmak isteyen kişiyi elbiselerini böyle ortada bırakarak rahatsız etme fırsatını kaçırmayacaktı.

Havuzla balıklama atladı, dipten uzun süre ilerledikten sonra, serbest yüzmeye başladı, yorulmadan kulaç atarak suyu yardı. Aldığı eğitim yüzünden yeryüzünde olduğu kadar suda da rahattı. Okyanusda kilometrelerce yüzdükten sonra havuzda yüzmek çocuk oyunu gibiydi. John, Ronsard'ın ona fiziksel durumunu korumasını sağlayacak alanlar sunmasının hoş bir davranış olduğunu düşündü. Burarlarda bir yerde bir ağırlık odası da olmalıydı ama John orayı kullanacak kadar zamanı olacağından şüpheleniyordu.

İnsan içinde yüzmenin tek sıkıntısı bir noktadan sonra insanların fark etmeye başlamasıydı. John sadece yarım saatte devam ediyor olsa da çoğu insan bu kadar uzun süre boyunca durmadan yüzeemezdi. Kulaç ardından kulaç atarak saatlerce yüzebilirdi ama o kadar dikkat çekmek mantıklı değildi. Şimdiden havuzun etrafındaki insanlar onu izlemeye başlamıştı ve John önünden geçerken bir kadının onun havuzda kaç tur attığını saydığından emindi.

Sudan çıktı ve Ronsard'ın misafirleri için bıraktığı ve sürekli yenilenen şişkin havlulardan birini aldı ve göğsünü kuruladı. Henüz saat bir olmamasına rağmen, Niema'nın ona doğru geldiğini gördü. Bol, doğal ipekten, beli iple bağlanan bir pantolon ve mavi bir kamisol giymişti, onun üstüne de hafif, beyaz bir gömlek geçirmişti. Siyah, gür saçlarını arkada toplamış ve ensesinde gümüş bir tokayla bağlamıştı. Gözleri büyük ve parlak görünüyordu.

John'u gördüğünde, onunla karşılaşacağını bilmiyormuş gibi bir an tereddüt etti. John ise kıpırdamadan gözlerini ona dikti ve elini kaldırıp onu yanına çağırdı.

Niema itaat etmeden önce hafif bir duraksadı. John, bir an onun beklenmedik bir şey yaparak sırtını dönüp gidece-

ğinden şüphelenmişti. Böyle bir şey olursa isteksiz görünmeyi abartmış olurdu ve şaşırtıcı koruması araya girmek zorunda kalırdı.

Ancak sonra Niema ona doğru yavaşça yürümeye başladı ve John onun yanına gelmesini beklerken verdiği tepkiyi saklamak için havluyu beline sardı.

Yirminci Bölüm

Niema, John'a yaklaşırken bocaladı ve yüz ifadesini saklamak için güneş gözlüğünü taktı. Tanrı aşkına, Niema kalp krizi geçirmeden John üstüne bir şeyler giymeliydi. Niema, açgözlülükle adamın göğsünün güçlü hatlarını, kollarındaki belirgin kasları ve karnındaki çizgileri inceledi. John'un bacakları kadar güçlüsünü Niema daha önce hiç görmemişti. Adamın bacaklarındaki uzun kaslar öyle kalın ve dinçti ki, John'un gerçekten her şeyi yaptığı oratadaydı, güç eğitimi yaptığı kadar iyi şekilde koşuyor ve yüzüyor olmalıydı.

Omuzlarında ve göğüs kıllarındaki su hâlâ parıldıyordu. John saçlarını hafifçe kuruladı ve biraz düzgün görünmeleri için geriye attı. Vahşi ve tehlikeli görünüyordu ve Niema içten içe ona dokunmak isteyerek acı çekiyordu.

Havluyu beline sarmıştı ve Niema'nın ona tutunmasını bekleyen bir ağaç gibi duruyordu. En azından şu havlu bacaklarının o kısmını kapatıyordu. Bu kadar kaslı olmasına rağmen, kıyafetlerini giydiğinde nasıl o kadar ince görünebiliyordu?

Niema, onun yanına ulaştığında adamın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Bu öyle bir ağızdı ki sanki daha önce hiç gülümsememişti de sadece onun için çabalıyordu. Temple ile karşı karşıya olduğunu düşündü Niema, John'la değil. John kendisiyken, daha fazla yüz ifadesi olan bir adamdı, tabii başka bir rol yapmıyorsa... Belki de o kadar uzun süre başkasıymış gibi davrandığı için artık John Medina da bir rol olmuştur onun için.

“Bir anlığına arkanı dönüp koşacağını sandım,” dedi John alçak bir sesle. “Bu kadar isteksiz olma.”

“Ne yaptığımı biliyorum.” Niema, John'un onun için çektiği sandalyeye oturdu, konuşmasının öfkeli gelmesinden endişelenmiyordu. Zaten öfkeliydi. İyi uyuyamamıştı ve sinirleri tepesindeydi.

John onun arkasında durup aşağıya baktığında, Niema onun kısıpırsızlığını fark etti. Sonra John elini onun açık tişörtünden içeri soktu ve hafifçe çıplak omzunu okşadı, öyle yavaş ve dikkatini vermiş şekilde hareket etmişti ki, sanki ona dokunmadan bir an bile duramayacakmış gibiydi. Sadece kamisolün ince şeritleri onu engelliyordu ve onlar da zaten varla yok arasındaydı. Niema, bu sıcak dokunuşla titredi. John onun bir omzunu ve kolunun üst kısmına dokunabilecek kadar gömleği kenara itmişti. Niema daha önce böyle kontrollü, tensel bir dokunuş tecrübe etmemişti ve bütün vücudu tepki veriyordu, göğüs uçları sertleşmiş, karnı kasılmıştı.

Sonra John gömleği omzuna geri koydu ve karşısına oturmak için bir sandalyeyi çekti. Sırtı dönük olduğunda, Niema sol omzundaki üç santimlik ince yara izini gördü. Gerçek olmadığını bilse de, nasıl yapıldığından emin olamamıştı. Kesinlikle gerçekmiş gibi görünüyordu.

John oturduğunda, Niema kulağındaki küçük, pırlanta küpeyi görünce şaşkınlıkla gözlerini kapatıp açtı. John'un kulağı delik değildi, öyle olsa Niema bunu önceden fark ederdi. Ve dün gece bir küpe takmamıştı. Tabii yara izi sahteyse kulağındaki delik de öyle olabilirdi, büyük ihtimalle küpeyi yapışkanla tutturmuştu. Bütün bu özellikler sahteydi, bir tanesi eksildiğinde yüzü aynı olmasına rağmen asla Joseph Temple olarak tanınamazdı. Kıyaslamak için diş kayıtları ya da DNA örneği olmadıkça John tanınmaz haldeydi.

Siyah şortlu ve beyaz gömlekli bir garson yaklaştı. “Bardan bir şeyler ister miydiniz?”

“Öğle yemeği istiyoruz,” dedi John mükemmel bir Fransızcayla.

“Tabii ki, efendim.”

John aparetif olarak hamur içinde kremalı tavuk sipariş etti, arkasından patates çorbası, peynir ve meyve salatası sipariş etti. Niema koca bir öğün yemesini, özellikle et yemeğini tüketmesinin beklenmemesine şükrederek peyzajı güzel yapılmış bahçeye bakındı. İnsanlar öğle yemeğini içirisi yerine havuz kenarında yapmayı tercih ettiği için etraf iyice kalabalıklaşıyordu. Konuşmaların uğultusu sadece, suya atlama sesleri, kahkahalar, çatal bıçak sesleriyle kesiliyor ve küçük, daire şeklindeki masada birbirlerini duymak için öne eğilmelerini gerektiriyordu.

John, hem güneşten korunmak, hem de insanların onları görmesini engellemek için güneş şemsiyesini düzeltti. Oturmadan önce şezlongdaki tişörtünü alıp üzerine geçirdi. Niema, o kasların gözden kaybolması karşısında neredeyse yas tutacaktı ama en azından artık daha rahat konsantre olabilecekti.

“Ronsard’ın ofisine girdim,” dedi John, sesini sadece onun duyabileceği kadar alçatarak. “Kapının şifresini biliyorum ve güvenlik sistemini de inceleyebildim. Bu akşamki plan ne?”

“Her akşam süslü elbiseler giyiliyor. Dün gece ki gibi açık büfe yemek ve dans olacak.”

“Güzel. Etrafta hareket eden insanlar varken bizim izimizi sürmeleri zor olur. Her dansta piste çıkacağız.”

“Yüksek topukluyla sürekli dans edemem. Sakat kalırım.”

“O zaman yüksek topuklu ayakkabı giyme.”

Niema, ona çirkin bir bakış attı ama hâlâ güneş gözlüğü giydiği için John bunu fark edemedi. “Elbiselerimi ayarlayan sendin. Tek uygun ayakkabı olarak topuklu koymuşsun.”

“Tamam, birkaç kere dans ederiz.” John tekrar gülümseyecekmiş gibi göründü. “Beraber olduğumuzu iyice belli etmek için epey saldırgan hamleler yapacağım, panikleme.”

“Ne gibi saldırgan hamleler bunlar?” Niema’nın boğazı kurumuştı. Garsonun acele edip John’un sipariş ettiği kaynak suyunu getirmesini diliyordu.

“Mesela ikimizin beraber uzaklaştığını fark ettiklerinde, daha özel bir yere gittiğimizi düşünecekler, senin odan gibi.”

Ancak bunun yerine dosyaları karıştıracaklardı. “Ya Ronsard? Cara?”

“Cara’la ilgilenirim. Ronsard biraz daha zor. Şansımıza güvenip, ofisine gelemeyecek kadar meşgul olmasını ummamız gerekebilir.” John duraksadı. “İşte garson geliyor.” John öne doğru uzandı, Niema’nın elini tuttu ve başpar-

mağıyla okşamaya başladı. Garson kaynak suyunun olduğu kadehleri yerleştirirken John “Yemekten sonra yürüyüşe çıkalım,” diye mırıldanıyordu.

Kadın bir kadeh suyu içti ve garsona titrek bir gülüş attı.

“Cihazı yerleştirmek için ne kadar zamana ihtiyacın var?” diye sordu John tekrar yalnız kaldıklarında.

“Yarım saat yeterli olur.” Muhtemelen daha kısa sürede de halledebilirdi ama bunda çok ama çok dikkatli olmak istiyordu çünkü duvardaki kabloları girmek zorunda kalacaktı ve arkasında herhangi bir iz bırakmamalıydı. “Bilgisayar dosyaları ne olacak? Onları ne kadar zamanda halledersin?”

“Değişir,” dedi John.

“Çok teşekkürler Bay Bilgi.”

John gülmemek için kendini tuttu. “Hangi sistemi kullandığını, şifreli bir koruma mı olduğunu bilmiyorum... Ama en azından bir şifre olduğuna eminim. Şifreyi bulmam lazım...”

“Nasıl becereceksin böyle bir şeyi?”

“İnsanlar genelde el altında bir şeye yazarlar. Ya da çok bariz bir şey olur, anne veya çocuklarının ismi gibi...”

“Ronsard’ın bir kızı var,” dedi Niema. “Laure.”

“Bir kızı mı? Elimdeki bilgilerde bu yoktu,” diye mırıldandı John.

“Kız engelli. Ronsard onu çok seviyor ve mahremiyeti için çok özen gösteriyor. Güvenlik sebebiyle sadece birkaç kişi kızın varlığından haberdar. Kız çok hasta, uzun süre yaşayamayabilir.” Laure’nin cılız yüzünü hatırlayınca, babasınınkilere benzeyen koyu mavi gözlerini, o yaramaz, pratik tavırlarını hatırlayınca Niema’nın boğazında bir şeyler düğümlendi.

“O zaman kızının dahil olduğu bir olayla ciddi şekilde ilgilenir,” diye sesli düşündü John.

Niema oturduğu yerde doğruldu ve ne kadar öfkeli olduğunu görebilmesi için gözlüğünü çıkardı. “Sakın ha,” dedi Niema sıktığı dişlerinin arasından. “Eğer o çocuğu bu işe dahil edersen, ben....” Niema yeterince kötü bir şey düşünemedi ama gözlerindeki bakıştan şiddetli bir intikam alacağı belliydi.

“Ne gerekiyorsa onu yapacağım,” dedi John yumuşak bir tavırla. “İş halletmek için yapabileceğim şeylere sınır koymuyorum.”

“Evet, öyle olduğunu duymuştum,” dedi Niema da aynı şekilde sakince. Damarlarında akmaya başlayan öfke öyle aniden ortaya çıkmıştı ki şaşırmıştı. “Karını bile öldürdüğünü söylüyorlar, küçük bir kızın canını sıkmak niye bir sorun olsun ki?”

Aralarına kurşuni bir sessizlik çöktü. John’un yüzü tamamen ifadesizdi, bakışları öyle soğuk ve boştu ki ölü gibi görünüyordu gözleri. “Adı Venetia’ydı,” dedi sonunda, kelimeler mırıldı halinde dökülmüştü ağzından. “Öldürüp öldürmediğimi niye sormuyorsun? Nasıl olduğunu düşünüyorsun? Onu vurduğumu mu, boynunu kırdığımı mı, yoksa boğazını kestiğimi mi? Belki de onu bir binanın otuzuncu katından aşağı atmıştım. Bütün bu senaryoları duydum. Hangisinin daha mümkün olduğunu düşünüyorsun?”

Niema nefes alamıyordu. Ona vurmak, üzerinde etki yaratacak bir şeyler söylemeyi istiyordu ve beklediğinden daha ötede başarılı olduğu belliydi. Bu saçma hikâyelere hiç inanmamıştı, John’un bir zamanlar gerçekten evli olduğunu bile düşünmemişti. Evlendiğini, karısının isminin Ve-

netia olduğunu ve gerçekten var olduğunu bilmek, bir anda bu hikâyelerin de gerçek olabileceğini düşünmek anlamına geliyordu.

“Doğru mu?” diyebilirdi sonunda Niema, kelimeler boğazından zorla çıkmıştı. “Onu öldürdün mü?”

“Evet,” dedi John ve garson yemeği getirirken arkasına yaslandı.

Niema, John ile titizlikle düzenlenmiş zengin bahçede yürüyordu. John öğle yemeğinde o bombayı patlattığından beri Niema henüz kendine gelme ve ona daha fazla soru sorma şansı bulamamıştı. Öncelikle yanlarında garson da vardı, yemeği önlerine koymuş, su bardaklarını doldurmuş, başka bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sormuştu ve git-tiğinde Ronsard “tesadüfen” yanlarından geçmiş ve sohbet etmek için durmuştu.

Niema konuşacak durumda değildi, o yüzden Ronsard’ın sorularına birkaç kısa cevap verebilmeyi başardı ama dudakları uyuşmuş gibi olduğundan sürekli su bardağının yardımına ihtiyaç duydu. Yemekten birkaç ısırik aldığını hatırlıyordu ama tadıyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

Yemekten sonra John kurumuş mayosunun üzerine pantolonunu giydi ve Niema’nın elini tutup oradan uzaklaştırdı. Sıcak güneş üzerinde parlıyor ve soğuk derisine hoş bir sıcaklık getiriyordu. Niema kalbi kırılıyormuş gibi hissediyordu. Masumiyet insanı güvende tutan görünmez bir kaleydi ve anlaşılamayacak kadar korkunç şeylerden bihaberdi. Artık Niema o masumiyete, bihaberliğe sahip değildi, acının, korkunun, bedelin farkındaydı. Bütün bunları yaşamamanın John için nasıl olduğunu kim bilebilirdi?

“John çok üzgünüm,” diye fısıldadı.

Niema, onun buna karşı şaşırdığını gördü. Anlaşılan John, Niema’nın ondan, yaptığı şeyden öğreneceğini, belki de ondan korkacağını düşünmüştü. Niema doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “Canını acıtmak istemedim. O anlatılanlara inanmamıştım, yoksa asla konusunu açmazdım.”

“Canımı acıtmak mı?” John neredeyse umursamazca konuşmuştu. Niema, gözlüklerinin ardındaki gözlerini göremiyordu ve uzanıp gözlüğü bir kenara atmak istiyordu. “Gerçek, gerçektir.”

Niema’nın elini saran John’un eli sıcak ve güçlüydü ama onun canını acıtmayacak kadar parmaklarına hükmedebiliyordu. Niema, John’un hiç onun canını yakmadığını fark etti. İran’da onun güvensizliği ve saldırganlığıyla karşılaştığında bile, onunla ilgilenmiş, hayatını kurtarmış, yas tutarken onu kollarında tutmuştu.

“Bazen gerçek gerçektir, bazen ise başka bir şeydir. Ne oldu gerçekte? Duyduğum gibi eşin iki tarafa çalışan bir ajan mıydı?”

John homurdandı. Niema sabırsızlıkla onun elini sıktı. “Anlat bana.”

Adam durdu yüzünü kadına çevirdi. “Yoksa ne yaparsın?”

“Hiçbir şey. Sadece anlat.”

Niema, John’un bir an anlatmayacağını düşündü. “Evet, iki tarafa çalışan bir ajandı. Para için yapıyordu. Hafifletici bir sebebi de yoktu, Sovyetlerde ya da Doğu Almanya’da yaşayan bir ailesi tehdit falan edilmiyordu. Bütün ailesi Amerikalıydı ve hiçbirinin olayla bağlantısı yoktu. Venetia sadece parayı istedi.”

Yani John'un eşi için söyleyebileceği hiçbir bahane yoktu, onun basitçe bir vatan haini olduğu gerçeğini kabullenmek zorunda kalmıştı.

Bu neredeyse herkes için yıkıcı olurdu, ama bütün hayatını ülkesine hizmete adanmış John için çok daha korkunç olmalıydı.

“Nasıl öğrendin?”

John yine yürümeye başladı. “Büyük bir aydınlanma anı olmadı, küçük küçük bir şeyler birikti ve şüphelenmeye başladım. Onun için bir tuzak kurdum, o da bu tuzağa düştü.”

“Şüphelendiğinden haberi yok muydu?”

“Tabii ki vardı. O da iyiydi. Ama tuzağı, karşı çıkamayacağı bir yem kullanarak kurdum: Kremlin'deki en üst düzeyde olan köstebeklerimizin isimleri. Aldrich Ames bu bilginin yakınına bile gelemedi, o kadar gizliydi.” John'un dudakları incecik bir çizgiye dönmüştü. “Neredeyse tuzağı kurmakta gecikiyordum. Bunlar Soğuk Savaş'ın zirve yıllarında yaşandı, yani bu bilgi o kadar kritik, öyle değerliydi ki onu kullanmak için olağan yöntemi kullanmamaya karar verdi. Telefonu aldı ve Sovyet elçiliğini aradı. Oraya alınmayı istedi, çünkü onun peşine düşeceğimi biliyordu ve doğrudan telefonda isimleri söylemeye başladı.”

John derin bir nefes aldı. “Onu vurdum,” dedi sonunda, araziye saran devasa duvarlara bakarak. “Onu sadece yaralayabilirdim ama yapmadım. Risk alamayacağım kadar önemli bir bilgiye sahipti. O insanlar yerlerinde kalmalıydı. Amirine çoktan elinde isimlerin olduğunu söylemişti, adamlar ona ulaşmak için yeri göğü oynatırlardı, hangi hapishanede olursa olsun, etrafına ne kadar güvenlik yerleş-

tirirsek yerleştirelim ona ulaşırlardı. Bu yüzden Venetia'yı öldürdüm.”

Bir süre sessizce yürüdüler, bir çiçek tarhından diğetine arılar gibi geçtiler ve dıştan peyzajın keyfini çıkarıyormuş gibi göründüler. Niema bu adamın içindeki gücü anlamaya çalışırken, hâlâ onun elini tutuyordu. John neredeyse akla gelemeyecek bir şeyi yapmak zorunda kalmıştı, bahane üretmiyordu, olayı yumuşatmıyor, gerçekleri olduğu gibi söylüyordu. O günün yüküyle yaşıyor ve gerekeni yapmaya devam ediyordu.

Bazı insanlar onun canavar olduğunu düşünebilirdi. John'un karısını kasıtlı olarak öldürdüğu gerçeğini aşamaya bilirler ya da ne kadar önemli olursa olsun hiçbir bilginin o kadar önemli olmadığını söyleyebilirlerdi. Ancak savaşın ön cephelerinde yaşayanlar neyin ne olduğunu biliyordu. Dallas ülkesi için aynı savaşın başka bir mücadelesinde kendi hayatını feda etmişti.

John kritik oldukları anları önceden görerek yaptığı şeylerle sadece iki köstebeğin değil birçok kişinin hayatını kurtarmıştı. Sovyetler Birliği dağılmış, Berlin Duvarı yıkılmıştı ve bir süreliğine dünya daha güvenliydi. John ise hâlâ cephe-deydi, kendini namlunun önüne atıyor, belki de kendi içsel adalet terazisini dengede tutmaya çalışıyordu.

“Neden seni satmadı?” diye sordu Niema. “Senin de başına epey para verirlerdi.”

“Teşekkür ederim,” dedi John ifadesiz bir sesle. “Ama o zamanlar değerim o kadar yüksek değildi. Üst düzey güvenlik iznim vardı, yani Venetia için yararlıydım ama onun da kendi izni vardı ve birçok gizli belgeye erişebiliyordu.”

“Neler hissettini hayal bile edemiyorum.” Niema'nın

sesinde tarifsiz bir üzüntü vardı. Tekrar adamın elini sıktı. Kelimeleri kullanmadan üzüntüsünü anlatmaya çalışıyordu.

John önce Niema'ya baktı, sonra başını kaldırıp uzaklara döndü. Niema'yı büyük, çiçekli bir çalılığa çekti, onu gözlerden uzak tutmaya çalışıyormuş gibiydi. "Hazır ol," diye uyardı ve başını ona doğru eğdi.

John ağzını onunkine yerleştirdi, dudakları açıldı ve birbirine karıştılar. Niema ellerini John'un omuzlarına koyup ona tutundu, nabız atışlarını kulaklarında hissediyordu, kalp atışları hızlanmıştı. Bütün bedeni acı verici bir arzuyla gerilmişti ve inlememek için kendini zor tutuyordu. John'un dili, Niema'nın ağzında yavaş, erotik bir dans yapıyor, bir ileri, bir geri gidiyordu. John ellerini onun kalçalarına koydu ve Niema'yı kendine çekip, kaldırdı, bu sayede kasıkları birbirine değdi. Niema, onun sertleştiğini hissetti ve içinde ısrarcı bir panik yükselmeye başlasa da zevkle titredi. Bacaklarındaki gücü kaybetmemek ve John'un üzerine bir makarna gibi yapışmamak için kendini zorladı.

John ağzını kaldırdı ve onun dudaklarının hemen ötesinde durdu. Niema ona şaşkın bir şekilde bakarken, gözlük takmamış olmasını diledi, şu an gözlerini göremiyordu. Hâlâ John'a tutunarak "Kim var orada?" diye fısıldadı.

Bu sefer John, dudakları yukarıya doğru kıvrılarak gülmüsedti. "Kimse. Sadece çok tatlı olduğun için seni öpmek istedim."

Niema şiddetli bir şekilde onu itti. "Pislik!" Nefes nefes bir halde, öfkeyle John'a baktı. Suratına gerçekten ama gerçekten bir yumruk geçirmek istiyordu ama bunun yerine gülmemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı.

“Suçumu kabul ediyorum.” John tekrar elini tuttu ve bahçede yürümeye devam ettiler. “Ama ne bekliyordun ki? Acımasız bir piç kurusu olduğumu kanıtlayan şeyi söylüyorum sana, ama sen benim için üzülüyorsun. Tabii ki seni öpmeliydim.”

“İş için yapıyorsun sanmıştım.”

“Her zaman değil,” dedi John ona bakmadan. “Her şeyi değil.”

Yirmi Birinci Bölüm

Topuklu ayakkabının kesinlikle engel olacağını düşündü Niema ve hem elbiselere uyacak hem de düz tabanlı olan bir ayakkabısı olup olmadığına tekrar bakmak için gardırobunu tekrar karıştırmaya başladı, ancak böyle bir ayakkabısı olmadığına emindi. Yüksek topuklular çok ses çıkarıyordu ve onlarla koşmak imkânsızdı. Bir çift balerin ayakkabısı işe yarardı ama John'un onun için sipariş ettiği o kadar ayakkabının içinde hiçbiri balerin ayakkabısı değildi.

Giymeyi planladığı elbiseye baktı. Bir santim genişliğindeki kumaş parçalarının gittikçe genişleyerek üst tarafı oluşturduğu düz, siyah tek parçalık bir elbiseydi, kumaş parçaları dekoltenin en derin kısmında birleşiyordu. Güneş şeklindeki siyah inciler o noktaya dikilmişti, siyah incilerden oluşan ipler aşağıya doğru sarkıyordu. Niema'nın başka elbiseleri de vardı ama gerekirse gölgelerin içinde daha iyi saklanabilmek için siyah giymeyi istemişti.

Seksi, siyah yüksek topuklulardan başka, yanında sadece

bir çift siyah ayakkabı vardı, onlar da uzun ipleri olan epey rahat sandaletlerdi. Çıkarıp bunlara baktı ve daha süslü olmalarını sağlamak için ne yapabileceğini düşündü. Yüksek topuklular yerine bunlarla çok daha rahat dans edebilirdi ama ayakkabılar gayet normal görünüyorlardı. Niema Jamieson giydiği elbiseler konusunda dikkatsiz davranamazdı. Giyim konusunda klasik bir zevki vardı ve her zaman titizlikle seçiyordu elbiselerini.

“Neden pasaklı birisi değilsin ki?” diye mırıldandı diğer kimliğine.

Elbiseye tekrar baktı. Dikkat çeken geceyarısı pırıltısıyla ışıldayan siyah incilere rağmen sofistike ve sadeydi. Niema uzandı ve incili iplere parmağıyla vurup sallanmalarını sağladı. Bunlar insanların dikkatini tamamen göğüslerine çekecekti.

Niema bir siyah sandaletlere, bir de incilere baktı. Merakla kolyeyi inceledi. Sallanan incili ipler kolyeden çıkartılabildi, hemen altına takılıydılar.

“İşte şimdi başlıyoruz,” diye mırıldandı Niema ve aletlerini almak için ayağa kalktı. Ayakkabıları niye bu kadar kafaya taktığını biliyordu, bu sayede John’u ve her şeyi için yapmadığını söylediğini düşünmekten kurtuluyordu. Ne demek istemişti öyle diyerek? Onu mu ima etmişti, yoksa bambaşka bir şeyden mi bahsediyordu? John’un geçmişinde o kadar çok şey vardı ki, herhangi bir şeyden bahsediyor olabilirdi. Bazı adamlar normal, şeffaf, eve gelirken kaç bira içtiklerinden başka saklayacakları bir şeyin olmadığı hayatlar yaşıyordu. John’un geçmişi o kadar dolu ve karmaşıktı ki karakterini oluşturan parçaların hepsini hiç kimse bilemezdi.

Ayakkabıları saplantı haline getirmenin işe yaramadığı ortadaydı, çünkü Niema onu düşünmeden duramıyordu şimdi. Dallas'ı kaybetmek zaten zor olmuştu, dayanılamayacak kadar zor. Peki John için eşini, hem de kendi eliyle kaybetmek nasıl olmuştu acaba? Niema, John'un eşi için bir şeyler hissetmeye, anlayışlı davranmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Kadın kendi ülkesini satıyor, başka insanların hayatlarını tehlikeye atıyordu. Niema'nın düşüncesine göre, bu onu zehirli gaz ya da rastgele bombalar kullanan teröristlerle aynı yapıyordu. Dallas o kadın gibi insanları durdururken hayatını kaybetmişti.

Bu akşamdan sonra John'u bir daha görmeyebilirdi.

Ayakkabılarla uğraşırken Niema'nın aklında bu düşünce dolanıyordu. Niema araç kutusundan aldığı tutkalla incileri sandalete yapıştırıyordu. John'la son defa görüşeceğini düşündüğü başka zamanlar da olmuştu: Niema, Fransa'ya gelmeden önce gittiğinde, telefonda sadece bir ses olduğu günlerde ve Niema'nın eve davet edilmeyeceğini düşündüğü zamanlarda. Ama bu seferki daha kesin gibiydi. John bilgisayar dosyalarını aldıktan sonra hemen gidecekti.

Niema planladığı gibi ev partisinin sonuna kadar kalacak ve ondan sonra ayrılacaktı, haftaya evinde olacak, işine geri dönecekti, bu da hiç kimseye anlatamayacağı inanılmaz bir hikâye olarak kalacaktı.

Ama şimdi kendini daha önce hiç tecrübe etmediği kadar canlı hissediyordu. Derisi bile daha önce fark etmediği kadar duyarlıydı. Odasındaki banyo kristallerinin kokusunu verdiği suda uzun, rahatlatıcı bir banyo yaptı ve saçlarını yıkadı. Hatta biraz kestirdi bile, ki bunu çok nadir yapardı ancak gün içinde yaşadıkları çok yorucu olmuştu. Kendine

manikür ve pedikür yaptı, tırnaklarını koyu kızıla boyadı. Tekrar karşılaşılırsa John onun nasıl göründüğünü hatırlayacaktı.

Niema aletlerini ve ekipmanını almak için odasına dönmek zorunda kalmak istemiyordu, ama her şeyi akşam kullanacağı küçük çantada da taşıyamazdı. Çantada sadece bir kredi kartı, ruj, makyaj kutusu ve anahtarın girebileceği kadar yer vardı. O kadar. Aletlerle silahını saklayabileceği bir yer bulmaya çalıştı ama araziye çok iyi bilmiyordu, ayrıca her yer insan kaynıyordu.

Başka yolu yoktu, eşyaları almak için odasına geri dönmek zorunda kalacaktı. Her şeyi, silahları, aletleri, giydiği elbiseye uyan siyah ipek şala sardı ve büyük dolaptaki çekmecelerden birinde duran iç çamaşırlarının altına sakladı. Sonra derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve izleyicinin önünde sergileyeceği son gösteriye hazırladı.

Niema aşağı indiğinde, adam merdivenlerin sonunda onu bekliyordu. John doğruldu, mavi gözleri hayran bir âşık gibi onun üzerinde gezindi. Niema gözünün ucundan Ronsard'ın onları, endişe ve kederli bir yüz ifadesiyle izlediğini fark etti. Göz göze gelene kadar bekledi ve Ronsard'a içini rahatlatacağını umduğu bir gülümsemeyle karşılık verdi. Adam da "En azından denedim," der gibi ellerini iki yana açtı.

John, Niema'nın gülümseyişini izledi, kısık gözleriyle, vücudundan adeta tehlike yayılıyordu. Tanrım, gerçekten iyiydi. Hollywood'a gitmeliydi bu adam, oyunculuk yeteneğiyle şimdiden birkaç Oscar kazanır ve devlet görevlisi olarak kazandığından çok daha büyük paraları cebe atardı.

Niema, kendisinin de biraz rol kesebileceğini düşündü.

John'a doğru yaklaşırken sanki son basamakları aşmakta isteksizmiş gibi yavaşladı. John hafiften kaşlarını çatı ve Niema'nın ona gelmesini talep eden ukala tavırla elini öne doğru uzattı.

Niema, sessizce elini onun avcuna bıraktı ve John onu bir önceki gece aynı şeyi yapan, sadece elbiseleri farklı olan bir önceki geceki kalabalığın olduğu balo odasına götürdü. Niema onun kollarının arasına girdi ve John onu kendine yaklaştırdı, ayakları neredeyse hareket etmiyordu, John'un başı, kollarındaki kadına tamamen kendini bırakmış birinin klasik duruşuyla Niema'nın yüzüne doğru eğilmişti.

"Eşyaları odamda bırakmak zorunda kaldım," dedi Niema alçak bir sesle, kelimeler adamın omzunda boğuklaştı. "Hepsini bunun içinde taşıyamazdım." Niema, küçük çantasını gösterdi.

"Ne? Diğer her şeyle beraber SIG'i de elbisenin içine koyamadın mı?" John, Niema'nın göğüslerine tutunan kumaşa ve derin dekolteye baktı.

"Dikkatli ol," diye uyardı Niema. "Yanımda bir bıçak var, gerekirse kullanırım." Niema, John gülümserken, onun şakaklarına değer dudaklarının hareket ettiğini hissetti. "Dikkatleri nasıl başka yöne çekeceksin?"

"Çekmeyeceğim. Kafa derimi yüzeceğinden korkuyordum. şansımızı deneyeceğiz."

"şansımı denemekte iyiyimdir." Sözler ağızından dökölür dökölmez Niema kendini garipsedi. Hayır, şansını denemekte hiç de iyi değıldi. Eskiden öyleydi ama artık öyle değıldi.

John kollarındaki Niema'nın gerildiğini hissetti ve onu kendine daha fazla yaklaştırarak karşılık verdi. "Sorun ne?"

“Hiçbir şey,” dedi Niema.

“Bana hiçbir şey demeyeceksin yani?”

“Evet.”

Niema, yine şakağında John’un dudaklarının hareket ettiğini hissetti. Bir süre sonra, “Dün gece olduğundan daha kısasın,” dedi adam.

Böyle şeyler John’un gözünden kaçmıyordu. “Topuklu giymedim. Elbiseme uyması için birkaç sandalet üzerinde oynadım.” Niema, John’un incili ipleri görebilmesi için ayaklarını öne doğru çıkardı.

John acı çekiyor gibi görünüyordu. “Sandaletlerine uyurabilmek için Dior marka elbiseni mi bozdun?”

“Sorun değil,” kadın sakindi. “Uygun bir ayakkabı giymek, elbiseden daha önemliydi. Hem, özel hareketin bütçesi kayıtlı değil, o yüzden harcadığın şey için hesap vermek zorunda değilsin, değil mi?”

“Tanrıya şükür değilim.”

“Peki, ne zaman başlıyoruz?”

“Belirli bir zamanı yok. Gözümüz Ronsard’ın üstünde olacak ve meşgul görüldüğü zaman harekete geçeceğiz.”

“Peki ya Cara?”

“İcabına baktım.”

“Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, ama tam şu rada duruyor.”

“Çok uzun süre durmayacak.”

★

Cara göz kamaştırıcı, beyaz, tek parça bir elbise giymişti, uzun sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve kulaklarından suni elmaslı küpeler sallanıyordu. Hollywood yıldızları

gibi göründüğünü biliyordu ama mücevher ve özel dikim elbiseler konusunda bu insanlarla yarışamayacağını bildiği için öyle yapmayı denemiyordu bile. Kaliforniya seksiliğine ulaşmayı denemişti ve başarmıştı.

Birçok adamla flört etti ama sabah birlikte tenis oynadığı seksi Fransız adamın yanında karısı vardı. Cara da ava çıkmaya karar vererek odada dolanmaya başladı ve sadece muhtemel adaylarla konuşmak için durakladı. Hossam'ın duygularıyla ilgili endişelenmeyi bırakmıştı, adamın onun üzerinde hiçbir aidiyet hakkı yoktu.

Bir anda oldu her şey. Birisi aniden döndü ve Cara'nın beyaz elbisesinin üzerine bir kadeh kırmızı şarap döküldü. Cara hayal kırıklığıyla korkunç lekeye baktı, elbiseyi büyük ihtimalle atması gerekeceğini biliyordu. "Özür dilerim," dedi üzerine şarabı döken kadın, yüzü utançla buruşmuştu. "Nasıl oldu bilmiyorum, biri bana çarptı."

"Hiç sorun değil," dedi Cara öyle hissetmese de. Louis'nin misafirlerinden birinin canını sıkmak istemiyordu. "Lekenin çıkacağından eminim. Odama gidip üstümü değiştireyim." Kadının elbisenin parasını ödeme teklifini kabul etmedi ve gülümsemeye devam ederek balo odasından çıktı. Nadiren asansörü kullanır, egzersiz olması için merdivenleri tercih ederdi ama bu akşam odasına giden en hızlı yolu seçecekti.

Asansörle üçüncü katta indiğinde yüzündeki gülümsemenin yerini öfkeli bir ifade almıştı. Uzun koridorda kimse yoktu, tek ışık duvardaki lambalardan geliyordu. Cara kimse-
senin onun ne halde olduğunu görmediği için memnundu. Küçük çantasından anahtarını aldı, kilidin içine yerleştirdi ve kapıyı açtıktan sonra ilk denemede ışığı açtı.

Oda aydınlandığı anda, büyük bir el Cara'nın ağzını kapadı ve belini bir kol sardı. Bir anda ayakları yerden kesildi. Kapı da sertçe kapandı.

Cara'nın bütün bedenini panik sardı, bir anlığına çevresinde her şey silikleşti. Kendi boğuk çığlıklarını duydu ama sesin odadan dışarı çıkmadığını biliyordu. Ağzını kapatan ele tırnaklarını geçirdi, kaçmak için tekme atıp debelendi.

“Sakin ol tatlım. Korkacak bir şey yok.”

Hossam! Panik yarım saniye içinde öfkeye dönmüştü. Cara, adamın ağzını parçalamak için kafasını arkaya doğru salladı ama Hossam sadece güldü ve onu yatağa atıp kadın daha kaçamadan üzerine atladı.

“Piç,” diye tısladı Cara, artık çığlık atmaya çalışmıyordu.

Hossam bir kere daha güldü, Cara'nın üzerinde duruyor, yumruklarını tutuyordu. Karşısında bir çocuk varmış gibi rahatlıkla Cara'nın bileklerine bir şal sardı, sonra kadının kollarını başının üstüne getirip şah yatağın başına bağladı.

“Piç!” dedi Cara yine, bu sefer bağırmıştı.

“Şşşt, sessiz ol.”

“Bunun için seni öldüreceğim! Taşaklarını kopartaca... Ahhhh.”

“Sessiz ol dedim,” diye mırıldandı Hossam başka bir şalı Cara'nın ağzına bağlarken. Sonra geriye çekildi, yaptığı işi inceledi ve esmer yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Şimdi aşkım, bakalım sihirbazın yeni ne numaraları var mıymış?”

Hossam cebinden bıçağını çıkarıp açtı. Metalin keskin kısmında ışık parıldadı. Cara gözleri ardına kadar açıldı ve önce bıçağa, sonra ona baktı. Geri çekilmeye, onu uzaklaştırmaya çalıştı ama Hossam onun bedenini bacakları arasında sıkıştırdı ve acımasızca onu hareketsiz bıraktı.

Hossam bıçağı Cara'nın göğüslerini kapatan hafif kumaşa değdirip aşağı doğru keserken kadının ağzındaki şalın ardından boğuk çığlıklar yükseldi. Bir fermuarla açılmış gibi elbise ikiye ayrıldı ve Cara'nın göğüsleri ortaya çıktı.

Hossam bu manzaranın tadını çıkarmak için durakladı. Bir eliyle bıçağı tutarak Cara'nın göğüslerine dokundu, avuçlarına aldı ve meme uçlarını başparmağıyla okşayıp sertleşmelerinin keyfini çıkardı. Sonra ona doğru eğildi. "Kıpırdama," diye emretti. "Kazara bir tarafını kesebilirim yoksa."

Hossam elbiseyi en aşağı noktaya kadar kesip kumaşı bir kenara atarken Cara kendini zorlayıp kıpırdamadı. Elbisenin altına hiçbir şey giymemişti. Mütevazılığıyla ünlü değildi ama şimdi kendini korumak için çaresizce bacaklarını birbirine bastırıyordu. Tanrım, yoksa Hossam onu öldürecek miydi?

Hossam bir adım geri çekildi ve soyunmaya başladı. Cara gözlerinde yaşlarla başını iki yana doğru salladı.

"Korkma," dedi Hossam yine ve külotunu çıkarıp onun üstünde çıplak halde durdu. Penisi kalkık bir halde duruyor ve Cara'ya ne kadar hazır olduğunu gösteriyordu. Cara testislerine vurmayı umut ederek çaresizce ona doğru tekme attı. Tabii bağı ve ağzı tıkalı haldeyken, bunun tam olarak ne işe yarayacağından emin değildi.

Hossam cık cıklayarak, ayak bileklerinden birini yakaladı ve ellerine yaptığı şeyin aynısını buraya da uyguladı. On saniye geçti, diğer ayağı da bağlandıktan sonra Cara elleri ve bacakları uygunsuz biçimde ayrılmış durumda yatıyordu.

"Öyle vahşi bir şeysin ki," dedi Hossam ve yatağa, Cara'nın bacaklarının arasına geçti. "Tatlı, vahşi bir şeysin ve bana aitsin. Bunu asla unutma. Benimsin."

Cara hızlıca, şiddetle tecavüze uğramayı bekliyordu ve bu saldırıya kendini çoktan hazırlamıştı. Öyle olmadı. Hossam eğildi, ağzını Cara'nın bacaklarının arasına dayadı ve onunla sevişmeye başladı.

Tepedeki ışık Cara'nın gözlerini kamaştırıyordu. Zevk bedenine yayılmaya başladığında yukarıya doğru baktı, bakmak için başını kaldıramıyordu. Bu... Bu öyle beklenmedi ki ne olduğunu tam olarak kavrayamıyordu. Hossam onu sert, hızlı bir orgazma ulaştırdığında Cara tatminin gücüyle gözleri yaşlı halde, nefes nefese kalmıştı.

"Bu daha başlangıç," diye mırıldandı Hossam. "Canını asla ama asla yakmayacağımı biliyorsun. Bu akşam, başka hiçbir adamın yapamayacağı şekilde seni zevke getirebileceğim yolları keşfedeceğiz." Siyah gözleri ona bakarken parlıyordu. "Sonra da belki beni yatağa bağlamana izin veririm."

Hossam'ın uzun parmakları onun içine girdiğinde ve bir önceki orgazmı yüzünden hâlâ duyarlı olan sinir uçlarını canlandırduğunda Cara inledi ve yatakta doğruldu. Korkusu gitmişti, çünkü Hossam'ın elleri şiddetli olmak yerine sevecen ve korkunun yerine derin bir heyecan yerleşmişti. Bu farklıydı ve ilginçti. Cara daha önce sevişirken hiç çaresiz olmamıştı. Çoğunlukla hakimiyet onun elinde olurdu, çünkü böyle olmasını seviyordu.

Ama bu da hoşuna gitmişti. Tamamen Hossam'ın merhametindeydi, parlak ışığın altında çırpılıyordu. Hossam istediği her şeyi yapabilirdi ve ihtimalleri düşündükçe Cara'nın başı dönüyordu. Hossam çok büyük ve güçlüydü ve sevişirken her halükarda yavaş olmayı seviyordu. Bu uzun bir gece olacaktı, harika, lezzetli ve çok uzun bir gece...

“Zamanı geldi,” diye fısıldadı John, Niema’nın kulağına.

Niema’nın nabızı hızlandı. Derin bir nefes aldı ve kendini toparladı. Başını yukarı doğru kaldırdı ve John’a öyle canlı bir gülümsemeyle baktı ki adam da başını ona doğru eğdi.

Kimi kandırıyordu ki? Balo salonundan çıkıp ikinci kata doğru kıvrılan merdivenlerde yürümeye başlarken her şeyin aydınlanacağı o an neredeyse kör ediciydi. Niema risk alan biriydi. Bunun her anından zevk alıyordu. Eve dönmek ve işine devam etmek istemiyordu, sahada çalışmak istiyordu, ait olduğu yer burasıydı. Beş yıl boyunca kefarecini ödemişti ama John onu tekrar en uygun olduğu hayata çekmişti ve Niema buradan bir daha ayrılmak istemiyordu.

Bunu fark edince neredeyse nefesi kesildi, sonunda tekrar yaşamaya, gerçek kimliğine geri dönmüş gibi hissediyordu, içini bir neşe sarmıştı.

Uzun koridorda kimse yoktu. Onları görececek kimse olmadan hızla Niema’nın odasına gittiler. Niema dolaptan şalı aldı ve sarılı halde duran aletler ve tabanca düşmesin diye bu kumaştan bohçayı vücuduna doğru bastırarak tuttu, kumaşın fazla kısımları kollarını sarmıştı. “Böyle iyi mi?” diye sordu.

“İyi görünüyor. Hadi.”

Tekrar hızla yürüdüler ama bu sefer merdivenlerden inmek yerine doğrudan batı kanadına geçtiler. “Etrafta dolaştım ve arkadan bir giriş buldum,” diye açıkladı John.

“John’un özel yaşama alanı da bu tarafta.”

“Biliyorum. Arka giriş de zaten onun odasında.”

Niema gözlerini devirdi ama onun Ronsard’ın odalarına

nasıl girdiğini sormadı bile. John için kilitlerin hiçbir anlamı yoktu.

Bu yol da risksiz değildi. Onları görebilecek daha az insan vardı ama onlar da binanın özel kısmındaki çalışan insanlardı ve anında onların buraya ait olmadıklarını anlardı. Misafir olsun ya da olmasın Ronsard, kimsenin kızını rahatsız etmesine izin vermezdi.

John, Niema'yı iyice parlayana kadar cilalanan tahta bir kapının önünde durdurdu. Kulbu çevirdi ve odanın içine girdiler. Niema buranın bir yatak odası olduğunu gördü, lüks ve devasa bir yatak odası. "Ronsard'ın," diye fısıldadı John gereksiz bir açıklama yapmak için. "Ofisinin kata inen özel bir asansör var burada."

Asansör küçüktü, o zaman sadece bir adamı taşıyacak şekilde inşa edilmişti. Aynı zamanda şaşırtıcı derecede sessizdi ve normal asansörlerin aksine geldiği zaman "ding" sesi çıkarmıyordu.

Adım attıkları koridor da boştu ve Niema ile John'un orada bulunmaları için, özellikle de Ronsard'ın asansöründen inmeleri için hiçbir mantıklı bahaneleri olmadığından bu iyiydi. John bir kapıya doğru gitti, cebinden küçük bir kayıt cihazı çıkardı ve elektronik kilite doğru tuttu. Bir tuşa bastı ve bir dizi nota çaldı. Kilitte yeşil bir ışık parladı, sonra hafif ama duyulabilecek kadar yüksek seste bir tıkırtı oldu, sonra da John kapıyı açtı.

İçeriye girdiler ve John kapıyı sessizce arkalarından kapattı, sonra da kilide bir şeyler yaptı. "Ne yapıyorsun?"

"Kilidi bozuyorum. Eğer yakalanırsak kilidin çalışmıyor olması en azından yararımıza olur, tabii burada olduğumuz için bir sebep uydurmam gerekir."

“Bütün bunları son ayrıntısına kadar planlamışa benziyorsun!”

“Yakalanmaya niyetim yok. Hadi, şu tatlı kıcım kaldır ve işe başla.”

Yirmi İkinci Bölüm

John, Ronsard'ın masasına oturup bilgisayarı açarken Niema etrafa bakındı. Odanın diğer yanında çok daha karmaşık bir başka bilgisayar kuruluydu ama John onu görmezden geldi. Niema, Cara Smith'e ait gibi görünen masanın üzerindeki bağlantıları kontrol etti, ofise gelen üç ayrı hat vardı ancak telefonlar iki hatlıydı. O halde bilgisayar tek başına bir hatta bağlı olmalıydı. Niema, Ronsard'ın masasındaki telefona baktı, bu da iki hat girişli telefonla aynıydı. Niema, ilk hattın iş için olduğunu düşündü, ikincisi de özel hat olmalıydı.

Ronsard'ın masasında dışarıdaki koridoru gösteren kapalı devreli bir televizyon da vardı. Niema televizyondaki hattı bağlandığı yerden emin olmak için duvara kadar takip etti. Kafasında odaların kablo dağılımını çıkarmayı severdi, bu sayede nereye baktığını ve ne aradığını tam olarak biliyordu.

Ronsard'ın telefon hat girişi masasının arkasında değildi,

muhtemelen ayağına dolanmasını istememişti. Niema kabloları tekrar takip etti; hat girişi duvara yaslı uzun deri bir kanepenin arkasındaydı. Niema kanepelyi onları ele verecek bir ses çıkarmaması için dikkatlice bir ucundan kaldırarak çekti.

Yere diz çöktü ve aletlerinin sarılı olduğu siyah kadife çantayı çıkardı. Silahı bir kenara bırakarak hızlıca hat girişini söktü, kabloların bağlantısını kesti ve kabloları ayırmak için plastik kaplamayı soydu.

Normalde dinleme cihazının yakınında bir alıcı ve kaydedici olurdu. Ancak bulundukları noktada bunun hiçbir faydası olmazdı çünkü kaydın yapıldığı kaseti almak ya da konuşmaları dinleyebilmek gibi bir şansı yoktu. Buradaki CIA çalışanının Ronsard'ın ofisine erişimi yoktu. John adama bir dijital data alıcısı vermişti, adam ses dosyalarını alabilmek için bir sinyali açacaktı, sonra da bunları her zamanki yoldan Langley'e gönderecekti. Eğer alıcıyla yakalanırsa, bundan hiçbir sonuç çıkarılamazdı bütün bilgi dijitalleşmiş olacaktı. Alıcı sıradan bir cep radyosu gibi görünüyordu, hatta bir radyo olarak da çalışıyordu.

Niema ana uzantıyı hızlıca hat girişlerinden tam bir devre oluşturmayan ve bu yüzden elektronik bir incelemede bulunmayacak olana bağladı. Niema üç santimden kısa tuttuğu uçları, bağlantı noktasına ekledi. Kısa uçlar, telefon köprüsünün, elektrik sapmalarını yakalamasını imkânsızlaştıyordu. Niema daha sonra iki tane dokuz voltluk pilleri güç kaynağı olarak alıcı/vericiye bağladı ve her şeyi tekrardan toplamaya başladı.

"Neredeyse bitti," dedi Niema. Neredeyse yirmi dakikadır çalıştığını tahmin ediyordu. "Sen içeri girebildin mi?"

“Hâlâ çalışıyorum,” diye mırıldandı John dalgınlıkla.
“Belgeler şifreyle korunuyor.”

“Laure yazmayı denedin mi?”

“İlk onu denedim.”

“Masada hiçbir şey yok mu?” Niema, John’un çekmeceleri açıp kapattığını fark etmişti ama kâğıt dosyalara da bakıyor olabileceğini düşünmüştü.

“Hayır.” John hızlıca masanın üzerindeki her şeyi incelemeye koyuldu, şifreyi içerebilecek herhangi bir şey arıyordu.

Niema hat girişini yerine vidaladı ve kanepeyi eski konumuna getirdi. “Ya yazılı değilse?”

“Aptal değilse şifreyi düzenli olarak değiştiriyor olmalı. Eğer değiştiriyorsa, mutlaka buralarda bir yerlerde yazıyordur. Eğer orada işin bittiyse duvar ya da yer kasası arasana.”

“Bir kasa açıcı da olduğunu söyleme.”

“Tamam söylemem.”

Niema hızlıca duvarlarda asılı olan bütün tabloların arkalarına baktı ama sadece duvar kâğıdıyla karşılaştı. Yerde kalın örülmüş devasa bir kilim vardı ama Niema kenarlarını geriye atıp altına baktığında yine hiçbir şey bulamadı. Bir tornavida çıkararak odanın etrafında dolaşip prizleri yoklamaya başladı. Bazen gizleme yerlerini saklamak için sahte prizler de kullanılıyordu. “Hiçbir şey yok,” diye seslendi Niema. Aletleriyle silahını topladı ve hepsini kumaşa sardıktan sonra tekrar elbisesinin içine sakladı.

John bir kitap aldı ve sırtından tutarak bir şey düşer mi diye bakmak için sayfaları salladı. Ardından sayfaları kıvrılmış kitaba bakarak durakladı. Niema aletlerini masanın üzerine bırakarak kitaba bakmak için yaklaştı ve: *İki Şehrin Hikâyesi*.

John kenarı kıvrılmış bir sayfayı açtı. “Burada. Hiç kimse mecbur olmadıkça bu kitabı bir kereden fazla okumaz.”

“Dünya klasiklerinden,” dedi Niema ilgiyle.

“İyi olmadığını söylemedim ama tekrar tekrar okuyacağın türden bir şey değil.” John dikkatini çekecek bir şey arayarak sayfada parmağını hareket ettirdi. “Giyotin”.

Klavyeye dönerek kelimeyi girdi. Ekranda GİRİŞ ENGELLENDİ yazısı belirdi.

John omuzlarını silkti ve tekrar kitaba başvurdu. “Dickens da ne gevezeymiş,” diye homurdandı. “Bu bütün günümü alabilir.” Bu sefer “Monarklar” diye yazdı. GİRİŞ ENGELLENDİ.

“Canavarlar” ve “büyücü” de reddedildi.

Dosya listesi “çiftçi arabası” ile açıldı.

“İşe bak,” dedi John yavaşça. “Rastgele kelimeler seçiyordum.”

“Şanslı vuruş.” Ancak John tabii ki sadece şanslı değildi, aldığı eğitim sayesinde içgüdü ve deneyimi ile hep herkes-ten birkaç adım ötedeydi ve Ronsard’ın masasında açıkta duran eski bir kitabın önemini bu yüzden görebilmişti.

Sürücüyü bir disk yerleştirdi ve dosyaları bulup kopyalamaya başladı. Hiçbirini okumakla zaman harcamıyordu, sürekli olarak koridoru gören monitörü kontrol ederken, dosyaları mümkün olduğunca çabuk kopyaladı.

Niema masanın arkasına hareket ediyordu. “Monitöre ben bakarım,” dedi. “Sen kopyala.”

John başını evet anlamında salladı ve bir sürücü neredeyse uğuldamaya başladı.

Niema bir an sonra monitöre bakarken koridorun sonundaki kapının açıldığını fark etti.

“Biri geliyor,” diye fısıldadı.

John yaptığı şeyi durdurmadan monitöre göz attı. “Güvenlik ekibinden birisi.”

“Kapı kontrolü yapıyorlar mı?”

“Belki.” Yanıt kısaydı. Kapının kilidini açtıkları için artık deneyen herkes içeri girebilirdi.

Niema elini elbisesinin katlarına götürdü. Silahı parmaklarının altında soğuk ve ağırdı. Güvenlik görevlisi koridorda ofise doğru yürümeye başladı. Niema’nın kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu ve ağzı kurumuştı.

Koridor epey uzundu, küçük monitörde sonsuzluğa uzanıyor gibi görünüyordu ve güvenlik görevlisi her adımda daha da büyüyordu. Niema kendini adamın adımlarını sayarken buldu. On dokuz, yirmi, yirmi bir..

“Sakinliğini kaybetme,” diye onu yavaşça uyardı John ama gözünü dosyalar listesinden ayırmadı. “Burada işim neredeyse bitti.”

Güvenlik, kapının önünde bir an bile duraksamadan geçip gitti. Onu monitörden izlemek ve ofisin önünden geçen adımlarını işitmek Niema’da garip gerçeküstülük hissi yarattı, çünkü adamın adımlardan gelen sesin yönü monitördekinden farklı bir yerden geliyordu.

“İşte bu.” John hızlıca tuşa bastı ve çıkan diski koruyucu bir kılıfa yerleştirerek ceketinin iç cebine koydu. Ardından bilgisayarı kapattı, masadaki her şeyi eski haline getirdi ve Niema’nın dirseğine dokundu. “Hazır mısın?”

“Kesinlikle.”

Niema tam kapıya yönelmişken John onu kolundan yakalayıp durdurdu. “Başka misafirlerimiz de var.”

Niema tekrar monitöre baktı. İşte koridorun kapısı ye-

niden açılıyordu. Birisi eşikte durmuştu ve kapının diğer tarafındaki biriyle konuşuyormuş gibi dönmüştü. Monitörden görülen ufak tefek siluetin uzun, siyah saçları vardı.

“Ronsard,” diye fısıldadı Niema ve midesi soğuk bir panikle kasıldı. Ofisine gelmiyor olsaydı bu koridordan geçmezdi.

John harekete geçti ve Niema’nın ayaklarını yerden kestti. İki uzun adımda kanepenin yanındaydı. Niema’yı oraya yerleştirerek smokin ceketini çıkardı ve bir kenara attı. “İç çamaşırlarını çıkar ve uzan,” dedi. Sesi kısık ama aceleliydi.

Ronsard’ın kapıdan girmesine sadece saniyeler vardı. Eteğini kaldırıp jartiyerine uzanırken Niema’nın elleri titriyordu. Sevişiyor gibi yapmak yüzlerce filmde kullanılmış bir klişeydi ve buna kimse, özellikle de Ronsard kadar sofistike ve bilgili birisi asla inanmazdı. Belki de tam bu sebepten işe yarayabilirdi, çünkü Ronsard, Temple’ın bu kadar klişe olduğuna inanmayabilirdi.

Elbette John, kendinden bekleneceği üzere istediği izlenimi yaratmak için basit bir sarılmaya güvenemezdi. Hayır, elbiselerin etrafa saçılmasını, neredeyse gerçekten sevişmeye başlayacaklarmış gibi çamaşırların çıkarılmış olmasını istiyordu.

Niema’nın kalbi öylesine hızlı atıyordu ki nabzını teninin altından hissedebiliyordu. Çamaşırlarını baldırlarından sıyırdı ve yere düşer düşmez aceleyle kendinden uzaklaştırarak kanepeye uzandı.

John öne uzandı ve Niema’nın eteğini kadının beline kadar sıyırdı ve bacaklarını aralayarak bir eliyle kanepeye dayandı, diğeriyle de pantolonunu parçalayarak aralarına uzandı. Niema şokun etkisiyle hissizleşmişti. Bunun garip

bir rüya olmadığını çıplak derisinden gezinen soğuk havadan anlayabiliyordu yalnızca ama rüya olmalıydı aslında. Bu tiyatro, Niema'nın kendini hazırladığının çok daha ötesindeydi. Niema yarı çıplak halde, iki yana açılmış bacaklarının arasında John varken ve tanıklar her an kapıdan girecekken yatıyor olamazdı.

John eğilerek onu yalamaya başladı, sert elleri baldırlarını daha da açıyor ve dili Niema'nın içinde nemini bırakarak hareket ediyordu. Niema'nın bütün vücudu sarsıldı ama John onu sabit tuttu ve bacaklarının arasına ağzını bastırdı. Niema gırtlığında asılı kalan nefesiyle içinden gelen çığlığı bastırdı. Tanrı aşkına, John ona oral seks yapıyordu... Ronsard ise... Niema, Ronsard'ın odaya girerek onları bastığını düşünmemeliydi ama John'un planladığı bu olmalıydı. Hiç kimsenin uydurma olduğuna inanamayacağı kadar yakın bir halde yakalanmak...

John gerçekten bunu yaparken ne kadar sahte olabilirdi ki?

Niema inleyerek aşağı uzandı ve elleri John'un saçlarının arasında dolaşmaya başladı. Onu uzağa itmek istediysede yapamadı, ellerine söz geçiremedi. Vücudu hissettiği duyguların elektriğiyle sarsılıyordu, John'un ellerinde bedeni yay gibi geriliyordu. Buna daha ne kadar dayanması gerekecekti? Ne kadar? Beş saniye? On?

Zaman elastiklemişti, hissedilemeyecek şekilde esnemmişti. Niema söze dökülmeyen bir itiraz ile başını salladı ve çaresizce korkuyla zevkin iki uçlu darbelerine hedef oldu. Sıcak ve çılgın bir şey içinde kıvrılarak ilerliyordu. Bunu daha fazla yapamazdı, dayanamazdı, sınırının çok ötesinde her bir kasını geren John'un ağzı vücudunda dolaşırken olamazdı.

Sonunda itmesi için gereken gücü omuzlarında buldu. John'un dili Niema'nın klitorisinin etrafında kıvrılırken adam yukarı doğru hızlıca kaykıldı ama sonra neredeyse kanyepeden düşmek üzere olan Niema'yı hızlıca kontrol altına alarak bacakları arasındaki yerine döndü.

"Sakinleş," diye fısıldadı John ve kendini Niema'nın açıklığına bastırdı.

Hayır. Gerçekten bunu yapıyor olamazdı. Burada değil, bu şekilde değil. İlk seferleri böyle olmamalıydı.

Her şey çok hızlı geliyordu; Niema'nın vücudu John'un diliyle verdiği neme rağmen kendini hazırlayacak zamanı bulamamıştı. Ne yaptıklarına hâlâ inanamazken nasıl hazır olabilirdi ki, burada, bu şekilde?

John yeterince ıslak olmamasına ve içerideki dokuların bu girişe direnmelerine rağmen kendini yavaşça Niema'nın içine itti. "Bağır," dedi, sesi neredeyse duyulmuyordu.

Bağırarak? Bu elbette Ronsard'ı getirirdi ama John'un istediği de buydu. Bu anlık farkındalık afallamış aklına yerleşti. Kötü niyetli hiç kimse ilgi çekecek bu tarz bir ses çıkarmazdı, ya da şu anda yapmakta oldukları şeyi yapmazdı.

John gerekeni yapması gerektiğinde sınır tanımıyordu.

Biraz geri çekildikten sonra bu kez daha da derine ilerledi. "Bağır," dedi yeniden, ısrarla.

Niema yapamadı. Nefessiz kalmıştı, ciğerleri felç olmuştu, bütün bedeni duyduğu güçlü hislerin hırpalaması altında gerilmişti. Her bir sinir ucu elektrik yemiş gibiydi, doruğa giden zevklerin merhametsiz yükselişine karşı koymak için direnirken rahmi kenetleniyordu. Niema John'a karşı da çıkıyordu aslında, yumruklarıyla değildi belki ama içindeki her bir kasla onu durdurmaya çalışıyor, daha

derine gitmesini ve kontrolü dışında itmesini engellemeye uğraşıyordu.

Niema yeterince güçlü değildi. John yavaş yavaş onun direncini kırdı, kaburgalarının iki tarafından kavradı ve üzerine eğildi. Sığ, çabuk nefesler John'un dudaklarından sızarken gözleri Niema'nın daha önce hiç görmediği kadar kısık, parlak ve derince maviydi. Hızlı bir hareketle elbisesinin sol askısını indirerek Niema'nın göğsünü açıkta bıraktı. Niema'nın göğüs ucu çoktan kabarmış ve kızarmıştı. "Bağır," diye yineledi John, daha sert ilerlerken. "Bağır!"

Niema'nın kafası yastığın üzerinde ileri geri hareket ediyordu. Bir haykırışı daha yuttu ve umutsuzca John'u uzaklaştırmaya çalıştı. Yapamadı, çünkü istemiyordu, Tanrı aşkına, tam orgazm olacakken Ronsard'ın içeri girmemesi için dua etti, Niema buna dayanamazdı. John onun bileklerini yakaladı ve kanepeye bastırarak Niema'nın içinde daha da derinlere ilerledi.

Niema durduramadı, engelleyemedi. Dalgalanan hislerini kasıklarında hissederek kıvrandı. Doyuma kendini bırakarak kapalı gözleriyle başını arkaya attı, nefesini tuttu ve var oluşunun tek odak noktası bu hissettiği zevke dönüşene dek etrafındaki diğer her şeyin sönüşünü izledi. Sonra çaresizce bağırdı ve kapının açılmasını bekledi.

Kapı açılmadı. Koridorda sessizliğin ötesinde hiçbir şey yoktu.

Yoğun hislerinin yarattığı nöbet ve titreyen teninin gerginliği kaybolana dek John'un altında bacakları hâlâ açık ve John hâlâ içindeyken öylece uzandı. Düşünemiyor, hareket edemiyordu. Boş hissediyordu, sanki John onun içindeki her şeyi almıştı.

Aşağılanmışlık hissi içinde kor gibi hareket ediyordu. John'a bakamadan başını yana çevirdi. Böyle bir durumda nasıl orgazm olabiliyordu? Nasıl biriydi? Asıl John nasıl bir adamdı da böyle bir şey yapabiliyordu? Niema'nın gözleri yaşlarla yanıyordu ama onları silemedi çünkü elleri hâlâ kanepeye bastırılmış duruyordu.

Zaman durmuştu.

Ronsard ofisine gelmiyordu. Niema onun nereye gittiğini bilmiyordu ama orada değildi. John'un geri çekilmesini bekledi, gerilime dayanamayıp ona bakıncaya ve yüz yüze gelinceye dek uzunca bir an boyunca bekledi.

John'un yüzündeki ifade ilkel denilecek bir tavırdıydı, gözleri Niema'yı yakacakmışçasına parlaktı. Sanki Niema'nın ona bakmasını bekliyormuş gibiydi. "Üzgünüm," dedi ve ondan uzaklaşmadan aksine içine doğru ilerleyerek saldırganca derin, hızlı bir ritimle her bir kabuğundan daha da içeri nüfuz etti.

John, Niema'nın kalçalarını sıkarak başı arkaya atılı, dişleri boğazındaki sesleri durdurmaya çalışır vaziyette çok sert orgazm oldu ve nefes nefese Niema'nın üstüne yıkıldı.

Niema hiçbir şey demedi, diyecek bir şey düşünemiyordu. Zihni bomboştu, sarsılmıştı. Görgü kurallarına dair okuduğu hiçbir şey bu durum için yardımcı olmuyordu. Bu düşüncesinin garipliği neredeyse gülmesine neden oldu ama kahkahası durdurmaya çalıştığı bir ağlayışa dönüştü.

John kendini dikkatlice kaldırarak ondan ayırdı, teninin kendininkinden ayrılışı sırasında Niema nefesini tuttu. John, Niema'yı çekerek koltuğa oturttu. "İyi misin?"

Niema ayağa kalkıp kalçalarını kapamak üzere eteğini indirirken sessizce başını evet anlamında salladı. John can-

lı hareketlerle kendini topladı ve gömleğini içeri sokup pantolonunu ilikledi.

Niema'nın külodu masanın önünde, yerde duruyordu. John uzattığında Niema külodu sessizce aldı, bacaklarına güvenemediğinden kanepeye oturdu ve kalçalarına gelinceye kadar yukarı çekti. Şimdi de çok ıslaktı, nem çamaşırını ıslatıyor ve kurudukça baldırlarına yapışyordu.

John monitörü görmek için masanın etrafından dolaştı. "Sahil temiz," dedi sakince hiçbir şey olmamış gibi. "Ron-sard nereye gitti bilmiyorum."

Niema titreyerek ayağa kalktı ve aletleri sardığı kumaşı güvenlice gizlediğinden emin olmak için elbisesinin katlarını kontrol etti. John da tekrar smokin ceketini giydi ve kravatını düzeltti. Ardından parmaklarını saçlarının arasından gezdirdi. Sakin ve kontrollü görünüyordu.

"Hazır mısın?"

Niema evet anlamında kafasını salladı. John yeniden monitöre bakarak "Hadi bakalım," dedi ve Niema'nın kolundan tutarak onu hızlıca kapıya yöneltti.

Nasıl olduysa Niema sesini kontrol altına almayı başardı ve doğru sözcükleri buldu. Bu kez tam John gibi sakın ve normal çıktı sesi. "Ya kilit? Düzeltmeyecek misin?"

"Hayır, sorun çıkardığını düşünecek sadece. Bu tip kilitlerde hep olur."

John kapıyı açarak hızlıca etrafı kolaçan etti, sonra da Niema'yı boş koridora çıkarttı. Eli hâlâ kapının kolundayken koridorun kapısı aniden açıldı ve bir güvenlik görevlisi içeri adımını attı. Onları görür görmez silahına uzandı ve bağırarak bir şeyler söylemeye başladı.

John daha adam onları görmeden harekete geçmişti as-

linda, Niema'yı duvara iterek bileğindeki silahı almak üzere dizinin üstüne çömeldi. Panikleyen güvenlik görevlisi çok çabuk ateş etti, yere yönelen kurşun üç metre önünde durdu. John paniklemedi. Niema eli kalkarken adamın sakin ve ifadeden yoksun yüzünü gördü. John güvenliğe iki kez ateş etti; birincisi adamın göğsüne ve ikincisi de emin olmak için kafasına. Güvenlik görevlisi ipleri kopmuş bir kukla gibi sıçradı ve açık kapıdan geriye yıkıldı.

John, Niema'nın elini yakaladı ve onu tek harekette ayağa kaldırdı. Koridorun açık kapısından çığlıklar ve onlara doğru koşan ayak sesleri yükseldi. "Haydi," dedi John ve Niema'yı soldaki çıkışa doğru iter itmez arkalarındaki kapıdan insanlar akın etmeye başladı.

★

Üst kattan duyulan üç atış Hossam'ı dondurdu. Yataktan fırlayarak yerden pantolonunu aldı ve kapıya koşarken üzerine geçirdi. Omuz kılıfını da taktı ve silahını eline aldı.

"Hossam! Beni böyle bırakma!" Cara'nın sesi panikle dolu ve keskindi -ağızlığını çıkaralı çok olmuştu- ama Hossam onu duymazdan gelerek kapıya koştu. Çıkarken akli kapıyı kapatacak kadar yerindeydi ancak sadece o kadar zaman harcayabilmişti.

Yalın ayak, koridordan merdivene yöneldi ve basamakları kullanmak yerine elini tırabzana koyarak alt kata sıçradı ve zemin kata inene dek bunu tekrarlardı. Ateş sesleri aşağı sağ taraftan geliyor gibiydi, bu da Ronsard'ın ofisinde oldukları anlamına geliyordu.

Uzun koridor insanlarla tıka basa doluydu, bunlardan bazıları da Ronsard'ın dehşet içinde haykıran konuklarıydı.

Güvenlik görevlileri koridoru boşaltmaya çalışıyordu ama bir anda gelen devasa yarı-çıplak silahlı adam onları geri çekilmeye zorladı.

“Nerede?” diye bağırdı Hossam.

“Bu çıkıştan,” diye yanıtladı görevlilerden biri kapıyı işaret ederek. “Temple ve kadınlardan biriydi.” Hossam gecenin içine daldı.

Temple nereye giderdi? Hossam kısa bir an durup düşündü. Temple yürüyerek devam etmektense bir araç bulmaya çalışırdı ama misafirlerin araçları kapalı korumalı bir alanda muhafaza ediliyordu. Ancak bu evin araçları için geçerli değildi. Hossam çıplak ayakla nemli çimlerin üzerinden koşarak garaja ilerledi.

Parlak acil durum ışıkları evin her yerinde bir futbol sahasını andırırcasına yanıp sönüyordu. Silahlı adamlar hızla çimenlik alanı doldurmuştu. “Misafir araçları! Onlara bakın!” diye bağırdı Hossam.

Güvenlikli alana doğru koşan büyük bir grup oluştu. Hossam da silahı tetikte, garaja doğru koştu. Yazık, Temple denilen bu herifin zamanlaması berbatı! Hossam ateş seslerini duyduğunda Cara’yı neredeyse onuncu kez orgazma ulaştırmak üzereydi ama zorla kendini çekip kadını bir köşede çaresizce yatağa bağlı bırakmak zorunda kalmıştı.

Land Rover’ların, jiplerin ve uzun sıralar boyunca dizilmiş arabaların arasında uzun, gölgeyle dolu sessiz garaj boyunca ilerledi. “Burada mısınız?” diye fısıldadı.

“Buradayım.”

Temple gölgelerin içinden peşinden bir kadını sürükleyerek çıkınca Hossam döndü. Cebinden bir anahtar seti çıkarttı ve sol eliyle onları yakalamak için yanındaki kadını

bırakan Temple'a "Haydi, gidin," diye fısıldadı. "Yeşil Mercedes, şurada."

"Sağ ol. Arkanı dön."

Eric Covert içini çekerek arkasını döndü. Uzun süre baygın kalmamayı umuyordu yoksa Cara öfkeyle histerikleşecekti. Eric, Temple'ın hareket ettiğini ya da az sonra onu soğuk beton zeminde yatıracak vuruşu duymadı bile.

Yirmi Üçüncü Bölüm

John eğilip yerden iri adamın silahını alıp Niema'ya fırlattı. "Al, tut bunu."

Niema silahı da elbisenin içine sakladığı şala sardı. Silahı almasalardı Eric suçlu görünecekti. John arabanın kapısını otomatik kilitle açtı ve içeri geçtiler. "Eğil," dedi John ve emrine uyduğundan emin olmak için elini Niema'nın başına koydu.

John arabayı çalıştırıp garaj kapısını açarken Niema çömelmişti. Garaj kapısı yukarı doğru kayd ve tepelerindeki ışık otomatik olarak yandı. John, Niema'ya bir göz attı, gülümsedi ve vitesi değiştirdi. Güçlü araba öne atıldı, tekerlekler öyle yumuşak ivme kazandı ki hiçbir ses çıkmadı ya da etrafa yanan lastik kokusu yayılmadı.

İlk kurşun Niema'nın arkasındaki pencereyi parçaladı ve bütün camı arabanın içine püskürttü. Niema kollarıyla kafasını korurken çığlık atmamak için kendini tuttu, o sırada ikinci kurşun yolcu kapısındaki koltuğun arkasından

girdi ve John'un kolundan iki santim uzaktan çıktı. Kurşun deri ve kumaşın içinden geçerken "fırrrt" diye bir ses çıkarmıştı.

John vites değiştirip gaza yüklendi. Her vites değiştirdiklerinde çekim kuvveti Niema'yı daha da sert koltuğa doğru itiyordu. "Aşağıda kal," dedi John ve yanındaki pencere parçalanmadan hemen önce başını eğdi.

Kapılar. John şu devasa, çelik kapılara doğru gidiyordu. Niema'nın çarpışmadan önce kendini korumak için neredeyse hiç zamanı olmadı. Metal parçalanma sesi pencere-lerin patlamasına karıştı. Niema bu sırada daha fazla silah ateşlendiğini duydu, sonra da otomatik silah sesi gelmeye başladı. Niema bir kenara doğru savruldu ve kafasını vites kutusuna çarptı. Menteshelerinden ayrılan kapılardan biri arabanın kaportasına yıkıldı.

"İyi misin?" diye bağırdı John geri vitese takarken. Kapı sarsıldı ve yere düştü. John tekrar vitesi değiştirdi ve araba öne atılıp kapının üstünden metal parmakları ezerek geçti.

"İyiyim," diye bağırdı Niema ama John'un onu ateş seslerinin arasından duyup duymadığına emin değildi. John silahla karşılık vermiyordu, bütün dikkatini arabayı sürmeye vermişti. Niema şalin içine sakladığı iki silahı el yordamıyla aradı, eline ilk gelen teşkilat adamının taşıdığı büyük olandı. Dizlerinin üstüne çöktü ve silahın güvenlik kilidini açtı.

"Lanet olsun, eğilsene!" diye kükredi John ve onu tekrar yere indirmek için uzandı.

"Sadece sür!" Niema silkinip John'dan kurtuldu, iki eliyle silahı kavradı ve camdan dışarı ateş etmeye başladı. Kimseyi vuramasa da insanlar saklanmak zorunda kalıyor-

du. Eğer bir şey yapmazsa adamlar arabayı kurşunla delik deşik edeceklerdi.

Büyük silah Niema'nın elinde tepiyordu, sıcak mermi kovanları arabanın içine fırlarken yükselen derin kükreyiş sağır ediciydi. Niema'nın kolundan seken bir tanesi, ardından sağlam bir yanma hissi bırakmıştı.

Araba önceki gibi yolda teklemeyi ilerlemiyordu, sarsılıyor ve duraklıyordu, motor ölecek gibiydi. Kurşunlardan biri kritik bir noktaya isabet etmiş olmalıydı ama neyse ki villanın arazisinden çıkmışlardı. Arkalarından daha fazla silah ateş edildi, seslerine bakılırsa tabancaydılar, yani menzilleri o kadar fazla değildi. "Arabayı terk etmek zorundayız," dedi John, başını çevirip arkasını kontrol ederek. Dikiz aynası paramparça bir metal çerçeveden ibaretti, ayna tuzla buz olmuştu.

"Nasıl?"

"Gözden kaybolduğumuz anda. Şansımız yaver giderse arabayı sabaha kadar bulamazlar."

Niema arka koltuğun paramparça kalıntılarından baktı. Villa o kadar çok ışıkla aydınlatılmıştı ki küçük bir şehir gibi görünüyordu. Niema bakarken düzinelerce ışık ortaya çıktı, hepsi çiftler halinde, düzgün biçimde sıralanmıştı. Araba farları. "Geliyorlar," dedi Niema.

Bir virajı ve villayı saklayan sık bir ağaçlığı geçtiler. John arabayla yolun dışına çıktı, tekerlekler zemini kaldırmaması diye yavaşladı ve ağır aracı ağaçların arasına soktu. Dallar ve taşların üzerinden geçtiler ve bir zamanlar pürüzsüz olan arabanın boyasını çalılar mahvetti.

John, arkadaki farlardan birinin çalışma ihtimaline karşın fren pedalına dokunmuyordu. Geçen araba farları meta-

lin üstünden yansımayacak kadar yoldan uzaklaştıklarında John durdu ve motoru kapattı. Sadece arabadan gelen tıslamaların böldüğü bir sessizlik içinde oturdular ve saklanma noktalarının yanından kükreyerek geçen araçları dinlediler.

Villadan yaklaşık olarak bir kilometre uzaklaşmışlardı. “Şimdi ne olacak?” diye sordu Niema. Sesi bir tuhaf geliyordu, tabii kulakları hâlâ silah sesleri yüzünden çınlıyordu. Arabanın içi kavrulmuş metal ve barut kokuyordu.

“Şöyle güzel bir koşuya ne dersin?”

“Peşimden gelen ve bana ateş eden yüz adam varken, sandaletlerim ve iki bin dolarlık elbisemle gecenin yarısında koşmak, en sevdiğim şeydir.”

“Topuklu yerine sandalet tercih ettiğin için şükret.” John namlunun ucuyla arabanın iç ışıklarını, bütün kaplamalar ve ampüller tuzla buza dönene kadar parçaladı. Böylece karpıyı açtıklarında ışık yüzünden yerleri belli olmayacaktı.

Niema temkinli bir şekilde zeminde süründü. Saçı, omzu, koltuklar cam parçasıyla doluydu. Ağaçların altında iyice karanlıktaydılar. Niema’nın tarafındaki kapı açılmıyordu, büyük ihtimalle bir kurşun kilit mekanizmasına saplanmıştı. Niema vites kutusunun üstünden geçti, her yaptığı hareketinde camlar çatırdayıp gıcırdıyordu.

John dışarı çıktı ve içeri uzanıp Niema’yı arabadan alıp ayak üstünde duracak şekilde toprağın üstüne bıraktı. “Silkin,” diye emretti.

İkisi de eğildi ve kafalarını, kollarını ve kıyafetlerini sallayarak kalan cam parçalarından kurtuldular. Niema’nın omzu ve kolları biraz acıyordu ama tedbirli bir şekilde parmaklarıyla kontrol ettiğinde hiçbir ıslaklıkla karşılaşmadı, en azından kanamıyordu. Hayatta olmaları bile şaşırtıcıydı,

bütün o cam yağmurunda bir taraflarının kesilmemesi mucizeviydi.

Ancak doğrulduklarında Niema'nın gözleri karanlığa daha fazla alışmıştı ve John'un yüzünün bir tarafının daha koyu olduğunu fark etti. Midesine bir ağırlık çöktü. "Vurulmuşsun," dedi, sesinin titrememesine çalışarak. Vurulmuş olamazdı. Olamazdı. Niema'nın içinde hayati olan bir şey, John'un iyi olmasına bağlıydı.

"Mermiden değil, camlardan oldu." John sıkılmış gibi konuşmuştu. Göğüs cebinden ipek bir mendil çıkardı ve alnına bastırdı. "Silahlar sende mi?"

"Arabanın içinde." Niema arabanın içine doğru eğilip iki silahı da çıkardı. "Ya aletlerim? Bırakacak mıyız?" Niema onları kesinlikle yanında taşımak istemiyordu.

"Bana ver."

Niema içi aletlerle dolu olan kadife bohçayı uzattı. John aletleri teker teker çıkarıp olabildiğince uzağa, ağaçların ve çalılarının arasına fırlattı. Eğer aletler bulunursa Ronsard onları ne için kullandığını merak edecekti ve zaten ofisinden dışarı çıkarken görüldükleri için bütün odanın kablolarını kontrol ettirecek ve dinleme cihazını bulacaktı. Sadece fiziksel bir aramayla cihazı bulabilirdi ama kablolar incelendiğinde saklı kalacak bir dinleme cihazı yoktu.

"Şalını aldın mı?"

"Neden ihtiyacım olsun ki?"

"Çünkü şal siyah ve senin çıplak tenini saklamamız gerekebilir." Niema dikkatlice arayarak şalı ve çantasını arabadan çıkardı. Çanta kullanılmaz haldeydi, içinde de kullanabilecekleri bir şey yoktu, para bile. Bütün parası, pasaportu, her şeyi odasındaydı. Niema pasaportla ilgili endişelenmi-

yordu, üstündeki isim sahteydi ve John onları pasaport olmadan da ülkeye sokabilirdi ama para işe yarayabilirdi.

John çantayı ondan aldı ama atmak yerine cebine sıkıştırdı. “Hadi.”

Karanlık bir ormanın içinde yürümek fazlasıyla tehlikeydi, en iyi ihtimalde bileklerini burkabilir, hatta kemiklerini kırabilirlerdi, o yüzden ağaçlar ve çalılar arasında dikkatlice geçtiler ve peşlerinden birinin gelip gelmediğini dinlemek için arada sırada duraksadılar. Yoldaki trafiği duyabiliyorlardı, uzaklaştıkça ses de azalıyordu. Ronsard’ın adamlarını daha uzun süre alt edeceklerini umut etmemelilerdi.

Ağaçların içinden çıkıp ikinci bir yola geldiler. “Bir süre burada ilerleriz,” dedi John. “Daha kolay yolculuk ederiz ve karanlıktayken onları bizi fark etmeden önce görebiliriz.”

“Herhangi bir yere doğru gidiyor muyuz, yoksa sadece kaçıyor muyuz?”

“Nice.”

“Neden Nice? Neden Lyon değil? Orası daha yakın.”

“Ronsard Lyon’daki havalimanına ve bütün araç kiralama şirketlerine adamlarını yollamıştır. Oraya gideceğimizi tahmin eder.”

“Peki, Marsilya?”

“Teknemiz Nice’te.”

“Gerçekten mi? Bir teknemiz olduğunu bilmiyordum.”

“*Teskilatın* bir teknesi var ve teknenin uydu bağlantılı bir bilgisayarı var. Bu sayede Langley’e tüm bilgileri yollayabilirim ve onlarda hemen işe koyulabilirler.”

“Nice’e gidiyoruz o zaman.”

John cebinden bir bıçak çıkardı ve Niema'nın ayaklarının önüne doğru eğildi. Bir avuç kumaşı avucuna aldı ve bıçağı Niema'nın diz hizasında tutarak eteğin aşağı kısmını kesti. "Snopy'nin köpek evindeki eşyalardan daha fazla alet var smokininin ceplerinde," dedi Niema. "Hepsini nasıl sığırdığını çözemedim."

"Çok iyi bir terzim var."

Artık ağaçların altından çıktıkları için Niema, John'un hâlâ kanaması olduğunu görebiliyordu. John onun elbisesinden aldığı kumaşın bir kısmından dar bir parça kesti ve kesğin üzerine sardı. Smokini kirli ve parçalanmıştı ve Niema aşağı baktığında kendi muhteşem Dior elbisesinden kalanın da aynı durumda olduğunu gördü.

Spor ayakkabıları olmadığı için ve sert asfaltta çarpan her adım vücutlarındaki bütün kaslar ve kemikleri sarstığı için hafif tempoda koşmaya başladılar.

"Nice'e kadar koşacak mıyız?" diye sordu Niema bir kilometreyi aştıktan sonra.

"Hayır, bir araba çalacağız."

"Ne zaman?"

"Bir arabayla ilk karşılaştığımızda."

Niema ayakları ve bacaklarını daha rahat ettirecek şekilde koşmaya çalıştı ve dikkatini içinde bulundukları ana odaklamaya uğraştı. Üstlerine doğru ateş edilirken odaklanmakta sıkıntı yaşamamıştı ama şimdi asfalt üstüne çarpan adımlarının ritmik darbeleri, nefes alıp verişleri ve gecenin seslerinden başka bir şey duyulmuyordu. Acil bir tehdit olmadığı için Niema'nın aklı Ronsard'ın ofisinde yaşananlara gidiyordu.

Düşünmek istemiyordu ama kendini durduramıyordu.

Belki de onu Frank Vinay'ın ofisinde gördüğü andan beri hissettiği cinsel çekim yüzünden bu kaçınılmazdı. John, Niema'nın içinde kıvılcımlar çıkarıyordu, onu öyle canlı hissettiriyordu ki bazen vücudundan taşacakmış gibi hissediyordu kendini. Öpüşmelerinin başlangıcı belki sadece bir roldü ama Niema'nın verdiği tepkiler gerçektir. Her dokunuşla, dansla, öpücükle Niema'nın içindeki beklenti öyle büyümüşti ki, John onu yalamaya başladığı saniyede orgazm olmaması şaşırtıcıydı.

Keşke böyle olmasaydı. Keşke John sahte bir hikâye için sahne hazırlamıyor olsaydı da gerçekten onunla sevişiyor olsaydı. Niema için birleşmeleri dönüştürücü bir olaydı. John için ise sadece bir görevdi.

Belki de asıl can acıtıcı olan buydu. Niema, John için bir görevden fazlası olmak istiyordu. Korkuyordu. Tanrı aşkına... John'a âşık olmaktan korkuyordu.

Ve John Medina'ya âşık olmak Niema'nın yapabileceği en aptalca şey olurdu.

Sürekli seyahat etmesi gereken bir adama âşık olmak tuhaf değildi, binlerce kadın yaşıyordu bunu. Her nefesiyle tehlikeyi çeken bir adama âşık olmak da binlerce kadının yaşadığı bir şeydi. Polisler, itfaiyeciler, petrol kulelerinde çalışanlar, hepsinin tehlikeli meslekleri vardı ve uzun süreliğine uzakta kalıyorlardı. Ama en azından gün ışığında yaşıyorlardı. En azından hayatları gerçektir. John her zaman bir sahneyi kuruyor, bir plan yapıyordu. John neredeyse her zaman başka birisiydi. Niema onun ölüp ölmediğini, hayatta olsa bile geri gelip gelmeyeceğini asla bilemezdi.

Niema birini böyle sevemezdi. Bu şekilde yaşayamazdı.

“Araba,” dedi John ve Niema’nın acılı düşünce zincirini kırıp kolundan tutarak yolun kenarına çekti. “Eğil.” Karanlığın içinde hızla hareket eden arabanın farları gittikçe onlara doğru yaklaşıyordu.

Niema çalılarının arasında yüz üstü yattı, şalıyla kollarını ve omuzlarının üstünü kapattı, eteğinden geriye kalanlar da bacaklarını kapatıyordu. John da yol ile onun arasına uzanıyordu. Araba yanlarından hızlıca geçti.

Yavaşça ayağa kalktılar. Niema koşmayı bırakana kadar ayakları ve bacaklarının ne kadar ağrıdığını fark etmemişti. Elleriyle bacaklarını ovaladı. “Bu ayakkabılar yerine çıplak ayakla koşsak daha iyi olur belki de.”

“Toprak üstünde belki ama asfaltta olmaz.”

İnce ipler, Niema’nın ayaklarındaki su toplayan yerlere değiyordu. Niema ipleri bollaştırdı. “Bir sorunum var.”

John kadının yanına çömeldi. “Su mu topladı ayağın?”

“Tam değil ama yakında öyle olacak.”

“Tamam, koşmayı bırakıyoruz. Yine de bir araç bulmamız lazım bu akşam, çünkü gün içinde yürürken kolay bulunuruz. Bir araba çalmadan önce biraz daha uzaklaşmak istemiştım ama başka çaremiz yok.”

“Ne fark eder ki?”

“Eğer Ronsard’ın bölgesi sayılabilecek kadar yakın bir yerde bir araba çalınır, onun duymayacağını ve arabayı kullananların bizim olduğumuzu anlamayacağını mı sanıyorsun? Sonra ne tür bir araba sürdüğümüzü öğrenecek ve bizi izleyen adamlar tutacaktır.”

Niema içini çekti. “O zaman yürüyeceğiz.”

John nazikçe Niema’nın ayağına dokundu. “Öyle bir se-

çeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Yakın zamanda bir çiftlik ya da kasabaya rastlarız herhalde, oradayken karşımıza bir çekici araç çıksa bile çalacağım.”

“O zamana kadar,” dedi Niema ayağa kalkarken, “yürüyeceğiz.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ronsard hayatında daha önce hiç olmadığı kadar öfkeliydi, ancak bu kez kızgınlığı herkesten çok kendisineydi. Sonuçta bu işi yapan birinin ihanete de hazırlıklı olması gerekirdi. Onu asıl şaşırtan böylesine kandırılmaktı. Bir başka beklemediği şey ise onca güvenlik çalışanının villadan çıkan bir arabayı durduramamasıydı. Güya profesyonellerdi ama kesinlikle öyle hareket etmemişlerdi.

Bir adamını kaybetmişti, Hossam da beyin sarsıntısı geçiriyordu. Hossam garajda yarı çıplak bir halde yerde bilinçsiz yatar bulunmuştu. Temple'ın villaya ait araçlardan birini almaya çalışacağını doğru tahmin etmiş ve görünen o ki arkadan vurulmuştu. Hossam'ın çalışıyor olması gerekirken üzerinde neden sadece pantolonu olduğu kafa karıştırıcıydı. Tabii Cara'nın ortadan kaybolduğunu fark edip araştırmak üzere birini görevlendirince o gizem de çözülmüştü. Cara epey sinirli bir halde çıplak ve yatağına bağlanmış vaziyette bulunmuştu. Ronsard önce kıza saldırdığı

için Hossam'ı öldürüp öldürmemesi gerektiği konusunda kararsızdı; ancak Cara'nın onun yaralandığını duyunca gösterdiği kaygı Ronsard'ı yatak odasında her ne oluyorsa Cara'nın da rızası ile olduğuna ikna etmişti.

Ronsard'ın misafirleri huzursuz ve şok olmuş haldeydiler. Akşamki olayların şiddeti birçoğuna ev sahibinin tam olarak nasıl bir dünyada yaşadığını göstermeye yetmişti. Tehlike ile dans etmek iyiydi aslında, arkadaşlara kötü şöhretli Louis Ronsard'ın lüks villasında ağırlandıklarını anlatarak övünmek elbette eğlenceliydi. Kendilerini de bir parça kirli ve kötü şöhretli gösterecek bilgiler vermek hoşlarına gidiyordu hepsinin ama işin gerçekliği, tahminlerinin çok ötesinde bir gaddarlıktaydı.

Ronsard birçoğunun daha önce kafasından vurulmuş birini hiç görmediklerini tahmin ediyordu. Temple'ın kırarak kaçtığı ön kapısı, ön çimenliğinde savaş veriliyormuşçasına kopan otomatik ateş sağanağı ve Temple'ın geri açtığı ateşle saçılan korumalarıyla dışarıda tam bir kargaşa yaşanmıştı. Bozulan sadece Ronsard'ın değil, onların da güvenliğiydi. Bu saatten sonra güvenlik gibi bir yanılsamaya sahip değildiler. Hatta birçoğu ertesi gün gidecekti.

Bir ev sahibi olarak gecesi tam bir fıyskoydu. Bir iş adamı olarak ise durum çok daha kötüydü.

Temple ve Niema onun ofisindelerdi. Ronsard, Niema'nın orada ne yaptığını kestiremiyordu. Belki Temple'ın ortağıydı, belki de değildi. Koridordaki çatışmaya şahit olanlar adamın kıza kaba kuvvet uyguladığını, itip kakarak dışarı sürüklediğini söylüyorlardı. Öte yandan arabayı kullanan Temple ise korumalara ateş eden Niema'dan başka kim olabilirdi? Gerçi Temple'ın hem ateş edip hem arabayı

sürüyor olması mümkündü; zordu ama imkânsız değildi ve Temple eğitimli bir suikastçıydı.

Peki onun ofisinde ne yapıyorlardı?

Kilit çalışmıyordu. Fakat Ronsard ofisten son çıktığında bir sorun yoktu, çünkü otomatik olarak, içine yerleşmiş alışkanlık gereği her çıkışta kapının kolunu yoklardı.

Ronsard ofisinde gözleri etrafı arar vaziyette dikilerek Temple'ın orada görmüş olabileceği şeyleri görmeye çalıştı. Neyle ilgileniyor olabilirdi? Bilgisayarlar, tabii. Ama Cara'nınkinden onu ilgilendirecek hiçbir şey yoktu, Ronsard'ınki ise şifreyle korunuyordu.

Şifre. Ronsard masasına yürüdü ve üzerinde duranları inceledi. Hiçbir şey dokunulmuşa benzemiyordu; *İki Şehrin Hikâyesi* tam olarak Ronsard'ın bıraktığı yerde duruyordu.

Yine de...

Yine de, bulunduğu bu konumda kalmasını sağlayan varoluş içgüdüğü, ona, Temple'ın villanın güvenliğini kırdığı gibi pekâlâ bilgisayarının güvenlik duvarını da kırdığını söylüyordu. Ronsard başka türlüsüne ihtimal veremezdi. Karşısındaki rakibi hafife alma lüksü yoktu; hele de belli ki kendi rızasıyla görünüp kaybolabilen ve devlete ait gizli belgelere daha dışarıya duyurulmadan ulaşabilen birini. Böyle birinin ya arkasında dayandığı, ya da kendi ellerinde tuttuğu bir güç olurdu.

Bulunmaları gerekiyordu. Lyon'daki otoriteleri tek bir telefonla harekete geçirmiş ve havaalanına engelleyici bir ağ kurdurmuştu. Emrindeki adamlardan biri yol kenarına terk edilmiş bir Mercedes fark edince Ronsard engelleyici ağı araç kiralama servislerine kadar genişletmişti.

Temple başka bir araç çalmadıysa yaya hareket ediyor olmalıydılar. Ronsard herhangi bir hırsızlık bildiriminde öncelikle kendisine haber verilmesi için bütün gerekenleri de yaptı.

Masaya geçti ve tahtanın üzerinde parmaklarıyla ritim tutmaya başladı. Lyon an itibariyle en mantıklı durak gibi görünüyordu; ama belki tam da bu sebepten Temple ters istikamete gidecekti. Beklenmeyeni yap. Seni tahmin etmeye çalışan rakibinin dengesini boz.

Bu bir satranç oyununa benzeyecekti; hamleler ve karşı hamleler. Zaferin anahtarı, önceden plan yapmaktı, rakibin olası her hareketi kestirilmeliydi.

Marseilles güneyde Lyon'dan daha büyük bir şehirdi ve hep kalabalık olan kocaman bir limanı vardı. Daha uzaktı belki ama bir kez oraya varınca kaçma şansı feci bir şekilde artıyordu.

Liman. İşte anahtar buydu. Temple sudan kaçacaktı.

Yolun iki kenarına aralıklı gruplarla yerleşmiş en fazla on beş evli bir köydü burası. John bir kır evinin önünde park edilmiş duran eski model bir Renault'ya yöneldi, eski arabalara düz kontak yapmak daha kolaydı. Niema kapıyı kolayca açıp panelin altındaki kablo takımına uzanan John'u seyretti. Arabanın iç ışığı yandı ama fenerleri olmadığından birinin ışığı görmesi riskini almak zorundalardı. John bıçağıyla kabloları plastik korumalarından sıyırdı.

Üç ev ileride rüyasından uyanan bir köpek bir kez havladı ve ardından tekrar sessizleşti. Evlerin hiçbirisinin camından ışık gelmiyordu.

Niema diğerkapıyı da açıp kapatırken ses çıkmasın diye sürünerek sürücü tarafından girmesi için John kenara çekildi “İçeri gir,” diye fısıldadı. Niema dört yaşında bir çocuk değildi ve Renault da küçüktü. Niema içeri girerken önce dizini vites koluna, ardından kafasını içerideki ışığa ve sonunda dirseğini de direksiyona çarptı. Niema nefes nefese küfrederek sonunda kendini yolcu koltuğuna yerleştirmeyi başardı.

John gülmüyordu, fakat dudaklarında gülmek istediğine işaret eden bir kıvrım belirmişti. İçerideki ışık villadan çıktıklarından beri Niema’ya ilk kez olarak onun yüzüne şöyle açıkça bakma şansını verdi ve kalbi duracak gibi oldu. Her ne kadar silmeye çalışmış olsa da John’un yüzünün sağ tarafından aşağı süzölen kurumuş kan izleri seçiliyordu. Bembeyaz gömleğikan ve toz içinde kalmıştı; saçları dar-madağındı ve tıraşı gelmiş sakalı çenesinde bir karaltı oluşturunuyordu. Başına sarılı siyah ipek kumaş da onu itibarsız biri gibi gösteriyordu.

Eğer şu anda biri onları o halde göreceksaysaydı mahvolmuşlardı.

John kabloları eğip bükerek yan yana getirdi ve nihayet motor çalışmaya başlar göründü. Motor önce öksürür gibi oldu; fanın da çalışmasıyla John koltuğa süzölerek gaz pedalına hafifçe dokundu. Dikiş makinesini andıran yüksek sesli bir uğuldamayla araba çalıştı. Kapıyı kapatmadan debriyaja basan John vitesi değiştirdi ve ayağını debriyajdan kaldırmasıyla araba ilerlemeye başladı. Yaklaşık on metre ilerledikten sonra John kapıyı kapattı.

“Saat kaç?” diye sordu Niema koltuğunda kaykılarak. Ayakları zonkluyordu. Onları muhtemelen bir daha geri

sokamayacağını bilmesine rağmen umursamayarak ayakka-bılarından çıkardı. En sonunda oturuyor olmak öyle rahatlatıcıydı ki ağzından bir inilti yükseldi.

John saatine baktı. “Üçü biraz geçiyor. Şansımız varsa arabanın kaybolduğunu iki-üç saatten önce kimse fark etmez. Neden biraz uyumayı denemiyorsun?”

“Uykum yok.” Gerçekten de yoktu. Yorgundu belki ama uykulu değildi. Açtı ve susamıştı ve ağrıyan ayaklarını gerçekten soğuk suya sokması gerekiyordu.

“Gelecek. Adrenalinin etkisini kaybettiğinde çökeceksin.”

“Ya sen? Senin adrenalinin yok mu?” diye tersledi Niema. Birden neden böyle huysuzlaştığını kendisi de anlamamıştı.

“Ben alışkınım. Çöküşle baş etmeyi öğrendim artık.”

“İyiym ben.”

Ama iyi değildi. John’a şöyle bir baktı. Adamın güçlü elleri direksiyonun üzerinde sabitti, yüzündeki ifade de sanki bir pazar günü gezmesi yapıyorlarmış gibi sakindi. Belki Niema da sakin görünüyordu ama içten içe mahvolmuş bir haldeydi.

“Konuşmak ister misin?”

“Hayır,” diye dehşetle yanıtladı onu Niema. John’un ne hakkında konuşmaktan bahsettiğini sormaya gerek yoktu. Niema, John’un aralarında yaşanan şeyi sadece yaptıkları işin bir gereği olarak düşünmesini söylediğini duymak istemiyordu. John’un bunun için mantıklı bir açıklama yapmasını da istemiyordu; Niema’nın tek istediği olanları geride bırakmak ve dokunulmadan kalan bir parça itibarını korumaktı.

“Bir noktada konuşmak zorunda kalacağız.”

“Kalmayacağız. Sadece unutmak istiyorum.”

John çenesini sıkarak durakladı. “Ben orgazm olduğum için mi, yoksa sen olduğun için mi kızgınsın?”

Niema bağırarak gibi hissetti kendini. Tanrım, neden her şeyi olduğu gibi bırakmıyordu ki? “Hiçbiri. İkisi de.”

“Ne kadar kesin bir cevap verdin gerçekten,” dedi John alayla.

“Kesin cevaplar istiyorsan kendine bir sözlük al.”

Bir duraklama daha. John onun direncini ölçüyordu sanki. “Tamam, şimdilik burada bırakıyorum ama bunu daha sonra konuşacağız.”

Niema cevap vermedi. John anlamıyor muydu? Konuşmak, bir yarayı deşerek onu sürekli kanatıp canlı tutmak gibi hissettiriyordu. Ama John anlıyor olamazdı; nasıl anlasındı ki, durum onun tarafından kesinlikle aynı değildi.

“Nice’e ne kadar kaldı?”

“Eğer otobanı kullanırsak yaklaşık iki yüz kilometre kadar, dağların üzerinden gidersek daha az. Direkt yol muhtemelen bu arabayla en hızlı yol olmaz; bu beygir gücüyle dağları ancak sürünerek çıkabiliriz.”

“Ama otobandan gidersek altı buçuk yedi civarında varmış oluruz.”

“Yakınlarda durup yeni bir araba çalmamız gerek.”

“Bir tane daha mı?”

“Ronsard’ın evine çok yakınız. Bu çaldığımız arabanın haberi ihbar edilir edilmez ona ulaşacaktır, arabadan kurtulmak zorundayız.”

“Peki nerede?”

“Valence yakınlarında sanırım. Orada bir şeyler bulmaya çalışacağım. “

Niema nasıl da seri araba hırsızlarına döndüklerini düşündü. Heyecan isteyen kendisi değil miydi, John Medina işte tam da onun istediğini vermişti. Adamın yanındayken zaman asla sönük geçmiyordu. Ancak ev şu an Niema'nın gözüne çok daha iyi görünüyordu; John'a âşık olma aptallığında bulunmakla başa çıkabileceği bir sığınaktı orası. Huzur dolu evini düşündü, her şey özel olarak onun zevkine hitap edecek şekilde ayarlanmıştı. Bütün kapı ve pencerelerdeki çifte mandallar hariç.

“Bir uçuş bulabilirsem yarın bu saatlerde evde olacağım,” dedi Niema ve pasaportunu hatırladı. “Hayır, öyle de olmaz. Pasaportum yok. Amerika'ya nasıl döneceğim?”

“Muhtemelen eve askeri yolla gideriz.”

Biz? John onunla yolculuk etmeye mi niyetleniyordu? İşte bu yeni bir haberd. “Sen de mi Washington'a dönüyorsun?”

“Şimdilik.”

Daha fazla açıklama yapmadı ve Niema da soru sormadı. Onun yerine başını geriye atıp gözlerini kapattı. Uyuyamasa bile dinlenebilirdi.

“Bir fırıncı bu sabah erken saatte arabasının çalındığını ihbar etti... Şurada.” Ronsard parmağını haritaya koydu. Köy güney batı yönünde uzanan ve sonunda otobana bağlanan küçük, dar bir yol üzerinde, villadan on üç kilometre uzaktaydı. John yerel yönetimden bir arkadaşıyla telefonda konuştuğu sırada masasının etrafını güvenlik görevlileri sarmıştı.

Temple güneye gitseydi köyün bulunduğu kaba arazide

ilerlemeye devam edecekti. “Arabanın modeli ve rengi ne? Ruhsat sizde mi?” Dinlerken not aldı. “Teşekkür ederim. Bana bilgi vermeye devam edin.”

Telefonu kapattı ve kâğıdı bloknottan kopardı. “Bulun bu arabayı,” dedi kâğıdı adamlarından birine verirken. “Marseilles’e giden otoban üzerinde. Mümkün olursa canlı getirin. Yoksa...” Cümlesini bitirmeden omuzlarını silktilti.

“Ya kadın?”

Ronsard tereddüt etti. Niema’nın ne derece olayların içinde olduğunu bilmiyordu. Bizzat odasını aramıştı ancak şüpheli hiçbir şey bulamamıştı. Temple onu kaçırmış olabilir miydi? Bildiği tek bir şey vardı: Adam bu kadına kafayı fena halde takmıştı. Niema’yı izleyişindeki yoğunluk yapmacık olamazdı. Gerçi ortak olsalardı da onun için aynı şeyleri hissedebilmesi mümkündü; değilse Temple rızası olsa da olmasa da bir kadını kaçırmakta tereddüt etmeyecek biriydi.

Ronsard’ın tanıdığı Niema komik, biraz sivri dilli ve iyi kalpliydi. Laure’e makyaj yapmayı nasıl öğrettiğini, yumuşaklığını ve kızılıyken hastalığının anlama kabiliyetini yok ettiğine inanmış gibi yavaş konuşmaktan kaçındığını hatırladı.

Laure hatırına “Ona zarar vermemeye çalışın ve bana getirin,” dedi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Şafak sökmeden Valence'e vardılar. John sokaklarda kendine bir hedef arayarak gezindi. Şehrin nüfusu yaklaşık olarak altı yüz bin kadardı. Bu da çok sıkıntı yaşamadan bir araba daha bulabileceği anlamına geliyordu.

John bir asker gibi dimdik duran Neima'ya bir göz attı ve yüzüne sıkıntılı bir ifade yerleşti. Neredeyse onun ölümüne sebep olmuştu bu akşam. John bunun gözü kapalı haldeyken bile yapabileceği kadar kolay bir iş olacağından çok emindi ama günün sonunda ölümden kıl payı kurtulmuşlardı.

John, hâlâ Niema'nın hayatını riske atıyordu. Bunu biliyor olmasına rağmen kurtarılmalarını sağlayacak telefon konuşmasını yapmaya ikna edemiyordu kendini, şimdi olmazdı, Ronsard'ın ofisinde beraber yaşadıkları şey, aralarında sokmaya hazır bir yılan gibi beklerken olmazdı.

Bir telefon yeterli olurdu. Bir saat içinde ikisi belirli bir noktadan alınır ve Nice'e götürülürlerdi, John da ora-

da uydu bağlantısını kurar ve işi bitirirdi. İçinde oldukları durum yüzünden Niema da ondan uzaklaşıp eve dönmek için dünyayı ayağa kaldırabilirdi. John buna izin veremezdi, aralarında böyle bir durum varken yapamazdı bunu.

John, Niema'yı ne kadar düşündüğünü belli etmemek için epey uğraşmıştı ve şimdi bu durum onun aleyhine çalışıyordu. Niema, John için sadece bir araç olduğunu düşünüyordu. John ona gerçeği söylese, Ronsard'ın ofisindeki sevişmenin önce rol olarak başladığını ama sonrasında ona sahip olacağı bir fırsat olarak görmeye başladığını ve bunu merhametsizce kullandığını söylese Niema ne derdi? Daha da kötü olan, John'un yine olsa, aynı şeyi yapacağını bilmesiydi. Eline nasıl bir fırsat geçerse geçsin Niema'ya sahip olurdu.

John'un Ronsard'ın villasında söylediği, yaptığı her şey gerçektir. Bu yüzden Ronsard ona rahatça inanmıştı, çünkü hisleri gerçektir. Ancak Niema bunu görmemişti ama John, kadının onu istediğini, onun bedeninin farkında olduğunu biliyordu. Niema bu yüzden o kadar hızlı orgazm olmuştu zaten. Belki de John işinde, yani rol yapmakta çok iyiydi. John artık rol yapmaktan sıkılmıştı. John onu öptüğü zaman, bunu yazılmamış bir senaryo gerektirdiği için değil, gerçekten istediği için yaptığını Niema'nın bilmesini istiyordu.

Karşı şeritten bir polis arabası onlara doğru geliyordu. John düşüncelerine o denli dalmıştı ki polislerin yaklaştığını fark edememişti. Sonra içgüdüğü harekete geçti ve refleksleri ipleri eline aldı. "Takip ediyoruz," dedi John ve bir sonraki sapaktan sağa döndü. Artık dikkat çekmemek için sakın davranmaya gerek yoktu, onları fark ettiklerini bilme-

leri önemli değildi. Asıl önemli olan yakalanmadan önce bu arabayı sokaktan çıkarmaktı. John dibine kadar gaza bastı, polisler ona yetişmeden önce, bir sonraki sapaktan dönme-
liydi.

Niema bir anda dikkat kesildi. “Niye bu kadar hızlıyız?” diye sordu inanamazlıkla.

“Ronsard zengin bir adam. Çalınan bir arabayı, büyük bir öneme sahip hale getirebilir.” John arabanın gücünü iyice zorlamaya başladı, motor hırıldıyordu adeta. Farları kapattı ve bir sonraki soldan döndü. Az önce çıktıkları sokağa geri dönmüşlerdi.

Niema sarsıntıya karşı torpido gözüne, kapıya tutunarak kendini korumaya çalışıyordu.

John arabayı sağa döndürdü. Şanslarının yardımıyla polis arabasından uzaklaşmaya başlamışlardı. Kıvrılan, dar ve karanlık bir sokaktaydılar ve John frene basmadığı sürece onu göremezlerdi.

John frene basmadan araba kullanmakta iyiydi. Bir virajı dönmek için yavaşlaması gerektiğinde, gazdan ayağını çekiyor, motorun işini yapmasına izin veriyor.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Niema. Dengesini korumaya çalışmaktan vazgeçmişti ve dizlerinin üstüne çökmüştü. Her şeye rağmen, sesinde bir parça neşe vardı sanki. John, villanın kapılarından geçerken Niema’nın histeriye kapılmayıp ağır tabancayı eline almasını hatırladı, kadın heyecanlandığı zaman daha da iyileşiyordu.

“Plana sadık kalacağız. Bu arabayı bırakıp, başka bir tane bulacağız.”

“Bütün bunları yapmadan önce bir şeyler atıştırma şansımız var mı?”

“Yıkılabileceğimiz bir ırmak bulursak, yemek yiyebiliriz. Bu haldeyken çok dikkat çekiyoruz.”

Niema önce kendi çıplak ayaklarına ve yırtık kıyafetine, sonra da John’un kanlı smokinine bakıp omuz silkti. “Evet biraz abartılı giyinmişiz. Bence yüzümüzle ellerimiz yıkamamız durumu çok da değiştirmeyecek.”

Niema bu konuda haklıydı. Halk içine çıkmadan önce kıyafetlerini de değiştirmeleri gerekiyordu, böyle çok dikkat çekerlerdi. Ayrıca John kafasına bağlanmış siyah kumaşı da unutmuştu ama biraz su bulamadan onu da çıkaramazdı. Çünkü kurumuş kan kumaşı, kesige yapıştırmıştı ve John kumaşı çekerse kanama da tekrar başlayacaktı.

Öte yandan çalacakları diğer arabanın deposu tamamen dolu olursa, Nice’e ulaşana kadar durmamalarını sağlayacak kadar yiyecek ve su da çalabilirdi. Yatta yıkanabilir ve elbise sipariş edebilirlerdi.

“Ayrıca ‘başka sebepler’ yüzünden de kapalı bir alan bulmamız gerek,” dedi Niema.

“Anlaşıldı ve hemen itaat edeceğim.”

★

John arabayı bir marketin arkasına park etti ve plakayı söktü. Sonrada civardaki başka bir arabanın plakasını çıkarıp Renault’unkini taktı, Renault’ya da diğer arabanın plakasını yerleştirdi. Yerel polis teşkilatı arabayı bulduğunda ve çalıntı olarak ihbar edilen arabanın plakasıyla buradakini karşılaştırdığında, bunun başka bir araba olduğunu düşüneceklerdi. Sonunda durumu çözerlerdi tabii ama en azından bu onları bir süreliğine yavaşlatırdı.

“Şimdi nereye?” diye sordu Niema. Yorgundu ama en-

azından John'un bulduğu bir çalının arkasına geçip tuvaletini yaptığı için ayakları hariç fiziksel bir ağrısı yoktu.

"Başka bir araba bulana kadar yürüyeceğiz."

"Bunu söylemeden korkuyordum. Renault'nun plakasını koyduğumuz arabayı niye çalmıyoruz?"

"Birbirlerine çok yakınlardı. Hemen bizden şüphelenirler. Şehrin diğer tarafında olan bir arabaya ihtiyacımız var."

Niema içini çekti. Şu an yapmak istediği son şey şehrin diğer tarafına kadar yürümekti. Hayır, aslında son istediği şey yakalanmaktı. Bir daha şikayet etmemek için dilini ısırırdı.

John gözüne kestirdiği bir arabayı bulana kadar kırk beş dakika boyunca yürüdüler. Bu seferki araba Fiat'tı ve küçük bir tepenin üstüne park edilmişti, üstelik kapısı kilitli değildi. "İçeri bin," dedi John ve Niema minnetarlıkla girdi. John düz kontak yapmak yerine, arabanın vitesini boşa aldı ve ellerini kapının eşiğine yerleştirdi ve itmeye başladı. Sonra arabanın içine girdi ve sessizce tepeden aşağıya, ev sahibinden uzağa inmeye başladılar. Arabanın yeterince inmesine izin verdikten sonra düz kontak yaptı. Bu motor da dikiş makinesi gibi ses çıkarıyordu ama en azından sıkıntısız çalışıyordu ve şu an ihtiyaçları olan tek şey buydu.

★

Ronsard sessizce volta atıyordu. Bütün işleri adamlarına bırakmayı sevmezdi. Temple'ı anladığını düşünüyordu, en azından onu hafife almıyordu. Misafirleri gitmişti, artık onun da burada kalmak için bir sebebi yoktu.

Telefon çaldı ve bir haber daha geldi. Çalınan Renault, Valence'da bulunmuştu ama Temple ya da Madam Jamie-

son hakkında bir bilgiye ulaşamamıştı. Renault'nun plakaları, bir Volvo'nunkilerle değiştirilmişti ama Volvo çalınmamıştı.

“Son yirmi dört saatte çalınan başka bir araba var mı?”

“Renault'tan bir kilometre ötede bir Peugeot çalınmış. Ayrıca bir Fiat da çalınmış ama o epey uzakta gerçekleşmiş. Çalınan bir Mercedes de bildirildi. Sahibi şehir dışında olduğu için ne zaman çalındığı bilinmiyor.”

Büyük ihtimalle Peugeot'dur diye düşündü Ronsard. En yakını oydu. Yine de... Belki de Temple onun böyle düşünmesini istiyordu. “Mercedes ve Fiat'a odaklanın,” dedi. “Ben de iki saat içinde size katılacağım. O iki arabayı da bulun.”

“Emredersiniz, efendim.”

Nice'e ulaştıklarında öğle olmuştu. Niema düşünemeyecek kadar yorgundu ama nasılsa bedeni hareket ediyordu. Limanda, küçük bir teknede bekleyen bir adam tarafından karşılandılar, bu kayıkla limana çapa atmış olan yata gideceklerdi. Adamın teşkilattan olduğunu düşündü Niema. Amerikalıydı, hiç soru sormadan tekneyi kararlılıkla yöneltip, parlayan on sekiz metrelik teknenin yanına doğru getirdi

Niema'nın hayran olamayacağı kadar yorgun değildi. Üstünde etkileyici çeşitlilikte antenlerin olduğu yatağa baktı. John “tekne” dediğinde, Niema sekiz dokuz metrelik, küçük güverteli, başlı ve dar bir kabinde üst üste yatakların olduğu bir şey göreceğini düşünmüştü. Bu şeyse tamamen başka bir kategorideydi.

John diğ er adamla sessizce konuştu ve  alıntı Fiat'ı ne yapacağı hakkında talimatlar verdi. Araba acilen ortadan kaybolmalıydı. Başka talimatlar da vardı tabii. "Bizi gözlem altında tut. Kimsenin, haberimiz olmadan yaklaşmasına izin verme."

"Anlaşıldı."

John, Niema'ya dönüp baktı. "Merdivenden çıkabilecek misin?"

" ıkarsam yıkanıp yatağı yatabiliyor muyum?"

"Kesinlikle."

"O zaman merdivenden tabii ki çıkabilirim." Niema dediğini eyleme döktü ve çıplak ayaklarıyla basamaklara basarak son enerjisini tırmanmaya harcadı. John sadece önceki akşam deliksiz bir uyku çekmiş gibi rahatlıkla merdivenleri  ıktı. Korkunç görünüyordu ama Niema adamın üstünde herhangi bir yorgunluk emaresi görememişti.

John, ambar kapısını açtı ve Niema'yı içeriye soktu. Burası epey genişti, mümkün olan her şey vardı, tasarım hem sofistike, hem lükstü. Teknenin orta kısmında, soluk, altın rengi tahtadan yapılmış geniş bir salondaydılar, teknenin bütün kamarası önlerinde uzanıyordu. John, Niema'yı dar bir koridora ya da teknede adı neyse o şeye doğıru götürdü. Mutfak kamara, yatak odası kabinse, koridora da başka bir şey deniyor olmalıydı.

"Burası teknenin yakalarından biri," dedi John bir kapıyı açarak. "İhtiyacın olan her şey burada. İşin bittiğinde bu kabinlerden istediğini seçebilirsiniz." John yakanın ilerisindeki iki kapıyı gösterdi.

"Sen nerede olacaksın?"

"Ofiste. Uyduya bağılanıp bilgi aktarımına bakacağım.

Teknede iki tane daha oda var, o yüzden acele etmene gerek yok.”

Acele mi? John şaka yapıyor olmalıydı.

Burası da teknenin geri kalanı kadar lükstü. Bütün dolaplar mekandan kazanmak için cephelere gömülmüştü. Cam kabinli duş epey genişti, musluklar altın kaplamaydı. Kapının arkasındaki bir çengele beyaz bir bornoz asılıydı ve bronz döşeli zeminin üstünde adım atınca ayağın gömüleceği kadar kalın bir banyo halısı vardı.

Niema dolapların içeriğini karıştırdı ve John’un söylediği gibi ihtiyacı olan her şeyi buldu: Sabun, şampuan, düzleştirici, diş fırçası, diş macunu, nemlendirici. Başka bir çekmecede saç kurutma makinesi ve çeşit çeşit fırçayla tarak vardı.

O kadar yorgundu ki, tek yapmak istediği şey kendini yatağa atıp günün kalanında uyumaktı. Güvendeydiler, görev tamamlanmıştı. Söz verdiği işi yerine getirmişti.

Kendini memnun, en azından rahat hissetmeliydi. Oysa göğsünde başlayan ve artık bütün vücudunu sarmış olan boş bir acı hissediyordu. Bitmişti. Buraya kadardı. John. İş. Her şey.

“Onu bırakamam,” diye fısıldadı ve elleriyle yüzünü kapattı. John’u çok seviyordu. Haftalardır buna direnmeye çalışmıştı, böyle bir adamı sevmek zor işti. Niema zaten bir tane lanet kahramana âşık olmuştu ve Dallas’ı kaybetmek onu neredeyse mahvetmişti. Şimdi riske attığı şeyse hayal edilemeyecek kadar korkunçtu ama artık geri dönmesi imkânsızdı.

Beraber bir gelecekleri olamazdı. John tam anlamıyla bir yalnız kurttu. Bu işte beraber çalışmışlardı ama bunun

bir daha gerçekleşmesi mümkün görünmüyordu. Zorunlu olarak John gerçek kimliğini bilen insanların sayısına bir sınır koymak zorunda ve onlarla ilişkilerini dikkatlice kontrol etmeliydi. Niema hâlâ niye onun gerçek kimliğini bilenlerden birisi olduğunu anlamıyordu. John'un onu ilk gördüğünde şaşkınlıktan gerçek ismini söylediğine inanmıyordu. John Medina ağzından hiçbir şey kaçırmazdı: Söylediği, yaptığı her şeyin bir amacı vardı.

Neden gerçek ismini söylemişti? Niema önemsiz biriydi. Elektronik gözetim konusunda yetenekli düşük rütbeli bir mühendisti sadece. John sessiz kalabilir ve onu hâlâ Tucker olarak tanımasına izin verebilirdi ya da başka bir isim uydururdu. Karmaşık beyninin bir köşesinde listelerce isim vardı büyük ihtimalle. Niema hiçbir şeyin farkında olmazdı.

Niema, John'u, ne yaptığını, neden yaptığını düşünerek çıldıracak noktaya gelmişti. Akli yerinde olan hiçbir kadın ona aşık olmazdı ama bu işin Niema'ya öğrettiği bir şey varsa o da aklının yerinde olmadığıydı. Niema bir adrenalın bağımlısıydı, risk almayı seviyordu ve son beş yılını kendi doğasına karşı çıkarak geçirerek, kendini Dallas'ın ölümü için cezalandırarak, kişiliğini daha geleneksel bir yola sokmaya uğraşarak geçirmiş olsa da artık bu yanılsamayı ayakta tutamıyordu. John'un tek yapması gereken bir kapıdan içeri girip onu çağırmaktı ve Niema onunla her yere, her zaman giderdi.

John'a karşı bu kadar çaresiz olduğu için öfkeleniyordu. John bir zayıflık göstermiş olsa, Niema kendini bu kadar çaresiz hissetmeyecekti. Niema, John'un ondan hoşlandığını biliyordu, öpüştüklerinde fiziksel olarak tepki verdi-

ğini hissetmişti ama bir erkeğin fiziksel bir karşılık göstermesi o kadar otomatik bir şeydi ki, buna büyük bir önem yükleyemezdi. John'un da söylediği gibi erkekler basit canlılardı. Tek ihtiyaçları olan şey sıcak bir bedendi. Ve Niema bu gerekliliği yerine getirmişti.

Niema labirentten kurtulmaya çalışan bir fare gibi burada ayakta durup bütün ayrıntıları kafasından geçirebilirdi ama sonunda ulaşacağı sonuç aynıydı: John'la geçirecekleri bir gelecek yoktu. John değişmeyecekti. Gölgelede yaşıyor, her gün hayatım tehlikeye atıyo ve kişisel hayatını basit biçimde yaşıyordu. Niema onun bu özelliğini seviyordu aslında, onun yapabildiklerini yapabilecek, o kadar şeyi feda edebilecek kaç kişi vardı ki dünyada?

Tek umut edebileceği şey John'un arada sırada onu görmeye gelmesiydi. Hayatta olduğunu bilmek, beş yılda bir görüşmek bile yeterli olurdu.

Titreyerek bu son düşüncayı aklından uzaklaştırdı ve sonunda harekete geçip kirli kıyafetlerini çıkardı ve sıcak suyun altına girdi. Aklının vitesini boşa aldı, sabunlandı, keşelendi ve şampuanını sürdü, uzun süre bacağındaki inatçı bir kara lekeyi silmeye çalıştı ve sonunda bunun bir morluk olduğunu fark etti.

Temizlenmek kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı ama aynada gördüğü yüz hâlâ solgun ve gergindi, gözleri yorgunlukla gölgelenmişti. Sunulan bütün ürünlerin keyfini çıkardı, dişlerini fırçaladı, tenine nemlendiriciyi sürdü ve saçlarını kuruttu. Bir tüp ilaçlı krem bile vardı, Niema bunu ayağındaki yaralı kısımlara sürdü.

Temizlenme ritüeli Niema'nın üzeirnde yatıştırıcı bir etki yaratmış, sinirlerinin gerginliğini yumuşatmıştı. Artık

uyuyabileceğini düşündü Niema ve kendi kendine gülümsemeyi bile başardı. Uyuyacağına dair bir şüphe vardı sanki! Mümkün olursa en az on saat boyunca yatay konumda olmayı planlıyordu.

Pis elbiselerle daha sonra ilgilenmeye karar verdi ve kendini kalın, yumuşak bornoza sardı. Şu an tek yapmak istediği şey uyumaktı.

Kapıyı açtı ve donakaldı. John hemen kapının dışında duruyordu ve beline sardığı nemli bir havlu haricinde çıplaktı. O da duş almıştı ve göğsündeki kılların üstünde küçük su damlaları duruyordu. Niema ellerini yumruk yapıp John'a dokunmamak için bornozuna tutundu, avuçlarını o sıcak, erkeksi duvara değdirip parmaklarının altındaki kalbi hissetmeyecekti.

“İşin bitti mi?” diye sordu Niema şaşkınlıkla.

“Birkaç dakika sürdü. Diski bilgisayara yükledim, uyduya bağlandım ve bilgileri gönderdim. O kadar.”

“İyi. Sen de en az benim kadar yorgun olmalısın.”

John, Niema'nın dışarı çıkmasını engelledi ve mavi gözlerinde anlaşılamayan bir ifadeyle ona baktı. “Niema...”

“Evet?” diye sordu Niema ama başka bir şey demedi.

John avucu yukarı gelecek şekilde elini uzattı. “Benimle uyur musun?”

Niema'nın kalbi hızla atmaya başladı ve onu zayıf hissettirdi. Niema başını kaldırıp John'a baktı, adamın anlaşılamayan mavi bakışlarının arkasında neler olduğunu düşündü ve bunun önemsiz olduğuna karar verdi. Şimdilik onunla olmaktan başka hiçbir şeyin anlamı yoktu. Niema elini onun eline koydu ve “Evet,” diye fısıldadı.

Kelime ağzından çıktığı gibi John, Niema'yı kollarına

aldı ve havaya kaldırdı. Dudakları birleşti, açtı, sıcaktı, tüketiciydi. Niema'nın kullandığı diş macununu kullanmıştı. Tat aynıydı. Dili, Niema'nın ağzında dolaştı ve sonunda onun diliyle buluştu. Niema kollarını onun boynuna sardı ve damarlarında zevk ile neşe gezerken kendini kaybetti.

John belindeki havluyu çıkardı. Niema da en yakın kabine doğru giderken bornozunu çıkarmıştı. John'un onun bornozunu nasıl çıkardığından emin değildi ama olmuştu işte. Beraber yatağa düştüler. Niema nefesini toparlayamadan John onun üstüne çıktı ve bacaklarını onunkilerinin arasına sokuverdi.

Niema'nın sıcak kadınlığına girişi sert ve güçlüydü. Niema inledi, beli kıvrıldı ve tırnaklarını John'un omuzlarına geçirdi. John'un penisi öyle sıcak ve sertti ki, hazırlıksız yakalanan bedenine girerken ısınmış bir boru gibiydi. John'un bütün bedeni arzuyla yanıyordu, Niema'nın içinde derinlere girerken kasları seğiriyordu, bütün uzunluğunu ona sunmuştu. Dudakları, Niema'nın dudaklarını sardı ve onun inlemelerini yuttu. Niema'nın vücudu heyecanla sarsılmıştı. Bu görevin bir parçası değildi. Bu sahte değildi. John onu arzuluyordu.

John dibine kadar onun içindeydi, yoğun, esneyen bir varlıktı. Başını, Niema'nın omzuna gömdü ve ondan bir an bile ayrı kalamayacakmış gibi mutlulukla titredi.

Bu çaresiz arzunun pençesindeki adam Niema'nın tanıdığı John Medina değildi. John her zaman çok kontrollüydü ama şimdiki halinde hiçbir kontrol yoktu.

Niema ellerini onun sırtında gezdirdi, derisinin altındaki güçlü kasları hissetti. "Ön sevişme diye bir şeyi hiç duymuş muydun acaba?" diye mırıldandı.

John başını onun omzundan kaldırdı ve gülümsedi. Dizlerine dayanarak toplandı ve Niema'nın hem üstünde, hem de içinde rahat edebileceği bir vaziyette durdu. Niema'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarından öptü. "Çaresiz bir adamım. Sana dokunmama izin verdiğin her an, fikrini değiştirmene izin vermeden, elimden geldiğince hızlıca içine gireceğim."

Bu sözler Niema'yı afallattı, John'un hissettiğini hiç düşünmediği bir zaaf, arzuydu bu.

John hareket etmeye başladı, Niema'nın sinir uçlarında bir festival yaratacak kadar yavaş ilerliyordu. Niema nefes nefese kalmıştı, bacaklarıyla John'un belini sardı. "Neden fikrimi değiştireyim ki?" diye sorabildi zorla.

"Aramız hep bu kadar iyi değildi."

Şimdi de öyle değildi zaten. Gerilim, acı ve belirsizlik vardı, patlayıcı bir cinsel çekim, hatta iki güçlü kişiliğin çarpışmasından doğan saldırgan bir kıvılcım vardı. Niema'nın onunla ilişkisinde huzurlu bir şey yoktu, hiç olmamıştı.

Niema parmaklarını John'un ıslak saçlarında gezdirdi ve kalçalarını öne atarak öne arkaya gitmeye başladı. "Kolay bir yolculuk isteseydim, atlıkarıncaya binerdim."

John'un bütün bedeni kasıldı ve gözleri mavi bir lazer gibi yanmaya başladı. Nefes alma yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Niema tekrar onu içinde daha derine almak için öne doğru itti belini, sonra da iç kaslarını iyice gerdi ve sıkıca sarıp bedeniyle onu sağımaya başladı. John'un boğazından sert bir ses yükseldi. "O zaman sıkı dur güzelim, çünkü uzun ve sert olacak."

"Aslında," diye mırıldandı Niema, "zaten öyle."

John belli belirsiz güldü. "Demek istediğim bu değildi."

“O zaman ne demek istediğini göster.”

John’un gözlerinde yine aynı bakış vardı, arkasında gizemli bir şeyin hareket ettiği anlaşılamayan bir duvardı. “Birçok şey var,” diye mırıldandı adam. “Ama şimdilik buna odaklanalım.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Niema ertesi sabah John'un kollarında uyandı. Rüya ile uyanıklık arasında bir yerde, sessizce yatmaya devam etti. Soluna doğru yatmıştı ve John onun arkasında sağlam bir duvar gibiydi, adamın bacakları onunkiyle karışmıştı, kolu ise Niema'nın kalçasının üzerindeydi. Niema, onun sıcak nefesini omzunda hissediyordu.

Dallas'tan beri kimseyle uyumadığını düşündü Niema uykulu uykulu. Dallas'ın ismi hafifçe aklında yankılandı. Hayır, beraber uyuduğu son kişi John'du. Bunu fark etmek afallatıcıydı. Bir anda kafasının içinde bir isim yankılandı. İran'daki o korkunç zamanı, John'onu kollarına alıp uyuması için yardımcı olmasını ve ertesi sabah ağlarken ona sarılmasını hatırladı. Niema uyandığında John'un Dallas olmadığını ve Dallas'ın ona geceleri bir daha sarılmayacağını fark etmişti.

Saati göremiyordu ama neredeyse şafak sökmüştü, gökyüzü aydınlamaya başlamıştı. On altı, on yedi saatten beri yatakta mıydılar? Sevişmişler, uyumuşlar, tekrar sevişmiş-

lerdi. John bir kere kalkmış ve bir tepsi ekmek, peynir, meyve getirmişti. Akşam yemekleri o kadardı. Bunun dışında tuvalete gitmek haricinde kabinden çıkmamışlardı.

Niema kendini uyuşuk hissediyordu, olduğu yerden mutluydu. Bütün bedeni rahatlamış, tatmin olmuş ve yorulmuştu.

John'un dudakları, ensesine değince Niema onun uyan-
dığını fark etti. Hafifçe onun kucağına doğru hareket etti ve zevkle içini çekti. Sabah erkenden uyanmayı, sevdiği adamın yakınında olmayı ne kadar çok seviyordu, hayatta bunun kadar tatmin edici çok az şey vardı.

Niema, John'un sabah ereksiyonunu hissetti, adamın sertliği onun kalçalarına doğru yükselmışti. Niema dönmeye çalıştı ama John onu mırıldanarak durdu ve yavaşça onun kadınlığının içine girdi. Niema da ona yardımcı olmak için belini geriye doğru itti. John, elini Niema'nın karnına koyup onu sabitleştirdi ve kendini ileri itti. John yavaşça onun içine girdi. Niema sabah sabah yumuşacık ve ıslaktı ama duruş şekilleri John'un onun içine girişine isteksizce kabullenmesine sebep oluyordu. Niema ağzından nefes aldı ve sakin olmaya çalıştı. Bacakları bitişik olduğundan içinde daha fazla yer kalmamıştı, John kocamandı ve onun sınırlarını zorluyordu.

His neredeyse acı vericiydi ama aynı zamanda tahrik ediciydi de. Niema başının arkasını John'un omzuna dayadı, hislerine kontrol etmeye ve onu daha fazla içine almaya çalışıyordu. John biraz daha içine girince, Niema inledi.

John durdu. "İyi misin?" Sesi tonu hem uykululu, hem de arzuluydu.

Niema emin değildi. Belki iyiydi. "Evet," diye fısıldadı.

John, elini Niema'nın göğüslerine kadar getirdi ve göğsünün alt kısmına parmak uçlarıyla dokunmaya başladı. Niema'nın bundan hoşlandığını öğrenmişti. Bu hafif dokunuş yumuşak bir zevk hissi yayıyor ve daha doğrudan bir temas için göğüs uçlarını hazırlıyordu. Sonra başparmağı devreye girdi ve Niema'nın göğüs uçları sertleşene kadar çevrelerinde hareket etti, sonunda da avucuyla kavradı. John'un Niema'nın nasıl dokunulmaktan hoşlandığıyla ilgili küçük ayrıntıları böyle hızlıca anlaması korkutucuydu. Niema'nın nefes alıp verişindeki en ufak duraksamayı kaçırmayacak kadar dikkatini ona vermesi korkutucuydu. Bir gecenin ardından, Niema'nın bedenini en az onun kadar iyi biliyordu.

John kolunu onun altına soktu ve belini sarıp bir eliyle kasıklarına dokundu. Orta parmağı Niema'nın kadınlığının içine girdi ve hafifçe klitorisine bastırdı. Okşamıyor, sadece parmağını bastırıp orada tutuyordu. Sonra Niema'nın içinde yavaşça gidip gelmeye, kadının vücudunu kendi parmağına doğru gelecek şekilde ilerlemeye başladı.

Niema zevk dolu bir sarsıntıyla titreyerek inledi. John onun kulağına huzur verici bir şeyler fısıldadı ve bedenini sabitleyerek içinde gidip gelmeye devam etti.

"Seni ilk gördüğüm andan beri arzuluyorum," diye mırıldandı. "Tanrım, Dallas'ı o kadar çok kıskanıyordum ki..." John'un eli Niema'nın vücudunda dolaşüyor, yarattığı his katlanarak büyüyordu. "Senden beş yıl boyunca uzak kaldım. Doğru adamı bulman için fırsat tanıdım ama sen hiçbir şey yapmadın ve ben beklemekten sıkıldım. Artık benimsin Niema. Bana aitsin."

Niema iyice afallamıştı. John böyle açık açık konuşan

biri değildi, bu söyledikleri duygularının ne kadar güçlü olduğunu belli ediyordu. “John?” diyebilirdi zorla ve ona doğru uzandı. John’un neler düşündüğüyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Nasıl bilebilirdi ki? Lanet olası adam harika bir oyuncuydu.

John’un kalçaları aceleci olmayan, sakın bir tavırla bir ileri bir geri gidiyordu. Niema’nın sırtında hissettiği John’un kalbi ise hızla atıyordu. “Bu işi kabul etmen için seni ikna ettim, çünkü seni bırakamazdım.” John ağzını Niema’nın boynunda hareket ettirdi ve en ufak dokunuşun bile kadını zevkle uyuşturduğu boyunla omuz arasındaki o noktayı buldu. Orayı bir kere ısırsa Niema bir Noel ağacı gibi parlayacaktı. John orayı yaladı ve öptü, sonra Niema’nın ona karşı dayanan titreyen bedenini sıkıca sardı. Niema bacaklarını açmaya, bacağına onunkinin üstüne getirmeye çalıştı ama John onu engelledi.

Niema arzuyla çıldırmış gibi kıvrandı. John’un parmağının bacaklarının arasında yarattığı his ne kadar iyi olsa da, bacakları bitişik olduğu için bu temas yeterli değildi, John’un onun içinde gidip gelişi yeterince derin ya da hızlı değildi. Adam Niema’yı dokunuşlar ve kelimelerle kaynama noktasına kadar getirmişti ama o sınırı aşmasına izin vermiyordu.

“Haklıydın,” dedi nefes nefese John, sözleri Niema’nın tenini yakıyordu. “Dinleme cihazını yerleştirecek başka birini bulabilirdim. Ben de yapabilirdim hatta. Ama benimle olmanı istedim. Sana sahip olma şansını istedim.”

“Bacağıma seninkinin üstüne koymama izin ver,” diye yalvardı Niema delirmiş gibi. “Hızlan. Lütfen. Bir şeyler yap lütfen!”

“Daha değil.” John onun boynunu yine öptü. Niema sağ elini uzattı ve John’un kıcını kavradı. “Ronsard’ın ofisinde...”

“Tanrı aşkına, daha sonra itiraf et.”

John güldü ve Niema’nın elini kendi kıcından uzaklaştırdı. “O kadar ileri gitmek istememiştim. Daha önce hiç öyle kontrolümü kaybetmedim.” John, Niema’nın kulağına yaklaştı. “Seni tatmalıydım, öpmeliydim, sonra da sana sahip olmalıydım. İlk seferimizin bir yatakta olmasını, seninle uzun süre ilgilenmeyi istemiştim ama kendimi tutamadım. İşi unuttum. Sadece sana sahip olmayı düşünüyordum.”

Niema, John’un, bir kadının sevdiği adamdan duymayı istediği her şeyi söylediğini düşündü. Ama lanet olsun, bunları Niema ölmek üzereyken söylüyordu. Belki de söylediği şeyler onu daha da tahrik ediyordu, çünkü John’un söylediği her kelime Niema’yı etkiliyordu.

“Bu işin sonumuz olacağını düşünüyor gibisin. Kesinlikle hayır tatlım. Bana aitsin ve öyle kalacaksın.”

“John,” dedi Niema nefes nefese. “Seni seviyorum. Ama hemen şimdi hareket etmeye başlamazsan...”

John güldü, boğazdan gelen, zevk dolu bir gülüştü. Sonra Niema’ya itaat etti. Kadının bacağını yukarıya doğru kaldırdı ve en derinine doğru sertçe, hızlıca gidip gelmeye başladı. Niema kasıldı, bacakları titredi ve şiddetli bir orgazmıla kendini kaybetti. John da onun titremeleri geçmeden önce ona katıldı.

Sonrasında bile Niema titremeden duramıyordu. Zevk öyle yoğun, öyle ertelenmiş bir halde gelmişti ki, hâlâ John’un söylediği şeylere tam olarak inanamıyordu. Onunla

yüzleşmek için arkasını döndü. John'un yüz ifadesi hemen içine kapanık bir hale büründü.

Niema zar zor gülümsemeyi başardı ama kalbi hızla attığı için neredeyse konuşacak durumda değildi. "Sırtım dönükken böyle şeyler söylemekle başının derde girmeyeceğini düşünme." John'un yüzüne dokundu, yanağı avuçuyla kavradı. "Ciddi miydin?"

John hafiften titredi. "Her kelimesinde."

"Ben de."

John onun parmaklarını tuttu ve dudaklarına götürdü, sonra avuçlarına aldı. Bir an için söyleyecek sözü kalmamış gibi görünüyordu.

Niema, John'un çenesini öptü. "Verebileceğinden daha fazlasını istemiyorum. Kim olduğunu biliyorum, tamam mı? Yapman gereken bir iş var ve senden bunu bırakmanı istemeyeceğim. Belki ben de saha işine geri..."

"Hiç şaşırmadım gerçekten," dedi John alaycı bir ses tonuyla.

Niema ona dokunmadan duramıyor gibiydi. Yatakta geçirdikleri o uzun saatler içindeki açlığı söndürmek yerine daha da büyütmişti. Elini John'un kaya gibi sert göğsünde gezdirdi ve boynundan öptü.

"Her şeyi hallederiz. Şimdi, hatta yarın karar vermek zorunda değiliz."

John'un kaları yukarı kalktı ve üzerine doğru önüp, Niema'yı altında hapsetti. Dirseklerinden güç aralarak doğruldu ve keyifle "Bana karşı çok nazıksın," dedi.

"Seni korkutmak istemiyorum."

"Sana sahip olmak için beş yıl bekledikten sonra mı? Tatlım, beni bazukayla bile korkutamazsın. Ama bir konu-

da haklısın: Kahvaltıda ne yiyeceğimiz dışında hiçbir konuda bir karar vermemize gerek yok. Washington'a gitmeden önce birkaç gün tatil yapabiliriz."

"Yapabilir miyiz?" Bu kulağa bir cennet gibi geliyordu. Geç uyanmaktan, sevişmekten ve güneş altında uzanmaktan başka bir şey yapmayacaklardı. Oynanacak bir rol, çalacak bir disk yoktu. Sadece kendileri olabilirlerdi. Niema hâlâ John'un söylediği her şeyi kabullenememişti. John'un ona karşı bir çekim hissettiğini nasıl anlayamamış, hissedememişti? Belki de hissetmişti, belki de İran'dayken ondan rahatsız olmasının bir sebebi de buydu. Ne olduğunu anlayamamıştı, çünkü John düşündüğü şeyleri saklamakta çok iyiydi ama Niema aralarında bir gerilimin olduğunu biliyordu. O zamanlar bu dediklerini dinlemeye hazır olabilir miydi? Bilmiyordu.

Şimdi birlikteydiler ve tek önemli olan şey buydu.

Yirmi Yedinci Bölüm

John telsizden bir çağrı yaptı ve birkaç saat sonra bir tekneyle birkaç elbise getirildi: Kot pantolon, tişört, iç çamaşır, çorap ve spor ayakkabılar. “Ronsard hakkında bir şeyler duydun mu?” diye sordu John elbiseleri alırken.

Adam hafifçe başını iki yana salladı. Geçen günkü gibi giyinmişti, üstünde yünlü pantolon ve kazak vardı, gözlemini kimsenin görmemesi için güneş gözlüğü de takmıştı. “Geçen gecedен beri yeni bir haber yok. Adamları Marsilya’nın her tarafındaydı. Anlaşılan izinizi orada kaybettiler. Her halükârda sizin tekneyi izlemeye devam ediyoruz.”

Niema, teşkilattan gelen adamın gitmesini bekledi, sonra da güverteye çıktı. “Elbiseler,” dedi memnuniyetle ve hepsini John’un kollarından aldı. “Şükürler olsun. Giyebileceğin elbiseler varken çıplak olmak güzel de, başka seçeneğin olmadığı için çıplak kalmak sinir bozucu.”

John uzandı ve Niema’nın birkaç dakika önce duştan çıktıktan sonra kuşağını sıkı sıkı sardığı kalın bornoza do-

kundu. “Bana yeterince giyiniksin gibi geliyor. Hatta fazla bile.”

“Konu da bu zaten. Bir şeye ulaşmak için ne kadar uğraşırsan, o şeyin keyfini daha fazla çıkarırsın.” Niema, John’un parmaklarından uzaklaştı ve aşağıya indi.

“O zaman dünyadaki en çok keyfi çıkarılan kadın olduğunu bilmelisin,” diye homurdandı John.

Belki onun duymasını istememişti ama Niema duymuştu. Dizlerinin bağı çözüldü bir an için. John’un o sabah söylediği şeyleri her düşündüğünde kalbi daha hızlı atmaya başlıyordu. O kadar mutluydu ki, havalanıp uçacağından korkuyordu.

Gelecekte sorunlarla yüzleşeceklerdi, hem de yakın gelecekte. İlişkilerinin nasıl bir biçim alacağını bilmiyordu Niema. Resmi bir bağlılık mı olacaktı aralarında, yoksa yan yana geldikleri zaman -ki bu çok sık olmayabilirdi- aralarında söylenmemiş bir anlaşma olan sevgililer mi olacaklardı? Ama bütün bunlar gelecekteydi. Şimdi, Amerika’ya askeri bir ulaşım biçimiyle dönmeden önce ellerinde birkaç gün varken birbirlerini sevmekten başka bir şey yapmalarına gerek yoktu.

John, onu sevdiğini söylememişti ama buna gerek yoktu.

Niema bunu John ona her dokunduğunda hissediyordu. John’un dokunuşunda bir şefkat ve ellerini titreten neredeyse vahşi bir şehvet vardı. Niema’ya baktığında, hisleri gözlerinden okunuyordu. John öyle kontrollü bir adamdı ki, Niema’ya bu halini göstermesi binlerce kelimeyle anlatılamayacak şeyleri ortaya seriyordu.

John’un Niema’ya bir söz vermesine, plan vaat etmesine

gerek yoktu. Ne bugün ne yarın. Belki de, Dallas'ı kaybetmek, Niema'nın geleceğe güvenini zedelemişti. Şu an tek bildiği John'la olmanın onu mutlu ettiğiydi.

John güverteden aşağı indi, kapıya yaslandı, Niema'yı çantadan elbiseleri teker teker çıkarıp onunkiler ve kendisi-ninkiler olarak yatakta ikiye ayırışını izledi.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

“Hayır, sadece giyinmek istiyorum. Ronsard'ın vazgeçtiğine inanmıyorum ve bir sorun çıkarsa, üzerimde bornozdan fazlasının olmasını tercih ederim.”

John ağır adımlarla yanına yaklaştı, parmağıyla bornozun kuşağına bir parmağını geçirip Niema'yı kendine doğru çekti. Niema hiç karşı koymadı, kollarını John'un boynuna doladı. “Burada yeterince güvendeyiz,” dedi John. “Buraya sadece bir denizaltı kullanırlarsa görünmeden gelebilirler. Sürekli izleniyoruz ve birilerinin bizi dinlemesine karşı teknenin elektronik savunma sistemi var.”

“Yani ordu bizi alana kadar burada kalmak zorundayız?”

“Birkaç gün tatil yapmaktan şikâyetçi değilim.” John'un dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Öte yandan, Superman de değilim, yani giyinsem iyi olacak.”

John tek giydiği şey olan smokinin pantolonunu çıkardı ve Niema iç çamaşırlarını giyerken o boxer ile kot pantolonunu giymişti. John, Niema'nın ayaklarına baktı. “Çorap ve ayakkabı giymeden önce ayaklarındaki su toplayan yerlere yara bandı yapıştırmalısın. İlk yardım çantasını getireyim.”

Niema yatağa oturdu ve ayaklarını incelemeye başladı. Su toplayan yerler o kadar kötü görünmüyorlardı ve çok canını yakmıyorlardı, önceki gün sürdüğü antibiyotik krem epey işe yaramıştı ayrıca tekneye bindiklerinden beri çıplak

ayak dolaşmıştı. Yine de John haklıydı: Ayaklarını korumalıydı. Koşucular, ayaklarıyla ilgilenmeyi öğrenirdi.

John, küçük, beyaz bir çantayla geri döndü ve Niema'nın yanına oturdu. "Ayaklarını kaldır," dedi bir eliyle kucağına vurarak.

Niema bu lükse karşı gülümseyerek döndü ve yastıkların üzerine uzandı, sonra da ayaklarını John'un kucağına yerleştirip kendini tamamen onun ellerine bıraktı. O güçlü eller, Niema'nın ayaklarını nazikçe kavradı ve su toplayan yerlere serinletici kremler sürüp hepsini yara bandıyla kapattı. Bu işi, her şeye uyguladığı aynı korkutucu odaklanmayla yerine getiriyordu.

Niema'nın elini hâlâ avuçlarında tutarken başını ona doğru kaldırdı. "Ayakların da erojen bir bölge olduğunu biliyor muydun?"

Niema panikledi. "Bildiğim kadarıyla gıdıklanan bölgelerden." Ayağını geri çekmeye çalıştıysa da, John ufak bir hamleyle bu girişimi sonlandırdı.

"Güven bana." John'un sesinin tonu yatıştırıcı ve ikna ediciydi. "Seni gıdıklayacak bir şey yapmayacağım."

Niema oturma pozisyonuna geçmeye çalışırken John ağzını ayağın üst kısmına dayadı. Niema yastığın üzerine bıraktı kendini, nefesi boğazında düğüm olmuştu, kasıkları hazla karıncalanıyordu. İçine derin bir nefes çekti. "Bir daha yap!"

"Memnuniyetle," diye mırıldandı John. Diliyle ayağını okşarken, Niema'nın sertleşen göğüslerine ilgiyle bakıyordu.

Niema gözlerini kapadı. John'un yaptığı şey inanılmazdı: Gıdıklanmamıştı. John'un dokunuşu kararlıydı, nere-

deyse masaj yapar gibiydi. Dili, Niema'yı zevkten inletene kadar hatasız bir şekilde ayağının en hassas noktaları bulma konusunda yetenekliydi. John sonra ilgisini Niema'nın sol ayağına verdi ve iki elinde onun ayakları olacak şekilde yer değiştirdi. İkisiyle eşit derecede ilgileniyordu, Niema inlemeye başlayana kadar öptü, yaladı ve parmakları ağzına aldı. Niema'nın bedeni kıvranıyordu, nefes nefese kalmıştı.

Niema külodunun bacaklarından sıyrıldığını fark etmemişti bile. John iki eliyle Niema'nın kalçasını kavramış ve onu ağzına doğru çekmişti. Niema'nın bacakları arasında ki John'un saçları soğuktu, dilini onun içine sokarken ise ağzı sıcacıktı. Niema o kadar tahrik olmuştu ki kısa sürede orgazm olmaya başladı, bu his öyle yoğundu ki kanının kaydığını duyabiliyordu, gerçeklik sadece bacaklarının arasındaki zevkten ibaret olacak hale gelmişti.

Niema gözlerini açmayı başardığı zaman, John ona doğru gülümsüyordu. "Gördün mü?"

"Vay be." Niema halsizce yatağa yayıldı. "Başka numaraların da var mı?"

John ayağa kalkarken gülüyordu. "Birkaç tane daha... Onlara daha sonra başlarız."

John, Niema'nın giyinme isteğini söndürmüştü ama o yine de giyindi ve güvertede onun yanına katıldı. Güneş denizin üzerinde parılıyordu. Niema kalabalık sahile ve ilerideki şehre doğru baktı. "Keşke şehre inebilsek," dedi güneş gözlüğünü takarken.

"Belki daha sonra. Şehre inmeden önce Ronsard ile ilgili başka bir şeyler daha öğrenebilir miyiz diye bakalım." John bir dürbün aldı eline ve sahile bakmaya başladı.

"Üstsüz kadın mı görmeye çalışıyorsun?" diye sordu

Niema, John'u kışına vurarak. "Röntgencilik yapmayacak kadar sofistike olduğunu sanıyordum."

"Hiçbir erkek o kadar sofistike değildir," diye mırıldandı John ve Niema bir kere daha sertçe onun kışına vurdu.

Akşamüstü geç vakitlerde teşkilattan bir ajan yeni bir rapor getirmişti. Ronsard bütün adamlarını geri çekmiş gibi görünüyordu, çoğu havaalanlarında gözlemdeydi ama hiçbirini onları aramak için uğraşmıyordu.

"Görünüşe göre biraz gezintiye çıkacağız," dedi John.

Niema, John'un onu şımarttığının farkındaydı. "Daha önce Nice'e gitmiştin değil mi?"

John omuz silkti. "Gitmediğim yer yok sayılır."

"Rahatlamak için ne yaparsın?"

John birkaç saniye düşündü. "Tekneyi bir koya demirleyip seninle sevişirim," diye cevap verdi sonunda.

"Yani... Hiç arabaya atlayıp gezmez misin? Dağda bir kabin kiralamaz mısın, balığa gitmez misin, ne bileyim manzaraya falan bakmaz mısın?" Niema, bir insanın bu kadar stres altında nasıl yaşayabileceğini düşünemiyordu bile.

"Normal bir insan gibi mi? Hayır."

Bay Medina, bu durumu değiştireceğiz, diye düşündü Niema. John'un tatili olduğu zaman, Niema onun sürekli arkasına bakmasının ya da sahte bir kimlik kullanmasının gerekli olmadığı bir yerde rahatlamasını sağlayacaktı. Zaten büyük ihtimalle, ancak böyle, kimsenin kimseyi göremeyeceği kadar ıssız bir yerde beraber olabileceklerdi.

John telsizle, sahile ineceklerini bildirdi.

"Gözetim istiyor musun?"

John düşündü. "Kaç adamın var?"

"Tekneyi izleyebiliriz, ya da seni, ama ikisini birden yapmaya çalışırsak yeterli olmayız."

Niema, bunun hesaplanmış bir risk olduğunu biliyordu. Ronsard'ın adamlarının görünmemiş olması, orada olmadıkları anlamına gelmiyordu. Ancak John'un hayatındaki her şey hesaplanmış bir riskti ve son zamanlarda Niema'nın hayatındaki şeyler de öyleydi. Her şeyin böyle olacağını düşündü Niema, seçtiği, istediği hayat buydu.

“Bizim peşimize bir adam ver,” dedi John sonunda.

“Baş üstüne.”

John silahını beline yerleştirdi ve üstüne hafif bir ceket giydi. Niema da küçük, hasır bir çanta buldu ve tabancasını onun içine koydu.

Yatın kendi özel motorlu kayığı vardı, onunla beraber sahile çıktılar. Güneş batmak üzereydi, ışık yumuşuyor, gölgeler derinleşiyordu. Bir süre yürüdüler ve diğer turistlerin arasından geçtiler. Bir kaldırımdaki kafede kahve içmek için durakladılar, Niema birkaç küçük dükkâna girdi ve uzun, gökyüzü mavisi bir şal almaya yeltendikten sonra hiç parası olmadığını fark etti. “Çulsuzum,” dedi John'a onu dükkândan dışarı çıkartırken.

John geriye baktı. “O şalı sana alırım.”

“Şah almanı istemiyorum. Bana biraz para vermeni istiyorum.”

“Bağımsız kadın seni,” dedi John ve Niema'nın kollarından kurtulup dükkâna girdi.

Niema kollarını göğsünde birleştirip sabırsızca ayağıyla ritim tutarak bir süre bekledikten sonra John paketlenmiş şalla geri döndü. Hafif paketi Niema'nın çantasına bıraktı ve kadını burnundan öptü. “Hediyem olsun. Hareket etmemiz için gereken paranın yarın bize gönderilmesini sağlarım.”

“Teşekkürler.” Niema, John’un omzunun arkasında onları izleyen bir adamı fark etti. Adam hızla döndü ve bir dükkâna girdi. “Bizi izleyen adamımızın görünümünü biliyor musun?” diye sordu Niema düşünceli bir tavırla.

“Sahile indiğimizde görmüştüm. Haki bir pantolonu, beyaz gömleği vardı.”

“Siyah pantolonlu, beyaz gömlekli, bej ceketli bir adam bizi izliyordu. Onu gördüğümü fark edince dükkânlardan birine girdi.”

John hemen harekete geçti, aceleci görünmeden Niema’yı kolundan kavradı ve en yakındaki dükkâna girdiler. İçeri girdikleri gibi dükkânı hızla geçip arka kapıdan çıktılar. Dar, Arnavut kaldırımlı, iki tarafı açık olan karanlık bir sokağa girdiler. John sağa döndü, bu sayede onları gözleyen gizemli adamın gittiği dükkâna doğru ilerliyor olacaktı.

Eğer adam onları dükkâna kadar takip edip arkadan çıkmışsa, geldiği yönün tam tersi istikamet olan sola dönerdi. Görüldüğünü anlayıp peşlerine düşmeye karar vermeden önce Niema ve John sokaktan çıkarlarsa ondan kurtulurlardı.

Neredeyse kurtulmuşlardı. Niema ile John sokaktan çıkmaya çok az yaklaşmışken adam ortaya çıktı. İnsanların mekanını kestirme yol olarak kullanmasına kızan dükkânın sahibi adamın arkasından bağırdı. Adam için kadın bir sivrisinekten farksızdı, ceketinin içinden, omuz askısındaki silahı çıkarırken dükkân sahibini başından savdı.

Kadın çığlığı bastı ve koşarak dükkânına girdi. John, Niema’yı bir kapı girişine itti ve ters istikamette koşmaya başladı, bir yandan da silahını çıkarmıştı. İlk mermi metal bir çöp kutusuna isabet etti. İkinci mermi John’un silahından çıkmıştı ama adam hemen dükkâna geri döndü.

“Kaç!” diye bağırdı John ve dükkânın girişine doğru bir kere daha ateş etti. “Onu olduğu yerde tutuyorum.”

Niema çantasındaki silahı almak için yeltendi ama John’dan gelen emirle var gücüyle koşmaya başladı, en ufak gecikmenin John’u tehlikeye atacağını biliyordu. Niema’nın ötesinde insanlar sokağın başından uzaklaşıyor, çığlık atıyor, saklanmaya çalışıyordu.

Niema sokağın sonuna ulaştı ve sırtını duvara verip etrafını inceledi. Geri dönmeye başlayan John da titiz bir zamanlamayla ateş ediyor ve binanın tuğlalarından büyük parçaları havaya uçuruyordu. John yaklaşınca Niema’yı bileğinden tuttu ve aklı karışmış, panik içindeki yayalara çarparak beraber sokakta koşmaya başladılar.

“Kayığa mı gidiyoruz?” diye sordu Niema nefes nefese koşarken.

“İzimizi kaybettirmeliyiz önce. Tekneyi bulmalarını istemiyorum.”

Yani tekne sadece kaldıkları bir yer değildi. Güvertede devlet sırları da vardı, belki teknenin kendisi bir devlet sırrıydı.

Niema koşarken çantasını omzundan çıkardı ve içindeki silahı aldı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu John arkalarına bakarak. “Sağa!”

Niema sağa döndü. “Silahı uğraşmadan bulabileceğim bir yere koyuyorum,” diye kükredi Niema ve tabancayı John’un yaptığı gibi beline yerleştirdi, üstünü de tişörtüyle kapattı.

Arkalarından bir bağırış yükseldi. Maalesef, sokaklar hâlâ turistlerle doluydu ve insanlara çarpıp koşarken herkesin

başı onlara döndü. Peşlerindeki kişinin yapması gereken tek şey kalabalıktaki rahatsızlığı takip etmektir.

“Sola,” dedi John, sanki birbirlerine göbeklerinden bağlanmış gibi aynı anda döndüler. “Şimdi sağa.” Sağa döndüler. İnsanların dikkatini birçok farklı yöne çekerlerse, kaçıp uzaklaşmaları için bir anlık kafa karışıklığı yaratabilirlerdi.

Küçük bir yan sokağa girdiler, dar kaldırımlardaki saksılar ve kutuların içinde çiçekler parlıyordu, kapılar neşeyle boyanmıştı ve çocuklar günün son ışığının keyfini çıkarıyorlardı. John hızını arttırdı, çocuklar zarar görmeden, hızlıca bu sokaktan çıkmalıydı.

Sokaktan çıktığı gibi bir adam John’a çarptı ve ikisi beraber yere yıkıldılar. Niema yarım saniyeliğine bunun bir kaza olduğunu düşündü, sonra arkasında duran biri onu kollarından yakaladı ve Niema içgüdüsel olarak tepkisini gösterdi. Dirseğini yeterince sert olmayan bir karına geçirdi. Adam nefessiz kalmıştı. Niema onun kollarından kurtuldu, döndü ve gözünün hemen yanındaki bir noktaya vurdu. Doğru noktayı bulamamıştı ama adam yine de yere yıkıldı ve kusmaya başladı.

John, Niema’yı bileğinden tutup koşmaya başladı. Niema ardına baktığında adamın yerde hareketsiz yatan bedenini gördü. John’a saldıran ise iki büklüm duvara yaslanmıştı. O da hareket edemiyordu.

“Bakma,” dedi John, Niema’yı bileğinden çekiştirirken. O kadar hızlıydılar ki Niema’nın ayakları yere değmiyordu neredeyse. “Sadece koş!”

Niema’nın midesi bulanıyordu. “Bunu yapmak istemiyordum...”

“Sen yapmasan o yapacaktı,” dedi John uzatmadan.

Bir başka sokaktan daha geçtiler ve kendilerini, sokakların karışmış spagettiler gibi dallanıp budaklandığı bir yerde buldular. Tam karşılarındaki sokağın başı silahlı üç adam tarafından tutulmuştu. John, Niema'yı en yakın dar sokağa çekti.

“Kaç kişiler?” diye sordu Niema nefes nefese.

“Çok.” John'un sesi karamsardı. Arkalarından gelmeyi umarak üç adamı gördükleri yere doğru yöneldi. Pencerelerinde çiçek saksılarının, kapı önlerinde dantelli şallardan, ev yapımı yemeklere kadar şeyleri satan yaşlı kadınların olduğu güzel, dar bir sokağa girdiler. Bir kadın John'un elindeki silahı görünce bağırdı. Keskin bir dönüş yaparak sola döndüler, burası çıkmaz bir sokaktı. Niema döndü ve geriye doğru koşmaya yeltendi ama John onu kolundan tutup kendine doğru çekti.

John'un duyduğunu Niema da duymuştu. Arkalarındaki sokak, kadınlar eşyalarını alıp evlerinin içinde kaybolurken sessizleşmişti. Uzaktan trafik sesi duyuluyordu ama burada çıt çıkmıyordu.

Louis Ronsard, biçimli dudaklarında bir gülümseme ve elinde bir Glock-17 tabancayla ortaya çıktı. Büyük tabanca Niema'nın kafasına yöneltilmişti.

John hemen Niema'nın zarar görmeyeceği bir uzaklığa çekildi. Ancak silah Niema'nın başına doğru durmaya devam etti. “Kıpırdama,” dedi Ronsard ve John itaat etti.

“Dostlarım,” dedi John sakince, “güle güle demeden gittiniz.”

“Güle güle,” dedi John ifadesiz bir tavırla. Elindeki tabanca hareket etmiyordu, Ronsard'ın tabancası Niema'nın kafasına doğrulmuşken hiçbir şey yapamazdı.

“Silahını bırak,” dedi Ronsard, John’a. Koyu mavi gözleri buz gibiydi. John itaat etti ve elindeki tabancayı yere bıraktı. “Misafirperverliğimi süistimal ettiniz. Eğer güvenlik görevlisi sizi şaşırtmasaydı, yaptıklarınız yanınıza kalacaktı. Bilgisayarıma girdiğinizi asla bilemezdim. Girdiniz değil mi? Yoksa ofisimden o saatte çıkmazdınız, hâlâ orada çalışıyor olurdunuz.”

John omuzlarını silkti. İnkâr etmenin manası yoktu. “Alacağımı aldım. Her şeyi kopyaladım. Bildiğin her şeyi biliyorum.”

“Ne için, dostum? Şantaj mı? Ya da RDX-a için özel erişim mi istiyordun?”

Cevap veren Temple oldu. Niema, John’un yüzündeki küçük değişimi fark etmişti, gözlerindeki bakış daha soğuk bir ifadeye bürünmüştü. “Maddeye sahip olan kişi kısa sürede zengin olabilir. Ayrıca... Onu kullanacağım başka yerler de vardı.”

“İhtiyacın olan miktarı satın alabilirdin.”

“Parayı kazanan sen olurdun.”

“Ne yani, konu para mıydı? Sadece para?”

“Konu her zaman paradır.”

“Peki ya o?” Ronsard, Niema’yı gösterdi. “Sanırım senin ortağın.”

“Benim ortağım yok.”

“Öyleyse...”

“Bunlarla alakası yok. Bırak gitsin,” dedi John yumuşak bir sesle.

Ronsard bir anda silahı Niema’dan John’a doğru çevirdi, parmağı hâlâ tetikteydi. “Beni aptal yerine koyma,” dedi, sesi alçak ve ölümcüldü artık.

Niema elini hafifçe arkasına doğru götürdü ve belindeki silahı kavradı. Ronsard onun hareket ettiğini görünce, dönmeye yeltendi ama Niema çoktan silahı çıkarıp kafasına doğrulmuştu.

“Belki de,” diye mırıldandı Niema, Medina’yı taklit ederek, “soruları bana sormalısın. Tabancayı indir.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Ronsard, tabancayı John’a doğru tutmaya devam ederek. “Sevgilinin hayatını riske atmaya hazır mısın? O seni riske atmadı.”

Niema, John umurunda değilmiş gibi omuzlarını silktili. “Sadece onun yanına doğru yürü.”

İki adam da donup kalmıştı. John nefes almayı bırakmıştı, yüzü kireç gibiydi. Ronsard şaşkınlıkla ona baktı bir an, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Niema gözlerini Ronsard’dan ayırmaya cesaret edemiyordu ama aldığı risk yüzünden neredeyse felç olmuş gibiydi. John için, ihanet eden karısını öldürmesinin ardından, bir başka sevgilinin ona ihanet etmesi yıkıcı olurdu, bu öyle yıkıcı olurdu ki süper insan kontrolünü bile kaybedilirdi. Onun tepkisi çok önemliydi, çünkü Ronsard’ın buna inanması gerekiyordu.

“Çok özür dilerim Mösyö Temple,” dedi Ronsard, John’a. “Görünüşe göre ikimiz de kullanıldık.”

“Üzgünüm tatlım.” Niema samimiysiz bir gülümsemeyle John’a baktı. “Disk bende. Dün gece sen uyurken alıkoydum.” John bunun yalan olduğunu biliyordu. Tuvalete gitmek dışında dün gece yataktan çıkmamıştı, ayrıca bütün bilgileri anakarargâha gönderdikleri için diski almanın hiçbir anlamı yoktu.

Niema, dikkatini John’da değil kendisinde tutmak için Ronsard’a baktı. “Kendimi takdim etmek isterdim ama

yapmasam daha iyi. Sana bir teklifte bulunmak istiyorum Louis. İkimizin de yararına olacak bir teklif.”

“Nasıl?”

Niema yine gülümsedi. “CIA seninle anlaşmak konusunda epey ilgili. Seni piyasadan silmek istemiyoruz. Bizim için fazlasıyla değerli olabilirsin, biz de senin için. Senin birçok ilginç bilgiye erişimin var, biz de bunun için sana gereken ücreti vermeye hazırız.”

“Başka devletler de aynı şeyi yapabilir,” dedi Ronsard, donuk gözlerle.

Niema, Ronsard’a olduğu kadar John’a da bakıyor, dala-vereyi mahvetmemesi gerektiğini anlamasına uğraşıyordu. “Bizim kadar değil. Ayrıca bir şey daha var.”

“Ne gibi?”

“Bir kalp.”

Yumuşakça söylenen sözler artık tamamlanmış görünen bir sessizliğin içine gömüldü. John söze girmek için yeltendi, sonra sustu. Ronsard’ın yüzü nefretle buruşmuştu. “Ne cüretle,” diye fısıldadı. “Ne cüretle kızımın hayatını pazarlık konusu yapabilirsin?”

“Amerika Birleşik Devletleri’nin ona bir kalp bulmaya yardımcı olacağını söylüyorum. Böyle bir yardım, ne kadar paran olursa olsun senin yapacaklarından çok daha büyük olur. Yeni bir kalp bile onu kurtarmayabilir ama başka çareler bulunana kadar dayanmaya şansı olur.”

Ronsard bir an durakladı, yüzünde bir babanın acısı vardı. “Tamam,” dedi usulca, pazarlık bile yapmamıştı. Laure’ye olan sevgisi saf ve gerçektir. Onu kurtarmak için her şeyi yapar, ruhunu şeytana bile satabilirdi. CIA’le anlaşmak bunun yanında hiçbir şeydi! Ronsard silahını indirdi ve John’a doğru başını çevirdi.

“Peki ya ona ne olacak?”

“Bay Temple mı?” dedi Niema silahını indirirken. Bir riske giriyordu, ama bu anlaşmanın işe yaraması için bunu yapması gerektiğini hissediyordu. “O da doğrusunu söylemek gerekirse, bir hediye. Bu iş üstündeyken onun bana yardım edeceğini düşünmüyordum ama oradaydı ve epey iyiydi, o yüzden bana destek olmasına izin verdim.” John’un sahte kimliğini gizli tutması gerektiğini düşünüyor-
du. John’un, Joseph Temple kimliği sorgulanmamalıydı.

John eğildi ve kendi tabancasını aldı. Niema adamın yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyordu. John’un yüzü hâlâ bembeyazdı, gözleri onu daha önce görmediği kadar ölü gibiydi. Ronsard’a doğru hareket etti.

Niema, dikkati sağdan gelen bir sese doğru çekilince “Temple!” diye bağırdı.

Ronsard’ın iki adamı sokağın köşesinde belirdi. Bakışları anında John’a yöneldi, avlarının ana hedefi oydu. John’un elinde silahla Ronsard’a doğru yaklaştığını gördüler. Niema, nano saniye içinde ne olacağını anladı. Adamların silahlarını ona doğru kaldırdıklarını gördü. John, Ronsard’a odaklandığı için normalde olduğu kadar hızlı tepki veremedi.

Niema, kendi çılgınlığını, o öfke ve korku dolu bağıırışı duymadı bile. Hareket ettiğini fark etmedi, silahı tutan elini kaldırdığını hissetmedi bile. Sadece kalbinin yavaş ve cansız atışlarını duyuyordu, kalbi kan yerine, çamurlu su pompalıyordu sanki. Niema’nın düşünebildiği tek şey şuydu: Bir daha olmaz. Onun ölümünü izleyemezdi. Yapamazdı.

Uzaktan bir kükreme sesi duydu. Silahtan yükselen mavi bir duman. Burun deliklerini yakan barut kokusu.

Niema'nın elindeki silahın ateş ettiğinde ve tekrar tetiğe bastığında tepmesi. Vücuduna isabet eden yıkıcı bir güçle Niema'nın yere yıkılması. Niema tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları hareket etmiyordu. Tekrar ateş etti.

Başka biri ateş ediyor, diye düşündü. Daha derin bir kükreme duyuluyordu sanki. John. Evet, John da ateş ediyordu. İyi. Hâlâ hayattaydı demek...

Işıklar sönüyor gibiydi, belki de öyle değildi. Niema emin değildi. Biçimsiz gürültüler duyuyordu, sonra bu sesler kelimelere dönüştü. Bir şey vücuduna baskı yapıyor, canını hiç hissetmediği kadar acıyordu. Bu acı öyle keskin ve tüketiciydi ki Niema neredeyse nefes alamıyordu.

"Hassiktir... Sakın, sakın ölme," diye bağıırıyordu John, bir taraftan da elbiselerini yırtıyordu. "Duyuyor musun? Sakın pes etme Niema."

John'un nadiren küfrettiğini düşündü Niema acıyla savaşıırken, demek ki adam gerçekten de öfkeliydi. Ne olmuştu ki?

Niema yaralanmıştı. Şimdi hatırlıyordu, onu yere fırlatan o yıkıcı darbeyi hatırlıyordu. Bir şey ona çarpmıştı.

Vurulmuştu. Demek böyle bir histi. Hayal ettiğinden çok daha kötüydü.

"Sakın ölme," diye bağırdı John karnındaki yaralı noktaya sertçe bastırarak.

Niema dudağını ıslattı ve "Çabuk olup yardım çağırırsan ölmeyeceğim," dedi.

John başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinden ne kadar afalladığı belliydi, yüzü bembeyazdı ve gergindi. "Dayan," dedi sertçe, "kanamayla durduracağım." John, Niema'nın ötesine baktı, yüz ifadesi vahşiydi. "Bütün nüfuzunu kulla-

nıp en iyi doktorları buraya getirsen iyi olur Ronsard,” dedi John alçak, boğazdan gelen bir sesle. “Çünkü o ölürsa, seni dilimleyip balıklara yem ederim.”

Washington, D.C. Üç Hafta Sonra.

Niema dikkatlice yataktan kalktı ve hastane odasındaki tek sandalyeye gitti. Bacakları daha iyiydi, her gün biraz daha fazla yürüyordu artık. Tabii bu cümledeki “biraz daha” mesafe değil, birkaç dakika daha anlamındaydı. Niema bu yataktan nefret etmeye başlamıştı ve elinden geldiğince sandalyede zamanını geçiriyordu. Bir sandalyede oturmak onu daha az sakatmış gibi hissettiriyordu.

Son serum damlasını o sabah almıştı. Ertesi gün hastaneden taburcu edilecekti. Tedavisine evinde devam edecekti, Frank Vinay ziyaret etmiş ve tekrar tek başına kalacak kadar güçlenene kadar evde her türlü yardımın yapılmasını ayarladığını söylemişti.

Niema, evde olmanın güzel olacağını düşündü. Heyecan iyiydi, güzeldi ama insanın kurşun yarası olduğunda ihtiyaç duyduğu şeyler huzur ve sessizlikti. Son üç haftada yaşananların çoğunu en fazla belli belirsiz hatırlıyordu, birçok şey hafızasından tamamen silinmişti. Fransa’da bir hastanede yoğun bakımda olduğunu belli belirsiz hatırlıyordu mesela. Louis Ronsard da oradaydı galiba. Bir ara adamın onun elini tuttuğunu hatırladı Niema.

Sonra Fransa’dan, Amerika’ya getirilmiş, Washington’a, buraya gelmişti. Niema uçuşu hiç hatırlamıyordu ama hemşireler ne olduğunu anlatmışlardı. Niema Fransa’da uyumuş, Washington’da gözlerini açmıştı. Böyle bir şey herkesin kafasını karıştırdı.

Niema kendine geldiğinde hep inanılmaz bir acı hissetmişti ama ağrı kesici almayı bir hafta önce, yoğun bakımdan normal odaya getirildiğinde bırakmıştı. İlk birkaç gün zor geçmişti ama her gün biraz daha iyileşiyordu.

John'u en son gördüğünde, Nice'teki o dar, çıkmaz sokakta yerde yatıyordu. Tabii ki ortadan kaybolmuştu adam. Etrafta ne Joseph Temple ne de John Medina olarak dolaşabilirdi. Niema, Bay Vinay'a onun hakkında bir şey sormamıştı. John ya ortaya çıkar ya da çıkmazdı.

Odada sadece küçük bir lamba vardı. Yoğun bakımın sabah akşam değişmeyen parlak aydınlığından sonra Niema sadece loş bir ışık istemişti. Niema radyoda enstrümantal müzikler çalan bir kanalı buldu ve sesi kıstı. Sandalyesine yaslandı, gözlerini kapattı ve aklının müzikle beraber süzülmesine izin verdi.

Tuhaf bir gürültü ya da kapının açılmasından doğan bir esinti hissetmemişti ama yavaşça John'un varlığının farkına vardı. Gözlerini açtı ve adama doğru gülümsedi. Onu odanın gölgeleri arasında gördüğü için şaşkın değildi.

"Sonunda," dedi Niema elini ona doğru uzatarak.

John öyle sessizce yanına geldi ki, sanki bir dumanın üstünde hareket ediyordu. Açlıkla Niema'ya baktı ve kaybettığı kiloları fark edince yüz ifadesi acıyla sertleşti. Niema'nın yüzünü avuçlarının içine aldı, başparmağıyla kansız yanaklarını okşadı ve eğilip dudaklarını yavaşça dudaklarına değdirdi. Niema da elini onun boynuna koydu, John'un sıcak ve hayat doluluğunu hissedince içinde bir şeyler yumuşadı.

"Daha fazla dayanamadım," dedi John alçak ve sert bir ses tonuyla. "Frank bana haber getiriyordu ama... Burada olmakla aynı şey değil."

“Anlıyorum,” dedi Niema ve John’un yüzünde beliren yeni çizgilere dokundu.

“Yarın eve gittiğinde, ben de orada olacağım.”

“Benimle kalacak birisi var...”

“Biliyorum. O kişi benim.” John onun önünde eğildi ve ellerini avucuna aldı.

“Güzel. Tekrar ayağa kalkmama yardımcı olabilirsin. Buradaki fizik tedavi uzmanları bedenimi yormama hiç izin vermiyorlar.”

“Yemek yiyip uyumandan başka bir şey yapmana izin verdiğimi sanıyorsan, yanılıyorsun.”

“Gerçekten mi? Bir an önce eski halime kavuşmam için teşvik edici olursun sanmıştım.”

“Niyeymiş o?”

“Maharetlerinin geri kalanını göstermen için.” Niema ona bakarak sıırıttı. “Sabırsızlanıyorum. Haftalardır daha ne hilelerin var diye merak ederek yatıyorum burada.”

John’un yüzündeki gerginlik yumuşadı ve gülümsedi. “O oyunlar için iyileşene kadar daha çok zaman var.”

“O zaman daha hızlı iyileşmemi sağla.”

“Sakin olacağız. Yırtılmış bir karaciğer öyle iki üç günde düzelecek bir şey değil.”

Niema dalağının da bir parçasını yitirmişti ve mermi kaburga kemiklerinin ikisini kırmıştı. Öte yandan, John hâlâ hayattaydı ve en önemli şey buydu. Niema dikkatlerini kendisine çekmese John onun karşısında vurulacaktı.

“Ne yapıyordun?” diye sordu Niema, kaşlarını çatarak. Bilincini kazandığından beri canını sıkın soruyu sonunda sorabilmişti. “Niçin Ronsard’a doğru öyle yöneldin?”

“Piç kurusu silahını sana doğrultmuştu,” dedi John ba-

sitçe. “Ben de kontrolümü kaybettim. Konu sen olduğunda böyle oluyorum işte.”

“Bunu yapmaya devam edemezsin.”

“Daha iyi olmaya çalışacağım.” John’un sesinden bunda samimi olmadığı belliydi.

“Ronsard ile yaptığım anlaşma... Bay Vinay ile o konuda konuşmadım. Hâlâ geçerli mi?”

“Geçerli tabii. Hepsi bayıldılar bu fikre.”

“O anda iyi bir fikir gibi gelmişti. Louis’nin istediği tek şey Laure’ye bakmak için gereken para. O parayı nereden nasıl kazandığı umurunda değil.” Niema duraksadı. “Ona bir kalp bulabilecek misiniz?”

“Deniyoruz. Düşük bir ihtimal ama uğraşıyoruz.” John içini çekti. “Ona bir kalp bulursak, başka bir yerde yaşayan daha sağlıklı bir çocuğun fırsatını elinden almış olacağız.”

“Ronsard’ın verdiği bilgilerle çok daha fazla hayat kurtulacak ama.”

İkisi de sessizce kaldılar. İki düşüncenin ahlaki bir karşılığı vardı. İnsanın durduğu noktanın, çocuğunun olup olmamasına göre değiştiğini düşündü Niema. Ronsard’ın kızına olan bağlılığını Niema anlayabiliyordu, ancak kalp nakli bekleyen bir çocuğu olan başka bir ebeveyn o kadar anlayışlı olmayabilirdi.

Niema ellerini sandalyenin kollarına koydu ve yavaşça ayağa kalktı. John da ayaklandı, yüzü gergindi, sanki Niema ilk adımlarını atan bir bebek gibi düşerse diye ellerini uzatmıştı. Niema, John’a gülümsedi. “O kadar da kırılgan değilim.”

“Benim için öylesin,” dedi John hatırladığı korku tekrar yüzünden geçti. “Lanet olsun. Daha fazla kahramanlık fâlan yok. Anladın mı?”

“Ne yani, bütün kahramanlıkları sana mı bırakacağım?”

John derin bir nefes aldı. “Evet. Bana bırakacaksın.”

“Yapamam.” Niema, John’a sarıldı ve başını onun göğsüne koydu. “Kahramanlar çok az. Birini bulduğun zaman, onu koruman lazım.” Niema ne kadar şanslı olduğunu düşündü, Dallas ve John gibi iki adamı sevmiş ve onlar tarafından sevilmişti. İki adam da olağanüstüydü.

John yavaşça Niema’nın sırtını okşadı. Dokunuşu onun canını yakmayacak kadar yumuşaktı. “Ben de öyle düşünüyordum.”

Niema dudaklarını onun göğsüne dayadı ve teninin erkeksi kokusunu içine çekti. Ona dokunduğu andan itibaren konuşmaya olan ilgisini kaybetmişti. “Anlamadım?”

“Bir kahraman bulduğun zaman onu korumalısın.” John, elini Niema’nın çenesine koydu ve başını kendisine doğru kaldırdı. “Ortak mıyız?”

Niema’nın yüzünde yavaşça, neşeli bir gülümseme belirdi ve bütün kırılgan havası ortadan kayboldu. “Ortağız,” dedi ve el sıkışıp anlaştılar.